

Giới thiệu Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu

Edit: DươngLam

Số chương: 88

Thể loại: ngôn tình, hiện đại

Dương Từ vốn là đệ nhất quán lý nhưng lại bị chính vị khuê mật là thiên hậu và bạn trai ảnh đế phản bội, khiến cô phải hứng chịu hết sỉ nhục và cười nhạo.

Cô bị người chủ rửa đến tận cùng, nhưng lại vô tình Dương Từ gặp được một tên ăn mày siêu cấp đẹp trai trên đường, chính đồn thật tốt tạo thành một tiểu thị tươi, từ đây hợp đồng tới tập không ngừng, đi lên tột đỉnh nhân sinh.

Nhưng tên ăn mày đẹp trai này càng nhìn lại càng không giống ăn mày, đến khi tình sâu khó gỡ cô mới nhận ra tên ăn mày này tiếp cận mình vì mục đích không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Theo nguồn tin mới nhất, ở khúc giao giữa đường Tề Hải và đường Minh Chính phát sinh tai nạn xe, người cầm lái là Diệp Mỗ Niên mới chỉ mười bảy tuổi, không bằng lái, tốc độ xe quá nhanh, cán vào người đi đường họ Dương, bước đầu chẩn đoán bị gãy xương.

Đài tin tức địa phương thành phố Tam Tinh vừa phát tin này, từng tiếng rõ ràng của cô phát thanh viên truyền tới tai mỗi một công dân thành phố.

Màn đêm buông xuống, video về tai nạn xe trên đường Tề Hải đã lan truyền rộng rãi khắp weibo wechat trong thành phố.

Trong xã hội hiện đại, nếu chỉ là tai nạn xe thể này thì đến tư cách lên tin tức cũng không có, chuyện hot như vậy, là vì cái xe trong này là kiểu mới nhất do Bugatti và Hermes hợp tác phát triển, loại xe sang số lượng hạn chế như vậy ở thành phố Tam Tinh cũng chỉ có một chiếc.

Diệp gia có một chiếc, Diệp gia ở thành phố Tam Tinh là gia tộc hắc bạch đều ăn, Diệp lão tăng hắng một cái là các gia tộc trên chính trường nước C đều run rẩy, họ Diệp trong tai nạn xe lần này chính là người Diệp gia sùng ái nhất đời thứ tư Diệp Bộ Hàng.

Mà người đi đường Dương mỗ kia cũng không phải ăn chay, phải nói người ăn chay ban đầu là một cô nhi mới tròn mười tám tuổi của cô nhi viện, nhưng lần này tai nạn xe lại mất máu quá nhiều, đi bệnh viện phát viện máu trên người rất kì lạ, làm xét nghiệm mới phát hiện hóa ra lại là thiên kim tiểu thư bị bắt cóc mất tích từ nhỏ của Tô gia, đại xí nghiệp giàu nhất thành phố Tam Tinh nước C.

Họa phúc song hành, dù họ Dương xảy ra tai nạn xe, nhưng lại tìm về thân phận thiên kim đại tiểu của mình.

Weibo wechat đều đã bàn luận sôi nổi về chuyện này.

Diệp Bộ Hàng lái xe quá nhanh, không tuân thủ vạch kẻ đường cho người đi bộ nên chịu toàn bộ trách nhiệm, nhưng toàn bộ giao thông nước C đều do Diệp gia định đoạt, cảnh sát giao thông cũng khó khăn, dựa theo luật pháp hiện hành thì Diệp gia tiểu công tử sẽ phải ăn com tù.

Nếu chỉ là đụng cô nhi họ Dương thì chỉ bồi thường chút tiền là xong việc, nhưng hết lần này đến lần khác người ta lại là thiên kim Tô gia, Tô gia gia chủ biết những năm này đã bạc đãi cháu gái nên gây áp lực cho cục trưởng, bắt lần này nhất định phải cho thiên kim Tô gia đã mất tích một công đạo.

Trong lúc nhất thời, cả ê kíp lãnh đạo thành phố Tam Tinh rối rít từ chức, cả hai phía là ai cũng không đắc tội nổi, chẳng bằng đem hết cục diện rồi rắm này ném lại cho người khác.

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc khiến người người muốn nôn mửa, đây chính là nguyên nhân khiến Dương Từ không muốn đến bệnh viện nhất.

Sinh nhật mười tám tuổi của cô vừa mới qua, vốn tưởng có thể tham gia chung kết ""Vua tài năng quốc gia"", có một sân khấu biểu diễn tài múa khổ luyện nhiều năm.

Vậy mà không ngờ ngay lúc cô thành thành thật thật qua đường lại nhảy ra một chiếc xe, con đầu từ chân ập đến, sân khấu biến mất, ước mơ khiêu vũ thoáng cái thành bọt biển, yếu ớt vừa đụng đã tan.

Dung mạo Dương Từ thuộc loại ôn nhuận thanh tú, tinh lạng trong trắng, chẳng qua tính tình cô tuyệt không như bề ngoài, độc lười và nóng nảy chính là nhân hiệu mấy người bạn trong cô nhi viện đặt cho.

Dương Từ cầm hộp com mở cửa bước vào, phà hơi nóng xoa tay, nói: "Xem ra trời đông giá rét lại tới rồi, chết lạnh mất, chị Từ, lần này chị thật là nhận họa đặc phúc, lại thành thiên kim tiểu thư của Tô gia."

"Vòng bán kết hôm nay thế nào? Em và Côn Tẫn có vào được chung kết không?" Dương Từ hỏi, Dương Từ này và Côn Tẫn là bạn chơi từ nhỏ với cô, khả năng hát không tệ, tiếng hát lại êm tai, chỉ thiếu sự hướng dẫn bài bản và một cơ hội thể hiện, mà cuộc thi lần này chính là cơ hội của họ.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Dương Từ lộ vẻ khinh thường: "Dĩ nhiên, em đây chính là phải làm nhân vật cấp thiên hậu. Chẳng qua..."

"Nói đi." Nhìn Dương Từ muốn nói lại thôi, Dương Từ dứt khoát.

Dương Từ rầu rĩ: "Cái đó, người Diệp gia tới tìm tới, chỉ biết Bộ trưởng Bộ tuyên truyền là người của Diệp gia, nếu chị chịu bỏ qua cho Diệp Bộ Hàng, vậy con đường sau này của em và Côn Tẫn sẽ một mảnh tươi sáng."

"Dương Từ, vậy chị thì sao? Cái chân này của chị có thể vĩnh viễn không đứng lên được, mà dù đứng được cũng không thể khiêu vũ được." Giọng Dương Từ mang tức giận.

Tay Dương Từ run lên một cái, hoa lê đầm mưa quỳ xuống đất: "chị Từ, sinh hoạt kế tiếp của chị sẽ không buồn không lo, nhưng còn em và Côn Tẫn, từ nhỏ bọn em nhận mọi đau khổ lớn lên, vất vả chịu đựng qua mười tám tuổi để có thể đi làm kiếm tiền, không cần ở lại cô nhi viện chịu khổ, nhưng nếu đắc tội Diệp gia, đến lúc đó bọn em chắc chắn chỉ có thể ẩn mình trong tuyết, Tô gia dù có tiền, có tốt hơn nữa cũng kém hơn Diệp gia quyền thế ngút trời thôi!"

Dương Từ kiên quyết nói: "Chị đã đăng đoạn video bị đụng xe lên internet, tên họ Diệp kia sẽ không chạy thoát chế tài luật pháp, ở vạch qua đường cho người đi bộ mà chạy một trăm mã lực, dân mạng mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể dìm chết cậu ta."

"Chị quên cậu ấy là vị thành niên sao? Người chưa thành niên vẫn được pháp luật bảo vệ."

"Cách tuổi trưởng thành cũng không có bao nhiêu ngày, sau trưởng thành thì phạm chuyện thế này sẽ phải chịu án tù ba năm đến dưới bảy năm."

Dương Từ nhìn cái chân bó thạch cao của mình, mơ ước cổ gắng mười tám năm của cô cứ vậy tan vỡ, tên họ Diệp nợ không khác nào giết ước mơ của cô.

Dương Từ vẫn khóc lóc khẩn cầu: "Chị Từ, ba đến bảy năm là phá hủy cả thanh xuân, trừng phạt này hơi quá rồi, coi như vì em và Côn Tẫn, xin chị bỏ qua cho cậu ấy đi."

Tô gia lão thái quân Tô Cận được người giúp việc đỡ vào, nhìn Dương Từ trên giường, nói: "Đứa bé, những năm này con chịu khổ rồi, sau này con chính là thiên kim Tô gia chúng ta."

"Cũng không chịu bao nhiêu khổ. Dương Từ, em đứng lên đi, đừng để người ngoài chê cười." Dương Từ rất bài xích những kẻ có tiền này, ít nhất là rất không thích những kẻ có tiền vẫn hay tới cô nhi viện kia.

Dương Từ khóc nói với Tô Cận: "Bà nội chị Từ, cháu và chị Từ cùng nhau lớn lên từ nhỏ trong cô nhi viện, chúng cháu trải qua cuộc sống gian khổ người bình thường khó có thể tưởng tượng, cháu chỉ thích ca hát, bây giờ cũng vào được vòng chung kết cuộc thi "Vua tài năng quốc gia", là do Diệp gia đó gây áp lực với cháu..."

Tô Cận biết ý Dương Từ, trong lòng thâm nghĩ, quả là kẻ ở cô nhi viện đến lớn, bản lĩnh yếu sách không biết xấu hổ này thật sự không tệ.

Dương Từ nhức đầu nói: "Dương Từ, em hận chị cũng tốt giận chị cũng được, lần này chị tuyệt sẽ không bỏ qua, cậu ta phải phụ trách cho hành động của mình."

"Dương Từ, đừng tưởng bây giờ chị là thiên kim đại tiểu thư, những chuyện xấu xa chị làm tôi đều biết cả, có muốn tôi nói cho bà nội Tô, cho truyền thông bên ngoài nghe thử?" Dương Từ đứng dậy cuống cuống nói.

Dương Từ híp đôi mắt yên tĩnh như nước hồ, chỉ nói: "Nhiều nhất chị tiếp nhận cảnh sát giao thông hòa giải, nhận bồi thường, bỏ quyền tố cáo tài xế gây tai nạn, nhưng việc cư dân mạng yêu cầu và dư luận xã hội bức bách cậu ta thì không thể làm gì được."

Tô Cận nghe hai người nói, trên mặt miễn cưỡng duy trì vẻ hiền từ, trong lòng lại lẫn lộn không rõ, cháu gái rốt cuộc đã làm chuyện xấu xa gì mới có thể bị người chế ước như vậy.

Đứa cháu gái này nếu trở lại Tô gia, liệu có có thể tạo cho Tô gia ảnh hưởng không tốt gì không?

Kết luận về vụ tai nạn ở đường Tề Hải đã có từ một tháng từ ngày xảy ra tai nạn, tin tức này gây phản ứng lớn trong xã hội, dù cho Diệp gia có quyền thế che trời ở thành phố Tam Tinh cũng đành phải bắt đầu đi làm theo pháp công.

Ngày Diệp Bộ Hàng sinh nhật mười tám tuổi, đồng thời là ngày bị tạm giam vào trại hải quân, từ bản án ba năm ban đầu biến thành bản án bảy năm, luật hình nặng là để cho trăm họ biết tính nghiêm trọng của việc tuân thủ luật giao thông, nếu không sẽ là kết quả vương từ phạm pháp tội cũng bằng thử dân.

Nếu bảy năm thanh xuân có thể đổi về hai chân, Dương Từ tình nguyện bỏ qua bảy năm thanh xuân của mình, nhưng tất cả các số liệu thân thể cô đã vào tình trạng ổn định, hai chân giờ chỉ có thể đứng thẳng, không thể đi, ngay bước một bước cũng là vận động hết sức khó khăn, xe lăn đã thành công cụ thay thế đi bộ.

Cả đời này, cô và khiêu vũ đã định trước là vô duyên.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Một người tàn phế, chịu hết cười nhạo (1)

với thần tượng nhà mình.

Trong nhà trọ nhỏ của mình, Dương Từ bị một tiếng lại một tiếng chuông điện thoại đánh thức, mở máy tính, âm báo hộp thư nhảy ra tới tấp không ngừng, phần lớn đều email mời Côn Tần và Dương Từ Tư diễn vai nam nữ chính.

Thân là quản lý cho hai người này, công việc của Dương Từ vô cùng thoải mái.

Trước kia Diệp gia đã đáp ứng cho Dương Từ Tư mở cửa sau, cho nên ở những tài nguyên truyền hình điện ảnh, trang bị cho Dương Từ Tư đều là cao cấp, những tài nguyên này cô cũng không cần kiểm định.

Mà Côn Tần, bằng vào khuôn mặt đẹp trai chí cực thu được vô số fan thiếu nữ, rất nhiều chuyện đã có lực lượng fan ái mộ an bài thỏa đáng.

Dương Từ mở điện thoại, đều là phóng viên giải trí, có một người là ông tổng công ty, cô gọi lại vào số điện thoại của anh ta, "Mạnh tổng, thế nào, nửa đêm canh ba gọi điện liên hoàn đoạt mệnh."

Mạnh Quý Tư, hai mươi tám tuổi, tướng mạo đường đường bên trong cảm thụ, một trong những người sáng lập công ty giải trí Cát Tư văn hóa lớn nhất nước C, tài sản vô số nữ nhân vô biên, phong lưu phóng khoáng.

Ngay cả cách nói năng cũng tùy tiện, "Tiểu Từ Từ, nửa đêm tịch mịch người ta muốn cùng em tán gẫu một chút cũng không được sao?"

"Nói chính sự." Dương Từ nghiêm túc.

"Tiểu Từ Từ, tin tức chưa đưa tới điện thoại của em sao? Dương Từ Tư và Côn Tần thuê phòng thân thiết, video đã bị chó săn chụp được rồi." Mạnh Quý Tư nói có vẻ há hê, người khác không biết, nhưng hắn lại biết, Côn Tần kia chính là vị hôn phu của cô nàng này.

Dương Từ nhìn chiếc nhẫn đính hôn Côn Tần đưa đeo trên tay sáng, dưới ánh sáng lộ vẻ cực kỳ chăm chọc.

Cô lên máy tính xem hết video đám chó săn chụp được, lại mở máy ghi âm nghe lén gắn trên người Dương Từ Tư.

Vốn là máy nghe lén này gắn trên người Dương Từ Tư để tránh khi cô ta nói chuyện với đám kí giả có dụng tâm sẽ bị kẻ khác cắt câu lấy nghĩa gây rắc rối, lúc ấy máy nghe lén này có thể làm chứng cứ.

Không nghĩ giờ lại có công dụng thế này, cô nghe được âm thanh lời nói đã thu âm kia.

"Côn Tần, nữ nhân kia đã bị Tô gia đuổi ra khỏi cửa, anh còn phải ở bên cô ta sao? Cô ta không còn tài sản tài nguyên gì để anh lợi dụng được nữa." Dương Từ Tư ung dung nói.

"Từ Tư, chỉ sợ sau khi chia tay, cô ta sẽ đem lịch sử đen tối của chúng ta ra trước mặt truyền thông."

"Côn Tần, anh sợ cái gì, có phải anh vẫn thích cô ta? Thật không nghĩ ra, cô ta nào có đẹp bằng một phần của em, dựa vào đâu có thể có nhiều thứ như vậy!"

"Từ Tư, có trời làm chứng, trước giờ anh chỉ thích một mình em, lúc ở cô nhi viện là em nói anh theo đuổi cô ta, là em nói cô ta có bản lĩnh giúp chúng ta vào được chung kết."

"Đúng vậy, với tính khí nóng nảy của Dương Từ kia thì làm gì có tên đàn ông nào thích cô ta, Côn Tần, anh có từng chạm vào cô ta không?"

Dương Từ gắng gượng đè nén xúc động, nhưng một câu nói kế tiếp hoàn toàn khiến cô không giữ được tỉnh táo.

"Một đứa tàn phế, anh thấy cô ta thôi đã nổi da gà! Sao có thể đụng vào cô ta!" Côn Tần ghê tởm nói, cùng lúc trong video là cảnh anh ta và Dương Từ Tư ôm nhau triền miên.

Chương 3: Một người tàn phế, chịu hết cười nhạo (2)

Dương Tử thâm nắm chặt tay, âm thanh từ khớp xương truyền ra, lại đề điện thoại xuống.

Đầu điện thoại bên kia là một giọng nữ đã được công thức hóa: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang bận, xin vui lòng gọi lại sau."

Một lần lại một lần, Dương Tử gọi tới khi điện thoại hết pin mới dừng lại.

Mà trong máy tính vẫn lục tục nhảy ra những tin tức kinh bạo.

"Ồi! Trai tài gái sắc, ảnh đế và ảnh hậu đương thời kết lương duyên, quyết định mở buổi họp báo chính thức lúc 8 giờ sáng."

Nhìn tin tức không ngừng truyền ra từ máy tính, sắc mặt Dương Tử đã rất khó nhìn, nghệ sĩ của mình muốn mở buổi họp báo, nhưng người quản lý là cô đây lại không biết chút nào.

Ngồi lên xe lăn ra cửa, bởi vì đi đứng bất tiện, lúc cô ra ngoài chỉ có thể dựa vào xe taxi hoặc bước từng bước nhỏ, mà ngay lúc cô ra cửa lại là giờ cao điểm người dân đi làm đi học của thành phố Tam Tinh, xe taxi không phải không đón khách, mà là đều bị chặn giữa đường không đi được.

Chỉ có thể đẩy xe lăn chạy tới sảnh thông báo của giải trí Cát Tư, cô không thể trở mặt nhìn đôi cậu nam nữ kia công bố tình yêu của bọn họ trước công chúng, không thể cho phép mình nhận bất cứ sự phản bội.

Họ từng là bạn tốt duy nhất trên đời này, vì yêu Côn Tấn, cô dứt khoát gia nhập giới giải trí, làm trái ý Tô Cẩm, bị đuổi khỏi Tô gia. Vì Dương Tử, cô không để ý đạo đức hành hạ cha nuôi Dương Tử đến chết.

Mà hôm nay, bọn chúng lại nói cô gắt gỏng, ghê tởm?

Tình bạn trong lòng cô giờ đã không còn tồn tại.

Phía ngoài buổi họp báo, đám kí giả vác máy ghi hình dồn sức gạt về trước, hi vọng có thể chụp được video hoặc một tấm hình.

Người đầu tiên xuất hiện trước ống kính là vị quản lý đứng thứ hai ở Cát Tư giải trí Ngô Nhã, ba mươi tuổi, dưới tay có tám nghệ sĩ, ba người trong đó là tiêu thụ đang ăn khách khắp đại giang nam bắc, năm người còn lại cũng đều là người mới có quyền có thế, không cần lo lắng vấn đề tài nguyên.

So với đệ nhất quản lý Cát Tư - Dương Tử mà nói, Ngô Nhã có năng lực xử lý công việc, lại càng có khả năng kiếm tiền, nghệ sĩ dưới tay nổi tiếng không nhờ tác phẩm mà từ các gameshow giải trí và độ lăng xê.

Tác phẩm kiếm tiền ít lại khó kéo fan, tham gia gameshow vừa nhiều tiền, nhiều fan, lại nhiều quảng cáo, nên ở giải trí Cát Tư, cô ta là quản lý mà nghệ sĩ nào cũng muốn có.

Dương Tử cũng không ngoại lệ, vốn cô ta không quá thích diễn xuất, chỉ thích ca sĩ, nhưng làm ca sĩ lại được ít tiền, căn bản không đủ cho cô ta phung phí.

Cô ta lựa chọn diễn xuất, là vì diễn xuất có thể cho cô ta số tiền lớn, mấy năm nay game giải trí rất hot, lời mời cũng không ít, nhưng toàn bộ đều bị Dương Tử khéo léo từ chối, lần này, nhận chuyện với Côn Tấn bị chó săn chụp được, cô ta đã quyết sẽ không là mặt lá trái với Dương Tử nữa, ngay đêm đó liền liên lạc Ngô Nhã, để Ngô Nhã thành người quản lý của mình.

Ngô Nhã bỗng dưng vô cớ có thêm hai minh tinh có danh tiếng và không vết nhơ trong giới tất nhiên là rất vui, nhìn họ mà hưng phấn như đang nhìn hai cái cây rụng tiền.

Lúc này, là người mờ mịt, nụ cười của cô ta trông sâu hơn so với trước kia, "Cám ơn các vị kí giả bằng hữu ghé thăm, tôi là quản lý của Tử Tử và Côn Tấn, sẽ trả lời trước những vấn đề quý vị muốn biết."

Nói tới đây, Ngô Nhã hơi ngừng: "Tử Tử và Côn Tấn đúng là đã lui tới một đoạn thời gian, mọi người đều biết, Tử Tử và Côn Tấn là cô nhi trong cô nhi viện Dương Quang, cả hai là thanh mai trúc mã từ nhỏ, bây giờ phát triển thành tình yêu nam nữ cũng rất bình thường, hi vọng người hữu tình có thể được mọi người chúc phúc."

Kí giả bên dưới đặt câu hỏi: "Vậy bạn gái tin đồn của Côn Tấn, quản lý Dương Tử cũng là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với anh ấy thì sao? Dương Tử chính là quản lý của Côn Tấn mà."

Dương Tử Tử và Côn Tấn lúc này đã cùng đi ra, Dương Tử Tử mỉm cười nói: "Vốn tôi cũng không định sẽ công khai tuyên bố tình cảm như vậy, sở dĩ

mở buổi họp báo này không phải vì vấn đề tình cảm, mà liên quan tới việc quản lý của chúng tôi thay đổi."

Côn Tần gật đầu nói: "Dù trước kia là bạn tốt, tôi và Tư Tư cũng chỉ vì để ý tình bạn mới để Dương Từ làm quản lý, nhưng những năm gần đây cô ấy làm nhiều chuyện quản lý không nên làm, không được tôi và Tư Tư đồng ý đã từ chối những lời mời tham gia gameshow, cũng vì thân thể cô ấy bất tiện nên thường xuyên làm trì hoãn thời gian vốn đã không dư dả, nên tôi và Tư Tư đã xin phép công ty để Ngô Nhã trở thành quản lý mới của chúng tôi."

Dương Từ đầu đầy mồ hôi đẩy xe lăn tới, nhìn đôi "bích nhân" phía trên, vừa cười tự nhiên vừa chê trách công việc chuyên ngành của mình, bọn chúng có biết rằng kế hoạch thời gian của chúng lúc nào cũng đều kín lịch, làm gì có thời gian đi tham gia mở gameshow giải trí đồ bỏ kia?

Là quay phim cùng đạo diễn Hollywood quan trọng hay game show quan trọng? Dương Từ Tư và Côn Tần chẳng lẽ lại ngu đến cả đạo lý này cũng không hiểu?

Kí giả nhanh mắt phát hiện bóng dáng Dương Từ: "Xin chào, Dương tiểu thư, cô có cái nhìn thế nào với chuyện này?"

Gương mặt ôn uyển của Dương Từ vẫn mang nét ôn uyển vốn có, chẳng qua trong miệng lại là lời nói cay độc: "Thế nào? Tôi chỉ hỏi là lời thề của đôi tiện nam cầu nữ kia với tôi đi đâu rồi? Các người thật cho rằng Dương Từ là công chúa của bên kia? Cô ta chỉ dựa vào cái chân bị người Diệp gia làm gãy của tôi, nhân cơ hội giao dịch với Diệp gia mới có tài nguyên trong giới giải trí bây giờ. Còn Côn Tần, anh quên tôi mới là bạn gái của anh sao?"

"Im miệng!" Dương Từ Tư nói, "Dương Từ cô đừng ăn nói lung tung."

Dương Từ buông bút thu âm xuống, "Thật không nghĩ tới bạn tôi lại ghét bỏ tôi như vậy, vậy năm đó sao tôi phải xin tiền Tô Cần cho anh chỉnh sửa?"

"Phẫu thuật thẩm mỹ, cô nói là Côn Tần từng phẫu thuật thẩm mỹ?" Kí giả bắt được chữ mấu chốt, ánh mắt lập tức hưng phấn.

Nhưng dù vui vẻ cũng không được vì kịch tình này mà kích động, bọn họ chỉ biết tiền thưởng sự kiện lần này không hề ít, từng câu từng chữ đều vô cùng kinh bạo.

Dương Từ Tư nhìn cây bút thu âm, á khẩu không trả lời được, tê liệt ngồi dưới đất, quả thật là chị Từ lòng dạ ác độc, có thể dễ dàng phá hủy thứ cô ta và Côn Tần cố gắng bảy năm mới có được.

Gương mặt xinh đẹp của cô ta lại trở nên dữ tợn: "Cô đừng quên, cô từng giết người, cha nuôi của tôi chính là cô giết!"

"Ồ?" Cả sảnh đường kinh ngạc, Dương Từ từng giết người, đây là tin tức xã hội, tiền thưởng chắc phải tăng gấp mấy lần rồi.

Tay Dương Từ nắm chặt vành xe lăn: "Cuối cùng cô cũng mang chuyện này ra uy hiếp tôi, nhưng tôi đã không phải là người bảy năm trước, tôi rời khỏi Tô gia cũng là vì việc này, luật sư Tô gia đề nghị kháng án vô tội với phía toàn án, cha nuôi cô xâm hại tình dục cô ba năm, lúc tôi tới thăm cô ông ta cũng có tâm tư không đúng đắn, tôi chỉ tự vệ giết người, ở phương diện pháp luật đã không hề có tội."

"Xâm hại tình dục?" Đám kí giả lại cao giọng thêm mấy phần.

Côn Tần sải bước về phía Dương Từ, nâng tay tát một cái thật mạnh: "Sao cô có thể bình thản nói ra chuyện này như vậy? Cô có biết chuyện này tổn hại tới Tư Tư thế này? Năm đó nếu không phải cô động tay chân trên mặt Tư Tư, thì người nhận nuôi cô ấy đã là vũ đạo gia, chứ không phải tên súc sinh kia!"

Tại ừ lên từng cơn, Dương Từ nâng mắt nhìn Côn Tần, "Trên mặt Dương Từ không phải do tôi, chuyện này đều là tự cô ta chọn trước."

Dương Từ Tư run rẩy, "Dương Từ, tôi hận cô, đi chết đi."

Dương Từ Tư lao tới như nổi điên, đẩy xe lăn của Dương Từ ra phía ngoài, đến khi ra tới hồ nước bên ngoài mới dừng lại.

Nước thấm ướt quần áo Dương Từ, dáng vẻ chật vật của cô bị đám kí giả chụp hết, nhưng không một ai muốn đỡ cô dậy.

Như con chuột ướt đôi mắt nhìn tất cả cười nhạo.

Mạnh Quý Tư xem được màn này qua ti vi trong phòng làm việc, liên tục vỗ tay, tin tức này vừa ra, danh tiếng Cát Tư giải trí bọn họ sẽ lại càng vang dội, nhìn Dương Từ vùng vẫy trong hồ cảnh, anh ta không có vẻ thương hại chút nào.

"Sao không đi làm anh hùng cứu mỹ nhân?" Thư kí của anh ta, Mễ Khả Nhi hỏi.

"Năm đó cô ta đối với Bộ Hàng kiên quyết như vậy, đây chính là báo ứng. Đúng rồi, tôi nay tôi có sắp xếp nào không?"

Mễ Khả Nhi không xem lịch cũng có thể thuận miệng báo ra: "Sáu giờ có hẹn ăn tối với siêu mẫu Amy, tám giờ dạo phố cùng Ngô tiểu thư, chín giờ cùng Trương tiểu thư tới quán rượu, chín giờ rưỡi là về nhà."

"Nine giờ? Cô đánh giá thấp tôi quá đấy?" Mạnh Quý Tư mập mờ nói.

Mễ Khả Nhi vẫn một gương mặt băng sơn, nói chuyện công việc: "VẬY ĐÃ ĐỦ RỒI."

"Từ chối hết đi, hôm nay Bộ Hàng trở lại, bọn này làm anh phải cho cậu ta một buổi tiệc hoan nghênh thật trọng thể."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Diệp thiếu Tam Tinh thành

Dưới bầu trời đầy sao, đèn nê ông lấp lánh, lượng xe sang cao cấp không đếm xuể dừng trước cửa hội sở Nhạc Dạ.

Hội sở theo phong cách lâu đài châu Âu, bên trong nguy nga lộng lẫy, hoạt động theo quy cách hội viên, chỉ có hội viên mới có thể mang người ngoài bước vào.

Bà chủ hội sở Thẩm Oánh Oánh mặc một bộ kì bào, khoác áo lông chồn nước trắng thuần, mang vẻ phong tình vạn chủng đứng ngay cửa.

Nhân vật tới đây hôm nay đều là người không đơn giản, Thẩm Oánh Oánh không dám thờ ơ bất kì ai, từ khi hai mươi tuổi cô đã bắt đầu hội sở này, khổ tâm kinh doanh mười năm không thể để những nhân vật này phá hủy.

Mạnh Quý Tư mặc bộ âu phục ngắn đồ chót đi tới, thấy Thẩm Oánh Oánh không khỏi buông lời tùy tiện: "Vóc người này của chị dâu thật là chăm sóc ngày càng tốt."

"Ai là chị dâu cậu, chị đây độc thân." Thẩm Oánh Oánh cười toét đôi môi đỏ mọng, nói, "'sao thư kí còn chưa đổi? Theo cậu cũng có ba năm rồi?"

Mạnh Quý Tư liếc Mễ Khả Nhi, "'cô ấy hiểu chuyện, đúng rồi, Bộ Hàng có tới không?'"

"Vẫn chưa, nhưng Tần gia đã đi đón cậu ấy, cũng đã bảy năm, bảy năm các cậu không đến nơi nà của chị, chị lại sống rất yên ổn.'" Thẩm Oánh Oánh không thích đám đại thiếu của thành phố Tam Tinh này đến chiếu cố việc buôn bán của cô, vì đều là nhân vật không đặc tội nổi.

Tần gia trong miệng Thẩm Oánh Oánh tên đầy đủ là Tần Tranh Sở, tuổi gần ba hai, là nhân vật vang danh hắc đạo ở nước C, đến tổng thống cũng phải nhượng bộ ba phần, nghe thể lực của cậu ta ở nước C mạnh đến không ai dám chọc, nhưng Tần Tranh Sở lợi hại như vậy lại có hai nhược điểm, một người là Thẩm Oánh Oánh, còn một người khác chính là Diệp Bộ Hàng.

Diệp Bộ Hàng, cháu trai đời thứ tư được sủng ái nhất Diệp gia, từ nhỏ đã là đứa bé thông minh cơ trí, trường bồi yêu thương, thường xuyên đi theo sau lưng Mạnh Quý Tư và Tần Tranh Sở, là người được hai bọn họ cưng chiều mà lớn lên.

Ngàn vạn sủng ái tại một thân, cậu này hình dung Diệp Bộ Hàng thực sự không phải quá đáng.

Tần Tranh Sở đã vào trại giam đợi Diệp Bộ Hàng đi ra, đứng chờ bên trái không được, bên phải không thấy, dứt khoát không đợi nữa, lấy súng bắn lên ổ khóa trại giam, đường hoàng bước vào.

Bên trong nào thấy bóng Diệp Bộ Hàng đâu.

Trong một gian phòng bao của Nhạc Dạ, Diệp lão gia từ tĩnh thần viên mãn ngồi uống trà, "'Tiểu Hàng à, bảy năm này con chịu khổ rồi, tai nạn xe năm đó quả thật không thể trách con, là do có người động tay chân với chiếc xe kia, nếu không phải con lái xe thì người xảy ra chuyện đã là ông già này.'"

Giọng nam đối diện nghe thanh thúy như ngọc: "'Ông cố, con hiểu, bảy năm nay ông đưa con đến trong cái ngục giam đóng kín không bình thường ấy, ngục lại đã làm con tăng thêm không ít bản lĩnh.'"

"Hàng Nhi, mẹ và bà nội đều rất nhớ con, nhưng ông muốn ta đợi thêm thời gian hãy về nhà, người kia tuy đã tạm thời dừng tay, nhưng ông không thể để con tiếp tục mạo hiểm, nên tốt nhất là không nên bại lộ thân phận.'" Giọng ông lão đầy lo âu.

"Ông cố, con biết, nhưng chỉ sợ không lừa được Mạnh Quý Tư và Tần Tranh Sở.'" "

Diệp lão gia từ lấy ra một cái bát sắt đã rỉ sét, nói rằng: "'Phía đông đường Tề Hải có cây cầu lớn, trên cầu có thể ăn xin, dưới hầm cầu có thể nằm ngủ, đành ủy khuất con mấy ngày.'"

Ngâm nước một ngày, rốt cuộc cũng có một di quét dọn hảo tâm ôm Dương Từ ra.

Dương Từ không nói tiếng cảm ơn nào đã tịch mạch rồi đi, mắng sảng khoái rồi, vạch mặt vạch hài lòng rồi, nhưng đến cả một người bạn tốt cũng không có.

Ở cửa Cát Tư giải trí, cô bị ngâm trong hồ phun cá này, Mạnh Quý Tư không thể không biết, anh ta không cho người tới khẳng định đã có ý từ bỏ cô

rồi.

Đẩy xe lăn dọc đường đi, cô mở điện thoại Sony ra kiểm tra tin tức trên mạng, đúng như dự đoán, mười vị trí đầu hot search đều là tin về bọn họ.

Cô mở weibo của mình, bên dưới đều là chữ rửa từ người ái mộ của Côn Tần và Dương Tư Tư.

""Tiện nữ nhân này sao miệng lại tiện vậy, ăn cứt à?""

""Là người đi đường bình thường, cũng sẽ cảm thấy Dương Tư này làm quản lý chưa tròn chức trách, còn giết người, nói ra bạn tốt của mình bị xâm hại tình dục, sao có thể có nữ nhân lòng dạ ác độc như vậy!""

""Không trách lại không đi được, báo úng cả rồi.""

""Người bây giờ tam quan thế nào vậy? Sao tất cả đều mắng Dương Tư? Hay chỉ có tam quan của tôi là bình thường, nếu đi trên đường gặp phải cô ta, nhất định phải đánh cô ta đến khùng luôn.""

""Lầu trên, cô ta vốn là nảo tàn.""

""Đúng là nảo tàn, Côn Tần là người tôi ái mộ cả đời, cô to gan thật, dám fan bọn tôi đảm bảo hộ tống cô bị đuổi đi.""

Nhìn bình luận, tâm Dương Tư lạnh lẽo, đây là người ái mộ của Dương Tư và Côn Tần sao? Bọn họ không nghĩ đến việc Dương Tư đoạt bạn trai cô, Côn Tần lừa dối cô chút nào.

""Đinh đông.""

Âm báo điện thoại vang lên, báo có tin tức mới.

""Kim Yến Awards công bố ảnh hậu ảnh đế, Côn Tần Dương Tư Tư tình yêu công việc cả hai đắc ý.

Dương Tư click vào nội dung, giới thiệu giải thưởng Kim Yến là giải thưởng hạng vàng nước C, cùng với người đoạt giải là Côn Tần và Dương Tư Tư, tai tiếng ban ngày đã bị quên không còn một mống.

Nét mặt Dương Tư Tư khi lãnh thưởng không hề dữ tợn như ban ngày, mà trang điểm xinh đẹp như hoa, ôn nhu cười nói: ""Cám ơn những người đã ngăn cản tôi trên con đường diễn viên này, tôi sẽ dùng thực lực để chứng minh với người yêu tôi, tôi sẽ không để mọi người thất vọng, tôi là nữ vương, không ai có thể đánh ngã.""

Bên dưới là một rừng tiếng hô của người hâm mộ.

Côn Tần và Dương Tư Tư đứng trên sân khấu tươi cười, nụ cười này vào mắt Dương Tư lại chói mắt vô cùng, không hổ là Ngô Nhã, năng lực giao tiếp quả thật rất mạnh, chỉ là cô sẽ không để đôi cầu nam nữ này được tiếp tục cười vui vẻ như vậy.

Không phải là mình tinh sao? Cô đã có thể nâng bọn họ, chẳng lẽ không thể nâng được người khác?

Lúc đi qua khúc giao với đường Tề Hải, cô có hơi rụt rè, dấu sao cái chân này mất đi cũng chính ở nơi đây.

Giao lộ có mấy người đàn ông lang thang đang đàn hát, mong có người qua lại tốt bụng giúp ít thiện tâm.

Dương Tư đẩy xe lăn qua, trên người chỉ có một đồng tiền xu, cũng có thể đã nghe Côn Tần hát quen nên không thể nghe lọt tai tiếng hát của những người này.

Diệp Bộ Hàng cầm cái bát mẻ ngồi cùng đám ăn xin trên giao lộ đường Tề Hải, nếu không phải cậu cực kì tin tưởng ông cố, thì rất có thể đã cho rằng ông chính là hung thủ.

Năm đó cậu đã có bằng lái nước ngoài, có thể chạy xe, khi thấy người qua đường cũng đạp thắng theo bản năng nhưng lại thành tăng tốc, không kịp chuyển hướng nên cuối cùng đã đâm vào người đi phía trước.

Khi đó ông cố không hề nói đến những điểm khả nghi kia, là vì ngoài người Diệp gia thì không có ai khác đụng vào xe, cái xe thể thao đó cũng là chiếc ông cố thích nhất, nên rõ ràng âm mưu này là nhắm vào ông.

Diệp Bộ Hàng nghe lời ông cố vào ngục giam, vốn tưởng Diệp gia sẽ dứt lốt cho hắn, không ngờ trong đó toàn đám tham quan hoặc người trong hắc đạo có thù oán với Diệp gia, nên cuối cùng cũng đành thuận theo tự nhiên mà ở trong tù đánh nhau với bọn chúng một trận.

Còn tưởng sau bảy năm có thể khôi phục thân phận Diệp thiếu, không nghĩ tới lại bị ông cố an bài thành kẻ ăn xin.

Thật là ông cố ruột của cậu ta đây sao?

Ngay lúc Diệp Bộ Hàng đang thăm nôn mửa Diệp lão gia tử, thì một đồng tiền xu lăn xuống dưới chân, nhìn đến cái tay trắng nõn nhặt xu kia, cậu ngừng đầu lên, mắt đen như ngọc, lông lánh như sao.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cùng tôi về nhà

Dương Từ không cẩn thận làm rơi đồng xu trong tay, cô vốn là người yếu tài, liền cúi người xuống nhặt, không nghĩ lại chạm vào tay người đối diện.

Ngước mắt nhìn người phía trước, đây là lần đầu tiên cô trông thấy người đẹp trai như vậy, tóc mái nhẹ nhàng khoan khoái, gương mặt hoàn mỹ như bức tượng điêu khắc thiên thần, đôi mắt hoa đào đen tinh khiết như đầm nước sâu, mũi cao, môi không son cũng có màu phấn hồng làm kẻ nhìn thấy chỉ muốn cắn một cái.

Da cậu ta non mịn như có thể nhỏ ra nước, trắng nõn mà lại không có vẻ yếu ớt, ngược lại khí khái mùi phàn.

"Là cô?" Diệp Bộ Hàng nhìn một cái đã nhận ra đây chính là người đi đường bị mình đụng năm xưa, nhìn cô ngồi trên xe lăn cậu ta cũng vô cùng áy náy, năm đó nếu cậu ta không đạp thắng, thì không chừng cũng không làm chân cô ấy mất năng lực.

Dương Từ thì chỉ nghĩ cậu ta từng xem qua tin tức về mình, tự giễu nói: "Hôm nay tôi thật coi như thanh danh vang xa, đến cả ăn mày cũng biết."

Diệp Bộ Hàng hơi cau mày, cô gái này trông có vẻ rất chán nản, nơi vạt áo còn dính ít nước, mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp cũng nhỏ giọt tách tách, giữ thời tiết lạnh như mùa đông này, phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Cậu cúi xuống áo khoác của mình đưa cho Dương Từ: "Không ngại thì mặc vào đi, đừng để bị lạnh đến cảm."

Đôi môi hồng khép lại, thanh âm trong trẻo mê người, một ý tưởng lớn mật sinh ra trong đầu Dương Từ, dung mạo người này không hề kém đám mình tinh kia, nếu cậu ta có thể tiến vào giới giải trí, lại chinh trang kĩ lưỡng một phen, thì nhất định có thể trở thành mỹ nam tử làm mê mẩn hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ.

"Trông cậu còn trẻ, lại tay chân bình thường, tại sao lại làm ăn mày?" Dương Từ khoác áo khoác của Diệp Bộ Hàng, hỏi.

"Tôi gây ra tai nạn xe phải ngồi tù mấy năm, không công ty nào muốn nhận." Lời này cũng là lời thật.

Dương Từ đưa tay mình ra, "vậy đi với tôi, nhà tôi thiếu một giúp việc kiêm bảo mẫu, tôi có thể cho cậu thù lao tốt."

Giọng điệu không mấy may cho Diệp Bộ Hàng đường nào cự tuyệt.

Ngược lại, Diệp Bộ Hàng thoải mái nắm tay cô, dù sao mấy ngày nay cũng không thể về nhà, chẳng bằng tối chiều cố cô gái này một chút, coi như chuộc tội.

Giữa mùa đông lạnh, người đi đường đều bước chân vội vã, chỉ có Diệp Bộ Hàng là đẩy Dương Từ đi chậm rãi, dưới ánh đèn trông đúng là một cảnh đẹp.

"Từ giờ, kêu cậu là Tề Hải được không?" Dương Từ quay đầu hỏi.

Diệp Bộ Hàng khẽ đọc cái tên này, Tề Hải, đơn giản thoải mái, đúng phong cách của mình, nên gật đầu: "'Được.'"

"Tề Hải, lâu hai mươi bảy khu C tiểu khu phía trước chính là nhà tôi." Dương Từ chỉ một tiểu khu cũ nát.

Trong lòng Diệp Bộ Hàng nghi hoặc, sớm nghe nói cô gái cậu đụng phải bảy năm trước là thiên kim mất tích của Tô gia, sao lại ở nơi như thế này?

Vào cửa, mới biết bên trong có chỗ bất đồng, phong cách khiêm tốn, giản lược, đúng ngay khẩu vị cậu ta, về sau ở chỗ này quả tốt hơn dưới gầm cầu rất nhiều.

Dương Từ mở cái ti vi tinh thể lỏng, còn mình thì đẩy xe lăn đi về phía phòng tắm, "cậu xem ti vi đi, tôi đi tắm trước."

Diệp Bộ Hàng nhìn tin giải trí trong ti vi, chiếu cảnh Dương Từ bị đẩy vào trong nước, chịu mọi người cười nhạo, chân cô ở dưới nước không thể nhúc nhích, đến khi mọi người tàn đi hết vẫn không lên được.

Cậu nhìn thời gian, vậy là hôm nay Dương Từ đã bị ngâm nước gần sáu tiếng đồng hồ? Da cô ấy chắc đã nhăn nheo hết? Trời lạnh thế này, Diệp Bộ Hàng càng nghĩ càng thấy mình có lỗi với Dương Từ, nếu hai chân cô ấy có thể đi lại, thì chắc chắn không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh hôm nay.

Cậu lại nhìn ti vi, nghe tin tức về buổi họp báo lại càng thêm tức giận, không trách mới này trông cô ấy chán nản như vậy, là vì xảy ra chuyện lớn thế này.

Dương Từ mặc vào bộ đồ ngủ màu hồng, cầm khăn lông khô, một tay lau tóc, một tay đẩy xe lăn đi ra, thấy Tề Hải đang xem tin tức hồi sáng, liền nói: "Có phải cậu cũng cảm thấy tôi làm không đúng?"

Diệp Bộ Hàng bước tới lau tóc cho cô, trong lòng thầm nói xin lỗi, bảy năm trước cậu thiếu cô ấy một lời xin lỗi, bảy năm sau nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt, không để cô bị kẻ khác làm nhục.

"Ừ, là quá sai, tại sao phải vì Côn Tẫn mà từ bỏ Tô gia? Tô gia là nhà giàu có nổi danh nhất thành phố Tam Tinh." Diệp Bộ Hàng ngửi mùi tóc cô, là mùi thơm bạc hà cậu thích nhất.

Dương Từ nói: "Từ khi tôi còn nhỏ từng bị tới bốn gia đình nhận nuôi, với tình thân vẫn luôn không hiểu rõ, nên giữ bạn tốt và gia đình tôi sẽ chọn tình bạn."

Diệp Bộ Hàng hỏi: "Mấy sẩy ở đâu?"

Dương Từ lắc đầu: "Không có mấy sẩy, lau khô là được, ừm, chỗ này của tôi không có quần áo cho cậu thay, cũng không có tiền mặt, cậu mang đi động chứ? Tôi chuyển tiền cho cậu ra cửa hàng tổng hợp đối diện mua đồ."

Diệp Bộ Hàng lắc đầu, thật không có điện thoại, lúc ra khỏi ngục đã nộp lên cho ông có mất rồi.

Dương Từ đưa điện thoại của mình cho cậu ta: "Mật mã là 091218, cậu có thể dùng wechat để trả tiền, mật mã cũng giống vậy."

Diệp Bộ Hàng nhận điện thoại, hơi khựng lại, mật mã này không phải ngày cậu đụng vào cô ấy bảy năm trước sao? "Cô tin tưởng tôi như vậy? Không sợ tôi dùng hết tiền rồi cầm luôn điện thoại của cô chạy trốn?"

"Tôi tin cậu không phải người nông cạn như vậy."

Dương Từ nằm đợi trên sofa phòng khách, chờ Tề Hải trở lại, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, cậu ta sẽ không thật dùng hết tiền rồi bỏ trốn chứ?

Thầm trách mình sao lại dễ dàng tin tưởng kẻ khác như vậy.

Ngay lúc cô đang thất vọng, cửa mở ra.

Diệp Bộ Hàng đã đổi sang cái áo len đen cao cổ, bên dưới phối với quần tây ôm sát thoải mái, khoác áo bành tô dài bằng nhung màu da dê, nói: "Tôi tắm ở đây không tiện, nên đã ra tắm ở phòng tắm công cộng bên ngoài, hôm nay nhiều người, nên hơi trễ."

Dương Từ: "Tắm ở đây không tiện?"

"Nam nữ hữu biệt." Diệp Bộ Hàng kinh ngạc với sự to gan của Dương Từ, sao cô ấy có thể yên tâm để một người đàn ông xa lạ vào phòng tắm của mình được.

"Thật kiểu cách, vậy, cậu biết nấu cơm không?" Dương Từ tròn tròn mắt. Đã một ngày không ăn gì, hôm nay ra ngoài thật không phải lựa chọn thông minh, rất sợ bị người hâm mộ của Dương Từ nhận ra sẽ hạ độc.

Diệp Bộ Hàng lấy từ trong túi của khoai lang nước: "Đúng rồi, thiếu nữa thì quên, đây là mua cho cô, chắc cả ngày nay cô chưa ăn gì?"

Dương Từ cầm khoai lang nóng hổi, trong lòng cũng ấm lên, nhớ khi còn bé, mẹ nuôi cô là một nghệ sĩ múa, trong giờ học vũ đạo cô muốn ăn khoai lang nướng nhưng bị mẹ từ chối, lý do là đồ ăn ven đường không sạch, có thể gây ung thư, nhưng dù mẹ ăn uống lành mạnh vậy thì đến cuối cùng cũng không chống được bệnh ung thư hành hạ mà qua đời.

Còn những gia đình nhận nuôi sau khi mẹ qua đời, Dương Từ đều không muốn nhắc lại.

"Áy, sao cô lại khóc? Buổi sáng chuyện lớn như vậy cô cũng chưa khóc, lại khóc vì một củ khoai lang?" Diệp Bộ Hàng khần trương, vì Dương Từ này nhìn qua đã biết không phải người dễ rơi lệ.

Dương Từ sờ lên khóe mắt, vẻ mặt không dám tin: "Tôi khóc? Sao có thể? Trước giờ tôi chưa từng khóc lần nào?"

Diệp Bộ Hàng lướt ngón tay dài lau má cho cô, an ủi: "Nín đi."

Dương Từ ôm người trước mặt, càng muốn khóc hơn, cô nức nở to hơn: "Tôi cứ khóc đấy, Côn Tẫn, Dương Từ, tôi đối với các người tốt như vậy, vì các người mà ta nhuộm máu, vì các người từ bỏ cuộc sống giàu có sung sướng ở Tô gia, sao lại phản bội tôi?"

Với diễn tiến bất ngờ này, phản ứng của Diệp Bộ Hàng là ngẩn ra, sau đó chỉ có thể nửa ngồi ôm cô, bàn tay nhẹ vỗ nhẹ sau lưng cô: "Hai người đó không đáng giá để cô thương tâm rơi lệ đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ngủ chung

"Muốn chết thì tranh thủ còn sớm ra ngoài mà chết, đừng phá hư phong thủy nhà tôi." Lại nói với Diệp Bộ Hàng, "Tê Hải, cậu còn đứng ngây đó làm gì? Đây tôi về phòng."

"Tên này là ai?" Không Di vỗ ngực cả giận nói.

"Đàn ông của tôi." Vẽn vẽn bốn chữ, giọng nói lộ vẻ ngang ngược rõ ràng.

"Tô Văn Văn, mày vẫn chưa kết hôn, sao có thể không có tự trọng như vậy? Mày có biết bối cảnh cậu ta thế nào không?" Không Di không còn đến nửa cái mạng, thậm chí trở về nhất định phải uống chút tổ yến bồi bổ.

Diệp Bộ Hàng thì bị mấy chữ "đàn ông của tôi" từ miệng Dương Từ dọa sợ, cô nàng này thật là đủ ngang ngược.

"Ăn mày tôi nhạt được." Dương Từ nói thật.

"Ăn mày?" Không Di thực sự nổi điên, "mày còn biết xấu hổ không? Loại đàn ông này cũng chứa?"

Diệp Bộ Hàng thì nghĩ, chẳng lẽ bảy năm qua mình thật biến hóa lớn như vậy? Đến Không Di và Tô Hinh cũng không nhận ra? Chỉ là trước kia cậu không tham gia yến hội nhiều, cũng không đồng thời xuất hiện cùng hai người này.

Dương Từ khó khăn đứng lên từ xe lăn, hôn lên cánh môi hồng vẫn luôn muốn hôn từ lần đầu trông thấy.

Lần này Diệp Bộ Hàng là chân chính tê dại toàn thân, tư vị này sao lại thấy hơi là lạ, hơi mềm, đàn hồi, lại có chút ngọt ngào.

"Còn không đi, muốn xem người ta thân thiết sao? Tô phu nhân thích khẩu vị nặng như vậy?" Một tay Dương Từ choàng qua vai Diệp Bộ Hàng, để mình đứng được lâu hơn.

Tô Hinh kéo Không Di lại, nói: "Mẹ, con đã bảo nó không đáng để mẹ con mình phải tới gọi về Tô gia, cửa Tô gia đã bị nó bôi xấu rồi, không bằng không nhận thì hơn."

Không Di cũng cảm thấy tiếp tục ở lại thì những chống nạnh, spa đều là làm không công, nên đạp giày cao gót rời đi.

Lúc ấy Dương Từ mới bỏ cái tay đang khoác trên vai Diệp Bộ Hàng xuống, "xin lỗi cậu, chỉ có cách này mới khiến họ đi."

"Cô là em gái, con gái của họ, sao lại phải nói lời quyết tuyệt như vậy?"

"Trên đời này làm gì có ai coi tôi là người nhà." Toàn thân Dương Từ đều là gai, vì nếu không gai, cô sẽ bị người khác đâm cho vết thương đầy mình.

"Mối này là nộ hôn đầu của tôi." Diệp Bộ Hàng thấy hơi buồn bực, tuy không mong đợi gì với nộ hôn đầu, nhưng ít ra cũng nên cùng với cô gái mình yêu, trong một khung cảnh "hơi chút" lãng mạn chứ, tình đến mặn nồng thuận theo tự nhiên, chứ không phải vì tính toán mục đích thế này.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chăm sóc một đêm

"Tôi cũng là nộ hôn đầu." Dương Từ nhàn nhạt nói, tựa hồ chuyện không liên quan tới mình.

Diệp Bộ Hàng lại đau lòng cô nàng này, nể mặt cả hai đều là nộ hôn đầu nên tha thứ cho cô, vì dù ngay cả những người thân nhất cũng không đến gần nhưng lại thật lòng với cậu, ừm, không tệ.

"Tô Văn Văn, rốt cuộc cháu còn muốn tùy hứng đến khi nào?" Tô Cẩm chống quai trượng đầu rồng tới, nếp nhăn trên mặt vì tức giận mà căng ra.

Đờ Tô Cẩm là Không Di đang tức giận chết, và một đám lớn lớn nhỏ Tô gia theo sau.

Dương Từ vừa nhìn đã nhức đầu.

"Nếu Côn Tần đã bỏ rơi cháu, vậy hãy về Tô gia đi, nếu cháu muốn cùng với tên ăn mày này, bà nhất quyết không đồng ý." Tô Cần nói rất chậm, nhưng từng lời vang dội.

"Đúng vậy, bà nội cháu những năm này đối với cháu không tệ, cháu đã hai lần rồi, em gái họ của cháu đã có hai đứa bé, cháu còn muốn tùy hứng tới bao giờ, Tô gia có đứa bé như cháu thật là gặp xui xẻo." Con dâu cả của Tô Cần nịnh bợ.

"Bà nội, mới này em gái còn khẩu xuất cuồng ngôn, cháu nói rồi mà em ấy vẫn không muốn trở lại Tô gia, chúng ta cứ đoạn tuyệt quan hệ cho rồi, để Tô gia được thái bình." Là Tô Hinh,

Tô Cần lại quay về vẻ ôn hòa, nhìn Dương Từ, "con bé này, bà biết mười mấy năm trước đã ủy khuất cháu, cháu muốn bồi thường gì bà cũng đồng ý, chỉ mong cháu được hạnh phúc, những thứ dơ bẩn trong giới giải trí kia cũng không cần quan tâm, bà sẽ tìm giúp cháu mấy đối tượng tốt, cứ yên tâm lập gia đình là được."

"Tôi tàn phế thế này thì ai cần nữa. Tô gia không nợ tôi cái gì, tôi họ Dương, tên Dương Từ, các người đừng tiếp tục quấy rầy cuộc sống yên bình của tôi." Dương Từ nhìn người cả phòng, chợt thấy cô đơn.

Tô gia lão đại: "Không phải bác cả nói cháu, nhưng tin tức trên internet bây giờ, cháu nhìn thử xem bạn tốt của mình như thế thế nào, cháu bị đâm sau lưng thế cũng là đúng thôi."

"Ba, nói với nó những thứ ấy làm gì, không có nó chúng ta càng được phân nhiều tài sản hơn, cứ để nó ra xông xáo đi, đằng nào cũng sẽ bị cười nhạo." Tô gia đại thiếu nói.

"Tôi cũng thấy cô bé này sớm làm kẻ bình thường thì tốt hơn, đã tàn phế còn chạy tới cho người ta chê cười, thật không sợ mất thể diện." Vợ lão nhị che miệng cười.

Dương Từ thực sự nhức đầu, trời lạnh lại ngâm nước lạnh một ngày, chắc là bị cảm?

Đám người này cứ phải toạc ra thế, muốn nói lại cũng mệt.

Diệp Bộ Hàng nhìn ra cô khó chịu, ôm cô nói: "Tôi đưa cô về phòng."

"Kia kia, không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ." Lần này thì không chỉ một người nói.

Diệp Bộ Hàng ghi nhớ mặt mũi từng người, nhẹ nhàng nói: "Mời các vị cứ nhiên, tôi và Từ ngủ trước, không cần đi theo chúng tôi, kéo lại nhìn thấy thứ gì hại mắt."

Xưa nay Diệp Bộ Hàng đều nghe lời mẹ dạy, lễ độ với mọi người, một khi đã nói chuyện bằng giọng điệu này, thì chính là đang nhắm nạt đến cực hạn, đau lòng Dương Từ gần chết, đám người nhà này sao không hỏi hôm nay Dương Từ ngâm trong hồ nước cả ngày sức khỏe thế nào, mà vừa gặp đã cười nhạo.

Nếu bảy năm trước cậu không tông phải Dương Từ, có lẽ giờ này cô ấy đã không bị đám người này chê cười.

Cậu đặt Dương Từ lên giường, sờ trán cô, rất nóng.

Liếc ra ngoài, đám người Tô gia đã rời đi, cậu tới tủ lạnh tìm đồ, nhưng tủ lạnh này để trưng bày đấy à? Bên trong cái gì cũng không có.

Bất đắc dĩ đành phải cầm điện thoại Dương Từ xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu.

Lúc mơ mơ màng màng, Dương Từ thấy Tề Hải cầm điện thoại mình ra ngoài, thầm cười giễu mình, đâu phải tin tưởng một người xa lạ là người ta sẽ quan tâm lại? May nhất định là người bị cả thế giới này bỏ rơi, nhìn đi, báo ứng vì tin tưởng người lạ đến rồi.

Diệp Bộ Hàng mang điện thoại, đi mua đồ như thi chạy, mua được hành tây, khăn lông bà mấy túi nước đá, trời ngày càng đen, bắt đầu đổ tuyết, cậu lại không mang dù, khi trở lại nhà Dương Từ tóc đã rơi ướt tóc mái.

Bật bếp, đốt nóng hành tây rồi lấy khăn bọc qua loa, chờ nguội bớt rồi quấn khăn vào cổ Dương Từ, túi nước đá đặt xuống dưới đầu thay cho gối.

Động tác ôn nhu lại thành thực, mấy năm ở trong tù cậu đã học được nhiều thứ, còn vì có một người từng nhận hối lộ để lên chức viện trưởng bệnh viện quân khu mà mang hết sở học cả người truyền lại cho cậu.

Dương Từ thấy sau gáy lạnh buốt, hơi mở mắt nhìn cậu: "Tề Hải, đừng bỏ tôi nhé, được không?"

"Ừ." Diệp Bộ Hàng cầm tay cô, suy nghĩ trong lòng đã khác trước nhiều.

Suốt một đêm, Diệp Bộ Hàng không được ngủ mấy, luôn phải để ý nhiệt độ cơ thể Dương Từ, túi đựng nước đá đã đổi mấy lần, lại cẩn thận lau sạch mồ hôi trên trán cô.

Sáng hôm sau.

Dương Từ cảm thấy đây là giấc ngủ ngon giấc từ khi bị tai nạn xe tới nay, đã lâu rồi không ngủ thoải mái như vậy.

Thấy Tề Hải nằm ở mép giường, chợt cười, cảm giác có một người đối xử thật lòng với mình thật không tệ.

"Này, tỉnh dậy đi." Dương Từ lay lay Tề Hải.

Diệp Bộ Hàng tỉnh dậy, việc đầu tiên là đưa tay sờ lên trán cô: "Cuối cùng cũng hạ sốt."

Dương Từ hỏi nhỏ: "Cậu không nên tốt với tôi vậy đâu, một khi quen có cậu tốt với tôi rồi, nếu cậu rời đi, tôi sẽ còn khó khăn hơn bây giờ."

Diệp Bộ Hàng nghe cô nói, trong lòng chợt khựng lại, đúng là cậu không thể vĩnh viễn ở bên Dương Từ được, "Yên tâm, bao giờ cô không cần nữa tôi mới đi."

Dương Từ chìa ngón út, "móc ngoéo."

Diệp Bộ Hàng cũng cong ngón tay móc vào tay cô, "đây là ước định riêng của hai chúng ta."

Cửa mở ra.

Dương Từ chợt nghĩ khóa vân tay nhà mình lại vô dụng đến thế? Người Tô gia cũng mở được? Không biết người tới lần này là ai.

Diệp Bộ Hàng ôm cô ra ngoài.

Dương Từ nhìn người ngoài cửa, một nỗi buồn chặn ngang ngực, không xua đi được, "Dương Từ, cô còn có mặt mũi tới nơi này sao?"

Dương Từ trang điểm tinh xảo, cầm một tờ chứng nhận bất động sản nói: "Nhìn cho cẩn thận, trên giấy viết căn hộ này thuộc công ty giải trí Cát Từ."

"Căn hộ này vốn của công ty, Mạnh tổng đã giao cho tôi." Dương Từ nhìn về xe lăn phía sau, để Diệp Bộ Hàng ôm mình ngồi lên xe.

Dương Từ nhìn Diệp Bộ Hàng, trong bụng ghen tị, Dương Từ này thật là có bản lĩnh, hôm qua mới chia tay với Côn Tẫn, hôm nay đã mang một người đẹp trai như vậy về nhà, nhìn quần áo hai người xốc xếch, trong lòng cô ta không khỏi nghĩ sang chuyện khác.

"Anh đẹp trai này, trông mặt mũi anh như thế muốn gì chẳng được? Việc gì phải theo Dương Từ?" Dương Từ khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt nhìn Diệp Bộ Hàng có ý quỵên rũ.

Ánh mắt này làm cậu không có cách nào nhìn thẳng.

"Dương Từ, nếu không có lời khác thì mời cô rời đi, không khí vốn trong lành nơi này bị cô làm cho ô uế rồi." Lời nói Dương Từ vẫn cay độc như xưa.

"Người nên cút ra ngoài là cô, Dương Từ, tất cả thẻ tín dụng của cô cũng đã bị đóng băng rồi, chúc cô sống bên ngoài vui vẻ." Dương Từ vỗ tay, mấy tên đàn ông vạm vỡ đằng sau cô ta đi vào, ném toàn bộ đồ dùng trong nhà xuống qua cửa sổ.

Hàng xóm dưới lầu mắng chửi rồi rít.

Dương Từ cầm điện thoại gọi cho Mạnh Quý Từ, anh ta đây là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không nhà để về

Dương Từ gọi mấy cuộc điện thoại nhưng không ai nghe, ngay lúc định thôi thì có cuối cùng cũng có người nhắc máy.

"Mạnh tổng, chuyện phòng ở của tôi là thế nào?" Dương Từ cố khắc chế chính mình."

"Tôi là Mễ Khả Nhi, Dương tiểu thư, chuyện là thế này, nhà ở của cô bây giờ là công ty chuẩn bị cho quản lý của siêu sao lớn, bây giờ dưới tay cô không có nghệ sĩ nào, công ty có quyền thu hồi căn hộ này."

"Một nơi đồ nát không chịu nổi như vậy tôi không tin cũng có người muốn." Mỗi một chi tiết trong căn hộ đều do chính tay Dương Từ bài trí, phải biết một người đi xe lăn như cô, so với người bình thường thì việc này mất công sức hơn nhiều.

Bây giờ lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nó mất đi.

"Thật ra thì, nói thật với cô vậy, cô còn nhớ Diệp Bộ Hàng không?"

"Diệp Bộ Hàng? Tên Diệp gia đưng tôi bảy năm trước?" Trong trí nhớ của Dương Từ nhảy ra một người.

Đầu kia, Mễ Khả Nhi nói: "Ừ, là cậu ấy, em trai Mạnh tổng, từ nhỏ Mạnh tổng đã yêu thương người em trai ngày, bảy năm trước cậu ta vào tù, mới được thả hôm qua nhưng lại tìm không thấy, có lẽ Mạnh tổng đã trút con giận này vào cô, vì nếu năm đó nếu cô không báo cảnh sát, Diệp thiếu sẽ không phải vào tù."

Dương Từ buồn cười: "Diệp Bộ Hàng không bằng lái, chạy xe quá tốc độ, bây giờ lại thành người sai là tôi? Hơn nữa sao còn phải đóng bằng thẻ tín dụng?"

"Giờ dưới tay cô không có nghề sĩ nào, công ty không thể đảm bảo cho cô, hoặc cô có thể sớm tìm ra một nghề sĩ, nếu người đó lên được hạng ba thì thẻ tín dụng sẽ được khôi phục."

"Bà đây không phải kẻ hèn." Bán mạng cho Cát Tư suốt bảy năm lại phải rơi vào kết cục thế này, việc gì phải ở lại chịu nhục.

Mễ Khả Nhi ho khan lấp liếm: "Dương tiểu thư, cô kí hợp đồng lao động mười năm, nếu phá vỡ sẽ phải trả mười vạn tiền vi phạm hợp đồng."

"Họ Mạnh khốn kiếp." Dương Từ mắng xong lập tức cúp máy, trong lòng thâm mắng, "Diệp Bộ Hàng, bảy năm trước cậu phá hủy ước mơ của tôi, bảy năm sau đoạt nhà tôi, nếu gặp được tôi nhất định rút gân lột da uống máu cậu!"

Diệp Bộ Hàng run lên, liệu có nên bỏ đi sớm sớm cho an toàn?

"Tề Hải, xem ra tôi không thuê cậu được rồi, hay là cậu quay về ăn xin tiếp đi, không chừng tôi còn có thể đi ăn xin cùng cậu." Dương Từ nhìn khuôn mặt tiểu nhân đắc ý của Dương Từ, lòng không cam nhưng đành bắt lặc.

Diệp Bộ Hàng hỏi: "Cần thu dọn gì không? Tôi lấy giúp cô?"

"Không cần." Dương Từ dứt khoát, "chúng ta đi thôi."

Diệp Bộ Hàng đẩy cô vào thang máy, dọc đường đi cả hai đều không ai nói lời nào.

Đến khi tới giao lộ Tề Hải, Diệp Bộ Hàng mới hỏi: "Rẽ bên nào đây?"

Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Bộ Hàng, vẻ đẹp trai của cậu ta là cái kiểu nhìn một lần cảm thán tại sao lại có người đẹp như vậy, nhìn lần hai tâm hồn thiếu sẽ rung động, thêm cái thứ ba thì đến cả tiền trong túi cũng muốn đưa luôn cho cậu ta dùng.

"Biết hát không?" Dương Từ hỏi.

Diệp Bộ Hàng gật đầu: "Hồi bé có học lớp văn nghệ, biết được đôi chút, nhưng chỉ biết đàn piano."

"Biết nhảy không?" Dương Từ hỏi tiếp.

"Nhảy xã giao thôi, không được giỏi lắm, nhưng nhảy clacket* thì có biết ít."

* Nhảy clacket: còn gọi là nhảy Tapdance hoặc Thiết hải, tức dùng đôi chân để tạo ra những nhịp điệu lôi cuốn.

"Biết diễn không."

Diệp Bộ Hàng suy nghĩ một lúc, vẫn gật đầu, trong tù có ông chú tên Chu Khang, từng làm diễn viên chuyên nghiệp, thần thái khi diễn của ông ta còn đặc sắc hơn trong phim truyền hình.

"Chỉ một chút."

Dương Từ lộ ra nụ cười mong đợi: "Với vẻ ngoài của cậu, chất giọng này, tư thái này, không làm minh tinh giới giải trí sẽ là tiếc nuối lớn. Tôi làm quản lý cho cậu nhé."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kí hợp đồng với Cát Tư

Diệp Bộ Hàng nghe Dương Từ nói, đang đứng trên đất bằng cũng hơi lảo đảo, cậu làm mình tỉnh?

Diệp thiếu gia làm mình tỉnh, việc này mà truyền ra, có khi sẽ bị ông cụ trong nhà chôn sống mất? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì việc có thể giúp Dương Từ bây giờ cũng chỉ có việc này, dẫu sao bây giờ cũng không thể về Diệp gia, sẽ không ảnh hưởng tới thân phận Diệp thiếu.

"Tôi chỉ biết chút ca hát, không thể bằng ca sĩ chân chính được." Diệp Bộ Hàng vội tìm đường lùi.

Dương Từ nhe răng cười nói: "Việc này không có gì, cậu đẹp trai là được rồi. Đẹp trai mới là thứ quan trọng nhất, người trông thấy cậu đều bị cái mã này thu hút cả, hát có hay không, nhảy có đẹp không đều không đáng nhắc, cậu cứ kí hợp đồng với tôi là được."

"Nhưng tôi không có thể căn cước."

Dương Từ kéo tay cầm ta: "Dấu vân tay là đủ rồi."

Cả đường đi Diệp Bộ Hàng vẫn luôn nghĩ cách từ chối chuyện này, khổ cái càng nghĩ lại càng không nặn ra được lý do nào.

Đến tận khi vào tới cửa Cát Tư, vào phòng làm việc của Dương Từ, cậu mới cảm thấy chuyện này đã không thể trốn tránh.

Dương Từ in hợp đồng đưa cho cậu: "Tê Hải, cậu xem kĩ xem có điều khoản nào cần sửa không, yên tâm, tôi sẽ biến cậu thành thần tượng phái thực lực, tuyệt đối không tự ý gây tai tiếng."

Diệp Bộ Hàng cầm bút kí tên, dùng tên Tê Hải.

Kí xong, việc đầu tiên Dương Từ làm là đăng nhập tài khoản weibo, sửa lại chức danh, thành quản lý của Tê Hải.

"Có weibo không?"

"Không có." Chuyện năm đó, trên weibo và internet cậu đều bị đám người quá khích lôi ra mười tám đời tổ tông, nên loại mạng xã hội không có riêng tư này Diệp Bộ Hàng vẫn luôn không thích gì.

"Cốc cốc." Cửa phòng làm việc vang lên.

"Vào đi."

Người vào là một quản lý dưới trưởng Cát Tư - Toàn Hữu, dưới tay có một sao nam, lượng người hâm mộ trong nước không ít, thuộc lớp nghệ sĩ hạng ba của Cát Tư, nên quản lý cũng thuộc cấp trung.

Toàn Hữu nhìn bộ áo ngủ trên người Dương Từ: "Bị Côn Tẩn vứt bỏ rồi cô định thế nào? Nghe bộ phận pháp lý nói cô mới kí hợp đồng nghệ sĩ mới?"

"Làm sao, anh muốn cướp?" Dương Từ giương mắt.

Toàn Hữu lại liếc sang Diệp Bộ Hàng, "có bản lĩnh đấy, nhan sắc bậc này, làm tốt chắc chắn sẽ thành cái cây rụng tiền."

Không chịu nổi kiểu vì công danh lợi lộc này của Toàn Hữu, Dương Từ hỏi lảng: "Có chuyện gì nói nhanh đi."

"Biết cô đang thiếu tiền nên tôi giới thiệu một người, Tê Đồng, tiểu công tử Tê gia, nhà giàu nhất thành phố Lâm Hải, gia tài bạc triệu, người ta muốn làm tài tử nhưng nghệ sĩ bên tôi nhiều quá, nhường cho cô vậy, nghe nói thể tín dụng của cô bị đóng băng, Tê Đồng chính giải pháp kinh tế tốt nhất hiện giờ." Nét mặt Toàn Hữu như chỉ có tiền mới đáng để vào mắt.

"Tê Đồng?" Dương Từ không có ấn tượng gì với cái tên này, nhưng cô biết Toàn Hữu sẽ không tốt bụng như vậy, Tê Đồng này kiểu gì cũng có vấn đề.

"Tê Đồng, vào đi." Toàn Hữu gọi với ra bên ngoài.

Dương Từ nhìn Tê Đồng một cái, củ khoai lang tối qua đã ăn chỉ muốn nôn ra toàn bộ, người trước mắt trên mặt đầy nốt đen lấm tấm, mặt căng, lưng đeo một cây ghita, cô nói giọng bất thiện: "Xấu như vậy còn ra dọa người, may là ban này, nếu buổi tối thì nửa cái mạng cũng không giữ được."

Diệp Bộ Hàng vội kéo cô: "Nói đang hoang, lúc bị người khác nói tàn phế cô cũng khó chịu vậy? Đừng làm gì khiến người ta thấy cô đáng ghét."

Dương Từ ngẫm nghĩ, thấy Tê Hải nói cũng có lý, liền cười: "Được rồi, tôi đùa thôi, đừng mất hứng, cậu biết đàn ghita sao?"

Tê Đồng vẫn nhả lẳng lẳng lấy ghita xuống, đặt ra trước ngực rồi đàn, tiếng hát vừa ra nghe như âm thanh của tự nhiên.

Nếu nói thứ âm thanh ma thuật như sóng âm cá heo này phát ra từ cậu trai trước mắt, thật đánh chết Dương Từ cũng không dám tin, nhưng đây là chính mắt trông thấy.

"Tê Đồng, cậu nguyện ý làm nghệ sĩ dưới tay tôi chứ?" Lần này Dương Từ nói rất thật lòng, không liên quan tới tiền tài, mà do ước mơ, giọng hát của cậu ca đã làm cô chú ý.

Chương 10: Tính cách nóng nảy

Giương mặt đầy tàn nhang của Tề Đồng thấp thoáng nét hoảng sợ, nói: "Tôi không muốn."

"Hử?" Dương Từ kinh ngạc, đáp án này hoàn toàn ngoài dự đoán của cô.

Tề Đồng run run nói: "Cô không phải người tốt, cô không biết tôn trọng ngoại hình người khác, cô và Dương Từ cùng Côn Tần là bạn tốt nhiều năm như vậy mà cô vẫn có thể không cố kị sĩ nhục họ trước mặt công chúng, người như cô thì có thể tin tưởng người khác?"

"Tôi không tin tưởng tuyệt đối vào ai, chỉ cần họ không phản bội tôi, tất nhiên tôi sẽ không phải làm chuyện đó." Dương Từ ngẩng đầu nhìn anh ta.

Tề Đồng lắc đầu: "Không phải vậy, người rộng lượng thật sự sẽ không lấy lỗi lầm của người khác làm lý do cho việc sai trái của bản thân, cô đã không thể hoàn toàn tin tưởng người khác, thì tôi cũng không thể tin cô, mặc dù tôi muốn làm minh tinh, nhưng nếu quản lý là cô thì thà không làm!"

"Cái gì là thà không làm." Mặc dù thường xuyên bị cười nhạo, nhưng trước giờ Dương Từ chưa từng trải qua cái cảm giác khó chịu này.

Diệp Bộ Hàng thấy tính nóng nảy của Dương Từ nổi dậy, vội vàng khuyên nhủ: "Dương Từ, cô nên tôn trọng suy nghĩ của cậu ta."

"Cậu lấy tư cách gì huơ tay múa chân với tôi, cậu không phải quản lý của tôi, mà tôi mới là quản lý của cậu." Con giận của Dương Từ bị khơi dậy, lập tức bùng phát không thể dập được.

Đây là lần đầu tiên Diệp Bộ Hàng trông thấy đáng sợ cô như vậy.

Toàn Hữu theo quán tính co người, vội kéo Tề gia tiểu công tử rời đi, con cộp cái này mà nổi giận thì người bình thường quả khó mà chịu đựng nổi.

Dương Từ chỉ cửa ra, quay sang Diệp Bộ Hàng: "Cậu còn đứng đó làm gì? Mau rút cho tôi!"

Tính khí nói đến là đến, khí thế hung mãnh so với ông cố nhà cậu còn lớn hơn, chẳng qua ông cố tuy giận nhưng sẽ không lên cơn với người thân bạn bè, còn Dương Từ này thì chẳng chút cố kỵ nói nổi giận là nổi giận, bất kể người xa lạ hay người nhà?

Cứ vậy sao cô ấy có bạn được?

Àm ỉ như vậy, nếu trong thế giới của cô ấy chỉ còn lại một mình thì biết sống làm sao?

Diệp Bộ Hàng bước tới cạnh cô, ngồi xổm xuống, ánh mắt ngang tầm mắt cô: "Sao lại vô duyên vô cớ nổi giận?"

"Liên quan gì tới cậu? Ăn no căng bụng không việc gì làm à?"

Diệp Bộ Hàng kéo tay cô: "Tôi là trợ lý của cô, tính cách cô như vậy sẽ không ai muốn sống cùng đâu, cô định cả đời một mình hay sao?"

Dương Từ vẫn đang trong trạng thái bị cơn giận khống chế, thuận tay cầm một cái ly ném về phía cửa, "cút, đừng làm phiền tôi."

Toàn Hữu vẫn không sợ chết bước vào kéo Diệp Bộ Hàng ra ngoài, tránh cho gương mặt đẹp trai này bị mảnh ly tập kích."

"Tề Hải, nếu cậu muốn làm minh tinh thì nên tranh thủ còn sớm yêu cầu công ty đổi quản lý đi, con mụ Dương Từ kia chỉ có đồ ngốc mới chịu được cái tính đó của cô ta, trong phòng cô ta chỉ toàn đồ mới, đều vì đồ cũ chưa dùng bao lâu đã bị cô ta ném cả." Toàn Hữu than thở.

"Sao cô ấy lại như vậy?" Diệp Bộ Hàng nhớ tới Dương Từ tối qua, người đã kéo cậu lại và nói cậu đừng đi, người ấy điềm đạm đáng yêu, chứ không phải túi thuốc nổ mới này.

Toàn Hữu nói: "Thật ra thì, tôi đây cũng đã biết Dương Từ được bảy năm, khi đó cô ấy còn chưa xảy ra tai nạn xe, tính cách có hơi nóng thật nhưng không đến mức như bây giờ, nhưng từ sau tai nạn thì càng ngày càng bất chấp lý lẽ, thật ra, tôi nghĩ trước kia Côn Tần vốn có thích Dương Từ, nhưng giờ chọn Dương Từ cũng không khó hiểu, cái tính đó cô ta có thẳng nào chịu được?"

"Có nghĩa cô ấy trở nên nóng giận vô cớ như bây giờ là vì tai nạn xe bảy năm trước?" Đột nhiên trong lòng Diệp Bộ Hàng lên nổi lên một cơn áy náy.

Toàn Hữu gật đầu, "hẳn là vậy, lứa các cậu chắc biết cuộc thi Vua Tài Năng Cuộc Gia rất hot bảy năm trước chứ, Dương Từ sáng tạo ra vũ điệu rất độc đáo, đã lọt vào chung kết, về sau sẽ được học viện nghệ thuật đào tạo chuyên sâu về khiêu vũ, đáng tiếc, chân cô ấy..."

Diệp Bộ Hàng lại càng giận mình sao năm ấy lại đi qua khúc giao lộ đó, mơ ước tan biến, mất phương hướng trong sinh hoạt ngày thường chính là nguyên

nhân tạo nên thiếu sót trong tính cách cô ấy.

Cậu xoay người đi vào thang máy riêng của tổng giám đốc giải trí Cát Tư.

Tối tăng trên cùng, Mễ Khả Nhi thấy cậu mà vô cùng kinh hãi, "Diệp thiếu? Sao cậu lại ở chỗ này? Tàn gia và Mạnh tổng sắp lật tung thành phố Tam Tỉnh này lên rồi."

Diệp Bộ Hàng nói thẳng: "Tôi tìm Mạnh Quý Tư."

Mạnh Quý Tư ngồi trong phòng làm việc nghe thấy tiếng Diệp Bộ Hàng, vội lao ra ôm chặt cậu: "Tiểu Hàng, cậu làm anh vội gần chết, tối qua đi đâu vậy?"

Mễ Khả Nhi lắc lắc đầu, nếu không phải đám bạn gái của Mạnh tổng đầu do cô sắp xếp, thì chắc sẽ cho rằng Mạnh tổng này là một cái gy*.

(*) gy: gay love

Diệp Bộ Hàng bị ôm chặt, ho khan nói: "này này, anh, em có việc cần nhờ anh>"

"Đối phó cô nàng Dương Từ bảy năm trước hại cậu sao? Yên tâm, hôm qua anh đây đã làm nhục cô ta một phen, sau này cô ta đã chẳng còn nhà để về nữa rồi." Lúc này Mạnh Quý Tư mới buông Diệp Bộ Hàng ra.

Diệp Bộ Hàng lắc đầu: "Dương Từ đã quá đáng thương rồi, tạm thời em không thể khôi phục thân phận Diệp Bộ Hàng được, nên sẽ lấy tên Tề Hải tạm thời ở cạnh cô ấy, nhưng cần anh cho ít tiền."

Mạnh Quý Tư nghĩ tới cái tên Tề Hải, sao nghe quen thế nhỉ?

Mễ Khả Nhi giật mình: "Bộ phận pháp lý mới nói Dương Từ kí một nghệ sĩ mới tên Tề Hải, người đó là cậu?"

Diệp Bộ Hàng gật đầu.

Mạnh Quý Tư ngây ra tại chỗ, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Cậu muốn công ty anh bị ông già bắn pháo san thành bình địa đấy à? Cậu nghĩ gì vậy? Diệp thiếu tốt đẹp không làm lại vào giới giải trí? Cái giới này bản lắm."

"Để giúp Dương Từ hoàn thành giấc mơ, hoặc cho cô ấy một ước mơ khác."

"Tiểu Hàng, không phải cậu thích Dương Từ đấy chứ? Tính khí cô nàng đó cậu không chịu được đâu." Mạnh Quý Tư đã nhìn ra chỗ không ổn.

Diệp Bộ Hàng cũng không giấu diếm: "Em chỉ cảm thấy cô ấy trở nên chán nản vậy đều là do em. Nếu không có tai nạn xe đó, cuộc sống của cô hẳn đã rất tốt."

Mạnh Quý Tư vỗ vai cậu: "Từ nhỏ anh và Tàn gia đã dạy cậu, cậu quên hết rồi, tốt bụng không bao giờ là đúng, cậu giúp Dương Từ nhiều hơn cũng không có tác dụng."

"Em chỉ muốn sinh hoạt của cô ấy tốt hơn một chút."

Ánh mắt Mễ Khả Nhi nhìn Diệp Bộ Hàng đã hơi mê mẩn, cô ấy biết về Diệp thiếu chỉ qua lời Mạnh tổng, nhưng một đại thiếu gia được vua hắc đạo và ông trùm giới giải trí yêu thương từ bé nhất định sẽ không phải kẻ tầm thường, hôm nay thấy cậu có ý thức trách nhiệm thế này, lại càng cảm thấy là vương tử hoàn mỹ trong thế giới thực.

Mạnh Quý Tư thấy khuyên cậu không được, đành lấy ra một tấm thẻ: "Mặt mã là sinh nhật cậu, dùng bao nhiêu cũng được."

Diệp Bộ Hàng cầm thẻ, liền lắc người rời đi, Mễ Khả Nhi không hiểu hỏi: "Đây chính là thẻ hắc kim Express, mua máy bay cũng không thành vấn đề."

Mạnh Quý Tư cười rất tà khí: "Nhà có con trai mới trưởng thành thật tốt, tiền này cứ để nó cầm, đến lúc nổi danh không chừng có thể hồi báo công ty tới mười cái máy bay."

Mễ Khả Nhi nhỏ giọng khinh bỉ: "Đến con trai mình cũng bắt được, Mạnh bóc lột."

Mạnh Quý Tư cốc một cái lên đầu cô ấy: "Đừng tưởng tôi không nghe được, chú ý, giữ bí mật về thân phận của bộ Hàng. Tối nay hẹn Dư tiểu thư cho tôi."

"Nhưng anh đã đưa lễ vật chia tay cho Dư tiểu thư rồi?" Mễ Khả Nhi thắc mắc.

"Dư tiểu thư đó là cái cô trong non, còn người tôi mới nhắc là Dư tiểu thư con gái của trưởng Ban Tuyên truyền."

Mễ Khả Nhi hiểu ra, "anh muốn lót đường cho Diệp thiếu."

"Không, là để làm chướng ngại trên đường."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đáng để tin tưởng

Mễ Khả Nhi không hiểu, vội hỏi: "Sao lại vậy? Không phải tạo chương ngại cho cậu ấy cũng làm ảnh hưởng tới lợi ích công ty sao?"

Mạnh Quý Tư nói: "Ông cụ Diệp gia đã dặn dò, để con đường trong giới giải trí của Côn Tẫn và Dương Tư Tư thuận lợi, bảy năm qua được bao người hâm mộ yêu thương, kết quả thế nào?"

"Phát triển quá nhanh, quên gốc rễ, đến cả bạn tốt lúc bé cũng có thể phản bội." Mễ Khả Nhi trả lời.

"Ông cụ Diệp gia rất thông minh, năm đó Dương Từ tung tin về Tiểu Hàng lên mạng, cô tưởng ông cụ không bận tâm? Ông ấy lấy danh nghĩa là hỗ trợ tiền đồ của Côn Tẫn và Dương Tư Tư, để bọn họ quên hết tất cả, nên sớm muộn cũng có ngày cho rằng mình đủ trưởng thành, vậy cánh cứng cấp phản bội Dương Từ, từ đó đạt được mục đích tổn thương Dương Từ, vì là trẻ con lớn lên ở cô nhi viện Dương Quang, bản lĩnh cướp đồ không thể coi thường." Mạnh Quý Tư giải thích.

Mễ Khả Nhi lại hỏi: "Việc đó liên quan gì tới chuyện tạo chương ngại cản đường Diệp thiếu?"

"Cả đời Tiểu Hàng luôn là con cưng của trời, lấy bản lĩnh của thằng bé tôi hoàn toàn tin nó có thể thành ngôi sao lớn, chẳng qua, giới giải trí đen tối như vậy, chỉ sợ nó vẫn không thể tiếp nhận, nếu để người khác đá kích nó, chẳng bằng tôi tự động thủ." Quả là Mạnh Quý Tư đã vì Diệp Bộ Hàng mà lo nghĩ nhiều.

Nào ngờ anh ta còn chưa bắt đầu chuẩn bị thì, ở chỗ khác đã có người có ý không tốt với Diệp Bộ Hàng.

"Chị nói Dương Từ lại có một nghệ sĩ mới? Học ở trường nào? Từng diễn gì rồi?" Trong phòng trang điểm, Dương Tư Tư hỏi Ngô Nhã, tiết mục gameshow lần này cô ta cần trang điểm thành một mỹ nữ, sau đó chơi vài trò chơi đơn giản là có trăm vạn nhân dân tệ vào tài khoản, so với nhốt trong đoàn phim làm việc vất vả cả nửa tháng thì tốt hơn nhiều.

Ngô Nhã cười nhạo: "Một tên lang thang đẹp trai, dáng vóc khá được, khí chất cũng không tệ, nhưng theo sai người, mới này nghe người trong công ty nói bị Toàn Hữu kéo ra khỏi phòng làm việc của Dương Từ, có vẻ mới bị Dương Từ mắng cho một trận."

"Chị Ngô Nhã, sao chị không nói với công ty để lấy người mới đó?" Dương Tư Tư đã có tính toán riêng.

Ngô Nhã trang điểm tinh xảo, tỏ vẻ hơi khinh thường: "Người Dương Từ mới nhận, công ty sao có thể ra chi phí huấn luyện ăn mặc cho cậu ta, nếu không có chi phí lớn để ăn mặc, tạo phong cách bề ngoài, Dương Từ có bản lĩnh gì giúp cậu ta nổi tiếng, cố lắm cũng chỉ là một nghệ sĩ nhỏ tuyến mười tám thôi."

"Chị Ngô Nhã, em cũng không hi vọng phòng vũ đạo và phòng thu âm trong công ty có người lộn xộn đi vào, cũng không muốn thấy hình ảnh của những người vớ vẩn trên mạng." Dương Tư Tư nói lời này vô cùng khách khí, nội dung lại chắc chắn thực tế, ý cho Ngô Nhã hiểu là không muốn nghệ sĩ dưới tay Dương Từ có bất cứ cơ hội nào.

Phát hỏa xong xuôi, một mình Dương Từ đẩy xe lăn tới bên cửa sổ thủy tinh sát đất phía trước, từ đây nhìn xuống, cả thành phố như thu hết vào đáy mắt, những người vội vã đi lại bên dưới chỉ còn là chấm nhỏ.

Người như cô đây chắc là không xứng có bạn rồi.

Cô nhất định sẽ bị người ta vứt bỏ thôi, lại nhớ lúc còn sinh hoạt trong cô nhi viện...

Người mẹ nhận nuôi cô đầu tiên là một nghệ sĩ múa Cao Cần, cao quý xinh đẹp hào phóng, có người chồng buôn bán rất khá, vì khiêu vũ cần có dáng người hoàn hảo nên không muốn sinh con, mới tới cô nhi viện nhận nuôi một đứa bé.

Cơ hội này vốn không đến lượt Dương Từ, lúc đầu cô được một gia đình khác làm giáo viên nhận nuôi, cô bé Dương Từ khi ấy vì muốn Côn Tẫn có thể đến gia đình của người giáo viên, mà buổi tối đã mang Dương Từ ra ngoài chơi đến rất khuya, còn đẩy cô xuống sông.

Mùa đông năm ấy cũng lạnh đến thấu xương như bây giờ, sau đó Côn Tẫn được nhà giáo kia nhận nuôi.

Cô bé Dương Từ cũng được Cao Cần nhìn trúng, Dương Từ cũng liền dẫn Dương Từ ra ngoài chơi, có thể do lên núi bị côn trùng cắn, nên mặt Dương Từ nổi đầy mẩn đỏ.

Cao Cẩn liền nhận nuôi Dương Từ, còn chưa kịp đổi tên cho cô đã ly hôn với chồng, vì chồng bà không thể chấp nhận việc vợ mình có thể sinh con nhưng lại tới cô nhi viện nhận con nuôi.

Dương Từ thích Cao Cẩn, mặc dù bà không quan tâm yêu thương cô như con ruột, nhưng ít nhất cũng đã dạy cô nhảy múa, còn dạy cô rất nhiều thứ khác.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang, cuộc sống như thế chỉ được ba năm, Cao Cẩn qua đời.

Trở lại cô nhi viện, Dương Từ phát hiện chuyện Dương Từ bị cha nuôi xâm hại tình dục, liền dẫn Côn Tần đi đánh chết tên cha nuôi kia.

Cả ba lại cùng nhau trở lại cô nhi viện, vì từng có một kí ức chẳng hay ho gì, nên Dương Từ rất bài xích việc được nhận nuôi.

Côn Tần cũng vậy, vì sau khi cha nuôi mẹ nuôi anh ta sinh được con lại quay sang lơ là anh ta.

Chỉ có Dương Từ được nhận nuôi lần nữa, gia đình lần này là một ông chủ xưởng, hoàng hôn chưa xuống đã thấy bình minh, đám nhân viên cấp dưới trong xưởng vẫn luôn chửi Dương Từ cái thứ nhận nuôi để mất tiền.

Cô vốn rất biết ơn cha nuôi vì đã cho mình sinh hoạt tốt như vậy, không nghĩ lại tình cờ nghe được nguyên nhân ông ta nhận cô vì trong công xưởng có chàng trai không tệ, cha nuôi muốn cô gả cho anh ta, càng vì muốn để anh chàng làm con rể của ông.

Khi đó cô mới có mười ba, còn anh chàng kia đã hai mươi.

Dương Từ nghe chuyện đó xong liền tới cục công thương tố cáo cha nuôi không có giấy phép kinh doanh, xưởng bị điều tra và niêm phong, lúc cha nuôi biết người tố cáo đã mắng cô là bạch nhãn lang.

Chỉ có Dương Từ cảm thấy mình không làm sai.

Gia đình thứ ba nhận nuôi là hai vợ chồng thiện tâm, dựa vào tiền làm thuê nhận nuôi năm đứa bé, đều đối xử với họ rất tốt, nhưng dù anh chị em ruột cũng vẫn có gây gỗ, nói gì tới những đứa trẻ này trước đó đều không quen biết.

Gia đình vốn không sung túc kia nhận thêm một học sinh năm nhất sơ trung, còn là một đứa học lớp khiêu vũ, nên cả bốn đứa khác đều ra sức đánh chửi làm nhục Dương Từ.

Nếu hỏi bản lĩnh nể nang chửi người của Dương Từ học được từ đâu, thì cô thật muốn nhận bốn anh chị em kia làm thầy, sĩ và trong tối ngoài sáng, đến chút âm áp của gia đình cũng chưa được hưởng thụ.

Gia đình thứ tư...

Có tiếng mở cửa, Dương Từ quay đầu, thấy Tề Hải xách một cái túi đang đứng sau lưng mình.

"Không phải bảo cậu rút ra ngoài sao? Vào đây làm gì?" Giọng Dương Từ rất không tốt.

"Thay đồ đi, tôi dẫn cô tới một nơi." Diệp Bộ Hàng đưa cái túi trong tay cho cô.

Dương Từ mở túi, là một bộ đồ nữ rất đẹp, cô vút túi đi: "Cái đồ vớ vẩn không biết từ đâu cũng dám để tôi mặc, đừng ồn ào nữ, tôi muốn yên tĩnh một lát."

Diệp Bộ Hàng ngồi xổm xuống, nói với cô: "Cô đừng giận nữa, tuổi tác đã không nhỏ, còn tức giận thì bao đồ trang điểm cũng không cứu được đâu."

"Tôi có biết thành xấu xí cũng liên quan gì đến cậu, rõ chưa?"

Diệp Bộ Hàng cầm tay cô, con ngươi trong suốt lộ nét chân thành: "Cô mới nói sẽ không tin tưởng bất cứ ai, vậy giờ tôi nói là tôi tin cô, hoàn toàn tin tưởng cô, cô cũng có thể tin tưởng tôi."

"Cậu đáng để tôi tin sao?" Đôi ngươi kia khiến Dương Từ không khỏi khựng lại, tin tưởng một kẻ mới quen biết chưa tới một ngày? Lý trí nói cho cô biết là không nên, nhưng không hiểu sao lại không nói lời này ra được.

Có lẽ vì cậu ta là người đầu tiên đối xử tốt với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chỉ số thông minh thấp thật

Diệp Bộ Hàng trả lời không chút do dự: "Tất nhiên cô có thể tin tôi, hoặc chúng ta kết làm anh em nhé!"

"Anh em? không được đâu, tôi có mệnh thiên sát cô tình, làm người nhà tôi sẽ không có kết quả tốt, thôi cứ làm bạn là được." Dương Từ đã bình tĩnh lại, nói, trên mặt đầy là giễu cợt.

Diệp Bộ Hàng nhìn cô: "Đói chưa? Cô vẫn chưa ăn điểm tâm đây."

"Giờ tôi không có tiền ăn cơm, tối nay cũng không biết ở ngủ chỗ nào đây!" Dương Từ không thể không đói bụng, nhưng điều kiện kinh tế bây giờ đến cái bánh bao cũng không mua nổi.

Diệp Bộ Hàng đẩy cô đi: "Trại tạm giam có cho tôi một khoản tiền, là sinh hoạt phí họ trả cho mấy năm lao động làm việc bên ấy, có thể mua cho cô một bộ quần áo và đồ ăn."

Dương Từ quay đầu lại, nhìn cậu ta, nói: "Sao cậu lại tốt với tôi vậy?"

"Vì cô là quản lý của tôi mà, tiền đồ sau này của tôi đều nhờ cô cả."

--- -----

Có lẽ do gần tết, nên trong cửa hàng có nhiều hoạt động giảm giá, người qua lại đông đúc.

Trong cảnh người - ta tấp nập, tỉ lệ quay đầu nhìn Dương Từ và Diệp Bộ Hàng chính là cao nhất.

Người chú ý tin tức và giới giải trí đều nhận ra được Dương Từ, nhưng ánh mắt nhìn tới lại do bị Diệp Bộ Hàng đứng cạnh cô hấp dẫn.

Anh chàng đẹp trai như vậy, cười lên thật là lòng người băng lạnh cũng phải tan ra.

Rất nhiều tiếng đèn flash vang lên, chung quanh bu đầy người.

"Anh đẹp trai này, anh biết người anh đang đẩy là đại ma nữ vô địch siêu cấp, giết người xong lại nhờ vào quyền thế trong nhà mà vẫn bình an vô sự, còn không chút do dự tiết lộ chuyện xấu của bạn tốt. Anh còn dám lại gần cô ta thế sao?" Một giọng nữ bén nhọn vang lên.

Dương Từ quay đầu nhìn, cô gái này trông rất quen mặt, là fan cứng của Côn Tẫn, mỗi lần thần tượng đều có xuất hiện.

Vương Nhất mặc áo lông màu hồng, toàn thân toát ra nét thanh xuân đang yêu, chẳng qua lời nói bén nhọn lại khác hoàn toàn với vẻ ngoài.

Dương Từ nhìn cô ta mà tức giận sôi trào.

Vương Nhất đạp giày cao gót bước tới trước mặt Dương Từ, khoanh hai tay trước ngực, nói: "Quản lý Dương không phải rất bản lĩnh sao? Chiếm dụng thời gian của Côn Tẫn, chặn đứng tài nguyên của anh ấy, dùng tiền của anh ấy, sao giờ lại một lời cũng không dám nói."

Dương Từ hít thở sâu, Diệp Bộ Hàng thả tay khỏi xe lăn của Dương Từ, sải bước tới trước mặt Vương Nhất: "Vị mỹ nữ này, nói chuyện phải có bằng chứng, giờ là xã hội pháp trị, lời cô nói có gì làm căn cứ?"

"Oa, thật đẹp trai quá!"

"Đẹp trai chết mất."

"Cô nàng này què chân nhưng thật có phúc, có anh chàng đẹp trai như vậy làm chỗ dựa."

Đám quần chúng đứng nhìn xung quanh phát ra từng hồi tiếng thét chói tai.

Vương Nhất nhìn gương mặt Diệp Bộ Hàng ở khoảng cách gần, quên cả hô hấp quên hết nói chuyện, người này sao mà đẹp trai quá, Côn Tẫn đẹp thật nhưng nhìn lâu cũng mất cảm, còn người đàn ông trước mắt lại đẹp đến khiến người đối diện muốn đem cả mạng sống cho anh ta.

"Bịch", một tiếng.

Vương Nhất ngất xỉu, là hôn mê bất tỉnh thực sự.

Nhân viên quản lý cửa hàng vội vàng mang cô ta tới phòng y tế kiểm tra một lượt.

Dương Từ lại tiếp tục cùng Diệp Bộ Hàng đi dạo phố.

Lại nói, Dương Từ đã mấy năm không tự mua quần áo cho mình, lúc Dương Từ có hoạt động hay cần lên sân khấu, quần áo đều là loại giá mấy trăm ngàn (tệ), ngày tháng cần dùng không biết chính xác, nếu thuê đồ sẽ bất tiện, nên tất cả đều là Dương Từ mua cho Dương Từ.

Những đồ ấy đều chỉ mặc một lần rồi không dùng tới, tự nhiên lại thành đồ riêng của Dương Từ, dù ngồi xe lăn, thì mặc vào những thứ đồ ấy sẽ không làm cô mất đi giá trị bản thân.

Diệp Bộ Hàng chọn cho Dương Từ một tiệm may đồ tư nhân, đồ bán bên trong đều theo phong cách đơn giản mà không mất khí thế, đồ của nữ còn pha ít nhu hòa, vì cậu cảm thấy tính cách Dương Từ sẽ hợp với phong cách này.

Dương Từ nhìn quần áo trong tiệm đã thích ngay, vừa thấy đã yêu, ánh mắt Tề Hải đúng là giống y tướng mạo cậu ta, không tệ.

"Xin chào, đây là áo khoác do trong tiệm thiết kế đặt may riêng với xương, thích hợp với người tầm hơn hai mươi, sự nghiệp thuận lợi, các vị mua cho người giống vậy sao?" Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình giới thiệu.

"Tôi mặc." Dương Từ thích cái áo khoác dài này, nhưng lại không thể mặc được, vì ngồi xe lăn, nên chỉ có thể mặc những đồ ngắn gọn dễ xỏ.

Sắc mặt cô nhân viên lập tức thay đổi, nhìn Dương Từ mặc bộ áo ngủ, không ngừng lắc đầu, nói với vẻ lễ phép miễn cưỡng: "Thưa cô, rất tiếc, có lẽ tiệm chúng tôi không quần áo thích hợp với cô."

Dương Từ nhắm mắt, đây chính là nguyên nhân mấy năm nay cô không muốn đi mua quần áo.

"Cho cô ấy thử một chút đi, tôi lại thấy cô ấy mặc cái này sẽ rất đẹp." Diệp Bộ Hàng chỉ một cái áo khoác dài lông dê mỏng màu hồng.

Cô bán hàng rất không tình nguyện, nói: "Bộ này rất đắt, không phải ai cũng có thể mặc thử."

"Vậy tôi trả hết tiền trước đã được chưa?"

Đúng lúc này, chủ tiệm thấy trước cửa đứng đầy những cô gái nhỏ, cho rằng có chuyện lớn gì, chạy ra nhìn, hóa ra là một chàng đẹp trai đẹp trai vô cùng.

Vội vàng đi tới, nói: "Không cần trả tiền cũng có thể thử, nhưng tiệm chúng tôi chưa từng tiếp những vị khách... đặc biệt như thế, nên sẽ không có chỗ thuận tiện cho cô ấy thay áo."

"Để tôi giúp cô." Diệp Bộ Hàng nói.

Dương Từ tròn mắt nhìn cậu ta: "Tôi có thể tự làm."

Chủ tiệm còn đưa cho Dương Từ một cái quần bó sát màu đen, một đôi bốt da cao tới gối.

Dương Từ cầm bộ đồ đầy đủ tự đẩy xe lăn tới phòng thử đồ, nơi này quả thật không thích hợp cho cô thay đồ, cô chật vật đứng lên, mặc áo xong xuôi rồi, nhưng mặc quần lại hơi khó, trước trong nhà có máy để giúp đỡ mặc quần và đi giày, còn bây giờ, một mình cô ở đây, thật sự khó giải quyết.

Bất cần một cái, người đã ngã khỏi xe lăn.

Thân thể trong tấm kính trước mặt có sắc mặt rất khó coi.

Làm cô không không chế được ném cái quần ra ngoài, đây mới thật sự là cô, là một phế nhân, một phế nhân đến cái quần cũng không mặc được.

Chủ tiệm vội đón lấy cái quần, hỏi: "Tiểu thư, cô cần chúng tôi giúp không?"

Diệp Bộ Hàng cầm cái quần trên tay cô ta, vén rèm bước vào, vào xong lập tức kéo rèm móc lại, Dương Từ nằm trên đất, hai chân đầy vết máu bầm tím, nhìn mà thấu người.

"Cô, đau lắm không?" Diệp Bộ Hàng hỏi nhỏ.

Dương Từ vội cầm quần ngủ che người mình: "Phi lễ chó nhìn, chưa từng học à?"

"Dương Từ này, sao chân cô lại bầm tím thế này?" Diệp Bộ Hàng nhìn mà đau lòng.

"Hôm đó xe lăn rơi vào đài phun nước bị va phải. Giờ thì mời cậu ra ngoài." Dương Từ chỉ ra rèm che.

Diệp Bộ Hàng thì làm như không nghe thấy, đỡ cô ngồi dậy, rồi ngồi xổm xuống xỏ quần vào cho cô.

Dương Từ nhìn bóng ảnh trong gương, nhìn Tề Hải phục vụ mình như con chó trung thành, không biết tình hình này sẽ giữ được bao lâu đây? Trước giờ ông trời nào có để cô gặp được chuyện tốt thế này.

"Nút áo, tự cô cài nhé?" Mặt Diệp Bộ Hàng hình như hơi ửng lên.

Đợi khi Dương Từ cài cúc áo xong xuôi rồi, Diệp Bộ Hàng mới khó khăn đỡ cô dậy, bóng người trong gương y hệt người bình thường, bộ đồ này cũng rất hợp.

"Đi mấy bước xem thử nhé?" Diệp Bộ Hàng đề nghị.

Dương Từ liên tục lắc đầu: "Tôi không đi bộ được, tôi là người tàn phế, không thể bước đi."

Diệp Bộ Hàng thấy cô có vẻ xúc động, vội nói: "Vậy thì không đi, cô cứ ngồi xe lăn cũng được, bộ đồ này rất hợp với cô."

Khoảnh khắc vén rèm ra ngoài, ánh mắt chủ tiệm sáng lên, vốn tưởng Dương Từ ngồi xe lăn sẽ khiến thiết kế của bộ quần áo này sụt giảm ít nhiều, giờ thấy thật mới biết lại rất đẹp mắt.

"Bà chủ, sao hôm nay trong tiệm nhiều người vậy, mà cái áo khoác dài màu hồng lần trước tôi chọn đâu rồi? Đã may xong chưa? Đừng làm trễ buổi quay ngày mai của tôi chứ." Một cô gái đeo kính râm, ăn mặc thời thượng, đeo cái túi xách LV to bước vào.

Cái túi to vậy lại chỉ xách bằng mỗi ngón tay như sợ người nhìn không biết.

Cô ta nhìn quanh trái phải, lúc nhìn cái áo choàng màu hồng Dương Từ đang khoác trên người, giậm chân nói: "Người xấu vậy cũng dám mặc bộ đồ này, không phải là quản lý đình đám gây chuyện mất mặt hôm qua đó à? Chủ tiệm, tôi là khách vip của tiệm bà đây, sao bà có thể để người khác mặc đồ giống tôi?"

"Vậy phải xem cô có gì khác người thường không rồi." Dương Từ nhận ra cô gái này, thiên kim tiểu thư của một ông chủ làm bất động sản, từng lên hotsearch weibo hai lần, nói xấu, kiêu căng khoe giàu và mâu thuẫn với đồng nghiệp đều bị đưa lên tin tức, trước có kí hợp đồng với một công ty, sau đó bị dân mạng vạch trần chỉ có cái túi da bẻ ngoài."

"Bản thiên kim có tài có mạo tất nhiên không giống đám người bình thường như cô!" Chu Nghệ Vi nói.

Hiếm thấy lần này Dương Từ lại không cúi kính, trừ việc lời nói ra vẫn cay độc như xưa: "Ừ, thứ người nào phăng chỉ số thông minh thấp như cô đương nhiên không giống đám người bình thường bọn tôi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nghệ sĩ Chu Nghệ Vi

Diệp Bộ Hàng nghe Dương Từ nói cười yếu ớt, cảm thấy cô nàng này quả có bản lĩnh chọc người tức đến chết.

Chu Nghệ Vi hết sức tức giận, giậm chân nói: "Cô, sao cô có thể nói ra lời như vậy? Không trách Côn Tẫn không thích cô, nếu là tôi cũng không thích cô nổi."

"Chị đây không phải nhân dân tệ, không cần cô em phải thích." Dương Từ đáp trả.

Chu Nghệ Vi đặt túi xách xuống: "Kẻ nào làm nghệ sĩ dưới trướng cô đúng là xui tám đời!"

"Làm quản lý của cô mới là hồng hết tám đời, cô lẫn lộn trong giới giải trí này đã ba bốn năm mà vẫn là một nghệ sĩ nhỏ mười tám vòng ngoài(*), trừ một thân toàn tiếng xấu thì có thành tích gì?" Dương Từ am hiểu nhất là nắm bắt nỗi đau người khác, một kích chí mạng.

(*) hạng mười tám: nghệ sĩ nhỏ nhoi, không có thành tựu, vị trí thấp.

Gương mặt Chu Nghệ Vi thuộc kiểu xinh đẹp tinh xảo, từ nhỏ đã sống cuộc sống như công chúa, tất cũng mắc luôn bệnh công chúa.

Đến khi rời vòng tay che chở của gia đình vào trường nghệ thuật, với cái tính cách thẳng thắn của mình đã đắc tội rất nhiều người.

Hình tượng bị bôi đen khiến cô nàng suốt ngày toàn diễn vai phụ bình thường, nhưng vẫn cứ mơ giấc mộng mình tinh.

Cô nàng giận đến rơi lệ: "Cô tưởng mình tốt hơn tôi à? Ít ra tôi vẫn đang cố gắng, nào có như cô, chỉ biết chèn ép người khác."

Dương Từ buồn bực: "Áy đừng khóc, cô khóc nữa đám kí giả lại viết vớ vẩn rằng tôi bắt nạt cô."

"Cô có lúc nào không bắt nạt tôi chắc? Cô mắng tôi chỉ số thông minh thấp, mắng tôi chỉ đáng hạng mười tám, hức, tôi thì có tiếng xấu gì? Điều do bị người ta hãm hại, tôi coi cô ta là bạn thân hết lòng đối đãi, vậy mà lại đi cướp vị hôn phu của tôi, còn lên mạng nói tôi dùng quy tắc ngầm chèn ép người kia kia. Dựa vào đâu đòi mắng tôi? Tôi có tiền bị mắng là khoe giàu, chưa từng đi sửa mặt, nhưng ai cũng nói tôi phẫu thuật thẩm mỹ!" Chu Nghệ Vi khóc lớn.

Lúc này Dương Từ lại luống cuống, tối hôm qua cô không khóc to như vậy đâu nhé.

Cô nhìn sang Tề Hải cầu cứu, nhưng cậu ta cũng không có kinh nghiệm an ủi người khác, chỉ bước về phía Chu Nghệ Vi, cứng nhắc nói: "Đừng khóc, mọi người nhìn thấy sẽ khó coi lắm."

"Ô ô ô, các người đều bắt nạt, bắt nạt tôi, tôi không cam tâm, tôi không phải hạng mười tám, tôi không có xấu xa, đều là bọn họ hãm hại tôi, ghen tị tôi." Chu Nghệ Vi không để ý hình tượng hết lớn.

Mặc dù Chu Nghệ Vi nức nở khó nghe, nhưng Dương Từ vẫn thấy được ý tứ trong những lời đó, "cô nói bọn họ là chỉ ai?"

"Phạm Cát Cát, Lý Tư, và Du Hiểu Lệ, là ba người bọn họ." Chu Nghệ Vi vừa khóc vừa nói.

"Bạn trai Du Hiểu Lệ là cậu ấm nhà ông trùm ngành điện tử thành phố Tam Tinh, sức ảnh hưởng trên weibo rất lớn, bây giờ Du Hiểu Lệ mở cửa tiệm hồng hồng (*), hình như là rất lớn, Dương Từ Từ cũng có cổ phần." Dương Từ từng nghe tên ba cô gái này, nhớ không nhầm thì đều có quan hệ không tệ với Dương Từ Từ.

(*) Nguyên văn "vồng hồng điểm". Vồng hồng chỉ những nhân vật nổi tiếng trên mạng, theo ý mình hiểu thì vồng hồng điểm là cửa tiệm do những người nổi tiếng này cùng góp vốn mở ra.

Âm lượng tiếng khóc của Chu Nghệ Vi vẫn không giảm chút nào: "Vương Lôi vốn là vị hôn phu của tôi, ba người họ là bạn thân của tôi ở trường nghệ thuật Tam Tinh, nhưng lại cùng câu kết với Du Hiểu Lệ quyến rũ Vương Lôi, còn nói tôi là cạp cái, cuộc sống riêng hỗn loạn, Vương Lôi tin lời bọn họ khich bác ly gián mới giải trừ hôn ước. Rồi còn lên mạng tung tin thất thiệt bôi đen tôi, nói tôi là ** nữ, hừ, nhà tôi có tiền ăn không hết, việc gì phải tự bán đứng thân thể mình?"

Diệp Bộ Hàng nghe ra kì lạ trong đó, Chu Nghệ Vi tuy tính tình hơi kém một kém, nhưng trông có vẻ bản chất không xấu, cô nàng vốn có bệnh công chúa ảnh hưởng, đến nỗi mỗi khi gặp chuyện vui đều có kẻ ngứa mắt cản trở.

Ba kẻ Du Hiểu Lệ chính là đám người đó.

"Mấy năm nay cô bị dân mạng mắng không ít, tôi làm sao tin được?"

"Nữ nhân của tôi không cần cô phải tin!" Một người đàn ông mặc âu phục khí vũ hiên ngang từ ngoài cửa bước vào, nhìn mặt còn có mấy nét giống Dương Từ.

"Tô tổng." Chủ tiệm gật đầu chào hỏi.

Chu Nghệ Vi thì khóc lóc nhào vào lòng anh ta: "Tô Dật Thần, sao giờ anh mới tới, người ta bắt nạt em kìa! Ô ô ô."

"Tô Dật Thần?" Dương Từ nhìn người đàn ông trước mắt, không phải người thừa kế mà Tô Cận coi trọng nhất đó sao? Chỉ là trước giờ cô vẫn chưa được trông thấy ông anh họ trên danh nghĩa này.

"Tô Văn Văn, cô không thích Tô gia cũng không sao, nhưng nếu cứ tùy tiện bắt nạt người của tôi, thì Tô Dật Thần này chắc chắn sẽ thay bà nội dọn dẹp lại trong nhà một phen."

"Không cần anh dọn, tôi vốn không phải người Tô gia." Dương Từ nói, hiển nhiên cái tên Tô Văn Văn này với cô vô cùng xa lạ.

Chu Nghệ Vi vẫn ôm Tô Dật Thần rất chặt: "Ô ô ô, bọn họ đều bắt nạt em."

"Cô đừng có trộn mắt đoán mò, rõ ràng là cô khiêu khích tôi trước đây, biết không hả?" Con giận của Dương Từ lại lần nữa bùng cháy.

Diệp Bộ Hàng sợ cô giận thật, vội nói: "Thật ra tôi có một biện pháp, Dương Từ này, không phải cô đang thiếu nghệ sĩ sao? Vị tiểu thư này lại thiếu một quản lý giỏi, sao hai người không hợp tác?"

"Cô ta?"

"Cô ta?"

Dương Từ và Chu Nghệ Vi đều ra vẻ ghét bỏ đối phương.

Nhưng rồi, Dương Từ tỉ mỉ đánh giá lại Chu Nghệ Vi, cô nàng có diễn kỹ và ngoại hình đều không kém, chỉ có bệnh công chúa hơi nghiêm trọng, dễ đắc tội người khác.

Lúc Tô Dật Thần nghe Diệp Bộ Hàng nói, chột nhìn cậu thêm mấy cái, càng nhìn càng thấy quen mặt, không phải công tử được yêu thương nhất Diệp gia đó sao? Năm đó đụng xe trúng Tô Văn Văn phải ngồi tù, sao giờ quan hệ với Tô Văn Văn sao lại tốt đến mức này?

"Đây không phải..." Tô Dật Thần hỏi ra miệng.

Nhưng vừa mới nói ba chữ đã bị Diệp Bộ Hàng cản lại: "Tôi là Tề Hải, Tô thiếu, đã lâu không gặp, nhưng trí nhớ hôm nào chúng ta cùng chơi cùng gây chuyện vẫn còn như mới đây."

Dương Từ quay đầu sang Tề Hải: "Hai người quen biết?"

"Lúc trước nhà tôi có ít chuyện, cũng còn vì việc làm ăn, nên từng gặp mặt Tô thiếu mấy lần." Diệp Bộ Hàng vội đáp, đừng có lộ tẩy đấy nhé.

Tô Dật Thần cau mày, giấu đi những nghi ngờ trong lòng, cũng cẩn thận suy nghĩ tới lời Diệp Bộ Hàng vừa nói, để Tô Văn Văn làm quản lý của Nghệ Vi cũng rất được, ít nhất cô ta sẽ không bắt Nghệ Vi phải đi làm những chuyện như quy tắc ngầm.

"Nghệ Vi, thật ra em cũng nên tin tưởng bản lĩnh của Tô Văn Văn, anh thấy em đi theo cô ta sẽ có thu hoạch lớn." Tô Dật Thần chắc là người đầu tiên ở Tô gia đề ý tới Dương Từ.

Chu Nghệ Vi nói về không tình nguyện: "Mặc dù không muốn cô làm quản lý của tôi, nhưng tôi muốn thành công, hung hãn giẫm đạp đám người Du Hiểu Lệ kia, nên tôi cần cô giúp."

Trong bụng Dương Từ suy nghĩ rất lung, hồi sau mới đáp: "Đám Du Hiểu Lệ và Lý Tư còn chưa lên được hàng tiểu hoa(*), tôi muốn cho cô giẫm Dương Tư Tư dưới lòng bàn chân luôn đấy, có dám không?"

(*) gọi đầy đủ là tiểu hoa đán, một từ dùng trong Cbiz, Dương Mịch, Lưu Diệc Phi, Trịnh Sảng,... được xếp vào hàng những tiểu hoa đình đám nhất hiện này.

"Có gì mà không dám!"

"Vậy trước tiên thanh toán giúp tôi tiền quần áo, coi như phí kí hợp đồng." Rồi rất không biết xấu hổ, Dương Từ đẩy xe lăn rồi đi.

Lúc Chu Nghệ Vi đi trả tiền mới chậm chạp nghĩ ta: "Ồ, kí hợp đồng phải là cô đưa tôi tiền mới đúng chứ, sao lại thành tôi trả tiền cho cô? Đồ lừa đảo!"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nhân viên vệ sinh Lưu Bối Mông

Dương Từ hải lòng xách quần áo rồi đi, con người có ba cái gấp, huống hồ này còn phải trì hoãn tại cửa tiệm kia lâu như vậy.

Cô vào một nhà vệ sinh dành riêng cho người khuyết tật, Diệp Bộ Hàng nói sẽ chờ bên ngoài, nhưng lúc đi ra lại đến cái bóng của cậu ta cũng không thấy.

Vốn là Diệp Bộ Hàng đang nhân nhả đứng chờ bên ngoài, lại trùng hợp gặp Tô Dật Thần mới bước ra khỏi tiệm quần áo vừa nãy.

Tô Dật Thần vừa trông thấy Diệp Bộ Hàng liền hỏi: "Diệp thiếu, anh muốn trả thù Văn Văn sao? Chuyện năm đó đúng là Văn Văn có hơi cổ chấp, nhưng dù sao thì vẫn do cậu chạy xe không bằng lái trước."

Diệp Bộ Hàng mới tìm một tiệm cà phê, dẫn Tô Dật Thần vào phòng riêng, hỏi: "Tô thiếu này, Dương Từ là em gái họ của anh nhì?"

Tô Dật Thần gật gật đầu: "Tô gia dù không quyền thế bằng Diệp gia nhà anh, nhưng nếu thật đối mặt, Diệp gia chắc chắn cũng tổn thất không ít đâu."

"Việc này Tô thiếu cứ yên tâm, Dương Từ gặp phải hoàn cảnh, tính cách như hôm nay có một phần nguyên nhân do tôi, tôi sẽ không trả thù cô ấy, tôi chỉ muốn thấy cô ấy hạnh phúc, vì sợ giờ cô ấy không có bạn bè, không có người thân, nếu cứ với tính cách hiện giờ sớm muộn sẽ lại bị hãm hại." Diệp Bộ Hàng trả lời.

Đôi mắt nghiêm khắc của Tô Dật Thần có vẻ nghiền ngẫm: "Vậy sao Diệp thiếu phải giấu diếm thân phận để tiếp cận Dương Từ?"

"Vì với tính cách của cô ấy bây giờ, nếu biết thật, sợ sẽ lộ da rút gân tôi mất." Trong bụng Diệp Bộ Hàng rất rõ điều này.

Tô Dật Thần tiện tay gõ thanh trúc, nói tiếp: "Diệp thiếu, tôi có thể giúp anh che giấu thân phận, chỉ là, bạn gái tôi không có hứng thú hay sở thích gì, duy chỉ thích diễn xuất, sau này công việc của cô ấy còn cần anh giúp đỡ nhiều hơn."

Diệp Bộ Hàng gật đầu: "Sau này tôi và cô ấy đều là nghệ sĩ dưới trướng Dương Từ, tự nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau rồi."

Chờ ở cửa nhà vệ sinh mãi không thấy Tề Hải, trong lòng Dương Từ chợt xuất hiện một ngọn lửa không tên.

Cô ảo não đẩy xe lăn tới trước bồn rửa, dùng nước lạnh rửa mặt, hi vọng có thể tưới tắt đi ngọn lửa mơ hồ trong lòng.

Nhưng việc không như tính toán, nhìn người trong gương, ăn mặc gọn gàng xinh đẹp nhưng lại tàn phế không thể tự bước đi, cô lại vẩy mạnh nước vào người trong ấy.

“E

Qeserser”

Tiếng hát êm ái trầm bổng, cảm giác đây không phải nhà vệ sinh, mà là trong lễ đường tại thủ đô Vienna.

Đột nhiên tiếng hát dừng lại, một cô nữ mặc đồng phục lao công nhìn thấy Dương Từ, vội cúi người chào: "Xin lỗi chị, em tưởng không có ai, có phải là hát khó nghe lắm không?"

Dương Từ rất hưởng thụ âm thanh ôn uyển nhẹ nhàng thế này, cảm giác như đặt mình trong cái tĩnh lặng của rừng mưa nhiệt đới, được gắn kết với tự nhiên, lại nhìn khuôn mặt cô bé, nổi bật nhất là đôi mắt phượng hơi xéch, không như đôi mắt hai mí của đám mình tinh, kiểu mắt mị hoặc của cô bé thể hiện rất tuyệt nét xinh đẹp lại yên tĩnh của phụ nữ Á châu.

"Em hát rất hay." Dương Từ thật lòng khen ngợi, "nhưng chị thấy em chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, sao lại đi quét dọn nhà vệ sinh trong cửa hàng."

"Bà nội em là lao công trong cửa hàng này, bà em bị bệnh, đúng lúc em đang nghỉ đông, nên tới làm việc giúp bà." Lưu Bối Mông trả lời.

Dương Từ hỏi tiếp: "Ba mẹ em đâu?"

"Từ nhỏ em đã không có ba mẹ, là bà nội nuôi em lớn lên, nhưng tới tháng sáu sang năm là em đủ tuổi trưởng thành, có thể tự tìm việc làm được rồi." Lưu Bối Mông nói rất ngay thơ, "tiền lương lao công ở cửa hàng này cao lắm đó, bao giờ em đi làm sẽ mua cho bà nội một bộ quần áo mới."

Dương Từ tính đến điều kiện của cô bé, nói: "Em hát rất hay, sao không tham gia các giải ca nhạc?"

"Bà nội không muốn em lộ mặt bên ngoài nhiều."

"Nhưng nếu làm mình tinh có thể tự mở buổi biểu diễn, sẽ có rất nhiều tiền, bà nội em sẽ không phải làm công việc vất vả thế này." Dương Từ buông lời dụ dỗ Lưu Bối Mông, như yêu quái(*) lừa gạt trẻ em

(*) Nguyên văn: "quái thực thử" (怪蜀黍), bạn nào biết từ này chỉ giúp mình nhé.

Lưu Bối Mông đeo găng tay: "Ngại quá, em còn mấy phòng vệ sinh chưa dọn, không tán gẫu với chị tiếp được."

"Vậy có wechat hay QQ không? Thêm nick nhé." Nữ sinh hiểu chuyện biết điều, ngoại hình xinh đẹp thanh nhã, lại hát hay đến muốn bùng nổ thế này, Dương Từ tất không thể bỏ qua.

Nhưng Lưu Bối Mông lắc đầu: "Em không có điện thoại."

"Nếu vậy, thì điện thoại của chị cho em này, cầm đi." Dương Từ xóa mặt khẩu, đưa máy lại cho cô bé.

Lưu Bối Mông lắc đầu nguây nguây: "Vô công bắt thụ lộc, em không thể nhận được."

"Tôi đã bảo sao lại có tiếng nói nghe quen vậy chứ? Không phải học sinh đứng đầu Lưu Bối Mông lớp chúng ta đây sao? Sao lại mặc đồ lao công, đang dọn vệ sinh đây à?" Rồi có mấy nữ sinh đứng trước cửa nhà vệ sinh, về mặt vênh vào hống hách

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Phương tâm(*) thăm trao

(*) Phương tâm: tâm hồn thiếu nữ

Trên mặt Lưu Bối Mông không có chút nào là bối rối: "Tớ phụ bà nội làm việc thôi."

Một nữ sinh trong đó cầm cái túi xách LG in hiệu MK, mở túi lấy ra cây son môi Chanel, tới trước gương thoa lên môi, nói châm chọc: "Cậu có làm việc quần quật cả tháng cũng không mua được đồ giá trị như túi xách này của tôi đâu."

Lưu Bối Mông cười cười: "Túi đựng quần áo của tôi cũng rất lớn, vừa vặn có thể tiết kiệm tiền."

"Con gái sao có thể không có túi xách được, đúng là quý nghèo." Nữ sinh kia ra vẻ khinh miệt.

Dương Từ ngồi trên xe lăn cũng cười: "Bạn học à, nhắc em lần sau mua túi xách đừng mua hàng lung tung, biết chưa? Túi xách của em vừa nhìn đã biết là

hàng giả."

Nữ sinh kia tức giận: "Túi này mẹ tôi mua từ Mỹ mang về, giá hơn một ngàn đấy."

"Cô bé ơi, túi xách từ xưởng thuộc da bán ngoài cửa hàng hay quây vĩa hè ở Ôn châu vùng giang nam còn có giá hơn cái này đấy." Dương Từ không chỉ độc miệng, mà ánh mắt cũng hết sức sắc bén, lại nói, Dương Từ thích nhất mấy cái phân biệt phẩm chất nhãn hiệu này, ảnh hưởng lâu ngày khiến cô cũng dễ dàng phân biệt thật giả.

Mấy cô bé đi cùng nữ sinh kia không nhận được mắng mỏ: "Đồ tàn phế nhà chị, không phải thân thích của Lư Bối Mông đấy chứ? Quả nhiên, người nhà cô ta toàn là thứ dưa vẹo táo nứt, Mộng Anh của tụi này, ba mẹ đều là ông chủ lớn, sao có thể mua túi xách giả."

"Cô mắng ai là dưa vẹo táo nứt?" Dương Từ chỉnh xe lăn cao lên, giờ tay cho cô nữ sinh mới chửi mình một bạt tai.

Tuổi còn nhỏ, người lớn trong nhà không biết dạy dỗ sao?

"Chị dám đánh tôi." Cô nữ sinh điên lên đẩy Dương Từ vào phía trong.

Kim Mộng Anh vẫn đang mặt mũi khó coi vì bị nói túi xách là giả, con mụ kia vừa nhìn đã biết là đồng bọn của Lư Bối Mông, cô ta ghét Lư Bối Mông nên cũng trút sang cả Dương Từ.

Tiếng huyền nào ở trong này làm Diệp Bộ Hàng mới quay lại chú ý, vừa nghe tiếng hét chói tai của Dương Từ liền vội bước vào, không để ý bên trong là nhà vệ sinh nữ.

Thấy một đám nữ sinh vây quanh Dương Từ và một nữ sinh khác, động tác ra tay thế nào trông không rõ, nhưng bím tóc đuôi ngựa buộc cao của Dương Từ đã bị cả đám kéo rối như ổ gà.

"Dừng tay!" Diệp Bộ Hàng trầm giọng quát, hàm chứa vẻ uy nghiêm không thể coi thường, những năm này ở trong tù đã gặp nhiều nhân vật có mặt mũi khắp Trung Quốc, lại vốn là cậu ấm con cưng của trời, uy nghiêm này có thể nói là phát ra từ trong xương.

Kim Mộng Anh nghe tiếng Diệp Bộ Hàng, vốn muốn mắng lại, nhưng vừa thấy là một soái ca đẹp trai như vậy, lập tức chuyển sang ôn nhu: "Là chị gái này không nói hai lời đã đánh bạn em, anh trai có biết chị ấy sao?"

Thay đổi thật là nhanh.

Diệp Bộ Hàng đảo qua một cái liếc mắt: "Tôi không đùa em gái nào như cô."

Diệp Bộ Hàng đi tới cạnh Dương Từ, cẩn thận kiểm tra, thấy trên mặt cô không vết thương, mới dùng khăn giấy tỉ mỉ lau chùi vết thương trên tay, ôn nhu nói: "Cô không thể yên tĩnh một lúc được sao? Cứ phải đối đầu với cả thế giới mới chịu thôi? Cũng đâu phải ma quỷ trốn dưới mặt đất."

Dương Từ tránh tay đi: "Tính tôi vậy đấy, cậu không ưa thì cứ đi đi."

Diệp Bộ Hàng kéo tay cô lại: "Cô nhìn tay cô đi, không đau sao?"

So với tai nạn xe bảy năm trước thì có là gì, chút đau này, vẫn nhìn được." Dương Từ ra vẻ nhẹ nhàng, mây thưa gió thoảng.

Diệp Bộ Hàng nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Thân thể này là của chính cô."

Kim Mộng Anh trông hai người nói chuyện như xung quanh không người, tức giận giậm chân: "Là bạn gái anh à? Chị ta nhất định phải xin lỗi bạn tôi, một bạt tai kia không thể đánh không được."

"Miệng nó bần, chị đây lau giúp nó, động tác hơi nặng thôi, dựa vào đâu phải xin lỗi." Dương Từ mạnh miệng.

Kim Mộng Anh tức lắm rồi: "Chị, sao chị có thể nói vậy?"

"Chị đây là vậy đấy, ít ra cũng không phải người mang túi xách giả mà cứ coi là hàng thật."

Lư Bối Mông thấy thời gian đã không còn sớm, chuyện này lại là do mình mà ra, rồi rít cùi người với cô: "Chị à, Kim Mộng Anh, lần này do do em, em xin lỗi mọi người, em còn mấy phòng vệ sinh chưa dọn, mọi người đừng cãi nhau nữa được không, cần bồi thường gì em sẽ chịu hết."

Kim Mộng Anh hất cằm: "Cộng hết toàn bộ trên người người cô cũng không bằng tóc mái của tôi, lấy gì để bồi thường?"

Dương Từ hỏi: "Em bồi thường bọn nó làm khi gì?"

Diệp Bộ Hàng nhìn Lư Bối Mông, có hảo cảm với cô nữ sinh này, là đứa ôn nhu lễ độ, so sánh với Dương Từ thì đúng là nổi bật trong đám con gái.

"Dương Từ, cô xin lỗi bọn nó đi! Đừng để cô bé này khó xử." Diệp Bộ Hàng khuyên lơn.

Dương Từ mới nhìn gương mặt có vẻ sót ruột của Lư Bối Mông, rất không tình nguyện nói một câu: "Xin lỗi."

Từ khi Diệp Bộ Hàng bước vào, Lưu Bối Mông đã bị cậu ta mê hoặc, giờ nghe cậu nói chuyện giúp mình, trái tim thiếu nữ mới lớn bị hooc-môn khuấy phá, tâm hồn thiếu nữ thăm trao người ta mất rồi.

"Cám ơn anh chị." Lưu Bối Mông lại cúi người, ánh mắt nhìn Diệp Bộ Hàng chứa chan tình cảm.

Diệp Bộ Hàng chỉ quan tâm vết thương trên tay Dương Từ, không chút để ý tới ánh mắt thiết tha này, nhưng Dương Từ lại chân thực cảm nhận được, thời thanh xuân thăm trao trái tim cho một người, ai cũng từng trải qua.

"Không cần cảm ơn, Tề Hải là nghệ sĩ dưới tay chị, nếu em cũng muốn làm mình tinh, kiếm nhiều tiền thì cứ tới giải trí Cát Tư tìm Dương Từ, sau này không chừng sẽ cùng Tề Hải thành kim đồng ngọc nữ trong giới giải trí đấy." Dương Từ rất giỏi bắt nhuộc điểm người khác.

Lưu Bối Mông nghe mấy chữ kim đồng ngọc nữ, mặt dần đỏ lên, xấu hổ rồi đi.

Kim Mộng Anh thấy Lưu Bối Mông không còn, cũng thấy mất hứng, xách túi đi luôn.

Dương Từ không quên bỏ thêm một câu, "về nhà nhớ đổi túi xách, hàng giả chất lượng kém thế này đừng dùng nữa, kéo bị người ta cho là buôn hàng giả bắt bỏ tù đấy, cuối năm rồi, xui lắm."

Kim Mộng Anh tức giận quay đầu, vừa muốn bước lên đánh lại, nhưng rồi nghĩ không thể nổi giận trước mặt soái ca, chỉ có thể uất ức rồi đi.

Nhìn vẻ nhăn nhó trên khuôn mặt Lưu Mộng Anh lúc rồi đi, Dương Từ không nhịn được cười to: "Ha ha."

"Rất buồn cười?"

"Đương nhiên, cậu nhìn con bé kia."

"Lợi dụng tôi để lôi kéo nghệ sĩ, vui lắm à?" Diệp Bộ Hàng hỏi khi dùng băng gạc trong hộp y tế dự phòng ở nhà vệ sinh trong cửa hàng băng bó cho cô.

Về mặt không hề ngại phiền.

Dương Từ nói: "Kì thực cô bé đó thành thật không tệ, hiểu chuyện hiểu thuận giọng hát dễ nghe, người đẹp tâm thiện, cũng coi là xứng với cậu."

Diệp Bộ Hàng nhìn cô đắm đuối: "Vợ tôi, đến tôi cũng không tự làm chủ được, nên tốt nhất cô đừng lừa gạt những thiếu nữ ngây thơ như vậy nữa."

"Vậy thật đáng thương, nhưng không phải cậu ngồi tù sao? Có người chịu gả đã là không tệ ấy chứ."

"Là thật, ba mẹ tôi đều rất cường thế, vợ tôi nhất định phải do họ chọn mới được." Đây là chuyện Diệp Bộ Hàng đã biết từ khi còn nhỏ, không chỉ cậu, mà tất cả con cháu Diệp đều như vậy, lấy vợ phải được người lớn đồng ý mới có thể lấy."

Dương Từ cười: "Chẳng qua, nếu có đứa con trai như cậu thì tôi cũng nhất định phải chọn con dâu thật kĩ."

"Vậy mà còn lợi dụng tôi?"

"À..." Dương Từ ngẹn rồi

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Không nơi để ở

Tân Lạc là nhà hàng kiểu Pháp nổi danh nhất thành phố Tam Tinh, đã có ba ngôi sao Michelin, đặt trước cũng phải chờ tới ba năm, việc làm ăn không hôm nào không có doanh số khủng.

Nếu là người bình thường muốn tới ăn, trừ có tiền còn phải có quan hệ.

Còn muốn có chỗ ngay, càng là việc người bình thường không dám vọng tưởng.

Nhưng Mạnh Quý Tư thì tất không phải kẻ bình thường, nên nhà hàng có một phòng bao vip dành riêng cho những kẻ không bình thường như thế, anh ta và Tần Tranh Sở đã mua luôn căn phòng này, đề phòng khi mời khách cần dùng.

Hiện tại, đi ăn cơm cùng con gái nhỏ của bộ trưởng Dư - Dư Thi, tuyệt không thể để mất mặt mũi, nên Mễ Khả Nhi đã chọn chỗ này cho Mạnh Quý Tư.

Theo tìm hiểu của cô, Dư Thi thích nhất đồ ăn kiểu Pháp.

Mạnh Quý Tư rất hài lòng với lựa chọn của Mễ Khả Nhi, tuyển được một thư kí tốt, quả là bớt việc.

Hôm nay Dư Thi diện đồ gọn gàng ngăn nắp, trên người là bộ âu phục làm việc, mặc dù là con gái bộ trưởng bộ tuyên truyền, nhưng trước giờ vẫn coi trọng công việc chung.

Lúc Mạnh Quý Tư mời dùng cơm, cô đã biết chắc là anh muốn yêu cầu mình mở đường cho đám mình tỉnh trong công ty, những việc không đúng quy chuẩn như vậy trước giờ Dư Thi đều không làm, nên chỉ mặc âu phục tới, để lát muốn tìm có cũng dễ dàng.

Miệng lưỡi Mạnh Quý Tư rất ngọt, nói năng ngọt xớt: "Dư tiểu thư thật càng ngày càng đẹp."

"Cám ơn lời khen của anh."

"Dư tiểu thư là người thông minh, hôm nay tôi cũng nói thẳng, chuyện là có vấn đề nhỏ muốn nhờ cô giúp." Mạnh Quý Tư rót cho cô một ly rượu vang, mùi rượu thơm tràn ra.

"Cũng không phải việc khó gì, chỉ là công ty tôi mới nhận một người mới, ngoại hình khá đẹp trai, nhưng là nghệ sĩ dưới tay Dương Từ, hi vọng cô tạo cho cậu ta ít chướng ngại gọi là." Mạnh Quý Tư vào điểm chính ngay.

"Cậu nghệ sĩ kia phải cần tới Mạnh tổng đích thân ra tay?" Một âm thanh già nua lại đây khí lực vang lên.

Mạnh Quý Tư nhìn ra sau lưng, vội đứng lên, cung kính nói: "Diệp lão sao cũng tới rồi? Là Tiểu Mạnh cháu chậm trễ, mời ngồi mời ngồi."

Diệp lão gia từ ánh mắt sắc bén, nói: "Bên cạnh Tiểu Hàng tôi đã sắp xếp người đi theo rồi, lần này cậu tự ý tới tìm Dư Thi mà không nói với tôi, là cảm thấy tôi già cả lời nói không đáng nghe phải không?"

"Lão gia từ, không phải như vậy, cháu nào dám thế, chỉ là do Bộ Hàng ngàn dặn vắn dặn không cho cháu tiết lộ thân phận nó." Đứng trước mặt lão gia từ, dù là Tần Tranh Sở cũng phải cúi đầu, nói chỉ tới Mạnh Quý Tư.

Diệp lão gia từ lại nói: "Chỉ cần cắt thẻ tín dụng cậu đưa Bộ Hàng là xong, đây lại lòng dạ đàn bà, y như ba nó, đến cuối sẽ chỉ nhất sự vô thành, các cậu đúng là chiều Bộ Hàng đến hư rồi, khiến nó làm việc không dứt khoát."

"Đây không phải lại vừa khéo thành ưu điểm(*) của Diệp thiếu sao? Người nhân từ như tiên giáng trần giống cậu ấy vốn không có nhiều." Dư Thi ca ngợi thật lòng.

Còn Mạnh Quý Tư thì không biết nói với Diệp Bộ Hàng thế nào về việc cắt thẻ tín dụng của cậu.

Cho tới lúc Diệp Bộ Hàng trả tiền đặt cơm thiếu chút bị người người ta coi là kẻ tới ăn chùa.

Diệp Bộ Hàng rất rõ ràng, không ai dám động tới thẻ của Mạnh Quý Tư, trừ chính anh ta và ông cố.

"Sao vậy? Trong thẻ không có tiền?" Bụng Dương Từ đã hơi đói, trời cũng tối rồi, chỗ ở tối thành cũng thành một vấn đề khó giải.

Diệp Bộ Hàng bỏ lại thẻ vào túi, đẩy cô đi: "Ừ, xem ra tối nay chúng ta phải chịu đói một bữa thôi."

Dương Từ khẽ cười nói: "Đói một bữa cũng không sao, tôi cũng đã quen rồi."

Diệp Bộ Hàng lại hỏi: "Vậy tối nay chúng ta ở đâu?"

"Trong lòng có điểm về thì nơi nào cũng là chỗ ở, cùng lắm tới phòng làm việc vậy." Lúc này Dương Từ lại rất có phong thái thuận theo tự nhiên.

Diệp Bộ Hàng vẫn luôn đẩy cô đi không mục đích, nghe cậu nói rằng: "Kì thực lúc cô yên tĩnh trông rất ôn nhu."

"Tôi nghĩ từ ôn nhu này phải là từ trái nghĩa với tôi." Dương Từ mỉm cười.

"Cô nên cười nhiều hơn."

Dọc theo đường đi, cả hai mỗi người một câu trò chuyện, Diệp Bộ Hàng không ngờ mình vậy mà lại đi tới khúc giao đường Tề Hải, nơi xảy ra tai nạn xe năm xưa.

Dương Từ nhìn khúc giao này, nhớ tới tai nạn xe bảy năm trước thì vội nói: "Mau, mau đẩy tôi rời khỏi chỗ này."

"Dương Từ, cô đừng sợ, con đường này đã sớm giới hạn tốc độ xuống bốn mươi cây, không có chuyện gì đâu." Giới hạn tốc độ ở đây còn là do chính Diệp Bộ Hàng đi tìm bộ trưởng giao thông nhờ phê duyệt trước khi vào tù.

Toàn thân Dương Từ run rẩy, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi: "Mau rời khỏi đây."

Diệp Bộ Hàng bước tới trước mặt cô, ngồi xuống đối diện, nói: "Có tôi ở đây, nếu có xe tới thì cũng có tôi bảo vệ cô rồi, cô muốn đứng đây một lát không?"

Dương Từ lắc đầu, "tôi không đứng được."

"Vậy tôi ôm cô đi qua đó được không?" Diệp Bộ Hàng đỡ dành Dương Từ, như lừa gạt đứa trẻ.

Dương Từ ngược mắt nhìn cậu, trong mắt lộ vẻ sợ hãi: "Sao cứ nhất định phải bắt tôi đi qua vạch qua đường người đi bộ đó?"

"Tôi từng đụng xe vào người ta, bây giờ tìm không được người đó, nghe nói cô cũng vì tai nạn xe mới thành đáng vẻ như bây giờ, nên muốn coi cô như cô ấy, để cho trong lòng dễ chịu đôi chút." Ánh mắt Diệp Bộ Hàng hơi né tránh.

Dương Từ đưa tay lên, Diệp Bộ Hàng ôm cô dậy, bế cô đi qua vạch trắng qua đường.

Một chiếc xe chạy nhanh hướng tới, hoàn toàn không để ý tới phía trước là đèn đỏ.

"Đừng." Dương Từ vùi mặt vào bả vai Diệp Bộ Hàng, không dám nhìn, nếu giờ bị đụng thêm lần nữa chắc là phải chết rồi, nếu vậy Dương Từ và Côn Tần hẳn sẽ vui tới mức bắn pháo bông ăn mừng mất.

Nhưng một khắc kia, ngẩng đầu lên lại không thấy bị xe đụng vào như trong tưởng tượng, mà là nụ cười rạng rỡ của Diệp Bộ Hàng.

"Cô nhìn đi, tôi đã nói không có chuyện gì mà."

Dương Từ lớn giọng kêu: "Cám ơn cậu."

"Cô vui vẻ là lời cám ơn tốt nhất với tôi rồi." Diệp Bộ Hàng tiếp tục bế cô quay lại, đặt ngồi xuống xe lăn.

Dương Từ cười nói: "Tề Hải, cậu chắc là sứ giả mà phật Di Lặc phái tới rồi."

"Tôi mà cũng có thể coi là thiên sứ á?"

"Tôi tin phật."

Đột nhiên một tiếng hát truyền tới, Dương Từ thấy nghe rất quen, âm thanh này không phải giọng hát của Tề gia tiểu công tử mới nghe hồi sáng đó sao?

Tại sao lại bày chiếu bán tiếng hát ở khúc giao lộ này?

Diệp Bộ Hàng hỏi: "Cô tha thứ cậu ta rồi?"

"Người có tài khó tránh việc ỷ tài mà kiêu ngạo, một hạt giống tốt như thế tất không thể tự cậu ta lãng phí được?" Dương Từ vừa nói vừa nhìn Tề Đồng trước mắt.

Diệp Bộ Hàng: "Thật ra, phải nói một chút về tiểu công tử nhà họ Tề này, cậu ấy là con riêng, sau khi mẹ chết mới được đón lại về Tề gia, ở Tề gia căn bản không có địa vị gì."

"Sao cậu biết?"

"Từng nghe người khác nói."

Diệp Bộ Hàng tất nhiên là biết, bởi vì chị cả Tề gia Tề Vũ Vi là vợ của Diệp Quan Phương, tức chị dâu họ của Diệp Bộ Hàng.

Chuyện Tề gia bọn họ, dù cậu không cố ý nghe ngóng thì cũng có hiểu biết mấy phần.

Dương Từ nhìn sang Diệp Bộ Hàng: "Lại lợi dụng cậu lần nữa vậy, đợi lát nữa tôi châm chọc cậu ta, cậu hãy máng tôi chỉ là con gái tư sinh của Tề gia nhé."

"Nhưng cô không phải."

"Biết gì là sách lược không?" Dương Từ nhìn Tề Hải bằng ánh mắt chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, đáng đáp trông đẹp trai mà sao ngốc thế?

Diệp Bộ Hàng thì nghĩ nếu Dương Từ làm diễn viên, diễn kĩ này tuyệt không thể kém hơn Dương Từ.

Chỉ một cái chớp mắt, khuôn mặt cô biến từ mỉm cười thành ngạo nghễ ngẩng cao đầu, cô đẩy xe lăn tới trước mặt Tề Đồng, nói về quái gờ: "Đây không phải tiểu công tử Tề gia đó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Mập mạp là được luyện thành như thế nào

Dương Từ liếc mắt nói: "Giọng hát hay thì có ích gì, lớn lên thế này, hát cũng chẳng có kĩ xảo, chỉ có thể làm ăn mày hát rong bên đường. Cái ngoại hình này, muốn làm mình tỉnh cứ đợi kiếp sau đi!"

"Tôi là phái thực lực." Tề Đống nghe mà bức mình, liền cãi lại.

"Ca hát mà không dồn toàn tâm toàn ý, chỉ hát theo lời mà không có tình cảm, thì có ích gì? Giọng hát không ổn định, dùng hơi quá nặng, trẻ con hát đấy à? Vậy cũng là phái thực lực?" Dương Từ chê bai không chút lưu tình.

Tề Đống hỏi: "Cô hiểu ca hát à?"

"Tôi không hiểu, đến ngũ âm cũng không biết, nhưng tôi lại biết giọng hát của cậu dễ nghe, chỉ là hát ra cái bài làm tôi nghe mà đau đầu." Dương Từ chế giễu.

Tề Đống mắng trả: "Giọng ca này của tôi chỉ hát cho người tâm địa thiện lương nghe."

"Một đứa con riêng bị gia tộc vứt bỏ, còn nhắc gì tới tâm địa thiện lương, nếu lương thiện thật thì nên sớm rời khỏi Tề gia, đừng phá hư hạnh phúc gia đình nhà người ta." Dương Từ nói lời quả không phải cay độc bình thường.

Tề Đống nghe cô nói, đầu cúi thấp tới tận cằm.

Diệp Bộ Hàng vội xuất hiện: "Dương Từ, cô có tư cách gì nói người khác, không phải chính cô cũng là con gái tư sinh của Tô gia sao?"

"Cô là con gái tư sinh của Tô gia?" Tề Đống ngẩng đầu nhìn lại Dương Từ, đã biết Dương Từ là thiên kim Tô gia, nhưng không biết cô vậy mà lại là con gái tư sinh.

Diệp Bộ Hàng đánh mắt với Dương Từ, rồi nói: "Đúng là con gái tư sinh, nếu không thì sao Tô gia lại không thích cô ta, lại nói cô ta cũng đáng thương, vất vả lắm mới tìm được người nhà lại phát hiện mình là con tiểu tam, vẫn luôn bị những người thân thiết trong nhà coi thường, giờ còn bị đám Dương Tư bắt nạt, không có nghệ sĩ, lại bị đóng băng thẻ tín dụng và thu hồi nhà ở, đến cơm tối cũng không có mà ăn."

Tề Đống nghe lời Diệp Bộ Hàng, thì đặt ghita trong tay vào lại túi đàn, nói: "Đúng lúc tối nay tôi muốn ăn lẩu, hai người cùng đi vậy?"

"Không phải cậu ghét Dương Từ à?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Nề mặt cả hai là đồng bệnh tương liên, tha thứ cho cô ta vậy." Tề Đống độ lượng y như dáng vẻ to lớn của cậu ta.

Dương Từ thấy kế hoạch thành công còn được ké một bữa cơm tối, nở nụ cười lộ răng.

Tề Đống nhìn cái cười kiểu xấu hổ của Dương Từ, không ngờ cô Dương Từ buổi sáng mắng mỏ mình bây giờ lại cười như con nít thế này, vừa ôn nhu lại xinh đẹp.

Diệp Bộ Hàng đẩy xe lăn bước theo Tề Đống, Dương Từ đưa tay ra: "Tôi ngồi mệt rồi, Tề Hải, cậu ôm tôi được không?"

"Được, nhưng xe lăn của tôi thì làm sao?" Diệp Bộ Hàng ngồi xổm xuống bế cô dậy.

Tề Đống nhìn cảnh hai người ôm nhau, có hơi hâm mộ: "Xe lăn này cứ để tôi đẩy cho."

Trong ngực Tề Hải vừa ấm áp lại mềm mại, Dương Từ nhắm mắt, nặng nề thiếp đi.

Tề Đống nói: "Không ngờ kiểu phụ nữ thế này mà lại tin cậu."

Diệp Bộ Hàng bế Dương Từ thấy nặng, thầm thấy may mắn vì lúc trong tù từng bị mấy lão đại xã hội đen huấn luyện, nếu không sẽ phải mệt chết mất.

"Thật ra chỉ là do cô độc thời gian quá dài nên cô ấy mới nhạy cảm như vậy."

Nhà Tề Đống là một căn phòng nhỏ ở một thôn cũ thuộc thành phố, chỉ chừng mười lăm mét vuông nhưng vẫn đủ một phòng khách một phòng vệ sinh và một bếp, rất gọn gàng ngăn nắp.

Đặt Dương Từ xuống ghế sofa xong xuôi, Diệp Bộ Hàng mới nhẹ giọng gọi tên cô.

Dương Từ mê sảng đáp lại: "Còn Tần, Dương Tư, tôi có ba nghệ sĩ mới rồi, các người cứ chờ đi."

Tề Đống vừa lúc nghe lời này, nói: "Xem ra cô ta vẫn không thay đổi, đến giờ vẫn không tự biết sai, chỉ biết oan uổng người khác."

"Nếu cậu thật sự muốn thành ca sĩ nổi tiếng, thì làm nghệ sĩ của cô ấy sẽ bớt được không ít việc." Diệp Bộ Hàng đáp.

"Tôi cần suy nghĩ thêm "

"Hôm nay có thể mượn sofa nhà anh ngủ một đêm không? Cô ấy còn hơi cảm, lát nữa ra ngoài bị gió lạnh thổi vào sẽ không tốt." Diệp Bộ Hàng cời áo khoác của mình đắp lên cho Dương Từ.

"Cậu thích cô ta?"

Diệp Bộ Hàng gật đầu: "Cũng có một chút."

"Nhưng tôi cảm thấy cô ta không xứng với cậu."

Diệp Bộ Hàng nói: "Anh đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ đơn thuần thích cô ấy, không phải kiểu thích giữa nam nữ kia."

Buổi sáng tỉnh lại, Dương Từ cảm giác giấc ngủ đêm qua cực kì thoải mái, đã lâu không có cảm giác thanh thản dễ chịu như vậy.

Nhìn lại vật thể đã mềm nhũn đang gối lên, nhìn thật cẩn thận, là cánh tay của một người.

Diệp Bộ Hàng mở mắt: "Cô tỉnh rồi?"

"Tay cậu có tê không?"

"Tê." Diệp Bộ Hàng rút tay ra, bị cô gối lên một đêm tất nhiên phải rất tê rồi.

Dương Từ ngửi thấy mùi thơm, thấy cái dáng mập mập của Tề Đống đang đi loay quanh trong phòng bếp.

Tùng món đều như cao lương mỹ vị, khiến người ta nhìn muốn động miệng ngay.

"Cuối cùng tôi cũng biết mập mập này là được luyện thành từ thể nào rồi, tài nấu nướng của cậu sao lại tốt thế này?" Dương Từ ăn điểm tâm nướng Tề Đống làm, khen ngợi từ tận thâm tâm.

Diệp Bộ Hàng nhìn cái dáng ăn như hổ đói của cô, cười nói: "Cô khen thì cứ khen, sao còn phải làm tổn thương người ta?"

"Bé mập nhỏ, tài nấu nướng của cậu tốt như vậy, không cần làm nghệ sĩ cũng có thể làm người ta chịu theo cậu không rồi đấy." Đã lâu rồi Dương Từ chưa ăn bữa cơm nào ngon như vậy.

Tề Đống bưng bát canh táo tía cuối cùng lên: "Lời hôm qua cô nói muốn tôi làm nghệ sĩ của tôi còn tính không?"

"Tính, tính, tính, đương nhiên còn tính chứ." Mắt Dương Từ sáng rực.

Tề Đống lấy ra một hợp đồng đưa cho Dương Từ: "Đây là chức trách quản lý của tôi cần làm, cô xem đi."

"Điều đầu tiên, không được công kích về thân thể ngoại hình?" Dương Từ vừa đọc điều đầu tiên đã muốn nói một câu rằng cô không làm được rồi.

Nhưng suy nghĩ lại về Tề Đống, liền cũng rất tiêu sất kí tên mình xuống.

"Để lát về công ty thì tới bộ phận pháp lý đóng dấu nữa là được." Dương Từ hài lòng.

Dương Từ đợi bộ phận pháp lý đóng dấu xong, liền quyết định từ hôm nay sẽ để Tề Đống và Tề Hải dần công khai trước công chúng.

Trước tiên phải để hai người quay một đoạn clip ngắn, ca hát cũng được, nhảy múa cũng tốt, nhưng phải vận dụng hoạt động của Cát Tư giải trí để giúp hai người trở nên phổ biến, quen mặt hơn.

Nhưng Cát Tư giải trí lớn như vậy, mấy phòng nhảy đều đã bị người ta chiếm hết cả.

Ở phòng vũ đạo cuối cùng, Dương Từ quyết định dứt khoát mở cửa vào luôn.

"Này này này, cô tưởng cô còn là đệ nhất quản lý sao? Cô nhìn lại đi, nghệ sĩ mới kí đến một chút danh tiếng cũng không có, lượng fan gần như là số không, còn xấu như vậy, nơi này là địa bàn của bọn này." Một nữ minh tinh nhỏ tuổi ba, bốn - Chu Hồng Phi ngừng đầu nói.

Dương Từ: "Mọi người cùng chung công ty, phòng vũ đạo này ai cũng có thể dùng."

"Mấy ngày nữa tôi phải tham gia buổi tiệc cả thành phố Tam Tinh đón năm mới, nghệ sĩ nhà cô thì có việc gì?" Chu Hồng Phi ưỡn cao người, cơ hội này cô ta đã phải theo nhà đầu tư mấy ngày liền mới có được.

Dương Từ hừ lạnh: "Chỉ bằng cô? Tiệc tối đón năm mới của cả thành Tam Tinh? Tinh lại đi, đừng tự cho mình là mình tinh, chỉ bằng cái giọng vừa nghe đã làm người ta sinh non của cô sao?"

Chu Hồng Phi vô cùng tức giận: "Dương Từ, bây giờ cô không còn quản lý của Dương Từ Từ như trước, bây giờ cô là quản lý thấp kém nhất trong công ty, đừng để tôi nói chuyện này với giám đốc."

Dương Từ: "Xin cứ tự nhiên."

Chu Hồng Phi càng giận, nói: "Cô tự soi gương nhìn lại cái thân thể tàn phế của mình đi, tự cho là đúng như vậy, mọi người đều nói làm nghệ sĩ của cô hồng hết tám đời, tôi thấy không sai chút nào."

Con giận của Dương Từ đã tới cùng cực, trừng ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm Chu Hồng Phi.

Diệp Bộ Hàng vội nói: "Ở đây không tập được thì chúng tôi tìm chỗ khác cũng được, không cần tranh cãi với họ làm gì."

"Tề Hải, Tề Đống, có hứng thú tham gia tiệc đón năm mới của thành phố Tam Tinh không?"

"Bọn tôi?" Diệp Bộ Hàng và Tề Đống ríu rít hỏi lại.

"Chỉ bằng bọn họ? Cô đang đùa đấy à?" Chu Hồng Phi cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tuyệt tàng(*) quản lý

(*) Tuyệt tàng nghĩa đen là che giấu trong tuyệt, ý ở đây hiểu gần như từ phong sát.

Dương Từ Từ dẫn một đám nhân viên tới cửa phòng vũ đạo, hỏi: "Nơi này thật náo nhiệt, đang tập luyện tiểu phẩm sao?"

"Chị Từ Từ, hôm qua còn nghe Ngô tổng nhắc là đã lâu không được gặp chị đó." Lời này của Chu Hồng Phi không khỏi có ý khoe khoang. Trước đây có lời đồn Dương Từ Từ là bạn gái Ngô tổng, bây giờ, cây đại thụ Ngô tổng này, cô ta cũng đã leo lên được, đã có thể coi như ngang hàng với Dương Từ Từ.

Ngô Nghiêu là ông tổng của xí nghiệp giấy ở địa phương, thích chơi nữ minh tinh, từng đầu tư rất nhiều bộ phim và gameshow giải trí, buổi dạ tiệc đón năm mới thành phố Tam Tinh năm nay cũng có phần do người này đầu tư.

Dương Từ Từ từng có lời đồn bị Ngô Nghiêu dùng quy tắc ngầm, nhưng đã bị Dương Từ cực lực phủ nhận.

Dương Từ nhìn Dương Từ Từ: "Cô sao lại tiện như vậy, Ngô Nghiêu tuy nói trẻ tuổi đẹp trai, nhưng dù anh ta vẫn chưa kết hôn, thì cô cho là mình có thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng sao? Chẳng qua người ta chỉ coi cô như thứ đồ để an ủi, chia tay rồi, vẫn có đầy những em gái trẻ tuổi xinh đẹp khác."

Dương Từ Từ tức giận: "Tôi không có."

"Vậy năm đó là ai bị tôi phát hiện đi khách sạn thuê phòng với Ngô Nghiêu? Các người nửa đêm canh ba vào phòng khách sạn nói chuyện đầu tư à?"

Giương mặt xinh đẹp của Dương Từ Từ phủ nét dữ tợn cùng cực: "Dương Từ, tôi chỉ hận không thể giết cô."

"Với cái lá gan của cô thì chỉ làm được ít chuyện nhỏ ngày thơ thôi, chiếm đoạt phòng vũ đạo, thiệt cho cô nghĩ ra được." Dương Từ nói về khinh miệt.

Dương Từ Từ vừa nói vừa bật khóc: "Dương Từ, đáng đời cô cả đời bị què chân."

Dương Từ liếc thấy Mạnh Quý Từ đi tới ngoài phòng, mới phát hiện nguyên nhân làm Dương Từ Từ khóc như vậy.

"Ồi ôi, là ai chọc tâm can bảo bối của Cát Từ giải trí chúng ta khóc vậy?" Mạnh Quý Từ vội chạy vào hỏi.

"Mạnh tổng, còn không phải do dạ tiệc mừng năm mới sắp tới sao? Nên em muốn cùng mọi người luyện múa thêm, nhưng Dương Từ lại nói em cố ý

chiếm đoạt phòng nhảy không cho cô ấy dùng." Giọng ghen ngào này rất thật, chức ảnh hậu của Dương Tử thật là không trao sao.

Mề Khả Nhi nhìn không quen dáng vẻ này của Dương Tử Tư, liền nói: "Phòng vũ đạo có quy định về thời gian, mỗi một nghệ sĩ đều có quyền sử dụng như nhau."

Mạnh Quý Tư liếc nhìn Diệp Bộ Hàng, hơi có vẻ áy náy nhưng vẫn ra lệnh: "Từ hôm nay trở đi, nghệ sĩ của Dương Tử không được sử dụng phòng vũ đạo và phòng thu âm trong công ty, không được sử dụng phương tiện truyền thông trong công ty, cũng sẽ không được lấy trong công ty bất cứ tài nguyên nào."

"Từng nghe tuyệt tâng nghệ sĩ, nào có chuyện tuyệt tâng quản lý." Dương Tử nói.

Mạnh Quý Tư: "Đây không phải đang xả con giận cho Dương Tử Tư sao?"

Dương Tử Tư lập tức tươi cười rạng rỡ: "Cám ơn Mạnh tổng, gần đây có đoàn làm phim lớn tới tìm em, nói em có thể giới thiệu vào mấy vai nữ phụ, không biết trong công ty có nữ nghệ sĩ nào đang rảnh rồi không?"

Mạnh Quý Tư biết Dương Tử Tư là một người thông minh, lúc này người tốt do cô ta làm, nhưng quyền lựa chọn lại đẩy qua anh ta, cũng là tặng hấn mấy phần mặt mũi, nhưng hết lần này đến lần khác, cô nàng thông minh thế này cứ gặp vấn đề liên quan đến Dương Tử lại ngốc hần.

--- ----- ---

"Gi cơ? Cô bị tuyệt tâng?" Chu Nghệ Vi mặc bộ đồ lông chồn màu hồng, trang điểm đậm, vừa kí hợp đồng xong đã được Dương Tử báo tin là không được dùng bất cứ tài nguyên nào trong Cát Tư giải trí, giờ toàn thân cô không có chỗ nào là tốt cả.

Dương Tử che tai: "Cô bình tĩnh chút đi."

"Tôi bình tĩnh thế nào được? Không có tài nguyên của Cát Tư, chúng ta chỉ là người bình thường, cô còn muốn tôi nổi tiếng thế nào?"

"Tề Hải và Tề Đống có là người bình thường, thì cô cũng không phải!" Dương Tử nói.

"Bây giờ, trên internet tôi bị bôi đen mất hết hình tượng rồi, không có thủy quân của công ty, kiểu gì chẳng bị bình luận mắng tới chết chứ." Chút tự biết mình này Chu Nghệ Vi vẫn phải có.

Dương Tử xoa huyết thái dương, suy tính: "Bây giờ chúng ta thiếu một chỗ để làm phòng tập cho ba người?"

"Lần này nguy thật rồi, có phòng tập thì có ích gì, giấc mộng minh tinh của tôi bị phá hủy hoàn toàn mất, không được không được, tôi phải giải ước." Chu Nghệ Vi gấp suýt khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tìm nơi tập luyện

Edit: DươngLam

Dương Tử chậm rãi nói: "Cứ tin tôi, không có Cát Tư giải trí chúng ta vẫn có thể thành công như thường."

Chu Nghệ Vi sốt ruột: "Tin tưởng cô kiểu gì chứ? Không có công ty giúp đỡ thì có thể làm được gì?"

Diệp Bộ Hàng cũng tò mò không hiểu sao Dương Tử lại tự tin như vậy, nếu không có sự trợ giúp của Cát Tư giải trí, dựa vào sức cô bây giờ muốn nâng bọn họ lên là việc đã khó càng khó thêm, quan hệ của cô trước giờ cũng không tốt, nhưng nhìn dáng vẻ lại trông vẫn ổn định như trước.

Dương Tử mở điện thoại tra bản đồ thành phố, đột nhiên phát hiện ở bên cạnh đài truyền hình thành phố Tam Tinh có một công xưởng điện tích chừng một héc ta, theo tài liệu tra được thì ban đầu là một nhà máy in nhuộm, về sau do chính quyền thành phố Tam Tinh can thiệp vào, nên tất cả các nhà máy làm in nhuộm đã dời đến thành phố Lâm Hải, vị trí này do bị nguyên liệu in nhuộm hóa học của nhà máy làm ô nhiễm nên cũng bị bỏ phế.

Chu Nghệ Vi như con kiến trên cái chảo nóng, lo lắng sốt người, thấy Dương Tử còn nghịch điện thoại được, lại cuống lên: "Cô còn tâm tình nghịch điện thoại được à, bây giờ đã là lúc nào rồi."

"Chu Nghệ Vi, việc cô cần làm là tin tưởng tôi, Tề Đống, cậu tới từ thành phố Lâm Hải, tôi hỏi cậu, nhà máy in nhuộm ở vị trí này cậu có biết là của nhà ai không?" Dương Tử đưa điện thoại cho anh ta nhìn.

Tề Đống gãi gãi da đầu: "Nhà tôi."

"Vậy thì tốt, Chu Nghệ Vi, cô mượn trước cho tôi hai trăm ngàn(*)." Dương Từ nói.

(*) Hai trăm ngàn nhân dân tệ.

"Hai trăm ngàn? Cô là sư tử ngoạm à, tôi đào đâu ra nhiều tiền như vậy?" Mà dù có Chu Nghệ Vi cũng sẽ không đưa Dương Từ, cô còn phải mua túi xách mới thật đẹp cơ.

Dương Từ nắm cánh tay cô nâng: "Đồng hồ Patek Philippe(*), đi ngân hàng có thể vay năm trăm ngàn đấy."

(*) Một nhà sản xuất đồng hồ đeo tay và đồng hồ bỏ túi cao cấp của Thụy Sĩ.

"O, đây là Tô Dật Thần tặng tôi mà." Chu Nghệ Vi nào chịu giao đồ.

Lực tay Dương Từ hơn hẳn người thường, đoạt đồ khỏi tay cô nâng: "Yên tâm, rồi sẽ trả lại cho cô."

Gương mặt xinh đẹp của Chu Nghệ Vi co thành một nắm, uất ức chỉ muốn khóc lớn một trận.

"Dừng dừng dừng, coi như điều kiện trao đổi, tôi đảm bảo cô có thể lên sân khấu trong buổi tiệc thành phố Tam Tinh đón năm mới." Dương Từ nhìn cái đồng hồ này, không biết cô ta nghĩ cái gì, cái đồng hồ một triệu chẳng lẽ có thể khiến thời gian chạy chậm hơn đồng hồ một trăm chiếc?

Thời gian là thứ không bao giờ có thể dùng tiền bạc để tính toán.

Trước giờ Dương Từ đều không phải người mắc chứng hay trì hoãn, cô cầm đồng hồ đi ngân hàng, dễ dàng vay được năm trăm ngàn, tìm một công ty lắp đặt thiết bị, dùng hai trăm ngàn thuê họ sửa lại nhà máy, và ba trăm ngàn để chuẩn bị thuê sân khấu diễn xuất.

Nơi nổi tiếng thành phố Tam Tinh là quảng trường trung tâm thành phố, rất nhiều buổi biểu diễn của các ca sĩ đều được tổ chức ở đây.

"Cô đùa thôi đúng không? Tết nguyên đán mà chỉ bỏ ba trăm ngàn đã thuê được sân khấu lộ thiên ở đây? Người khác ra một triệu bọn tôi cũng không cho thuê đâu." Người phụ trách quảng trường trung tâm thành phố là một phụ nữ lớn tuổi, mang kính mắt nghiêm giọng.

Dương Từ nói: "Giám đốc Lưu, quảng trường trung tâm này là địa điểm tốt, bình thường tiền thuê một ngày cũng phải ba trăm ngàn, nhưng tết nguyên đán thì, bà nhìn đài truyền hình Tam Tinh ngay sát bên đi, họ sẽ làm dạ tiệc đón năm mới, trung tâm mua sắm bên cạnh cũng sẽ tổ chức rút thăm trúng thưởng đợt tết, chỗ này của bà nếu không có tiết mục gì thì lượng người lui tới dịp tết này hẳn đâu thể cao được."

"Vậy thì không được, ba trăm ngàn quá thấp, tôi không phải người làm từ thiện." Giám đốc Lưu biết Dương Từ nói không sai, nhưng nơi này ít nhất cũng phải năm trăm ngàn mới được.

Dương Từ đưa tin tức cho bà ấy xem: "Giám đốc Lưu hãy nhìn đi, tin này mà ra, chung quanh quảng trường thành phố sẽ có trình diễn pháo hoa, nơi này cách chỗ bắn pháo hoa gần như vậy, âm thanh trên sân khấu sẽ bị ảnh hưởng, ba trăm ngàn một giờ bà có nhận không?"

"Cô muốn một giờ vào thời điểm nào?" Giám đốc Lưu hỏi, chỉ một giờ thì bà vẫn có thể cân nhắc thử.

"Đêm giao thừa từ mười một rưỡi đến mười hai rưỡi." Dương Từ trả lời.

Chu Nghệ Vi đi thuê sân khấu cùng Dương Từ đau lòng không để đâu cho hết: "Cô dùng của tôi nhiều tiền như vậy là để thuê cái sân khấu này thôi sao? Có ích lợi gì chứ?"

Nhìn bóng giám đốc Lưu đi khuất, Dương Từ mới nói: "Theo như tôi quan sát mấy ngày nay, phát hiện tiết nguyên đán năm nay thành phố Tam Tinh hẳn sẽ có tuyết rơi, gần đây lại có trình diễn pháo hoa, đoán rằng lúc bắn pháo hoa đêm ngược sẽ có rất nhiều người tới nơi trống trải là quảng trường này để ngắm pháo hoa, thêm nữa là đài truyền hình Tam Tinh cũng sẽ lắp ở đây một máy quay di động từ góc độ này để chụp cảnh bắn pháo hoa và cảnh tuyết rơi."

"Vậy thì ông kính cũng chỉ thoáng qua rồi thôi chứ, cần phải tiêu nhiều tiền như vậy sao?" Chu Nghệ Vi không hiểu.

"Phải bắt lấy cái cơ hội chỉ có mấy giây này, bắt đầu từ giờ chúng ta sẽ huấn luyện trong nhà máy cũ kia." Dương Từ nói.

Hiệu suất làm việc của công ty lắp đặt rất cao, mới ba ngày đã sửa công xưởng bỏ hoang cũ nát biến thành từng gian phòng vũ đạo và phòng hát.

Phòng hát không có các thiết bị âm thanh cao cấp, chỉ có thể để bọn họ tập hát chạy.

Ba ngày này Diệp Bộ Hàng bị hành hạ thảm hại, cậu chàng hát không hay bằng Tề Đồng, bị Dương Từ ép ghép nhạc hết lần này đến lần khác.

Chu Nghệ Vi cũng vô cùng mệt mỏi, Dương Từ bắt cô phải giữ một nụ cười tươi tắn không động cơ mặt.

Dương Từ nghe ba người ca hát nhảy múa, vẫn rất không hài lòng, dù sao cô cũng không phải người dạy âm nhạc và vũ đạo chuyên nghiệp, trong thời gian ngắn thế này sao có thể khiến trình độ ca hát của ba người bọn họ thành như người nổi tiếng được?

"Tề Hải, giọng hát của cậu không gọi cho tôi chút cảm xúc nào, cậu hát chỗ nào cũng đúng, nhịp rất chuẩn nhưng hát lên lại chẳng khác cái máy điều hòa là mấy, đây là do phương pháp hát có vấn đề có biết không hả?" Dương Tử chỉ có thể đem ý kiến rất không chuyên nghiệp của mình ra truyền tải lại.

Chu Nghệ Vi ảo não: "Không có hướng dẫn và thiết bị thu âm chuyên nghiệp, chỉ bằng chúng ta, cứ luyện tiếp một phương pháp sai lầm như bây giờ cũng không phải là cách."

Dương Tử nhìn lại mình trong gương, cô ngồi xe lăn nên không thể dạy họ nhảy múa, cũng không thể dạy cho họ thứ âm nhạc cô đã quen thuộc, trừ phi...

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Học hộ ở trường nghệ thuật

Edit: Dương Lam

Trước cửa học viện hí kịch, tại góc rẽ vào con hẻm nhỏ, có thể thấy một người phụ nữ mang khăn quàng cổ dày, đeo kính râm phủ kín cơ thể ngồi trên cái ghế tre thu thê học viên.

Người phụ nữ này không phải ai khác, chính là Dương Tử, sở dĩ cô làm như vậy là do đã tìm được một thông tin trên mạng, rằng hôm nay một phân viện trong học viện hí kịch sẽ có giờ học của một giảng viên, mà giảng viên này lại là người Dương Tử vô cùng quen thuộc.

Năm đó Dương Tử Tư và Côn Tần thắng hạng nhất cuộc thi Vua tài năng quốc gia, vốn đã có một người hướng dẫn để tập luyện tiết mục dự thi, người này chính là nghệ thuật gia kì cựu nước C Mao Quan Hồng, tuổi đã hơn sáu mươi, mỗi khi chính quyền có buổi tiệc tiếp đón khách nước ngoài thì ông sẽ là người đầu tiên được mời đến.

Âm nhạc của Mao Quan Hồng có thể nói là đi theo cuộc đời trưởng thành của mỗi người, là nghệ thuật gia kì cựu, được xem là biểu tượng cả về phẩm đức và tài nghệ được người người kính ngưỡng.

Chỉ là tính khí người này thì còn chẳng bằng cả hòn đá trong nhà về sinh, vừa cứng đầu lại xấu tính, Dương Tử Tư mới học cùng ông mười phút đã bị nểng đến máu chó ngập đầu, sau đó thì Dương Tử Tư không bao giờ muốn gặp lại ông nữa.

Lần này viện trưởng học viện thanh nhạc hao tổn tâm tư mời ông tới giảng bài, chính là muốn cho những học viên thích đi đường tắt, vừa có chút danh tiếng đã không chịu đến lớp một bài học.

Nếu không đến giờ học này của Mao Quan Hồng, thì ông ta chẳng hề quan tâm chuyện anh có nguyên nhân thật giả, tất cả ai cũng không được nghi.

Có học viên nghĩ tới phương pháp nhờ người đi học hộ, còn mình thì yên tâm thoải mái đi tham gia tiết mục gameshow.

Trong lòng Dương Tử thâm chê mấy đứa bé này ngu ngốc, một bên là ca thần nước C chỉ dạy, một bên là tự ra về ngu ngốc thu hút người xem, nghệ sĩ bây giờ lại hết người này đến cái khác đều chọn cái sau.

Những học viên này căn bản không thiếu tiền, có thể lấy hai hai ba trăm tệ mời người nghe giảng và ghi chép lại giúp, mua bán không thua thiệt như vậy Dương Tử nhất định phải làm.

Tìm đủ bốn học viên, cô liền tháo lớp ngực trang xuống, đi theo đám Tề Hải vào phòng học nhạc.

Phòng học nhạc hôm nay có thể nói là ngày học viên đi đầy đủ nhất, người đứng chen chúc cả phòng.

"Mọi người hẳn biết tôi là ai chứ?" Giọng nói của Mao Quan Hồng vang lên.

"Biết ạ?" Tiếng trả lời cũng không nhỏ.

Mao Quan Hồng quét mắt một vòng: "Nếu do người khác bỏ tiền mời tới đi học hộ thì mau rút ra khỏi phòng học này, tôi không hoan nghênh các người."

Dương Tử ngồi ở hàng cuối cùng, Chu Nghệ Vi khấn trương trong bụng, run giọng nói với Dương Tử: "Tôi đã nói phương pháp này của cô không được rồi mà."

Diệp Bộ Hàng thì lại vẫn như cũ, ngồi yên lặng ở chỗ ngồi của mình, Tề Đống và Chu Nghệ Vi giống nhau, đều khấn trương cực độ.

Dương Tử quét mắt nhìn bọn họ một cái, lá gan sao lại nhỏ như vậy!

Giọng Mao Quan Hồng không khỏi càng tăng thêm mấy phần: "Không có ai sao? Rất tốt, lấy thẻ học viên của các cô cậu ra tôi đối chiếu mặt mũi."

Lời này vừa ra, một lượng lớn người rầm rầm đứng dậy, lẫn ra khỏi phòng học.

Chu Nghệ Vi cả kinh há hốc mồm, hết mở miệng lại ngậm miệng, trong này trừ một nữ sinh mang kính dày cộm thì chỉ còn bốn người bọn họ.

Mao Quan Hồng xoay xoay cổ: "Cô giáo Dương, cô vẫn còn ở đây là để nhìn chuyện cười của tôi sao?"

Dương Tử nhìn xung quanh, cô giáo Dương trong miệng ông ta sẽ không phải là mình đây chứ?

"Nói cô đây." Trên mặt Mao Quan Hồng lộ nét khó chịu, "Hôm đó cô mang Dương Tử khóc lóc rời khỏi giờ dạy của tôi, đã quên mình đã nói gì rồi sao?"

Quả là Dương Tử đã quên thật, tính cô nóng nảy, năm đó lại vừa xảy ra chuyện kia, nhìn Dương Tử khóc lụy hại như vậy hẳn đã bất bình thay cô ta, nhưng rốt cuộc đã nói gì thì cô quên rồi, chắc cũng là mắng người thôi.

Mao Quan Hồng này, không phải vẫn luôn ghi hận đó chứ?

"Trí nhớ kém vậy đây." Mao Quan Hồng nói về khinh bỉ.

"Ông à, tôi không có bánh mì giúp trí nhớ của Đơ rê mon, sao có thể nhớ kỹ từng lời đã nói? Nếu năm đó tôi mắng ngài, thì ngài nề mặt tôi còn nhỏ tuổi, cứ mắng lại tôi vài câu rồi chúng ta xí xóa nhé." Dương Tử thâm cang thẳng trong lòng, nhưng lời nói ra vẫn không bỏ qua cho ai.

Mao Quan Hồng thờ dài: "Năm đó cô nói cả đời này cũng sẽ không có học sinh nào cam tâm tình nguyện nghe tôi giảng bài, rằng tôi không có cái tài hoa ấy, lại càng không có ai làm người nói nghiệp, ài."

Cô nữ sinh đeo kính tròn dày nói: "Ông ngoại, ông cần gì phải tự coi nhẹ mình thế? Ông chính là ca thần của nước C mà."

"Tiểu Mị à, cháu không cần an ủi ông, không muốn lên lớp thì cứ đi đi." Giọng điệu Mao Quan Hồng nghe hiu quạnh vô cùng.

"Thầy Mao, ai nói không có người nổi nghiệp ông, hôm nay tôi mang tới ba người này, ông có thể nghe thử âm sắc của họ, tất không thể kém hơn Dương Tử và Côn Tấn." Dương Tử đẩy xe lăn tới giữa Tề Hải và Chu Nghệ Vi, giới thiệu.

Ánh mắt Mao Quan Hồng sáng lên: "Cô chắc chắc họ có thể làm học trò của tôi?"

"Sẽ không làm ông mất mặt, cứ vậy đi, tôi vẫn chưa ăn cơm, trước giao họ lại cho ngài, tôi ra cổng trường ăn cơm cái đã." Dương Tử để lại cho Diệp Bộ Hằng một ánh mắt tự cầu nhiều phúc.

Dương Tử chỉ vừa tới đầu chỗ rẽ, đã nghe thấy một âm thanh tức giận mắng: "Cái giọng này chính là bà đầu mà, ôi lỗ tai của tôi, con bé Dương Tử kia trong cũng không đến nỗi nào, sao có thể trợn mắt nói bừa vậy chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Côn Tấn làm nhục

Edit: Dương Lam

Dương Tử biết có Tề Hải ở đó, ba người bọn họ sẽ không gây ra chuyện gì, nên cũng yên lòng tự đẩy xe lăn tới khoa vũ đạo.

Trên đường cô gặp nhiều người chỉ chỉ trỏ trỏ vào mình, đây là trường nghệ thuật, giới giải trí có bát quái gì người trong này đều biết, tin tức hôm qua lớn như vậy, đến xe cô qua đường cũng có một nửa đã nghe, huống gì đám người này?

Dương Tử coi những thứ ô ngôn uế ngữ này như gió thoảng qua tai, nếu có muốn tranh luận với đám này thì giờ cũng không phải lúc.

"Dương Tử! Sao cô lại tới đây?" Tiếng Côn Tấn truyền tới từ sau lưng.

Dương Tử quay xe lăn lại, đối mặt với anh ta, vẫn đẹp trai như vậy, việc náo loạn hôm trước tựa như không ảnh hưởng tới anh ta chút nào.

"Trường nghệ thuật này là nơi tự do ra vào, sao tôi lại không thể ở đây?" Dương Tử hỏi ngược lại.

Côn Tấn lạnh lùng nói: "Hôm nay là ngày quan trọng, Tử Tử cùng bạn học về giảng bài, cô đừng có làm ra mấy chuyện tự làm mình mất mặt."

Dương Từ sáng tỏ, không trách hôm nay lại nhiều học viên không muốn tới giờ học của Mao Quan Hồng như vậy, một là do Mao Quan Hồng tính khí kém, mặt khác hẳn do có Dương Từ tới giảng bài.

"Không phải cô ta đang bận tham gia gameshow sao? Sao lại có thời gian tới đây truyền đạo dạy nghề? Phẩm đức xấu xa như cô ta cũng có thể làm giảng viên sao?"

Côn Tần lạnh lùng nhìn cô: "Tôi đã cảnh cáo cô rồi."

"Cảnh cáo? Anh ***** lúc đầu muốn phẫu thuật thẩm mỹ đến hỏi tôi đòi tiền đã nói cả đòi chỉ thích tôi mà, quên rồi sao?" Giọng Dương Từ không kém được tăng cao, những học viên đi qua đều rớt rít dừng lại xem náo nhiệt.

Sắc mặt Côn Tần rất khó coi: "Cô thôi ngay chứng vọng tưởng đó đi, mau nhân lúc còn sớm vào viện chữa trị đi."

Dương Từ nhìn anh ta, nếu có thể đứng lên được, cô chỉ hận không thể đánh anh ta một trận ra trò.

Học viên xung quanh không ngừng chỉ trỏ vào cô: "Nhìn đi, cô gái này thật không biết xấu hổ, về ngoài so với Tư Tư tiền bối kém nhiều như vậy, Côn Tần đẹp trai thế sao có thể vừa ý cô ta."

"Đúng vậy, một kẻ tàn phế, nghe nói cả đời cũng chỉ có thể ngồi trên xe lăn, ai sẽ thích cô ta chứ."

"Mấy ngày trước cô ta còn tung chuyện Dương Từ Tư bị cha ghê cầm thú xâm hại tình dục ra ngoài, cậu nói xem lòng dạ cô ta có ác độc không?"

"Đúng vậy đúng vậy, cô ta phải ngồi xe lăn cả đời cũng là báo ứng thôi."

Dương Từ nghe lời này, ngọn lửa giận trong ngực càng tăng cao, toàn thân như sắp đến bờ vực tan rã.

Côn Tần nói: "Dương Từ, tâm đẹp là người đẹp, ban đầu chân cô vốn cũng không việc gì, chỉ vì kiểm tra Tô gia có phải thật rất tốt với mình không mà không tiếc giả vờ không đi được ép một đứa trẻ vị thành niên ngồi tù bảy năm, loại phụ nữ ác độc như cô căn bản không nên sống trên đời này. Chân cô bây giờ không đi được chính là báo ứng của cô."

Diệp Bộ Hàng vốn chỉ lo lắng Dương Từ một mình trong trường, lúc mới vào trường cậu còn nghe tin hôm nay Dương Từ Tư sẽ thu một tiết mục ở đây, không yên lòng Dương Từ nên cũng không để ý Mao Quan Hồng mà đi theo ra ngoài.

Dương Từ ở giữa những người đứng xem, có vẻ cô độc chật vật.

Bảy năm trước là cô ấy có ý giả vờ để cậu bị pháp luật xử phạt sao?

Diệp Bộ Hàng cảm thấy Dương Từ không giống kiểu người như vậy.

Dương Từ nghe lời Côn Tần, liền không chút che giấu lửa giận trong lòng: "Anh nói chuyện hãy chừa chút lương tâm, anh vẫn chưa chết đâu, sao lại bắt đầu nói lời hoang đường rồi."

"Cô cô nói cái gì vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy, anh Côn Tần là người tốt biết bao nhiêu, cô cũng quá coi thường fan hâm mộ bọn này rồi đấy."

Trong đám học viên này có không ít người là fan Côn Tần.

Trong lòng Dương Từ khỏi nói có bao nhiêu khó chịu, đám fan náo loạn này không biết được cái gì là tốt xấu sao?

Tiếng mắng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng khó nghe.

Diệp Bộ Hàng tìm một chỗ len người vào, nhìn khóe môi khép chặt của Dương Từ đã có vết máu.

"Dương Từ, cô sao rồi?" Diệp Bộ Hàng sờ khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

"Cô ngốc à? Mắng người ta không được lại tự cắn môi mình, có đau không?" Diệp Bộ Hàng nhìn vết rách trên môi cô, ôn nhu hỏi.

Dương Từ cũng không biết tại sao vừa trông thấy Diệp Bộ Hàng là lại muốn khóc, dựa vào ngực cậu ta lại không kiềm được ý muốn khóc.

Diệp Bộ Hàng nhẹ nhàng vỗ lưng cô, đôi mắt thuần túy nhìn Côn Tần chăm chăm, không nói gì, nhưng trong lòng đã nghĩ xong cách báo thù giúp Dương Từ thế nào.

"Đau." Nước mắt chảy xuống chỗ vết rách, đến giờ Dương Từ mới cảm giác được cái gọi là đau.

Diệp Bộ Hàng liếc nhìn vết máu còn vương trên khóe môi cô, liền nói: "Sau này có ai nói lời gì không đúng với cô, hãy cứ cắn người đó, cắn chính mình thì có bản lĩnh gì chứ."

"Ừ." Dương Từ ngoan ngoãn gật đầu.

Côn Tần nhìn Dương Từ như vậy, cảm giác hết sức xa lạ, đây là Dương Từ đã lớn lên cùng anh ta sao? Kiểu phụ nữ tính khí nóng nảy như cô sao có thể nghe lời người khác?

Máu vẫn chảy chưa ngừng, Dương Từ liền cầu tay mình, tựa như không cầu xuống một miếng thịt sẽ không chịu thôi.

Diệp Bộ Hàng vội ngăn tay cô, hỏi: "Cô muốn bị thương à?"

"Miệng đau quá, cầu vào tay sẽ đỡ đau hơn." Phương pháp này là do Dương Từ dạy.

Diệp Bộ Hàng nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, liền hạ thấp người, phủ môi mình lên môi cô.

Ti mi cọ xát, như thưởng thức một viên kẹo ngọt ngào.

Dương Từ quên mất đau đớn, quên luôn việc thứ đang phủ lên môi cô không phải thuốc bôi mà là môi Diệp Bộ Hàng.

Côn Tần nhìn một màn trước mắt, hung hãn nắm tay thành quyền, đã qua lại với Dương Từ mấy năm nay, đừng nói tới tôi, đến cả tay cô anh ta cũng không được nắm, vậy mà giờ lại có thể hôn một người đàn ông mới quen không lâu trước mặt mọi người.

Trong lòng Côn Tần ngũ vị khó phân, nhưng vị chua thì rõ ràng.

Đám học viên nhiều chuyện quay lại cảnh này, đăng lên trang trường, làm dẫn tới một cuộc tranh luận, dung mạo của Diệp Bộ Hàng đặt ở trường nghệ thuật mỹ nhân như rừng này cũng vẫn là khó gặp, hình ảnh hôn môi của anh đẹp trai vừa đăng đã có không ít người theo dõi và khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vụ lừa tiền ở sân khấu diễn

Edit: Dương Lam

"Dương Từ, sau này cô không được tự làm mình tổn thương thế nữa." Thấy mọi người đi hết, Diệp Bộ Hàng mới buông Dương Từ ra.

Dương Từ giương mắt nhìn cậu ta: "Có phải tôi rất vô dụng không? Rõ ràng là bọn họ sai, nhưng lại nói thành tôi không đúng."

"Trên đời này, giữa người với người, trước giờ không phải việc gì cũng có thể mang ra nói được, cô hoàn toàn có thể thông qua internet để nói về chuyện của mình với tư cách người bị hại, nhưng cô lại chưa suy nghĩ kĩ đã tới hùng hổ dọa người tới ngay buổi họp báo để chất vấn, nên rõ ràng là người bị hại lại thành kẻ hại người. Hiểu chưa?" Diệp Bộ Hàng nhẹ giọng an ủi.

Dương Từ cái hiểu cái không, gật gù đầu.

Tết Nguyên đán sắp đến, các cửa hàng cửa hiệu đều bỏ sức bỏ công tuyên truyền thông báo.

Dương Từ cũng vội vàng chuẩn bị sân khấu, ba trăm ngàn có chỗ tốt của ba trăm ngàn, quảng trường trung tâm này là nơi thích hợp nhất cho các đám ngôi sao mở buổi biểu diễn, tất cả thiết bị âm thanh và an ninh đều là cao cấp.

Đến cả việc tuyên truyền cũng có người lo nghĩ giúp, Dương Từ chỉ cần giám sát hiệu quả là được, mấy ngày nay cô ném ba người Tề Hải Chu Nghệ Sĩ Tề Đồng cho Mao Quan Hồng, thực hiện việc huấn luyện ma quỷ, chỉ chờ mong trong dịp tết ngày họ có thể nhất cử thành danh.

Một đêm chợt nổi!

Mong chờ đã lâu, cuối cùng cũng tới, tết Nguyên đán này đối với Dương Từ có ý nghĩ không tầm thường.

Sân khấu đã chuẩn bị xong xuôi, cô đã tính toán rất nhiều lần để khi của đài truyền hình Tam Tinh chiếu tới trùng với khoảng bắt đầu sáu giây bắt đầu phun khói vào bài hát, lúc đó, là khi ba người họ đang biểu diễn hợp ca.

Nhưng hôm nay, quảng trường thành phố lại không có mấy người.

Dương Từ nhũn mảy, trong không trung những bông tuyết phủ dày bay lơ lửng, trận tuyết cuối cùng của năm nay, có thể sẽ kéo dài tới tận sang năm, nhưng sao lại không có người đến xem nhỉ?

"Duong Từ, không xong rồi, Côn Tần và Duong Từ tri ân fan hâm mộ, quyết định thương nghị với đài truyền hình Tam Tinh, năm nay họ sẽ hát công khai ở quảng trường dưới cao ốc Quốc Thương." Chu Nghệ vội vàng chạy tới.

Duong Từ nói: "Đầu óc bọn họ có vấn đề sao? Cái nơi hỗn loạn như vậy, lực lượng an ninh căn bản không quản lý được."

"Nghe nói lực lượng bộ đội vũ trang cũng đã xuất động! Có rất nhiều người vây quanh đó chuẩn bị ăn tết cùng đám Duong Từ Từ." Tối nay Tề Đồng mặc cái áo da phong cách rock and roll, phần thịt thừa hẳn lên lớp áo.

"Sao việc này lại không có thông báo gì trước đó?" Duong Từ hỏi.

"Hình như là lúc Duong Từ Từ và Côn Tần tham gia một chương trình gameshow tên Hồ Sơ Tinh Lữ, do đài truyền hình Tam Tinh sản xuất, hôm nay mới nghĩ ra nội dung, nên đã hủy bỏ buổi truyền trực tiếp bắn pháo hoa thành truyền trực tiếp cảnh cùng người hâm mộ và người đến xem quanh tòa cao ốc Quốc Thương cùng đếm ngược giao thừa." Tề Đồng nói.

Duong Từ trầm ảo não, chuyện này nếu nói không phải Duong Từ Từ cố ý nhắm vào bọn họ cô tuyệt không tin.

Diệp Bộ Hàng cũng mặc đồ rock and roll, đi tới bên cạnh Duong Từ, an ủi: "Lần này không được còn có lần sau. Đừng tức giận."

"Con mắt nào của cậu thấy tôi đang tức giận." Duong Từ khó chịu.

Tô Dật Thần mang tới một bó hoa tươi, nói: "Tô Văn Văn, sân khấu này không tệ, tiếc là cao ốc Quốc Thương bên cạnh cũng làm hoạt động, tối nay nơi này tôi được mười người đã là có mặt mũi rồi."

"Tô Dật Thần." Chu Nghệ Vi thấy bạn trai mình tới vội chạy qua kéo tay anh ta.

Duong Từ mỉm cười: "Mười người? Chuyện cười, nước C quy định biểu diễn tại nơi công cộng cần dán thông báo với các hộ trong phạm vi biểu diễn ba cây số từ trước mười ngày, trong mười ngày này nếu có người phản đối thì không được biểu diễn, Duong Từ Từ bọn họ và tổ tiết mục quá cuồng vọng tự đại thật không coi điều khoản điều luật ra gì."

"Người ta là minh tinh, đương nhiên có đặc quyền." Tề Đồng nói.

Duong Từ nhìn Tô Dật Thần: "Tô gia có một tiểu khu bên cạnh cao ốc Quốc Thương mới giao phòng(*) đúng không?"

(*) Tiểu khu mới xây mới giao phòng/giao nhà cho người mua.

"Đúng vậy thì sao?" Tô Dật Thần đáp.

"Nhưng hình như còn có hai ba căn là đứng tên anh mua."

"Ừ."

"Vậy phiền anh hỗ trợ báo cảnh sát giúp, nói với họ là có người nhiều dân." Duong Từ bấm sẵn số, đưa điện thoại cho Tô Dật Thần.

Tô Dật Thần nhìn điện thoại trên tay Duong Từ, dưới ánh mắt khẩn thiết của Chu Nghệ Vi, không làm sao được, đành nói: "Xin chào, tôi là hộ gia đình ở Dật Thần Gia Viên, cao ốc Quốc Thương gần nhà tôi có người làm hoạt động lớn, cũng chưa thông báo trước, khiến tôi không thể ngủ được, phiền các vị cố gắng hỗ trợ giải quyết giúp."

"Vị tiền sinh này, xin hỏi tên anh là gì, phía chúng tôi ghi tên lại rồi sẽ sắp xếp nhân viên tới đó ngay."

"Tô Dật Thần." Anh ta nói xong liền cúp máy, trả điện thoại lại cho Duong Từ.

"Lần này thì em học được thông minh hơn rồi, không tới hội trường bên ấy nào loạn? Cái tính tình này giống y hệt mẹ em, bằng sự thông minh của mình rõ ràng có thể tự giải quyết tốt mọi chuyện, nhưng hết lần này đến lần khác đều khiến mọi người thấy khó coi, giới giải trí và thương giới đều như nhau, nói thẳng nói thật, mọi chuyện dù có lý nhưng nếu làm tuyệt tình quá cũng sẽ thành không có lý." Tô Dật Thần nói lời thành khẩn.

Dù sao cũng là em gái mình.

Duong Từ hiểu rõ gậy đầu, từ hôm trong học viên cô đã hiểu đạo lý này.

Cả hôm nay, Diệp Bộ Hàng đều chưa từng rời mắt khỏi Duong Từ, những ngày gần đây cô thay đổi rất nhiều, ít cũng không vội nóng nảy khi gặp chuyện không vừa lòng, cũng biết dùng những phương pháp trong túi.

"Trên mặt bỗng cô nương có nhọ nôi à? Cậu nhìn tôi làm gì? Còn không mau về tập luyện đi." Duong Từ cảm giác được một ánh mắt nóng rực nhìn mình, vừa nghiêng đầu đã thấy là Tề Hải, hôm đó Tề Hải nói thật không sai, cô vẫn luôn quá thẳng thắn cả vú lấp miệng em, phải biết ẩn nhẫn hành động lúc đối phương không đề phòng mới là quy tắc để đối phó người xấu, cô sông hai mươi lăm năm mới hiểu được điều này.

"Cái gì, sân khấu không được phê duyệt? Tổ tiết mục các người ăn cơm không à? Tư Tư và Côn Tẩn nhà tôi đều chuẩn bị xong hết rồi." Ngô Nhã khởi nói là cấm túc bao nhiêu, đã sắp mười một giờ, sân khấu tạm thời xảy ra chuyện gì cũng không kịp chạy về đài truyền hình được nữa, chẳng lẽ phải để Côn Tẩn và Dương Tư Tư quay trên xe sao?

"Chị Ngô, việc này chị đừng mắng em chứ, trước kia tổ tiết mục bọn em đã có sắp xếp, vốn là một tuần trước chị mới nói là phải dùng chỗ này, giờ sao có thể trách bọn em được."

"Vậy thì cứ hát tiếp đi! Cùng lắm thì phạt tiền, dù sao lượng người xem và danh dự của Dương Tư Tư mới là quan trọng nhất."

"Chị Ngô, việc này không chỉ đơn giản là nộp tiền phạt đâu, bọn em đã điều tra rồi, lần này người tố cáo là ông chủ đã xây khu Dật Thần Gia Viên, Tô Dật Thần, quan hệ với chính phủ không đơn giản, cảnh cục không thể đắc tội anh ta mới phái người giữ vững nơi này, cả lực lượng vũ trang chúng ta mời tới cũng đã nói là họ không biết hoạt động của chúng ta chưa được phê duyệt, giờ biết rồi nên cũng muốn đuổi chúng ta đi." Nhân viên nghiệp vụ cũng lo lắng vô cùng.

"Tô gia nào có năng lực lớn như vậy?" Ngô Nhã tự hỏi trong bụng.

Tô gia quả không có loại năng lực này, nhưng lúc từ học viện trở lại nhà máy bỏ hoang Diệp Bộ Hàng liền đi tìm Mạnh Quý Tư nhờ hỗ trợ, Côn Tẩn và Dương Tư Tư được thành công trong mấy năm rồi nói cho cùng cũng nhờ cậu mà có, là lúc nên thu lại rồi.

Cảnh cục này có thể không nghe Tô Dật Thần, chẳng lẽ còn có thể không nghe Mạnh Quý Tư và Diệp Bộ Hàng sao?

"Chị Ngô, em có cách này, em nghe nói quảng trường trung tâm thành phố bên cạnh cao ốc Quốc Thương hôm nay cũng có hoạt động, có thể đổi sân khấu qua bên ấy." Nhân viên vui vẻ nói.

Ngô Nhã suy tính: "Chuyển sang đó, vậy người chủ hoạt động ở đó chịu nhường lại sao?"

"Chúng ta chỉ cần hơn nửa giờ là đủ. Đi đàm phán giá cả xem."

Phía bên kia, Dương Từ đang ngồi xe lăn đợi Ngô Nhã tới bàn giá cả thì khởi nói có bao nhiêu ăn nhàn, ăn bữa khuya do Tô Dật Thần mang tới, thường thức tuyệt vời, nghe âm nhạc trên sân khấu, tiếng hát của Tề Đồng được lão Mao huấn luyện lại đã tốt hơn rất nhiều.

Giọng hát và hoi của cậu ta vốn không kém, trải qua mấy ngày tập luyện, chuyển qua hát tình ca còn còn hay hơn hát rock ban đầu nhiều.

"Dương Từ, một trăm ngàn nửa giờ." Ngô Nhã lớn tiếng nói điều kiện bên tai cô.

Dương Từ vẫn ngồi ăn bữa khuya: "Cô làm tôi sợ tới thiếu chút ngã khỏi xe lăn, sân khấu này không phải dùng tiền công ty, mà là tiền túi của Nghệ Sĩ nhà tôi, cô ấy nói ba trăm ngàn một phút, cô muốn bao nhiêu phút."

"Dương Từ, cô đòi nhiều vậy làm gì? Cô cũng biết cứu người như cứu hỏa, lần này nếu không đồng ý, coi chừng công ty xào cô."

"Tôi chờ không kịp." Cái công ty rách nát này, nếu không phải từ chức phải bồi thường thì cô đã sớm từ chức ra ngoài tự làm từ lâu.

Ngô Nhã tức giận giậm chân, chỉ đành mềm giọng thuyết phục: "Không phải cô mới kí hợp đồng với mấy người mới sao? Có Dương Tư Tư giúp đỡ, bọn họ nổi tiếng chỉ là chuyện sớm muộn."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cầu nguyện

Edit: Dương Lam

Điều kiện của Ngô Nhã, dù là ai cũng không thể cự tuyệt.

Chẳng qua, đối với Dương Từ, điều kiện này chắc chắn là đang đánh thẳng mặt cô, cô chắc chắn sẽ không đồng ý.

"Ba trăm ngàn một phút, chậm nữa thì đến một phút tôi cũng không bán đâu nhé." Dương Từ nói chậm rãi.

Ngô Nhã xoay người đi gọi điện thoại, một phút ba trăm ngàn, vậy cộng ba mươi phút sẽ là gần mười triệu, so với tiền quay gameshow lần này của Dương Tư Tư còn cao hơn, giờ phải làm sao mới được?

Đầu kia điện thoại, tổ tiết mục đương nhiên là hết sức phản đối, đã đầu tư thì sao sẽ chịu chi khoản tiền oan uổng thế này, nhất định phải để đài truyền

hình trả, nhưng đài truyền hình thì đào đâu ra tiền thế?

Ngô Nhã trầm rối loạn trong lòng, cũng không thể ngay sự kiện đầu tiên cô ta làm quản lý cho Dương Tư Tư liền để xảy ra chuyện này được, đành quyết định bán đi căn hộ trung tâm thành phố của mình, nói: "Tôi đồng ý, cô mau để chỗ này lại cho chúng tôi, đổi luôn poster đi."

"Tôi chỉ đồng ý bán sân khấu, còn poster tuyên truyền không thể đổi, Tề Hải nhà tôi đẹp trai biết bao, Chu Nghệ Vi đẹp như thế cơ mà, hơn nữa sau khi Dương Tư Tư xong chuyện bên tôi cũng còn nửa tiếng biểu diễn nữa." Dương Tư Tư ngồi trên xe lăn, nhovn miệng nói cười.

Ngô Nhã cắn răng: "Tôi đưa tiền cho cô thế nào, mau làm đi, tốc độ."

"Gấp vậy sao? Cứ từ đã. Không phải kí một bản hợp đồng sẽ làm cô yên tâm hơn sao?" Dương Tư Tư lấy ra một văn kiện giấy, bên trên đã sớm viết xong nội dung.

Ngô Nhã nhìn nội dung hợp đồng, dường như sắp ngất xỉu: "Cô đây là đòi hỏi không công bằng, mười triệu nữa tiếng còn chưa đủ, lại yêu cầu trong đó phải xen kẽ tiết mục của nghệ sĩ bên cô, còn là trong thời khắc quan trọng bạc vàng, cô không sợ tôi công bố bản hợp đồng này ra ngoài sao? Fan của Dương Tư Tư thôi cũng có thể xé nát cô."

"Điều ước bất bình đẳng cô có thể không kí mà, không kí cũng được thôi." Dương Tư Tư đoạt lại hợp đồng, làm bộ như muốn xé.

Ngô Nhã vội ngăn lại: "Tôi kí."

"Mười triệu tiền mặt đấy nhé." Dương Tư Tư buông tay.

Ngô Nhã nhìn gương mặt dịu dàng mà lời nói ra lại bức người trước mắt, giận đến mặt mũi trắng bệch: "Đêm khuya thế này tôi đi đâu kiếm cho cô nhiều tiền mặt như vậy."

"Nghệ sĩ dưới tay cô nhiều thế, mỗi người góp ít là được rồi." Dương Tư Tư xem thời gian, "sắp mười một rưỡi rồi, nắm chặt vào nhé."

Ngô Nhã lại đành không tình nguyện vào tổ tiết mục mượn số tiền mặt lớn, dùng máy đếm tiền trong văn phòng quản lý quảng trường để tính tiền cho đủ.

Ánh mắt giám đốc kinh doanh quảng trường nhìn đắm đắm vào đó, mười triệu phí sân này có thể bằng tiền bọn họ thu được trong nửa năm.

"Ừm, có thật mọi người cùng ăn, trung tâm quảng trường thành phố này là địa điểm tốt, giám đốc Lưu cảm số này cho các anh chị em có cái tết tốt hơn, hôm nay mọi người khổ cực rồi." Dương Tư Tư tiện tay đưa một nắm tiền cho giám đốc Lưu.

Giám đốc Lưu vui vẻ nhận lấy: "Cô giáo Dương, mong sẽ được hợp tác nhiều hơn, hà."

"Được." Dương Tư Tư nhét đầy tiền cũng không nhét được bao nhiêu tiền, phải cầm trên tay, tâm trạng tốt vô cùng.

Ngô Nhã như người trong sương mù, bận rộn tổ chức đưa người hâm mộ về phía quảng trường trung tâm thành phố, còn phải sắp xếp nhân viên tới nơi tập luyện, lo liệu hậu trường trang điểm cho Dương Tư Tư và Côn Tẫn.

Dưới sân khấu, Chu Nghệ Vi nhìn từng xấp lóp tiền mặt, miệng không khép lại được."

"Ngậm miệng cô lại đi, à mà đồng hồ của cô phải nữa tháng nữa mới chuộc về được, không thì ngày mai tôi đi mua cho cô cái tốt hơn nhé?" Dương Tư Tư vừa đếm tiền vừa nói.

Chu Nghệ Vi vội đáp: "Cô biết lần trước khi tôi thấy nhiều tiền như vậy là khi nào không? Hồi đó chính ba tôi cũng không ngờ xây công trình lại gặp đúng lúc giá nhà tăng mạnh, thế là ngay lập tức bê một đồng tiền về nhà, nằm mơ cũng phải ôm lấy, sau đó bị viêm da nên không còn dám cầm tiền mặt nữa."

Dương Tư Tư vội đặt tiền xuống: "Tôi có bị viêm da thì cũng phải lấy cho cô trước tiên."

Tề Đống phồng mặt: "Lúc này sao cô không đồng ý hợp ca cùng với Dương Tư Tư, vậy chúng ta sẽ có cơ hội tăng danh tiếng hơn."

"Người hiểu Dương Tư Tư nhất là tôi, đứng cùng nhau cậu sẽ mãi chỉ là bình hoa làm nền mà thôi, cô ta ấy à, tính công kích rất mạnh." Trước kia chính Dương Tư Tư đã chủ động để Dương Tư Tư dùng loại khí chất này đối phó đám nữ minh tinh khác.

Tề Đống nhìn mớ tiền, nói: "Cô chắc chắn không phải vì số tiền này?"

"Không có tiền các cô cậu sẽ không thể hưởng thụ thứ âm nhạc tốt nhất, biết không hả?" Dương Tư Tư đang lúc tốt tính, giờ bị Tề Đống nói thế lại bắt đầu có triệu chứng nổi giận.

Diệp Bộ Hàng vội chen vào: "Có số tiền này anh có thể ở nơi tốt hơn."

"Tiền này là để đầu tư cho các cô cậu, tôi thì thấy, hay chúng ta ở trong công xưởng kia cũng rất tốt." Dương Tư Tư bỏ tiền vào túi xách, bảo quản thật kĩ.

Tiếng chuông điểm giao thừa mười hai giờ sắp vang lên, Dương Tư Tư nhìn lên ba người Tề Hải Tề Đống Chu Nghệ Vi đang biểu diễn trên sân khấu, tối nay

bọn họ vẫn chưa có danh tiếng như Côn Tẫn và Dương Tử Tư năm đó, nếu ngày nào đó họ nổi danh tứ hải, có vô số fan hâm mộ trung thành, liệu có thể phản bội cô không?

Dương Tử híp mắt, cô không thể chịu được việc bị phản bội lần nữa, cô phải nghĩ biện pháp khống chế bọn họ.

Ánh mắt Diệp Bộ Hàng vẫn luôn không rời Dương Tử, cô đang đứng một mình cô độc dưới sân khấu không biết nghĩ gì, nhìn tính toán ngập gương mặt cô, nếu có thể cậu thà nhìn một Dương Tử chạy thẳng tới hội trường tranh luận lúc trước, chứ không phải người tính toán đầy đầu ở nơi này.

Nhưng người dạy cô phải làm thế cũng là cậu.

Tâm tư ổn định, nhưng giai điệu Diệp Bộ Hàng hát lên vẫn vững vàng, dấu sao cũng lớn lên trong sự hun đúc nghệ thuật của mẹ mình.

"Cậu thấy anh đẹp trai kia hát không tệ không, tên anh ấy là gì a? Có thể biểu diễn trước Dương Tử Tư vậy chắc là rất lợi hại."

"Cậu còn nghe được? Nhìn mặt anh ấy thôi cũng khiến tớ quên hết mọi thứ rồi biết không hả?"

"Thật là đẹp trai, thật là đẹp trai quá cơ!"

"Tôi quyết định sẽ nhường Côn Tẫn lại cho Dương Tử Tư rồi, tôi chỉ muốn anh đẹp trai trên kia."

Dương Tử nghe những lời này, gật gật đầu, xem ra nhan sắc ở trong giới giải trí này là vô cùng quan trọng, chỉ ngoại hình này của Tề Hải thôi cũng có thể khiến người xem mê muội.

Tiết mục kết thúc, Dương Tử Tư và Côn Tẫn cùng khoác tay bước lên sân khấu.

Tiếng hát hai người chắc chắn là rất hay, ánh mắt Dương Tử Tư nhìn Côn Tẫn ngập tràn tình yêu, trong tiếng hát như hàm chứa cả ngôn ngữ của tâm hồn, Dương Tử có thể nghe ra được tình yêu của cô ta với Côn Tẫn.

Nhưng năm đó, không phải Dương Tử Tư vẫn không đặt Côn Tẫn vào mắt sao?

Thanh âm đếm ngược vang lên.

"Mười, chín,... "

Dương Tử cầu nguyện với đồng hồ quả lắc trên quảng trường, "Hy vọng có thể mau sớm vượt mọi chướng ngại, tìm ra biện pháp bước tiếp."

"Ba, hai, một."

Pháo hoa đầy trời, rực rỡ vô cùng.

Dương Tử mở mắt, một gương mặt đẹp trai đứng trước mặt, Diệp Bộ Hàng mỉm cười nhìn cô hỏi: "Vừa nãy tôi biểu hiện cũng không tệ lắm đúng không?"

Giống như đứa bé ngoan mong được cô giáo khen ngợi.

"Rất êm tai." Dương Tử nhìn cậu ta.

"Cô mới cầu nguyện sao?"

"Đúng vậy, cầu một nguyện vọng mãi mãi không thể xảy ra." Dương Tử chán nản nhìn hai chân mình. "Cậu mau nhanh đi, tiết mục tiếp sau sắp bắt đầu rồi."

Tranh thủ sức nóng của Dương Tử Tư, video ba người Chu Nghệ Vi lên sân khấu biểu diễn cũng nhanh chóng truyền bá trong những fan hâm mộ của Dương Tử Tư, thậm chí còn theo Dương Tử Tư và Côn Tẫn leo lên hot search, lượt xem trên YTBE cũng vượt quá hàng triệu.

Bình luận bên dưới thì có nhiều kiểu.

Nhưng vào rạng sáng ba giờ Dương Tử Tư đăng một bài weibo dài, đại ý trong năm qua công ty đã xảy ra nhiều chuyện không vui, năm mới này có Côn Tẫn và Ngô Nhã ở bên thì sẽ tốt hơn.

Đồng thời cũng khóc lóc kể rằng sân khấu ban đầu bị Chu Nghệ Vi lấn tiền nhiều của nhưng đầu óc nhỏ mọn tố cáo, và chuyện quản lý trước là Dương Tử thu mười triệu phí sân khấu.

Đoạn weibo này vừa ra, weibo của Dương Tử Tư và Chu Nghệ Vi lập tức bị mắng chửi thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chú mày sa đọa rồi

Edit: Dương Lam

Tầng sáng, sau một đêm tuyết rơi, cảnh vật bên ngoài phủ lên lớp màu trắng bạc, Dương Dương Từ ở trong nhà máy cũ đã sửa lại, trên đùi đắp một tấm chăn lông dê dày.

Cô lướt đọc bình luận trên weibo của mình và Chu Nghệ Vi, được lắm Dương Tư Tư, đoạn weibo đó vừa ra lập tức khiến Tề Hải Tề Đồng Chu Nghệ Vi không dung bị chửi, lên hot search cũng đều là những tiêu đề không hay ho.

Chuyện xấu khoe giàu khi trước của Chu Nghệ Vi lại bị lôi ra lần nữa.

Rất nhiều dân mạng nhấn tin yêu cầu nghệ sĩ bên Dương Từ rút khỏi giới giải trí, lời nói khó nghe muốn không thấy cũng khó.

"Này, cô định làm thế nào đây? Không cần tôi giúp bình luận giúp sao?" Một giọng nữ truyền ra từ điện thoại.

Dương Từ nói với người trong ấy: "Cứ để bọn họ mắng nhiều vào, hôm nay mắng hăng bao nhiêu, thì sau này bị đánh mặt sẽ đau bấy nhiêu."

"Cô tin tưởng ba nghệ sĩ của mình thế sao?"

"Tự bọn họ đều có bản lĩnh." Dương Từ cúp điện thoại, nhìn video sân khấu do các fan quay được ngày hôm qua.

Lại nhìn Tề Hải, quả thật đoạt ánh mắt người ta, nam thần đẹp trai thế này, nếu lập đội nhất định sẽ khiến những người còn lại trong nhóm trở nên không đáng một đồng.

Chu Nghệ Vi có quá nhiều chuyện cũ cũng không thể vào nhóm, sẽ ảnh hưởng đến đồng đội.

Còn Tề Đồng, dáng vóc như vậy nếu không trong nhóm không có một người giá trị nhan sắc cao cũng rất khó xuất đạo. Vì dù sao giọng hát của cậu ta cũng chưa hay đến độ có thể làm người ta quên đi ngoại hình xấu xí.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Dương Từ nhìn tên người gọi tới là Mễ Khả Nhi, vội vàng nghe máy: "Trong công ty có người tên Lưu Bối Mông tìm cô."

"Lưu Bối Mông? Có phải một nhân viên vệ sinh?" Dương Từ vội hỏi.

Mễ Khả Nhi: "Ý cô là một lao công?"

"Tổng giám đốc phụ nhân giúp tôi đề ý cô ấy nhé, tôi sẽ tới ngay." Dương Từ hưng phấn cúp điện thoại.

Đầu kia, Mễ Khả Nhi bị cái tiếng tổng giám đốc phụ nhân làm cho ù ù cạc cạ.

"Tề Hải, Tề Hải, mau dậy đi." Dương Từ mở cửa phòng Diệp Bộ Hàng, gọi.

Diệp Bộ Hàng vốn ngủ không sâu, nghe tiếng xe lăn vang lên ngoài cửa đã tỉnh rồi, đang lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Cơ bụng, da thịt trắng trẻo, người đẹp chất tốt.

Dương Từ nhăn mặt: "Ôi sao cậu không mặc quần áo ngủ vậy?"

"Không phải do không có đồ ngủ sao?" Diệp Bộ Hàng mặc áo len vào.

Dương Từ thúc giục: "Nhanh lên một chút, cậu về công ty với tôi, có một đại mỹ nữ đang chờ cậu đấy."

Diệp Bộ Hàng ngáp dài bước theo cô.

Sau khi đến công ty, từ xa Dương Từ đã trông thấy Lưu Bối Mông, vẫn mặc bộ đồ lao công, hai hàng nước mắt trên mặt làm đau lòng người.

"Cho cậu một cơ hội đấy, đi an ủi con bé đi." Dương Từ quay đầu nhìn Diệp Bộ Hàng.

Diệp Bộ Hàng không tình nguyện: "Tôi không đi."

Dương Từ kéo ngón út cậu ta, cầu khẩn: "Tề Hải đẹp trai, Tề Hải tốt, xin cậu mà."

Diệp Bộ Hàng không chịu nổi cái giọng điệu này của Dương Từ, như cào vào lòng cậu, làm nó ngứa ngáy, đành phải tiến lên.

Lưu Bối Mông trông thấy Diệp Bộ Hàng, liền nhào luôn vào ngực cậu ta, vừa khóc vừa nói: "Bà nội em bị bệnh rồi, chẩn đoán ra là ung thư phổi."

Diệp Bộ Hàng nổi da gà toàn thân, vội đẩy cô bé ra, an ủi: "Đừng lo, bây giờ khoa học kỹ thuật đã rất phát triển."

"Nhưng bác sĩ nói là trừ bảo hiểm đi rồi vẫn còn hơn trăm ngàn, em biết kiếm đâu ra nhiều tiền như thế chứ? Hu hu." Lưu Bối Mông khóc thương tâm vô cùng.

Diệp Bộ Hàng thì vẫn đứng cách cô bé xa chừng nửa mét, nói: "Em có thể tính đến chuyện làm mình mình mà, quản lý của anh là Dương Từ có thể trả trước cho em một phần tiền ký hợp đồng."

Dương Từ đứng quan sát từ xa, thầm nghĩ Tề Hải không hiểu chuyện, chỉ có thể tự đẩy xe lăn tới đó: "Bối Mông, chắc em đã nghe về mặt đen tối trong giới giải trí này, chị chỉ có thể nói rõ với em, quy tắc ngầm, lên giường với nhà sản xuất và đạo diễn để có vai là chuyện có thật, nhưng chỉ cần là nghệ sĩ của chị, chị tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra, nên em có thể yên tâm."

Lưu Bối Mông nâng ánh mắt phủ đầy hơi nước: "Chị, chị có thể giúp thật sao?"

Dương Từ gật đầu: "Giờ em vẫn đang học cao trung, chị sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học của em, em thích học ngành gì cứ ghi nguyện vọng, nhưng lịch thời gian biểu sau này sẽ do chị sắp xếp."

Lưu Bối Mông cắn răng nói: "Em đồng ý, bao giờ chị có thể đưa em tiền chữa bệnh."

"Tôi bộ phận pháp lý ký hợp đồng xong là được." Dương Từ nói nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại rất vui.

Diệp Bộ Hàng nhìn bóng Dương Từ và Lưu Bối Mông đi khuất, liền xoay người vào lối thang máy dành riêng cho tổng giám đốc đi tìm Mạnh Quý Tư.

Cửa thang máy vừa mở ra, thấy Mễ Khả Nhi đang thu dọn đồ đạc, tò mò hỏi: "Cô không làm nữa?"

"Lớn tuổi, người nhà bắt kết hôn rồi, không còn cách nào, đành phải về lập gia đình thôi." Mễ Khả Nhi nhìn nơi này, vô cùng không nỡ.

"Mạnh tổng đã đồng ý?"

"Anh ấy không đồng ý cũng phải đồng ý, có phải tôi ký khế ước bán thân đâu." Mễ Khả Nhi mỉm cười dọn đồ.

Diệp Bộ Hàng càng nhìn càng thấy không đúng, vội hỏi: "Chắc chắn không phải do nguyên nhân này, rốt cuộc đã có chuyện gì?"

"Ông cụ Diệp không thích chuyện cậu đang làm, nên chắc chắn phải có người đứng ra gánh chịu." Mễ Khả Nhi cười với cậu.

Mạnh Quý Tư từ phòng làm việc bước ra: "Muốn đi thì đi nhanh đi, nói nhảm nhiều vậy làm gì?"

"Quý Tư, rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Cụ Diệp ra tay với anh rồi." Mạnh Quý Tư châm điếu thuốc, đưa lên hít.

Diệp Bộ Hàng lại hỏi: "Vì công ty ký hợp đồng với em?"

"Hắn là vậy. Nên nếu cậu muốn nổi tiếng thì thời gian còn lại không nhiều đâu." Mạnh Quý Tư vỗ vỗ vai cậu.

Diệp Bộ Hàng cau mày, không nghĩ ra vì sao ông cố không chịu để cậu quay lại Diệp gia, cũng không cho cậu vào giới giải trí, thật chẳng lẽ phải để cậu làm ăn mày dưới hầm cầu mới được sao?

"Quý Tư, việc này em sẽ về tìm ông cố nói rõ ràng." Diệp Bộ Hàng nói, "Mễ Khả Nhi cũng đi theo anh nhiều năm vậy rồi."

Mạnh Quý Tư đáp lại: "Cũng nên để cô ấy về nhà lập gia đình, tuyển thêm một trợ lý nữa cũng không phải việc khó. Người cần lo là cậu đấy, phải cẩn thận với Dương Từ, cô ta không đơn giản như vẻ ngoài đâu, nhớ kiểm tra cho kỹ xem trên người có máy nghe lén gì không?"

Diệp Bộ Hàng lắc lắc đầu: "Không có."

Mạnh Quý Tư dẫn cậu vào phòng làm việc, lấy ra một cái máy dò kim loại rà lên người cậu.

Lúc rà tới răng, cái máy phát ra âm thanh báo động.

"Há miệng!" Mạnh Quý Tư nói.

Diệp Bộ Hàng rất phối hợp mở to miệng, Mạnh Quý Tư chụp một tấm hình, đưa cho cậu nhìn: "Phía sau cái răng hàm ngoài cùng của cậu có một máy

nghe lén mimi chống nước, trước giờ cậu ngủ không sâu, nên chỉ có một cách giải thích. Cậu với cô ta hôn nhau rồi?"

"Nhưng cô ấy gắn vào lúc nào thì em không hề cảm giác được." Diệp Bộ Hàng nhớ lại, lần đầu tiên là mẹ cô ở đó, lúc đó họ mới quen nên chắc chắn không phải, lần thứ hai là khi cô tự cắn mình bị thương, cậu chủ động hôn cô, cũng không thể là lần này được, trong lòng Diệp Bộ Hàng vẫn rất chắc chắn không tin cô lại làm việc này với cậu.

"Nhìn cậu thế này tức là còn không chỉ hôn một lần?" Mạnh Quý Tư hỏi.

Diệp Bộ Hàng gật gật đầu.

"Tiểu Hàng, chú mày sa ngã thật rồi." Mạnh Quý Tư lắc đầu lia lịa, "Nghe anh trai khuyên một câu, sớm ngày rời khỏi cô ta đi, mặc dù cô ta tên Dương Từ, nhưng lại không biết nhân từ là gì đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chó điên

Edit: Dương Lam

"Nếu cô ấy không hiểu ý nghĩa hai chữ nhân từ, thì em sẽ chỉ cho cô ấy." Diệp Bộ Hàng ngây thơ cười nói.

"Cậu chắc chắn cô ta chưa biết thân phận của mình?" Mạnh Quý Tư hỏi, "cô nàng đó làm việc chu toàn còn hơn anh tưởng đấy."

Diệp Bộ Hàng lắc đầu: "Cô ấy chỉ như con dê con lạc mất phương hướng, nào có mưu mô ác độc như anh nói."

Mạnh Quý Tư thờ dãi: "Xem ra Diệp thiếu nhà ta cũng đến tuổi nói chuyện yêu đương rồi."

"Em chỉ xem cô ấy như em gái." Diệp Bộ Hàng tự biết rõ tình cảm làm cậu đối xử tốt với Dương Từ chỉ vì muốn chuộc tội.

Mễ Khả Nhi gõ cửa: "Diệp thiếu, theo hiểu biết của tôi về Dương Từ, phần tình cảm này của cậu phải giữ cho kín, một khi để Dương Từ yêu cậu, rồi sau lại biết thân phận thật của cậu thì vẫn sẽ không màng hậu quả giết người đấy."

Mạnh Quý Tư nhìn cô ấy, luôn cảm thấy nguyên nhân cô nghi việc không bình thường, "Từ khi nào mà cô hiểu rõ Dương Từ như vậy?"

"Mạnh tổng quên chuyên ngành của tôi là công nghệ thông rồi sao?" Mễ Khả Nhi nói, "mấy năm nay tôi làm quen với cô ấy trên diễn đàn, thủ đoạn cô ấy dùng để cùng Dương Từ tư gây bất lợi cho đám mình tình khác cũng coi như chứng kiến nhiều."

"Hacker Ong Mật cô ấy nói chính là cô?" Mạnh Quý Tư kinh ngạc.

Mễ Khả Nhi thoải mái gật đầu: "Mạnh tổng, sau này chúng ta sẽ còn cơ hội hợp tác."

Diệp Bộ Hàng ngẫm nghĩ những lời của Mễ Khả Nhi, phần tình cảm này nếu không nắm chắc cũng có làm sao, là cậu thiếu Dương Từ, lấy cả đời để trả chắc cũng đủ rồi.

Sau khi dẫn Lưu Bối Mông đi kí hợp đồng xong xuôi, Dương Từ bắt đầu suy tính tìm cơ hội cho bọn họ công khai.

Lưu Bối Mông được nghỉ không nhiều, nghỉ đông vừa hết sẽ vào lớp mười hai, không thể làm ảnh hưởng tới việc học của cô bé, nhưng trong nửa tháng ngắn ngủi, lại không có tài nguyên của công ty, chỉ dựa hết vào cô thì chắc chắn không được.

Đẩy xe lăn, suy nghĩ, cô hoàn toàn không nhìn thấy một nhóm toàn mỹ nữ đang hấp tấp đi tới.

"Hiểu Lê, lần này cậu tham gia gameshow Tôi Là Vồng Hồng lại có Dương Từ Tư ra mặt trấn giữ giúp, chẳng những có tiếng còn được quảng cáo miễn phí cho cửa tiệm, tuyệt đối mạnh hơn nhiều công chúa heo lười biếng bám đại gia Chu Nghệ Vi kia." Phạm Cát Cát ăn mặc thanh thuần đáng yêu, nhưng lời nói ra lại chẳng đáng yêu chút nào.

Du Hiểu Lê đứng giữa đám mỹ nữ này vẫn có ít phong thái hạc trong bầy gà, cô ta vô cùng căm ghét Chu Nghệ Vi trời sinh tốt số, một đứa con gái nhà giàu mới nổi thích cứ thích khoe giàu trước mặt cô, cũng tức giận vì diện mạo hai người không chênh nhau mấy, nhưng bạn trai Chu Nghệ Vi lại hơn của cô ta rất nhiều.

Cô khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, từ khi mới bắt đầu đến về sau có mâu thuẫn với Chu Nghệ Vi, cứ ba ngày hai lượt lại kích fán mình đi bơi

đen Chu Nghệ Vi, nhưng nghe nói mấy ngày trước cô ta còn kí hợp đồng với Cát Tư rồi, cô đây thật muốn nhìn xem có Dương Tư Tư ở Cát Tư, thì Chu Nghệ Vi ngọc đầu thế nào trong giới giải trí này.

"Có thể đừng nói tới con heo xấu xí kia không, gần đây Dương Tư Tư rất thiếu tiền, tôi phải về làm việc thôi." Du Hiểu Lệ ngẩng đầu cao ngạo nói, "Phụ nữ ấy à, vẫn luôn phải dùng tiền của mình mới yên tâm thoải mái, tôi không có mệnh tốt như Chu Nghệ Vi, chỉ biết dựa vào đàn ông, hừ."

Lời này của Du Hiểu Lệ khiến Dương Tư Tư ngồi trên xe lẩn chú ý.

Lưu Bối Mông nhỏ giọng hỏi: "Chị, Chu Nghệ Vi bọn họ nói đó có phải người chị mới nói không?"

Dương Tư Tư gật gật đầu: "Em cứ yên tâm, con bé Chu Nghệ Vi kia tuy EQ thấp thật, nhưng lòng dạ thẳng thắn, cũng không lừa dối vô sỉ như trên mạng nói đâu."

"Đúng vậy, nếu em giống Chu Nghệ Vi chị nói thì thả ở nhà sống cuộc sống của thiên kim tiểu thư, cần gì phải ra ngoài để bị mắng." Lưu Bối Mông nói hăm dọa.

Dương Tư Tư nhìn cô bé: "Mới này Du tổng có nói một câu rất đúng, bất kể đàn ông hay phụ nữ, dựa vào bản lĩnh của mình tự kiếm ra tiền mới có thể yên tâm thoải mái."

Lúc đi ngang qua nhau, Du Hiểu Lệ nhận ra Dương Tư Tư: "Không phải quản lý của đại tiểu thư Chu Nghệ Vi của chúng ta đây sao?"

"Du tổng." Dương Tư Tư coi như lễ phép chào hỏi.

Phạm Cát Cát đẩy xe lăn của Dương Tư Tư một cái, "Tiếng Du tổng này cô cũng xứng gọi sao?"

Dương Tư Tư bị bất ngờ không kịp đề phòng, Lưu Bối Mông cũng không nghĩ sẽ có chuyện như thế, tay chân chưa kịp chạm vào thì Dương Tư Tư đã bị đẩy đi mấy bước xa.

Còn hướng về phía đối diện Côn Tần.

Dương Tư Tư biết giờ không thể thắng xe kịp, tất phải đụng vào trước ngực Côn Tần, trừ phi mình đổi hướng xe, nhưng nếu đổi hướng thì sẽ hướng xuống cầu thang máy chỉ cách tầng hầm tám ba mét.

Cô không chút do dự đổi hướng xe, trong khoảnh khắc xe lăn trượt về hướng cầu thang máy, cô nhắm hai mắt lại.

Không có cảm giác rơi xuống như trong suy nghĩ.

"Thật là chán sống." Côn Tần mắng to.

Dương Tư Tư nhìn đầu nhìn qua, là Côn Tần kéo xe lăn của cô lại.

"Tôi còn tưởng anh chờ không kịp ngày tôi chết đây." Dương Tư Tư lạnh nhạt nói.

Lưu Bối Mông vội chạy tới nhận xe lăn, lo lắng hỏi: "Chị, chị không sao chứ?"

Dương Tư Tư lắc đầu: "Đi thôi, chúng ta tới công ty an ninh chọn một vệ sĩ giỏi."

"Cứ thể bỏ qua cho hung thủ tổn thương mình, không giống phong cách của cô nhỉ?" Dương Tư Tư đi tới, kéo tay Côn Tần, hung ác trừng anh ta một cái, mới này cứu Dương Tư Tư làm khi gì?

"Cô nói đúng rồi đây." Dương Tư Tư đáp lại.

Lưu Bối Mông vội khuyên can: "Chị, tha được cho ai thì tha đi." Nơi này chỉ có hai người là cô bé và Dương Tư Tư, nếu đánh nhau thật chắc chắn không phải đối thủ của bọn họ.

Gương mặt dịu dàng của Dương Tư Tư lộ nụ cười mỉm, nói: "Phạm Cát Cát, Ngô Nghiêu, Ngô tổng, cô còn nhớ không?"

Phạm Cát Cát cao ngạo nói: "Ngô tổng là bạn trai của tôi."

"Là bạn trai cũ chứ nhỉ, cô đi xem lại đi, có hình Dương Tư Tư và Ngô Nghiêu trắng trợn thuê phòng rồi kia." Dương Tư Tư nhìn vẻ ngọt ngào của Dương Tư Tư, nói tiếp, "Côn Tần, chúc mừng, đáng người Tư Tư đẹp lắm đây."

Dương Tư Tư sợ hãi, cô xuất đạo bảy năm không phải chưa từng có scandal, lúc mới vào nghề đắc tội một tiểu hoa đán đang lên khi ấy, fan của cô ta liền làm tạo một trang web tung tin thất thiệt về cô, sau đã bị Dương Tư Tư tìm người khóa lại.

Bây giờ sao lại xuất hiện?

"Cô đã đồng ý với tôi, trang web đó sẽ không xuất hiện lại rồi mà." Dương Tư Tư đỏ đầy mồ hôi tay, khăn trương vô cùng.

Dương Tử cũng nói: "Dương Tử Tử, chuyện trang web lần trước là Ông Mật đề xướng cho cô, tôi vẫn luôn đưa thêm tiền cho Ông Mật, là do cô ép tôi quá, hại tôi mấy ngày liền không có đồng nào, tất cũng không dư tiền đi nuôi một hacker, cô ta lại không phải Lôi Phong sống, không trả tiền sao có thể bắt cô ta làm việc cho tôi được?"

Dương Tử Tử kéo tay Côn Tần: "Phải làm sao bây giờ?"

Côn Tần đáp: "Yên tâm, dù có chuyện gì vẫn còn anh bên em."

Phạm Cát Cát thì đã mở máy vào địa chỉ web đó, càng nhìn trong lòng càng dâng lên một ngọn lửa vô danh, vốn cô chính là người bên cạnh Ngô Nghiêu lâu nhất, nhìn lại thời gian trong hình, không phải chính là thời gian cô ta náo loạn chia tay cùng Ngô Nghiêu đó sao?

Nếu không có Dương Tử Tử, có thể giờ cô ta đã là Ngô phu nhân khiến đám con gái không ngừng hâm mộ rồi.

Du Hiểu Lệ cũng thấy ảnh chụp, vội nói: "Cát Cát, cậu cũng đừng nên tin, lỡ là photoshop thì sao, chị Tử Tử có Diệp gia hỗ trợ, tiền độ thông thuận dễ dàng, cần gì phải dựa vào quy tắc ngầm với Ngô Nghiêu?"

"Vậy ý Du tổng tức Phạm Cát Cát và Ngô Nghiêu quen nhau là quy tắc ngầm? Theo giải thích của cô thì Phạm Cát Cát là người tiền đồ không thuận phải dựa vào thế lực và tiền tài của Ngô tổng mà bán đứng thân thể hử?" Dương Tử nhanh giọng.

Phạm Cát Cát giận đến muốn giơ chân.

Du Hiểu Lệ vội nói: "Sao tôi lại có ý đó được chứ?"

"Câu quy tắc ngầm mới này là chính miệng cô nói ra đấy nhé." Dương Tử thêm vào.

Phạm Cát Cát điên tiết quát thẳng túi xách vào mặt Du Hiểu Lệ: "Tiện nhân nhà cô, tôi đã sớm không ưa cô rồi, không phải dụ dỗ được Vương Lôi sao? Vương Lôi tuy có tiền, nhưng có thể so với Tô Dật Thần? Tôi thấy cả đời này cô cũng chỉ có thể xách giày cho Chu Nghệ Vi thôi?"

Du Hiểu Lệ ủy khuất nói: "Phạm Cát Cát, rốt cuộc cô cũng nói lời thật lòng, vậy mà mấy năm nay tôi còn đối với cô không tệ."

"Lần trước tôi nên tin Chu Nghệ Vi, đến người bạn thân nhất cô cũng có thể mang lên mạng ngày ngày bôi đen cô ta, cô căn bản không coi tôi là người, bị quy tắc ngầm phải là cô mới đúng." Phạm Cát Cát tức giận nói.

Thừa dịp bọn họ cãi vã, Dương Tử đẩy xe lăn tới chỗ đám người Lý Tử vừa tới xem náo nhiệt: "Không phải cô đang có buổi livestream sao? Vẫn chưa chiếu? Vong Hồng mâu thuẫn nội bộ, fan của cô sẽ tăng rất nhanh không chừng."

"Cô coi tôi là người gốc à?" Lý Tử ra vẻ nôn mửa, bên kia đang tranh cãi to tiếng như vậy, cô không qua khuyên can là bo bo giữ mình, nếu giờ còn livestream thì phải chịu cái tiếng lợi dụng bạn bè.

Dương Tử lại nói: "Smart phone bây giờ đều dùng màn hình cảm ứng, không cần thận bấm sai cũng là chuyện có thể về tình có thể thông cảm. Huống chi hai con chó mẹ gây gỗ đâu cần hình ảnh, chỉ tiếng thôi cũng đã đủ chấn động rồi, đúng không?"

Lý Tử cảm thấy Dương Tử nói có đạo lý, lấy điện thoại ra bấm chọn quay video, bắt đầu livestream.

Bên kia, Phạm Cát Cát và Du Hiểu Lệ tranh cãi rất lớn, Phạm Cát Cát bị dồn ép cũng kéo cả Dương Tử Tử vào mắng chung: "Tiện nhân nhà cô, cướp Ngô Nghiêu của tôi, còn tưởng tượng thanh cao lắm chứ, hóa ra cũng là mặt hàng như đám tiện nhân kia thôi."

Dương Tử Tử nào có thể chỉ như Phạm Cát Cát, không quan tâm đến cô ta, rời đi luôn.

Phạm Cát Cát chỉ có thể tiếp tục ồn ào tranh cãi với Du Hiểu Lệ.

Dương Tử dần rời khỏi trận chiến này, nhìn lượng người xem livestream càng lúc càng tăng, trong lòng không rõ là vị gì.

Vốn là một cô gái xinh đẹp ra dáng lại có thể lập tức biến thành chó điên chó dại chó lên con cắn xé lẫn nhau. Đây chính là thế giới của cô, dù không muốn ngập trong những thứ bẩn thỉu này thì trên người cũng đã đầy bùn đen, rửa không sạch được.

"Trong giới giải trí thật chẳng lẽ không có bạn tốt?" Đôi mắt xéch của Lưu Bối Mông neho lại, ần đầy lo lắng.

Dương Tử nhìn cô bé: "Công chúa nhỏ mới ra khỏi tháp ngà voi thật quá non nớt, em thật là, tốt đẹp đến khiến chị cũng không bằng lòng bỏ vào trong giới thùng nhuộm lớn như giới giải trí này."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tiểu Hàng

Edit: Dương Lam

Đạo gần đây giải trí Cát Tư không biết là gặp vận xui gì, tiêu phí số tiền lớn đầu tư gameshow Tôi Là Vồng Hồng, vừa mới đóng máy chuẩn bị công chiếu, thì vị vồng hồng khách mời nổi tiếng nhất Du Hiểu Lệ lại bị bạn thân bóc mẽ chuyện vu hãm Chu Nghệ Vi.

Bộ tuyên truyền nước C ra lệnh, Du Hiểu Lệ này hành vi không chính trực, phẩm chất nhân phẩm không đạt, không thể xuất hiện trên ti vi, kể cả hình ảnh trên internet cũng bị xóa sạch sẽ, ti lệ trả hàng ở cửa hàng của Du Hiểu Lệ tăng vọt, mới có một ngày đã phải hạ giá toàn bộ sản phẩm.

Đài truyền hình Tam Tinh, tổ tiết mục Tôi Là Vồng Hồng sốt ruột vạn phần, lạy ông nội bà nội cố tìm biện pháp, nhưng bỏ bao nhiêu tiền cũng vô dụng, đành phải từ bỏ chương trình này.

Trong nhà máy bỏ hoang đã sửa chữa, hôm nay là một mảnh nói cười.

Sau khi phẫu thuật, bà nội Lưu Bối Mông cuối cùng cũng ổn định, dần hồi phục, ở bệnh viện quan sát các chỉ số một tuần là có thể ra viện.

Danh tiếng Chu Nghệ Vi vì chuyện Du Hiểu Lệ mà đã khôi phục lại, rất nhiều dân mạng hiểu lý lẽ đều rồi rít chạy tới weibo của cô ấy náy xin lỗi.

Có ít người phát hiện cuộc sống của Chu Nghệ Vi chính là cuộc sống công chúa mình vẫn mơ tưởng, cũng bám theo dõi, trở thành fan cô ấy luôn.

Chu Nghệ Vi có tâm tình tốt, liền gọi Tô Dật Thần đặc biệt sáng sớm ra bờ biển mua hải sản tươi sống tới mời khách.

Dương Từ thì không có tâm tình thưởng thức đồ ăn ngon này, giờ cô chỉ nghĩ cách nào để bọn họ nổi tiếng thực sự, đối phó Dương Tư Tư, không phải chỉ cần một trang web thất thiệt là có thể thành chuyện, chưa kể còn Côn Tẫn.

"Tê Đồng nướng bào ngư ngon quá." Diệp Bộ Hàng bưng một đĩa thức ngồi xuống cạnh Dương Từ.

Dương Từ nhìn lướt qua cái đĩa: "Tôi không có khẩu vị."

Diệp Bộ Hàng gấp bào ngư đưa đến trước miệng cô: "Rất thơm đó, cô thử một chút đi."

Dương Từ khó chịu: "Cậu có phải đàn ông không vậy, lẽ mà lẽ mẹ, đã bảo không muốn ăn rồi."

Dương Từ vừa cao giọng, thì phía bên kia bàn ăn Lưu Bối Mông đã chú ý nhìn sang, trong đôi mắt xé rách đầy ái mộ.

Nhất cử nhất động của Diệp Bộ Hàng trong mắt cô bé đều đẹp trai cùng cực, nếu như Diệp Bộ Hàng dứt mình, vậy cô bé sẽ vui tới phải ăn thêm mấy chén cơm.

Chu Nghệ Vi quay sang nói với Diệp Bộ Hàng: "Tê Hải, cô ấy không muốn ăn thì cứ kệ cô ấy, còn không ăn nữa thì cứ để tôi xử hết cho."

Tô Dật Thần vỗ vai cô ấy, đi tới trước mặt Dương Từ: "Tô Văn Vã, em có chuyện gì phiền lòng sao?"

Dương Từ trợn mắt nhìn anh ta: "Tôi tên Dương Từ, không phải Tô Văn Vã."

"Phải chị đang lo nghĩ cách giúp bọn em nổi tiếng không?" Lưu Bối Mông đưa Dương Từ một xâu bạch tuộc viên.

Không ngờ Dương Từ lại nhận, ăn rất hăng, nói: "Cảm ơn."

Một tiếng này lật đổ hết hiểu biết của những người khác về cô.

Diệp Bộ Hàng thấy Dương Từ chịu ăn rồi, liền nói: "Sao cô không tính đến mấy gameshow giải trí? Game giải trí bây giờ đầu vào thấp, nhưng nổi tiếng rất nhanh."

"Đừng nhắc tới mấy cái gameshow ấy nữa, những việc xã giao giả dối trên mạng cũng không được tham gia vào." Dương Từ thâm buồn rầu trong bụng.

Tô Dật Thần nói: "Vừa khéo anh có đầu tư một trang web video, nếu em có tiết mục hay có thể phát sóng trên ấy, nếu lượng view tốt, có người muốn đặt quảng cáo thì hoa hồng cũng không thấp."

Dương Từ cắn viên bạch tuộc cuối cùng, ngón tay dài lặc cộc trên bàn phím máy tính.

"Tê Hải, Lưu Bối Mông, mau ăn nhanh đi, chúng ta đi thăm một tiền bối." Dương Từ quả bị chính tri thông minh của mình thuyết phục.

"Cô có ý gì rồi sao?" Diệp Bộ Hàng dứt cho cô miếng bào ngư, hỏi.

Dương Từ lấy ra một tờ giấy trắng và một tờ giấy khác, đặt lên trên đùi, vừa viết vừa nói: "Bây giờ trí tuệ nhân tạo phát triển, giúp sinh hoạt tiện lợi hơn rất nhiều, có điện thoại phát nhạc, người dân ca sĩ gì đều có phần mềm mp3, lượng người dùng trên toàn cầu phải tới hàng tỷ người."

Rất nhiều người thích ca hát, nhưng không biết cách hát, vậy cũng là không chuyên nghiệp, muốn ca hát chuyên nghiệp lại không có thời gian và điều kiện để đi học. Nên tôi nghĩ sẽ làm một gameshow trên internet, Học viện giải trí Công Xưởng, mời vài nghệ sĩ có đức cao vọng trọng trong giới ca nhạc tham gia, tuy là game giải trí nhưng cũng có thể dạy trên video, còn cho các cư dân mạng có cái để đối chiếu tự học.

Hơn nữa xã hội bây giờ quan trọng nhất là diễn kĩ, có thể mời một chuyên gia về biểu diễn sân khấu tới bồi dưỡng diễn kĩ cho các cô cậu sau khi kết thúc tiết mục ca nhạc, vậy cả việc làm tiết mục và học tập đều không trễ nải."

Diệp Bộ Hàng nhìn cô, đỉnh đặc nói luôn, giọng nói ôn nhu mô tả lại ý tưởng trong đầu, trên giấy của cô, xem ra mục tiêu của cậu sắp hoàn thành rồi.

"Nếu em trở về Tô gia nhận chức Trưởng phòng kế hoạch, thì công ty Tô gia sẽ phát triển lên một tầng cao mới." Lời tăng bốc này Tô Dật Thần nói không giả chút nào.

Chu Nghệ Vi chưa giọng: "Cô ta thật lợi hại vậy sao?"

Tô Dật Thần kéo tay cô ấy: "Em giận gì chứ, sau này em kết hôn với anh không phải nó sẽ ngoan ngoãn gọi em là chị dâu?"

"Cất, làm chị dâu cô ta thì em thà không gả cho anh." Chu Nghệ Vi cá giận.

Lưu Bối Mông quán quít lo lắng: "Chị Nghệ Vi, sao chị không thích chị Dương Từ vậy?"

"Bối Mông à, chắc vì cô ta mù mắt, không nhìn ra chỗ tốt của chị." Dương Từ trả lời, "Đúng rồi, Lý Tư cũng sẽ tham gia chương trình này, ta định sẽ có mười người tham gia, cuối cùng giữ lại hai người kết làm một đội."

Chu Nghệ Vi rất tự biết mình: "Vậy chẳng phải tôi sẽ bị loại."

"Ừ."

"Tô Dật Thần, anh mau nhìn lại em gái anh đi." Chu Nghệ Vi giậm chân làm nũng.

Mười nghệ sĩ rất dễ tìm, tìm đại ở cửa trường nghệ thuật nào, ngăn đại ai đó cũng ra một đồng lớn, nhưng người dạy lại khó tìm, đặc biệt còn là người có chân tài thực học, lại còn phải là kẻ rảnh rỗi nằm nhà.

Mao Quan Hồng là một trong số đó, cháu gái ông ta cũng rất tự nhiên thành một trong mười nghệ sĩ của chương trình.

Còn lại Dương Từ tự có tính toán, lúc Dương Từ mới xuất đạo cô từng mang cô ta đi bá sư học nghệ nhiều người, trong số đó, trừ Mao Quan Hồng, làng nhạc nước C cũng có một người nữa rất có tiếng, Trâu Diễm.

Đoàn trưởng Văn binh đoàn Số 13 trong quân đội Diệp gia, có quân hàm, từng nhận vô số giải thưởng, văn binh đoàn do bà lãnh đạo là đoàn thể nghệ thuật xuất sắc nhất nước C.

Dương Từ nhìn binh lính đứng trước cửa đại viện quân khu mà nhức đầu, cô đây đến mặt mũi Trâu Diễm cũng chưa được thấy, mỗi khi bà ra đường đều đi xe chống đạn chống nổ, người bảo vệ theo vô số.

Diệp Bộ Hàng đang đẩy xe lăn cho Dương Từ thì lại muốn chạy trốn, Dương Từ vậy mà lại nghĩ đến di Diễm, phải biết biết di Diễm là di ruột của cậu, nếu bị di Diễm nhìn thấy vậy chẳng phải ba mẹ cũng sẽ biết chuyện cậu đã ra tù luôn sao?

Có vẻ như Lưu Bối Mông nhìn ra sự lo lắng của Diệp Bộ Hàng, mới hỏi: "Anh Tề Hải, phải anh ăn nhiều hải sản nên khó chịu không?"

Chất giọng mềm mại, lại khiến Dương Từ nghĩ ra một cách, ra cửa hàng thu mua ve chai ở chỗ giao lộ mua một cái loa.

Vận âm thanh tới tới đả, một giọng nói du dương truyền ra: "Thu mua ve chai máy giặt, mua ti vi tủ lạnh, mua ồn áp thùng vi tính,...."

Dương Từ lại đưa loa cho Lưu Bối Mông, nói: "Hát đi."

"Dạ?" Lưu Bối Mông vẫn chưa hiểu.

"Hát." Dương Từ chỉnh độ vang đến mức cao nhất.

"Ai da? Đêm khuya ngủ không được ra đây hát? Coi súng trong tay tay cảnh vệ trước cửa ông đây là trưng bày à?"

Một giọng nam trẻ tuổi mặc áo ngủ xanh đen, vẻ ngoài yêu mị quyến rũ đi ra.

Dương Từ buồn bực trong bụng, đây đúng là nhà Trâu Diễm không sai, nhưng đâu có nghe Trâu Diễm còn có con trai lớn như vậy.

Diệp Bộ Hàng đứng sau cô thấy người tới, vội vàng cúi đầu.

"Cô là ai vậy?" Diệp Vũ Âu xoa xoa ánh mắt buồn ngủ, hỏi.

"Tôi tới thăm Trâu Diễm tiền bối." Dương Từ gật đầu với anh ta.

Ánh mắt Diệp Vũ Âu chuyển từ cô sang Diệp Bộ Hàng đứng sau lưng cô, "Cháu trai lớn, không ra đây nhìn chú một cái sao?"

"Chú, cháu mới ra ngoài cũng mấy ngày thôi mà." Diệp Bộ Hàng chỉ có thể ngắc đầu.

Cậu đi tới bên cạnh Diệp Vũ Âu, nói nhỏ vào tai anh ta: "Giờ cháu tên là Tề Hải, ông cố đã lệnh không được cho người khác biết thân phận của cháu."

Diệp Vũ Âu vỗ vai cậu: "Tiểu Hải à, đã trở thế này đến tìm di Diễm của cháu việc gì?"

Dương Từ híp mắt, trong lòng tự đã quan sát được, Tề Hải này, trước khi xảy ra chuyện hẳn thân phận không thấp, nhưng nếu cậu ta là cháu Trâu Diễm, vậy tại sao không sớm nói rõ với cô?

"Diệp Vũ Âu, đêm khuya anh ồn ào cái gì đấy? Con cái vừa mới ngủ xong." Trâu Diễm tuy đã hơn bốn mươi, nhưng bảo dưỡng tốt nên nhìn chỉ chừng ba mươi.

Diệp Vũ Âu vòng tay qua eo bà: "Cháu trai lớn bảo bối của chúng ta ra tù rồi."

Diệp Bộ Hàng trông cử động thân mật của hai người họ, nói thẳng: "Hai người ở bên nhau?"

"Đúng vậy, em trai cháu cũng đã hơn một tuổi." Diệp Vũ Âu nói về tự hào.

Còn Trâu Diễm thì hất anh ta ra luôn, đánh giá Diệp Bộ Hàng: "Tiểu Hàng, cháu ra tù sao không nói với chú đi một tiếng, chú đi tới đón cháu?"

"Tiểu Hàng?" Xung hô này làm Dương Từ phải suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Cậu tên gì

Edit: Dương Lam

"Đã nói một lần mang thai ngốc ba năm, Tiểu Hàng Tiểu Hải em cũng gọi sai được, Tiểu Hàng vẫn còn ở trong tù cơ mà." Diệp Vũ Âu đưa lưng về phía Dương Từ, nháy mắt với Trâu Diễm.

Trâu Diễm vội vỗ vỗ lên trán, nói: "Là em hồ đồ, tại hai đứa cháu đều vào tù cả." Đây nhất định là do Tiểu Hàng nói với Diệp Vũ Âu, bà là người thông minh, cũng theo bậc thang này leo xuống.

"Đoàn trưởng Trâu, tôi là quản lý ở giải trí Cát Từ, Dương Từ, tới đây có có một yêu cầu hơi quá đáng muốn nhờ." Dương Từ khách khí, người có thể khiến cô dùng giọng cung kính thế này không nhiều.

Trâu Diễm chưa cời quân trang trên người, khi nói với Dương Từ mang theo khí thế lãnh đạo tự có: "Yêu cầu quá đáng gì mà phải tới lúc đêm khuya thế này?"

"Chuyện là, tiểu tổ tông nhà tôi khó lắm mới dỗ đi ngủ được, đã mấy đêm rồi tôi không được ngủ ngon giấc, đang thiêu thiêu thì bị cô đánh thức." Diệp Vũ Âu nói giọng bất thiện.

Dương Từ: "Ban ngày ngài làm việc trong quân đội chúng tôi không thể gặp được. Là thế này, công ty chúng tôi sản xuất một gameshow giải trí trên internet, vốn kế hoạch là, tuyển chọn bốn người tiến hành huấn luyện theo hệ thống với những nghệ sĩ tới tham gia, cuối cùng loại tám giữ hai để tạo thành một đội đạt được cơ hội biểu diễn một lần ở quảng trường trung tâm thành phố."

Trâu Diễm chưa nhận văn bản đã nói ngay: "Cô cũng mới nghe được rồi đấy, con tôi mới có một tuổi, bình thường chuyện trong binh đoàn đã rất bận, về nhà còn phải trong con. Tôi không có thời gian tham dự chương trình này đâu."

Dương Từ: "Mấy ngày gần đây tôi cũng ít nhiều chú ý tin giải trí, có một phóng viên giải trí trước giờ đưa tin rất chân thực, tin người đó tung ra là phó đoàn trưởng văn binh đoàn Kim Cúc sắp được bổ nhiệm lên thành đoàn trưởng, vốn tôi cảm thấy việc này không thể nào, bây giờ nghĩ lại, rằng ngài mang thai sinh con, hẳn là không đi làm được chứ nhỉ."

Trâu Diễm nhìn Dương Từ: "Văn kiện bổ nhiệm trong quân đội sao có thể tiết lộ ra ngoài trước được?"

"Nước C này không phải xã hội chủ nghĩa tư bản sao? Công ty giải trí cũng chỉ dựa vào việc này để kiếm tiền, tin tức là thật hay giả trong lòng ngài chắc chắn rõ nhất." Dương Tử lạnh nhạt nói, "Văn kiện này tạm thời ngài cứ giữ lại, địa điểm thu hình đa phần đều trong thành phố Tam Tinh, ngài vẫn có nhiều thời gian chăm sóc con cái, thù lao cũng tuyệt không thấp hơn tiền lương của ngài bây giờ."

Diệp Vũ Ân đứng bên, trong đôi mắt yêu mị phủ đầy tức giận, nói với Dương Tử bằng giọng phẫn nộ: "Chuyện cô mới nói là thật?"

"Tin này các vị có thể lên mạng tự kiểm tra." Dương Tử có hơi sợ ánh mắt này, tưởng như chỉ cần vừa đáp sai thì nó sẽ biến thành kiếm phong giết người vậy.

Diệp Bộ Hàng hiểu rõ ánh mắt này của chú mình là có ý gì, sợ chú giận cá chém thớt lên Dương Tử liền nói: "Chú, chú dừng với Dương Tử làm gì? Tin này cũng đâu phải Dương Tử viết?"

Trâu Diễm cũng ngăn Diệp Vũ Ân lại: "Vẫn chưa có thông báo bổ nhiệm chính thức, anh đừng như vậy."

"Em về Diệp gia với anh đi, anh phải hỏi xem em làm sai chỗ nào? Dựa vào đâu mà chức đoàn trưởng em khó khăn khổ cực mới lấy được lại phải dễ dàng nhường lại cho kẻ khác?" Diệp Vũ Ân vốn nóng tính, nói ngay.

"Diệp gia? Diệp Vũ Ân, cậu gọi Diệp Vũ Ân là chú, vậy cậu có quan hệ thế nào với Diệp Bộ Hàng?" Dương Tử trầm giọng.

Diệp Bộ Hàng không muốn nói dối Dương Tử, nhưng nếu nói ra thân phận thật, thì sợ rằng Dương Tử sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho cậu, tạm thời cứ giấu đi thì hơn.

"Di Diễm là chị em tốt với mẹ tôi, chú và di thường dẫn tôi đi, tôi không quen Diệp Bộ Hàng." Diệp Bộ Hàng nói.

Dương Tử nhìn chằm chằm đôi mắt đơn thuần của cậu ta, ánh mắt này, Dương Tử cảm thấy sẽ không gạt người.

Diệp Bộ Hàng lại kéo cô: "Đã trẻ thế này rồi, đi về trước đi."

Dương Tử nhìn lướt qua Trâu Diễm đang cãi nhau bên cạnh: "Tôi rất mong đợi ngài ghé thăm."

"Thôi ý nghĩ đó đi, không tới." Diệp Vũ Ân cự tuyệt, trong bụng anh ta đầy lửa giận, chỉ vì Trâu Diễm và anh ta bên nhau nên mới đoạt đi chức vị của Trâu Diễm, lão già họ Diệp kia là thật không sợ anh khuấy Diệp gia này đến gà chó không yên sao.

Trở lại trong xưởng rồi, tâm tình Dương Tử không được tốt cho lắm, nhìn ý Trâu Diễm vẫn còn do dự chưa quyết, nhưng tiền của cô sau khi trừ ra chi tiêu những ngày qua giờ chỉ còn lại chín triệu, nếu như nói tổ chức một gameshow giải trí cần tới chín triệu này, vậy thì về phương diện tuyên truyền nhất định phải dựa vào người hướng dẫn rồi.

Chuyên gia có danh tiếng thì nên tìm ai mới tốt?

"Trẻ thế này rồi sao còn chưa ngủ?" Diệp Bộ Hàng cầm một ly sữa nóng vào phòng Dương Tử.

Thấy đèn phòng cô sáng mãi, cậu cũng không ngủ được.

Dương Tử nhận ly sữa nóng, uống một hơi cạn sạch: "Sữa này hơi quá, vừa này chúng ta đi mời Trâu Diễm, cậu thấy có hi vọng không?"

"Gia đình di Diễm là dòng dõi thư hương, hẳn sẽ không thích dựa vào vòng giải trí danh lợi để kiếm tiền, thành tựu âm nhạc của di rất tốt, nhưng ảnh hưởng tới gameshow và dư luận gần như là số không, sao cô cứ nhất định phải mời di ấy?" Diệp Bộ Hàng dựa vào cạnh bàn làm việc của cô, hỏi.

"Ở nước C, nữ ca sĩ được xưng là thiên hậu không ít, nhưng trong lòng tôi, người xứng với cái danh thiên hậu chỉ có Trâu Diễm, âm nhạc của cô ấy luôn có sức mạnh làm vực dậy lòng người." Dương Tử trả lời.

Diệp Bộ Hàng nhìn cô: "Tôi sẽ mời di ấy giúp cô."

"Tê Hải, trước giờ tôi chưa từng hỏi tên thật của cậu, cậu tên gì?" Dương Tử chợt thôi nghịch ống tay áo, ngẩng đầu lên chậm rãi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bữa cơm gặp nạn

Edit: Dương Lam

"Chị, tối nay trăng sáng đẹp quá nhỉ." Lưu Bối Mông đột ngột xuất hiện ở cửa.

Dương Từ nhìn chăm chăm cô bé: "Sao em còn chưa ngủ?"

Lưu Bối Mông nhìn sang Diệp Bộ Hàng: "Em thấy anh Tề Hải ở trong phòng bếp, nên muốn xem anh ấy có cần em giúp gì không?"

Diệp Bộ Hàng rất cảm ơn vì Lưu Bối Mông đúng lúc giải vây cho mình, cười lại: "Anh thấy đã trễ vậy rồi mà Dương Từ chưa ngủ nên pha cho cô ấy ly sữa bò."

"Anh Tề Hải thật tốt với chị." Trong mắt Lưu Bối Mông đầy hình ảnh Diệp Bộ Hàng, ý ái mộ trong đó dù thế nào cũng không che hết được.

Diệp Bộ Hàng sờ đầu Dương Từ một cái, nói: "Tuổi cô ấy lớn hơn em bảy tám tuổi, nhưng tuổi trong lòng còn có thể nhỏ hơn em đến chục tuổi đấy."

"Đừng động vào tóc tôi."

Lưu Bối Mông cười cười: "Chị thật lợi hại."

Dương Từ nhìn thời gian, đã là hai giờ sáng, ngáp một cái rồi nói: "Tôi ngủ trước, hai người cứ tự nhiên."

Diệp Bộ Hàng thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cô cũng không hỏi tên cậu đến cùng.

Cậu nhìn Dương Từ chìm vào giấc ngủ xong rồi mới đi ra bờ sông phía ngoài nhà may, bảy năm không về nhà, Diệp gia đối với cậu đã thành xa lạ, còn nhớ lúc mới rời nhà, chủ vẫn đang theo đuôi đi Diêm, nhưng sau khi bị ông cố cứng rắn phản đối thì không dám vượt qua Lôi Trì(*) để tiến thêm, còn giờ đã có cả con rồi.

(*) Tên một con sông cổ ở Vọng Giang, An Huy, Trung Quốc, ý nói vượt qua khó khăn thử thách.

Chú cậu trước giờ nóng nảy, đi Diêm vẫn xinh đẹp như xưa, bảy năm này trông như không hề thay đổi gì, nhưng thực sự lại là đôi khác rất nhiều, Diệp khiến người hâm mộ năm đó không biết bây giờ thế nào?

Sau lưng cậu, Lưu Bối Mông vẫn luôn đi theo, tâm hồn thiếu nữ vì rung động mà sợ hãi, chỉ thấy liếc nhìn một cái đã là chuyện vui.

Diệp Bộ Hàng từng được huấn luyện về phản trình sát, tất rõ ràng có người đi theo, nhưng vì không có chút cảm giác nào với Lưu Bối Mông nên cũng không muốn điều tra tìm hiểu làm gì.

Dương Từ đứng bên cửa sổ nhìn về phía này, khẽ thở dài: "Tề Hải, cậu, ngàn vạn lần đừng làm tôi thất vọng."

Đài truyền hình Tam Tinh, tổ phụ trách chương trình Tôi Là Vọng Hồng bị tổn thương nghiêm trọng, đang muốn làm một chương trình lớn để tìm cơ hội xoay mình.

Từ Lý Tư, đạo diễn Kim Kiệt biết được chuyện Dương Từ lên kế hoạch tổ chức Học viện Giải trí Công xưởng, sau khi tìm hiểu kỹ lưỡng cảm thấy gameshow này nhất định sẽ nổi, vì có Trâu Diêm vào Mao Quan Hồng là hai bậc thầy âm nhạc cấp quốc gia liên kết hợp tác.

Anh ta quyết định phải tìm Dương Từ bàn chuyện cẩn thận, dẫu sao dựa vào mình Dương Từ cũng không kham hết được việc chế tác sản xuất chương trình này, còn bên anh ta đã có kinh nghiệm phong phú trong tổ chức gameshow.

Kim Kiệt nghĩ vậy trong lòng cũng có chút tự đại, chuẩn bị một bữa cơm trong một nhà hàng năm sao để nói chuyện hợp tác với Dương Từ, thức ăn gọi lên đều là đồ hợp khẩu vị anh ta, không chút mảy may lo lắng nào.

Dương Từ nhận được lời mời của Kim Kiệt, quyết định cùng đi ăn, có một đội ngũ kinh nghiệm đầy mình dù sao cũng tốt hơn không có ai, vì Mạnh Quý Tư nên rất nhiều đội ngũ không dám đắc tội anh ta, mà Kim Kiệt lại là cháu ngoại giám đốc đài truyền hình Tam Tinh, tự nhiên không sợ đắc tội Mạnh Quý Tư.

Lần này cô chỉ mang theo Lưu Bối Mông đi cùng.

Lưu Bối Mông vừa đến nơi đã nhìn đảo mắt xung quanh, đối với cô bé, đây là lần đầu tiên bước vào quán ăn hạng sang thế này, tất nhiên sẽ thấy mới lạ.

Cửa xoay tròn ở lối vào cho cô bé thêm chút thời gian để bình tĩnh hơn.

Dương Từ cũng thích nhìn dáng vẻ cô bé vui cười, Lưu Bối Mông bây giờ rất giống Dương Từ lúc bé, hồi ấy Dương Từ cũng sẽ đi theo sau lưng cô gọi cô là chị, lần đầu tiên thấy cửa xoay cũng đi vòng theo cửa mấy vòng, đến khi tự làm mình choáng váng mới thôi.

Vào phòng bao, ngoài Kim Kiệt còn có hai nhà sản xuất truyền hình và một đám thương nhân đầu tư quảng cáo.

Dương Từ nhìn khuôn mặt những người này, thấy hơi quen, nói tới nói đi, nhà đầu tư đồ uống điện thoại còn có tận mấy người, không ngờ Kim Kiệt lại có tự tin như vậy, cô còn chưa quyết có giao phần chế tác chương trình cho anh ta hay không mà.

Kim Kiệt đeo cái kính gọng đen, thấy Dương Từ liền đứng dậy đón vào: "Cô Dương cuối cùng cũng đến rồi, ngoài đường kẹt xe lắm đúng không?"

"Thời gian hẹn là sáu giờ, hình như không trễ mà." Dương Từ lấy điện thoại ra nhìn, vừa đúng sáu giờ.

"Không phải quản lý Dương Từ lúc trước đây sao?"

"Trước kia Vương tổng muốn mời Dương Từ tư vấn quản lý Dương đây có thể thanh cao, sao giờ lại sa sút đến độ chịu ăn bữa cơm với nhà đầu tư rồi?"

Âm lượng xì xào bàn tán tuy không cao, nhưng vẫn truyền vào tai Dương Từ không thiếu một chữ.

Gương mặt đẹp trai của Kim Kiệt lộ vẻ lúng túng, vốn đẩy Dương Từ đến vị trí ghế giữa, giới thiệu: "Các vị lão tổng, đây là người lên kế hoạch cho chương trình mà tôi đã nhắc đến với các vị, Dương Từ, các vị đây là nhà đầu tư cảm thấy có hứng thú với chương trình."

Dương Từ gật gù đầu với bọn họ, cô biết với sức mình bây giờ không thể đối đầu lại những người này.

"Dương Từ, cô bé lanh lợi sau lưng cô là vậy? Rất xinh đẹp." Một tên mập mặt mũi bóng dầu, tai to mũi tẹt hỏi.

Trong mắt Dương Từ thoáng qua tia sát ý, người đàn ông này là giám đốc truyền thông của một công ty ô tô, thích chơi phụ nữ, khá có tiếng trong giới, và nữ minh tinh bị hủy hoại trong tay ông ta cũng không ít.

"Nghệ sĩ tôi mới kí hợp đồng, Lưu Bối Mông." Dương Từ lạnh nhạt đáp.

Kim Kiệt vội vàng nháy mắt với thư kí, lập tức có một nữ minh tinh hạ tư lắc eo nhỏ chậm rãi đi tới, mùi nước hoa trên người rất nồng, chỉ thấy cô ta mềm mại như không xương dựa vào tên mũi tẹt, gắt giọng: "Dư tổng lâu lắm không tới tìm em, là do đã có người mới? Nghe nói Dư tổng mới đầu tư một chương trình truyền hình mới?"

Trong mắt tên mũi tẹt lộ vẻ chán ghét.

Lưu Bối Mông thật sự nhìn không nổi, liền nói: "Chị, em đi phòng vệ sinh một lát."

Dương Từ đáp: "Chị đi với em."

Ra khỏi phòng bao, Lưu Bối Mông mới lên tiếng: "Người mới vào có phải một diễn viên từng đóng phim trên ti vi không? Trong phim rõ ràng trông rất thuần khiết, sao tới đây lại...?"

Dương Từ trầm giọng: "Quy tắc ngầm là việc thường thấy trong giới giải trí, Lưu Bối Mông, thật ra chỉ cần lát nữa em chọn đại một người trên bàn ăn là liền có thể lo sinh hoạt cả đời cho bà nội mà không cần lo lắng, tiền đồ cũng thuần buồm xuôi gió, có muốn không?"

"Chị, em không muốn đâu, nếu nhất định phải thế thì chờ bà nội khỏi bệnh em sẽ bán thận trả tiền cho chị." Lưu Bối Mông nóng nảy, trong đôi mắt xé, nước mắt đã dâng phũ.

Dương Từ cười cười với cô bé: "Hy vọng em có thể nhớ mãi những lời này, yên tâm, chị sẽ để em trở thành ca sĩ bằng bản lĩnh thực của mình, chứ không phải thông qua con đường này. Đi thôi, chúng ta về nhà."

"Vậy còn bữa cơm?" Lưu Bối Mông hỏi.

"Kim Kiệt cũng quá không để chúng ta vào mắt, chương trình còn chưa giao cho anh ta, anh ta đã vội đi tìm nhà đầu tư đặt quảng cáo. Đội ngũ thế này để tìm cái khác cũng được." Dương Từ đẩy xe lăn rồi đi.

Chẳng qua là, khi hai người còn chưa đi tới thang máy, Kim Kiệt đã chạy ra ngăn lại: "Cô Dương, Du tổng đó nói muốn mời Lưu Bối Mông cùng uống rượu."

"Bối Mông còn là vị thành niên, không thể uống rượu." Dương Từ từ chối.

Kim Kiệt nói: "Cô Dương hẳn rất rõ ràng, bây giờ cô không có tiếng nói gì trong Cát Tư giải trí, nếu muốn thành công, chỉ cần để Lưu Bối Mông đi cùng Du tổng mấy ngày, rồi sau tài nguyên của Lưu Bối Mông sẽ tới tập tễn đập không lo."

"Không cần, cảm ơn." Dương Từ bấm nút thang máy.

Thang máy chưa tới, đã có mấy người áo đen vây quanh họ, mũi tẹt lần chuỗi phật châu bước tới: "Dương Từ, rượu vẫn chưa uống, sao đã vội đi rồi?"

"Du tổng, trong nhà có việc gấp đột xuất." Dương Từ không nhìn ông ta, lớn lên xấu như vậy, cô chỉ sợ nhìn thêm mấy lần nữa sẽ bị đau mắt hột mắt.

Du mũi tẹt đi lại gần phía Lưu Bối Mông, nói: "Lưu Bối Mông đúng không? Giờ Dương Từ có việc gấp thì cứ để cô ấy về trước là được, em uống cùng anh mấy ly rượu nhé? Lát nữa uống xong anh lấy siêu xe chở em ra ngoài hóng gió?"

Lưu Bối Mông sợ đến mặt mũi trắng bệch, toàn thân run rẩy nhìn Dương Từ.

Dương Từ trấn định nói: "Du tổng, dựa chín ép không ngọt."

"Dương Từ, giới giải trí này không còn chỗ đứng cho cô đâu, cô hẳn rõ ràng, chỉ cần uống xong mấy ly rượu này rồi thì cô Dương đây sẽ lại thành Dương đại quản lý như xưa." Du mũi tẹt nói.

Dương Từ nhìn bàn tay ông ta, nói: "Tôi làm rơi ví tiền trên xe, đề Bối Mông đi lấy giúp, tôi uống cùng các vị trước được không?"

Mũi tẹt nhìn Dương Từ, gương mặt không bằng đám minh tinh trang điểm tỉ mỉ, nhưng so với người bình thường vẫn xinh đẹp hơn nhiều, không khỏi có chút động tâm, liên động ý.

"Bối Mông, xe ở chỗ Tề Hải, em không có số Tề Hải nhĩ, cầm cái điện thoại này đi, nếu lát không tìm được thì gọi điện hỏi cậu ta." Dương Từ nhấn máy cái trên điện thoại, rồi đưa máy cho Lưu Bối Mông.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đóng dấu

Edit: DươngLam

Lưu Bối Mông nhận máy rồi nhanh chóng rời khỏi nơi làm mình kinh hãi, vào thang máy rồi vội mở di động lên, bên trong là một bản note soạn sẵn, hẳn là Dương Từ mới soạn tạm vừa nãy: "Em đừng báo cảnh sát, cũng vô dụng thôi, mau rời khỏi nơi này, chờ chị quay về."

Lưu Bối Mông khóc không thành tiếng, chị ấy tốt với cô như vậy, sao cô có thể bỏ lại mình chị, cô bé vội vàng bắt một chiếc taxi, phải nhanh về tìm Tề Hải, Tề Hải nhất định sẽ có cách cứu chị.

Trên bàn cơm, cả bàn đồ ăn phong phú khiến Dương Từ mất sạch khẩu vị.

Kim Kiệt rót cho cô một ly rượu vang đầy, cô cầm lên uống luôn một hơi cạn sạch, vì có cụng ly cũng chẳng được mấy người cụng lại.

"Dương Từ, từa lượng tốt lắm."

Tên mũi tẹt khó ưa phun nước miếng khích lệ.

Rượu một ly lại một ly chảy xuống bụng, trên bàn đã có một đám gục xuống, nhưng Kim Kiệt và mũi tẹt thì vẫn còn chuốc cô uống tiếp.

Cô nhìn thấy thời gian, đã nửa giờ trôi qua, Lưu Bối Mông hẳn đã an toàn trở lại nhà máy rồi.

"Du tổng, thời gian không còn sớm, rượu cũng uống xong hết rồi, thôi thì hôm nay tạm đến đây vậy, việc quảng cáo chúng ta sẽ bàn lại sau nhé, giờ tôi xin phép về trước." Hôm nay Dương Từ đã uống ít cũng phải hai chai rượu vang, hơi say rồi, bây giờ cô còn có thể giữ chút ý thức, nhưng uống thêm vài ly nữa thì chưa chắc.

Du mũi tẹt lộ ra nụ cười đắc ý, nói: "Hôm nay tôi có thể vì các cô mà bỏ qua cô nàng hạng tư, giờ cô cũng say rồi, chúng ta lên tầng trên mượn một phòng mới phải chứ."

"Sao ông không tự cầm gương lên soi lại mặt mình đi? Cùng tôi thuê phòng? Ông cứ nằm mơ đi!" Rồi Dương Từ cầm ly rượu hất luôn vào mặt Du mũi tẹt.

Du mũi tẹt thờ hồn hển, quay ngoắt qua đám người mặc đồ đen xung quanh, nói: "Trời cô ta mang lên phòng tôi, miệng cứng như vậy, hôm nay tôi phải cho cô ta nhìn một chút oai phong của ông đây."

Kim Kiệt vội vàng khuyên nhủ: "Du tổng, nghe nói Dương Từ này là người Tô gia, ông làm vậy sợ đắc tội Tô gia thì không tốt."

"Mặc kệ cô ta là người nhà nào. Hôm nay ông nhất định phải khiến cô ta ngoan ngoãn vâng lời." Lúc này, một bàn tay Du mũi tẹt đã nắm lấy cầm Dương Từ.

Dương Từ chán ghét, lại đã uống nhiều rượu, chợt nôn tất cả những thứ vừa ăn, bắn trúng vào tay ông ta.

Du mũi tẹt tức giận giờ chân, quay sang nói với Kim Kiệt: "Nghe nói cậu có loại thuốc có thể khống chế thần kinh, lấy ra cho cô ta dùng đi."

Kim Kiệt suy nghĩ cẩn thận một hồi, Du tổng này vẫn luôn là cơm cha áo mẹ của anh ta, Dương Từ thì vốn có tiếng nhân phẩm không tốt trong giới giải trí, chẳng ai thêm ngó tới, so nặng nhẹ tất nhiên Kim Kiệt sẽ chọn người trước.

Dương Từ lo lắng, gắng gượng ngậm miệng cũng không chống được thứ được vật bọn họ đang chích vào tĩnh mạch.

"Du tổng, ông phải suy nghĩ cho kĩ, bằng sức ông liệu có thể ngăn được sự công kích của công ty Tô gia hay không, nếu ông cho là mình có thể thì cứ việc thử." Trong lời nói của Dương Từ tràn đầy uy hiếp.

Du mũi tẹt cười nói: "Tô gia có lợi hại chắc cũng không bằng Diệp gia đâu nhì."

Dương Từ bấm mạnh vào tay mình, lại là Diệp gia, đời này cô cứ nhất định phải chết trên tay Diệp gia sao?

Vào tới trong phòng tổng thống, Dương Từ thực sự tức giận bản thân, sao nãy lại vì lo lắng cho Lưu Bối Mông mà đưa điện thoại cho con bé chứ, nếu không bây giờ cũng không đến nỗi rơi vào thế bị động như vậy, thừa lúc ý thức còn tỉnh táo, cô cầm đèn bàn ném mạnh xuống đất, lấy mảnh vụn cắt động mạch của mình.

Bây giờ chết dù sao cũng tốt hơn là bị làm nhục, con người chết rồi có thể thành quỷ không? Nếu có thể thì dù chết thật cô cũng không muốn xuống địa ngục.

Dù là hồn phi phách tán, cô cũng phải gây phiền toái cho Dương Từ Từ và Côn Tần cả đời.

Ý thức mất dần.

Du mũi tẹt chào Kim Kiệt và đám nhà đầu tư kia liền lộ ra nụ cười khả ố bước vào phòng, thấy Dương Từ ngã trong vũng máu, lập tức hơi rượu trong người bay sạch.

Diệp Bộ Hàng đang ở trong công xưởng, nghe được Lưu Bối Mông nói Dương Từ gặp nguy hiểm, vội ngựa không ngừng vó bắt một chiếc taxi chạy tới, một đường thông suốt không trở ngại, không nghĩ tới vẫn trễ một bước, đã thấy Du mũi tẹt đang đứng cạnh Dương Từ, mặt mũi trắng bệch, còn Dương Từ thì nhợt nhạt nằm trong vũng máu.

"Diệp thiếu?" Lúc Du mũi tẹt thấy Diệp Bộ Hàng chợt cảm giác như được thấy thần tiên, "Ngài ra ngoài lúc nào vậy, ngài giúp tôi một tay với, tôi chỉ muốn chơi cô ta một chút thôi, thật không nghĩ tới chuyện sẽ thành thế này."

Đôi mắt tinh khiết đen thuần của Diệp Bộ Hàng ngập vẻ hung ác, nói: "Du Quan, lần này pháp luật có tha, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho ông, cô gái tôi nuông chiều ông cũng dám chơi sao?"

Du mũi tẹt sợ hãi: "Thật xin lỗi, Diệp thiếu, tôi không biết, thật sự không biết."

"Còn không mau gọi bác sĩ tới đây?" Diệp Bộ Hàng ngồi xuống xé quần áo Dương Từ ra để sơ cứu, nhìn dáng cô gầy yếu như vậy khỏi nói có bao nhiêu đau lòng.

Bây giờ cậu không còn nghĩ được tình cảm của mình với Dương Từ là thế nào, chỉ biết rằng cậu không muốn để Dương Từ chết.

"Tít tít tít."

Tiếng máy móc vang lên, Dương Từ chậm rãi mở mắt, ánh nắng nhu hòa chiếu vào thân thể làm cô thấy ấm áp, lần đầu tiên sau tai nạn năm đó cô cảm thấy cảm giác ấm áp ở chân.

Trước mắt mơ hồ, cô dụi mắt, trông thấy một khuôn mặt vô cùng đẹp trai, tựa như thiên sứ.

"Cô tỉnh rồi." Rốt cuộc Diệp Bộ Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi còn sống?" Dương Từ sờ lên khuôn mặt Diệp Bộ Hàng, véo một cái thật mạnh, thấy trên mặt cậu ta không hề có biểu cảm đau đớn, "Hóa ra là đang nằm mơ."

Diệp Bộ Hàng búng nhẹ một cái lên trán cô: "Vậy cô xem thể này có đau không?"

"Không phải tôi đang ở trong quán rượu sao? Sao giờ lại ở đây? Đây là đâu?" Dương Từ hỏi.

Diệp Bộ Hàng nắm tay cô thật chặt: "Tôi đã bảo có chuyện gì cũng không được tự ngược đãi mình, cô lại quên rồi?"

Dương Từ thấy cổ tay mình đã được quấn một tầng băng gạc dày, đoán được là khi cô tự cắt cổ tay thì cậu ta kịp thời tìm đến và đưa về.

"Tôi thế nào hẳn chưa tới lượt cậu để ý đâu." Dương Từ giãy tay mình khỏi tay cậu ta.

Diệp Bộ Hàng không cầm lòng, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn, tỉ mỉ cọ xát, hồi lâu sau mới buông ra: "Nơi này đã bị tôi đóng dấu, hẳn giờ đủ tư cách

để ý rồi chứ?"

Dương Từ nhìn khóe mắt cậu ta, còn vết nước mắt hơi mờ, hỏi: "Cậu khóc?"

"Không có." Diệp Bộ Hàng lau sạch, làm sao cậu thể khóc được?

"Thôi đi, tên họ Du mũi tẹt kia sao rồi?" Dương Từ hỏi.

"Diệp gia tra ra chuyện ông ta lợi dụng chức vụ nhận tiền hối lộ, đã tố cáo lên tòa án, bây giờ đang bị tạm giữ trong trại tạm giam." Diệp Bộ Hàng cảm tới cái hộp giữ nhiệt, cháo bên trong vẫn còn khá ấm.

"Uống cháo không?"

Dương Từ há miệng nuốt cháo, "Chắc do Tề Đồng nấu? Đám vô lương tâm này, sao chẳng ai tới thăm hết vậy?"

"Luu Bối Mông và Tề Đồng cùng đi thăm bà nội con bé, Chu Nghệ Vi hẳn là tới Tô gia thông báo tình trạng của cô." Diệp Bộ Hàng tiếp tục đút cháo.

Dương Từ thật sự rất đói, một mình ăn hết cả hộp cháo đầy.

"Mèo khóc chuột giả từ bi, Tô gia đó làm gì có ai quan tâm tới thật, bọn họ chỉ nũa tôi chết sớm một chút, lại bớt một người tranh gia sản với họ." Dương Từ ăn no rồi dựa vào giường, nói.

"Cũng không thể nói vậy, dù sao vẫn là người nhà."

Dương Từ liếc cậu ta, nghiêm mặt: "Tề Hải, đừng tưởng rằng cậu đóng dấu cho tôi được thật, cho dù cậu thật sự là bạn trai cũng không thể kiểm soát sinh hoạt của tôi, huống chi người tôi yêu là Côn Tẫn, không phải cậu. Làm người quan trọng nhất là phải biết thân biết phận, cậu chỉ là nghệ sĩ của tôi thôi, biết chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hận không giết được cậu ta (1)

Edit: Dương Lam

Dương Từ vừa thốt ra lời này, ngoài cửa đã vang lên tiếng cười chế nhạo của Dương Tư Tư.

"Cũng biết là cô không bỏ được Côn Tẫn, chỉ cảnh cáo cô, bây giờ Côn Tẫn là bạn trai của tôi!" Dương Tư Tư cầm bó hoa bước vào.

Dương Từ: "Cô tới đây làm gì?"

"Chỉ là nghe nói cô ăn cơm với Du tổng, nghĩ trước kia cô không muốn tham gia những việc kiểu này, nên tới hỏi xem sao giờ lại thay đổi rồi?" Dương Tư Tư đưa hoa tới trước mặt Dương Từ.

Dương Từ nhàn nhạt liếc nhìn rồi nói: "Hoa cúc này cô cứ giữ lại tự thưởng thức đi."

"Đưa sớm cũng tốt, để tránh lúc tôi không có ở thành Tam Tỉnh này lại đưa không kịp." Giọng Dương Tư Tư nghe vô cùng ác độc.

Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Từ, vốn tưởng cô sẽ rất tức giận, nào ngờ cô chỉ hơi mỉm cười.

Dương Từ nhận hoa: "Đúng vậy, lúc tôi chết thì cô ở mộ cô chắc còn cao hơn cô bây giờ, cũng không thể chỉ có tôi tặng hoa cúc cho cô được."

Gương mặt xinh đẹp của Dương Tư Tư bị chọc giận tới xanh trắng lẫn lộn, sao cô ta có thể quên được, về miệng lưỡi lúc nào Dương Từ cũng chiếm tiện nghi.

"Nơi này không hoan nghênh cô, mau sớm đi thì hơn." Thấy Dương Tư Tư vẫn chưa chịu đi, cô nói.

Dương Tư Tư: "Nghe nói cô đang tổ chức một chương trình gameshow, trước kia không phải cô không thích nhất chuyện tôi tham gia gameshow sao? Hóa ra cũng chỉ là giả thanh cao."

"Trước kia cô cũng chưa phải tiểu tam, cũng không tự bán đứng ** mình, giờ thì sao?" Dương Từ quét mắt nhìn cô ta.

Dương Tư Tư tức giận: "Tôi không muốn tranh luận với cô mấy chuyện này, chương trình này tôi nhất định tham gia."

"Cô là người bận rộn, chắc không có nhiều thời gian như vậy? Hơn nữa tiền vốn của tôi không nhiều, không trả nổi phí diễn của cô." Dương Từ tắt không ngốc đến độ mời cả Dương Từ Từ vào.

Dương Từ Từ nói điều kiện: "Thời gian của tôi bây giờ rất nhiều, phí diễn cũng có thể không lấy, hơn nữa chương trình này nếu có tôi tham gia thì dựa vào số fan của tôi sẽ giúp lượng view tăng cao."

"Chương trình của tôi cần cô quan tâm, cứ đi." Dương Từ chỉ ra cửa.

"Vậy cô cứ chờ đi." Dương Từ Từ giậm chân tức giận rồi xoay người đi thẳng.

"Phách phách phách." Dương Từ Từ vừa đi, đã có một chuỗi tiếng vỗ tay vang lên, "Tuyệt vời."

"Mề Khả Nhi? Cô không ở bên Mạnh tổng, qua chỗ tôi làm gì?" Dương Từ hỏi.

Mề Khả Nhi tự nhiên ngồi lên giường bệnh của cô, nói: "Cô thật là chẳng quan tâm chuyện ở giải trí Cát Từ chút nào, tôi đã bị sa thải mấy ngày rồi, hôm nay tôi tìm cô là để đòi nợ."

"Nợ gì?"

"Tiền tôi thuê thủy quân khen ngợi Chu Nghệ Vi thay cô."

Dương Từ không hiểu, "Chuyện của Chu Nghệ Vi đâu cần dùng thủy quân."

"Coi như là người bạn phái nữ duy nhất của cô, trong lòng cô nghĩ gì tôi biết cả rồi đấy." Mề Khả Nhi ném giấy tính tiền ra.

Lúc này Dương Từ mới phản ứng lại được: "Cô là Ong Mật?"

"Bingo!" Mề Khả Nhi búng tay, "Bây giờ trên mạng ngập tin tức Trâu Diễm tuyên bố sẽ tham gia chương trình của cô, lượng view hẳn sẽ không thấp, bên cô hẳn đã nhận được thư xin tham gia của nhiều nghệ sĩ lớn rồi chứ?"

Dương Từ nhìn lại Tề Hải, nói với cậu ta một câu: "Cám ơn."

"Đây cũng là tôi làm vì mình." Trong lòng Diệp Bộ Hàng chẳng rõ là cảm xúc gì, cô nàng này bị ngu à? Côn Tẫn đối với cô ấy như vậy mà vẫn còn thích hẳn ta!

"Tôi đã tìm rất nhiều công việc mới nhưng không có cái nào hài lòng, tổ chế tác bên cô còn thiếu người không?" Mề Khả Nhi dựa nghiêng người vào ghế, hỏi.

"Năm nay cô hai mấy tuổi?" Dương Từ hỏi.

"Tuổi phụ nữ là ***, không nên hỏi."

Dương Từ đánh giá Mề Khả Nhi, trừ có hơi lớn tuổi, vóc người và gương mặt đều không hề kém, không đeo cái mắt kiếng làm việc thì cũng là một mỹ nữ có vẻ đẹp tự nhiên, "Còn thiếu một học viên, cô cũng gia nhập luôn đi, thuận tiện hỗ trợ việc quảng cáo trên mạng."

"Tôi làm nghệ sĩ? Cô đề cao tôi quá rồi đó." Mề Khả Nhi vội từ chối.

"Kỹ thuật diễn của cô cũng không tệ, làm nghệ sĩ sẽ không bị uống phí tài năng." Dương Từ nhỏ đầu kim tiêm ra, "Đi thôi, nhân lúc nghỉ tết thời gian nhiều, tranh thủ chuẩn bị chương trình cho xong."

"Cô có tổ huấn luyện rồi? Tuy nói có Trâu Diễm gia nhập, nhưng phía giám khảo, huấn luyện dù không quá nổi cũng không thể là kẻ vô danh chứ."

Dương Từ lại không chút lo lắng: "Theo như lời cô, Trâu Diễm đồng ý tham gia, cùng với mạng giao thiệp của cô ấy hẳn không cần phải nói rồi, thiên kim Trâu gia, em gái Tôn phu nhân của Diệp gia, nguyên Đoàn trưởng Văn binh đoàn, người trong giới giải trí nếu có thể dựa vào cái cây to này, vậy nhất định sẽ nổi lên nhanh chóng. Tổ đạo diễn và khách quý đâu cần tìm nữa? Ngồi sàng lọc là đủ rồi."

Mề Khả Nhi bội phục: "Dương Từ, không thể không nói vận khí của cô thật tốt."

"Nếu vận khí tốt thì bây giờ sẽ không gặp cảnh chân không thể cử động. Bao giờ Diệp Bộ Hàng ra tù tôi nhất định phải đi đánh nát chân cậu ta."

Diệp Bộ Hàng đứng bên chột rừng mình, chút tình cảm nam nữ vừa sinh ra với Dương Từ lập tức bay biến, hay là khi giúp Dương Từ tốt lên rồi hãy cứ cách xa cô ấy một chút thì hơn.

Mề Khả Nhi nói: "Năm ấy cô tung tin với truyền thông việc cậu ta là con nhà quyền quý, đùng chết người cũng không sao, thật ra cũng nên suy nghĩ kỹ, nếu cậu ta chỉ là đứa bé nhà bình thường, thì bảy năm tai ương lao ngục này không nên phải chịu đựng, người chưa thành niên lái xe gây tai nạn, theo luật pháp nhiều nhất cũng chỉ nộp tiền phạt hoặc hủy bỏ bằng lái, nào có nghiêm trọng như vậy."

"Mề Khả Nhi, đó là vì người cậu ta đâm phải không phải cô, cậu ta phá nát ước mơ cả đời của tôi, lúc ấy tôi chỉ hận không thể giết cậu ta." Dương Từ nắm chặt tay.

Trên mặt Diệp Bộ Hàng không thể hiện gì, nhưng gợn sóng ấy náy trong lòng đã dâng trào mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dương Tư Tư nhảy lầu (1)

Edit: Dương Lam

Tin Trâu Diễm tham gia chương trình đã dẫn tới một hồi phong ba trên mạng, cuối cùng Dương Từ chọn ra một đội nhóm toàn là sinh viên đại học đảm nhiệm việc sản xuất chế tác chương trình.

Kì đầu tiên thu tại ngay bên trong công xưởng, nội dung chương trình không có đóng kịch, không có trò chơi, chỉ là việc luyện tập huấn luyện khô khan, và phần cảnh Mao Quan Hồng mắng chửi như bắn pháo liên hoàn.

Dựa theo lời trong nghề, loại gameshow không kịch bản không tiết lộ bí mật nghệ sĩ thế nào, rating nhất định không lên được.

Vậy mà lượng view trên internet hiện đã vượt qua mười tỉ, trong nháy mắt những nghệ sĩ tham gia đều có thêm vô số người hâm mộ.

Âm giọng cá heo - Tề Đồng tuy tướng mạo thật xin lỗi người nhìn, nhưng tổ đội cùng với Lưu Bối Mông trai tài gái sắc so với những tổ đội hào nhoáng của giới giải trí hiện tại vẫn tốt hơn nhiều, đoạn video bài hai người này hát chung đăng lên weibo có lượt view lên tới mấy chục ngàn.

Lưu Bối Mông còn nhỏ tuổi nhưng tiếng hát như có tác dụng trấn an lòng người, kĩ thuật dù còn non nớt, nhưng được Trâu Diễm cực lực khen ngợi, còn nói nếu cô bé mà được học thanh nhạc từ nhỏ, thì đã sớm là thiên hậu nước C, đánh giá cao đến làm người ta chắc lưỡi hít hà.

Mề Khả Nhi trên sân khấu không biểu diễn gì nhiều, nhưng thiết kế quần áo tinh xảo trên người đã tạo thành trào lưu mới trên mạng, đồng đảo cửa tiệm cho đám vớng hồng chưng bày kiểu dáng giống vậy, lượng tiêu thụ cực cao.

Sau khi Chu Nghệ Vĩ ra sân, người nhục mạ cô ấy đã ít đi rất nhiều, tính cách không thích rút cùi dưới đáy nồi bỏ đá xuống giếng của cô ấy cũng khiến nhiều người yêu quý.

Còn năm người khác, tất cả đều là tân sinh từ các trường nghệ thuật, nam siêu đẹp trai, nữ siêu đẹp gái, vốn đã có ít người hâm trên weibo, sau lần phát này, nhờ nhan sắc và thông minh mà thu hút thêm không ít fan mới.

Xuất sắc nhất phải kể đến Diệp Bộ Hàng, dung mạo cậu ta nghiền áp hết đám người trong chương trình này, vốn đã đẹp trai, sau trải qua make up tạo hình chuyên nghiệp trông chẳng khác gì trích tiên trên trời, diện mạo hiếm gặp trên đời, nhất là khí chất tiêu dao phóng khoáng trên người kia lại càng hiếm có.

Cậu ta vừa hát, trừ âm sắc không ổn định thì không có bất cứ vấn đề gì, trả lời lễ độ, đúng chuẩn công tử khiêm tốn dịu dàng như ngọc, thử hỏi có cô gái nào chống lại được đôi mắt thuần túy như trẻ thơ kia?

Cái tên Tề Hải vũng vàng trên top hot search ba ngày, mặc dù có phần do Mề Khả Nhi trợ giúp, nhưng số fan theo dõi trên weibo thì không hề có ai là fan ảo bỏ tiền mua.

Game giải trí chân chính, không có đóng kịch, sửa chữa hậu kì, sau khi chương trình phát được ba kì đã nhận được lời mời của không ít đài truyền hình cùng với đề nghị đặt quảng cáo, hết thấy các thứ này Dương Từ đều không bận tâm.

Chỉ riêng lợi nhuận từ trang web video đã đủ để cô tiếp tục chương trình, cần gì phải thêm quảng cáo để tự đánh mất quyền không chế.

Bên trong công xưởng, Dương Từ khoác cái áo choàng dài màu đen, nhìn hoa anh đào bên ngoài đã nở rộ hoàn toàn, mùa xuân cuối cùng cũng tới, vạn vật lại sinh sôi, hoa anh đào có thể coi là loài hoa Dương Từ thích nhất, khi còn bé cô ghét nhất hoa anh đào, vì cô biết thời gian nở của anh đào ngắn tới đáng thương, hoa nở đồng nghĩa với hoa tàn.

Trong hai tháng này, Dương Tư Tư tựa như biến mất vậy, không thấy tin tức hay tham gia chương trình gì, từ tháng giêng là giai đoạn danh tiếng cô bùng nổ đã không nghe tin gì, ngay cả quảng cáo, làm người đại diện phát ngôn gì cũng không thấy.

Hoa đào tuy nở rộ không lâu, nhưng cũng không tàn nhanh đến thế.

Hôm đó ở bệnh viện, nếu Dương Tư Tư thực sự sống tốt, thì cao ngạo như cô ta hẳn sẽ không đến tìm cô giúp đỡ.

Là ai đã lấp kín đường sống trong giới của Dương Tư Tư?

"Hình như trời chuyển nắng rồi? Có muốn ra ngoài phơi nắng không?" Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Từ ngồi bên cửa sổ, vẻ yên tĩnh thuần khiết này rất ít thấy ở cô.

"Giờ không thích hợp để ra ngoài, fan của cậu nhiều quá, nhiều đến mức khó tin." Dương Từ nói, tốc độ tăng fan của Dương Tư Tư và Côn Tẫn đã coi là nhanh trong giới giải trí này, nhưng Tề Hải còn nhanh hơn, nhìn khắp số bình luận weibo của cậu ta, đám nick ăn theo không có cái nào, toàn bộ đều là fan thật.

Diệp Bộ Hàng đẩy cô ra chỗ có nắng: "Bọn tôi nổi tiếng chẳng lẽ không phải việc cô muốn?"

"Tề Hải, mới có một đoàn làm phim tới tìm cậu, là phim cổ trang, tôi thấy rất hợp với cậu, có muốn thử một lần không?" Dương Từ hỏi.

"Còn Học viện Giải trí Công xưởng phải làm sao?" Diệp Bộ Hàng hỏi lại.

"Cũng đến lúc cậu nên bị loại rồi, cậu biết mà, năng lực của cậu trong chương trình không phải người mạnh nhất." Dương Từ đáp.

Diệp Bộ Hàng còn đang muốn lui xuống, bảo cậu đóng phim, sao có thể chứ?

Đúng lúc này điện thoại Dương Từ vang lên, bên kia truyền tới một giọng nói dồn dập: "Dương Từ, cô điên rồi, để có được địa vị bây giờ Tư Tư đã phải từ bỏ cả tôn nghiêm và trong sạch của mình, cô lại thăm ngáng chân cô ấy, nếu lần này Tư Tư có chuyện gì, tôi sẽ để cô phải đền mạng."

"Côn Tẫn, anh nói chuyện cho đàng hoàng, tôi ngăm ngáng chân cô ta? Ngáng cái khi gì? Là tự cô ta ngu xuẩn tìm chỗ chết." Lửa giận của Dương Từ bùng nổ.

Ngoài cửa, Lưu Bối Mông vội vàng chạy vào: "Chị, chị, không xong rồi, Dương Tư Tư đang muốn nhảy lầu ở trên sân thượng của giải trí Cát Tư."

"Kệ cô ta, chết sớm cũng tốt." Dương Từ tắt cuộc gọi, thị lực của cô vốn không tệ, trên cành cây, đóa anh đào điểm lệ nhất đã phiêu linh theo gió.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dương Tư Tư nhảy lầu (2)

Edit: Dương Lam

"Nhưng chị à, dù sao chị ấy cũng là chị em cùng lớn lên từ nhỏ với chị." Lưu Bối Mông khuyên nhủ.

Dương Từ nắm chặt tay, thân thể hơi run lên: "Lưu Bối Mông, có phải em cảm thấy chị rất tuyệt tình?"

"Dù em không quen biết gì Dương Tư Tư, nhưng trước một mạng người đang nguy cấp, nếu có thể giúp một tay thì em sẽ giúp." Gương mặt xinh xắn của Lưu Bối Mông có quang sáng thánh mẫu chói lọi.

Dương Từ cắn môi: "Cô ta sẽ không cam lòng mà chết, cô ta phải sống tốt hơn bất cứ ai, chưa đạt được chị đây vào vũng bùn, sao cô ta chịu chết được?"

Diệp Bộ Hàng nhận ra Dương Từ đã dần không bình tĩnh, lời nói này thật giống như cô rất hiểu Dương Tư Tư, nhưng lại khiến cậu thấy sợ, nhìn dấu răng trên môi cô mà không kiềm được đau lòng, cô nàng này lại tái phát bệnh cũ rồi, nhưng không biết là đau nơi nào? Vì đau lòng nên mới chuyển đau đồn ra đôi môi?

"Lưu Bối Mông, em ra ngoài trước đi." Vừa nói, Diệp Bộ Hàng vẫn nhìn môi Dương Từ chăm chăm.

Lưu Bối Mông rất nghe lời Diệp Bộ Hàng, nhanh chóng rời đi.

Khóe mắt Dương Từ chảy xuống một giọt nước mắt, từ nhỏ đến lớn cô chưa khóc bao giờ, sao chỉ trong một thời gian ngắn gần đây lại khóc nhiều như vậy?

"Dương Từ, cô nói không sai, cô ta sẽ không cam lòng chết như thế, cho nên cô không cần lo lắng." Diệp Bộ Hàng nhẹ nhàng nắm tay Dương Từ, tay

cô rất lạnh.

"Tề Hải, cậu nói có phải tôi rất tuyệt tình không?" Dương Từ hỏi.

Diệp Bộ Hàng dùng ánh mắt vô cùng tinh khiết nhìn cô: "Không có, là cô ta tự muốn tìm cái chết, không liên quan gì đến cô."

Tay Dương Từ đỏ đẫm mồ hôi, nói: "Tề Hải, có thể bế tôi lên giường được không, tôi lạnh quá."

Mỹ nhân nói ra yêu cầu thế này, là ai cũng sẽ không cự tuyệt, Diệp Bộ Hàng giúp cô sửa lại chăn, dịu dàng an ủi: "Mau ngủ đi, những ngày qua cô đã vất vả vì chương trình nhiều rồi."

Dương Từ nói: "Cậu có thể đừng đi không, ngủ với tôi nhé."

Dương Từ lúc này như đứa bé bất lực vậy.

"Được, tôi không đi." Diệp Bộ Hàng nhẹ giọng an ủi.

Trong mộng, Dương Từ mê sảng, gọi tên Dương Từ, nhớ lại cảnh họ cùng chơi đùa khi còn bé.

Diệp Bộ Hàng nhẹ nhàng rút tay mình lại, gọi một cú điện thoại cho Diệp Vũ Âu, "Chú, Dương Từ Tur nhảy lầu là có chuyện gì vậy?"

"Tiểu Hàng, chuyện ông cụ muốn thấy thì chú đều không muốn nó xảy ra, cháu cũng nói mấy năm nay Dương Từ Tur này có thành tựu như vậy trong giới giải trí tất không thể thiếu công ông cụ, chú muốn để ông ta nhìn một chút, Diệp gia này sớm đã không phải do một mình ông ta quyết định."

Diệp Bộ Hàng hạ giọng nói: "Chú, cháu không quan tâm chuyện giữa chú và ông cố, cháu chỉ muốn giúp Dương Từ đạt được ước mơ của cô ấy, Dương Từ Tur với cô ấy là chị em gái cùng lớn lên từ bé, chú bức Dương Từ Tur nhảy lầu làm gì chứ?"

"Chú chỉ phong sát cô ta thôi, không phải đây là chuyện Dương Từ muốn thấy hay sao? Yên tâm đi, việc Dương Từ Tur nhảy lầu cũng sẽ không thể trở thành tin tức."

"Chú, dù sao cũng không nên bức người ta đến đường cùng."

"Ông cụ nói đúng, cháu thật giống y anh Vũ Văn, đều không quá quyết như nhau, ông cụ muốn giao hết quyền hành Diệp gia cho cháu, sợ là vẫn chưa được." Diệp Vũ Âu thật hận không thể rèn sắt thành thép.

Đôi mắt tinh thuần của Diệp Bộ Hàng mở to: "Chú nói gì?"

"Ông cụ đã lớn tuổi, thân thể hôm sau không bằng hôm trước, chức gia chủ này nói ra thì cháu làm là thích hợp, ông cụ không để cháu về Diệp gia chỉ vì cảm thấy năng lực cháu chưa đủ, bao giờ cháu về Diệp gia sẽ công bố luôn chuyện để cháu đương gia." Diệp Vũ Âu đáp.

"Chức đương gia Diệp gia này cháu sẽ không làm, để cháu nói rõ với ông cố."

Diệp Bộ Hàng cúp điện thoại, thấy gương mặt đang ngủ của Dương Từ vẫn đầy nét kinh hoàng, cậu sờ tóc mái trên trán cô, nhẹ giọng nói: "Cuối cùng cô vẫn không phải người tuyệt tình. Giờ tôi phải đi một lát, cô ở lại mơ đẹp nhé."

"Dương Từ đâu? Sao cô ta vẫn chưa tới?" Trên sân thượng, Dương Từ Tur lớn tiếng gầm to, những ngày qua cô bị phong sát đến một tiết mục cũng không thể tham gia, hỏi Mạnh Quý Tư, anh ta nói do đắc tội với người, nhưng rốt cuộc là đã đắc tội ai?

Tìm được một người hâm mộ làm việc trong Bộ Truyền thông, hỏi được là Diệp Bộ Hàng đã ra tù, việc này do lệnh của Diệp gia, tất cả, Dương Từ Tur cho rằng đều do Dương Từ mà ra, nếu lúc ấy Dương Từ không kiên quyết như vậy, thì bây giờ cô ta cũng không bị phong sát ngay lúc sự nghiệp lên cao nhất.

"Cô Dương, cô tỉnh táo lại đi." Chuyên gia đàm phán là một giáo sư tuổi chừng ba mươi, mang mắt kính gọng vàng, nhẹ giọng trấn an, "Cô Dương, sinh mạng chỉ có một, nếu cô muốn tìm Dương Từ thì có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện, nếu không cô chết mà cô ấy vẫn sống vui vẻ, cần gì phải như vậy?"

Dương Từ Tur lại bước thêm một bước về phía rìa sân thượng, hét lớn: "Dương Từ, chính là đồ đê tiện nhà cô hại tôi chết, tôi muốn cô phải chết, tôi nguyện rửa cô cả đời cũng không được hạnh phúc."

Chuyên gia đàm phán thấy chuyện không ổn, mới hỏi: "Dương Từ kia đâu? Sao còn chưa tới?"

"Giáo sư Lỗ, đã liên lạc rồi, là một người đàn ông nhận máy, nói Dương Từ đang ngủ, không tiện nghe điện thoại."

"Ban ngày mà ngủ cái gì?" Lỗ Nghị buồn bực nói, đẩy mắt kiếng, "Dương Từ kia, tâm làm từ đá à?"

Dương Từ Tur nghe Lỗ Nghị nói Dương Từ còn có thể ngủ được, không khỏi điên cuồng cười lớn: "Dương Từ, cô chờ đó, tôi sẽ tìm cô báo thù."

Rồi cô ta bước tới một bước, tầng ba mươi của cao ốc cách mặt đất gần trăm mét, cái bóng rơi xuống như con diều gió đứt dây.

Ác mộng từng hồi, Dương Từ ngủ đến tận tám giờ tối mới rời giường, đôi mắt không ngủ được.

Nhìn xung quanh, Tề Hải không còn ở đây, xe lăn cách giường rất xa, từng hồi tiếng mắng chửi truyền vào trong tai.

"Đồ độc ác Dương Từ, làm quản lý mà chèn ép nghệ sĩ, chuyện bại lộ lại phong sát Tư Tư, ép Tư Tư vào đường cùng."

"Dương Từ đền mạng đi, tiện nhân mau ra đây."

"Dương Từ, đồ tiện nhân, không mắc chết đi, sống mà gây họa cho người khác."

"Hung thù giết người, giết người phải đền mạng."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Gây chuyện

Editor: Dương Lam

Tiếng chửi rủa bỗng vang dội truyền đến, vào trong tai Dương Từ nghe như một lời nguyền, khiến đầu cô phát đau.

Dương Tư Tư, cô ta sao có thể tự sát được?

"Chị, chị, chị tỉnh chưa?" Lưu Bối Mông dù gì vẫn chỉ là cô học sinh lớp mười hai, chưa trải qua việc lớn, nên nhìn đám người mặc đồ tang đen trắng bên ngoài thì không khỏi sợ hãi.

Dương Từ chậm rãi mở miệng: "Bối Mông, em vào đi."

Lưu Bối Mông như run người: "Chị, bên ngoài nhiều người như vậy, sẽ không sao chứ? Có rất nhiều phóng viên cũng tới phỏng vấn?"

"Sợ cái gì, người ngay không sợ lý gian." Dương Từ đáp.

"Dương Từ, tuy nói người ngay không sợ lý gian, nhưng chắc không ai hiểu rõ hơn cô sức mạnh có thể giết người của dư luận đâu nhỉ?" Mễ Khả Nhi vừa bước tới giường cô vừa nói.

"Chị Mễ Khả Nhi." Lưu Bối Mông lễ phép chào hỏi.

Dương Từ hỏi: "Dương Tư Tư thật sự nhảy lầu?"

"Theo tin tức thì là nhảy thật, nhưng tôi xem video rồi, cô ta đã chú ý thấy phía dưới có đệm lót phòng hộ rồi mới yên tâm nhảy xuống, có đệm phòng hộ, hẳn sẽ không ra chuyện gì đáng ngại, bây giờ đang nằm trong bệnh viện." Mễ Khả Nhi nói.

Dương Từ cười mỉa: "Sớm biết như vậy, năm đó tôi chẳng nên cứu cô ta làm gì, thà tự làm mình bị thương cũng phải bôi xối tôi, thật ghét tôi thế à?"

Mễ Khả Nhi đẩy xe lăn tới chỗ cô: "Đi thôi, dù sao cũng phải đổi mặt."

"Không đi." Dương Từ nói. "Các người có thấy Tề Hải đâu không?"

"Không thấy." Lưu Bối Mông và Mễ Khả Nhi cùng lắc đầu.

Âm thanh ngoài cửa càng lúc càng lớn, thậm chí còn có tiếng còi xe cảnh sát.

"Cô Dương Từ, hi vọng cô có thể đồng ý cho cảnh cục chúng tôi tiến hành điều tra." Tiếng loa vang lên.

Dương Từ cau mày: "Trâu Diễm không có ở đây sao?"

"Chiều nay không phải trâu gì, cô ấy về sớm với con rồi." Mễ Khả Nhi đáp.

Dương Từ ngồi vào xe lăn, dùng tay xoa xoa mặt, vào nhà vệ sinh trang điểm như bình thường, luận khả năng trang điểm, cô làm không tệ, chỉ là trước giờ không thích bôi lỉnh lỉnh lên mặt, bản lĩnh này là do hồi mới gia nhập giới giải trí, tính tình Dương Từ Tư khó hầu hạ, các thợ trang điểm khác không muốn trang điểm cho cô ta, nên Dương Từ mới phải bỏ công đi học.

Trang điểm xong xuôi, cô đổi sang cái áo choàng dài bằng lông dê màu đậm, ngồi trên xe lăn nhưng không hề có vẻ kém người.

"Chị, chị đẹp quá ạ." Lưu Bối Mông kinh ngạc thán phục, Dương Từ thế này trông xinh đẹp vô cùng.

"Tất nhiên." Dương Từ đẩy xe lăn ra cửa.

Bên ngoài, những người hâm mộ vừa thấy cô ra đã la lớn: "Dương Từ, cô giết người phải đền mạng."

"Dương Từ, đồ tiện nhân, còn dám ra sao?"

"Yên lặng, yên lặng!" Cảnh sát vội vàng dùng loa ổn định trật tự.

"Cô Dương Từ, mới cô trình giấy tờ chứng minh thân phận, được chứ?" Viên cảnh sát nói.

Dương Từ rất phối hợp chìa thẻ căn cước ra cho anh ta xem: "Cảnh sát tìm tôi có việc gì?"

Cảnh sát xem thẻ căn cước xong, trả lại cho cô, mới nói: "Chúng tôi nhận được điện báo của lượng lớn người dân, nói là cô bức Dương Từ nhà lâu, cần phải điều tra."

"Ha ha ha, đây là chuyện tiêu lâm buồn cười nhất tôi được nghe trong năm nay đấy, anh cảnh sát, cả hôm nay tôi đều ở trong công xưởng này chuẩn bị kế hoạch quay chương trình, làm sao ra ngoài bức bách cô ta được, chẳng lẽ tôi đây còn có siêu năng lực đẩy cô ta xuống từ xa?" Dương Từ tức giận.

Vương Nhất đứng ngay phía trước, từ hồi Côn Tần và Dương Từ Tư yêu nhau, vị thiên kim Vương gia có tiền có thế tất nhiên cũng được đà, ké thêm một lượng fan, cô ta đứng ra nói: "Dương Từ, cô và chị Tư Tư trước giờ vốn có ân oán bất hòa, những ngày qua Tô gia các cô và Diệp gia vẫn luôn chèn ép chị Tư Tư, cạnh tranh bằng thủ đoạn không công bằng, nói cho cùng vẫn là cô đẩy chị ấy vào tuyệt cảnh."

"Tôi chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ, làm gì có khả năng mời Diệp gia tới giúp." Dương Từ phủ nhận.

Vương Nhất thấy Dương Từ bình tĩnh, thì càng giận: "Đồ tàn phế nhà cô, còn không chịu thừa nhận."

Dương Từ liếc cô ta: "Đám người hâm mộ Côn Tần và Dương Từ Tư, phẩm cấp đúng là chỉ đến thế, lần qua lần lại chỉ biết mắng tiện nhân và tàn phế? Có cần tôi dạy cô mấy câu không, à mà, hay là thôi đi, đầu sao người nào tàn có dạy thế nào cũng không được."

Vương Nhất tức đến độ như muốn lao lên đánh Dương Từ, đương nhiên bị cảnh sát ngăn lại.

"Cô Vương, việc này.... không thể động tay chân." Cảnh sát ngăn cản.

Dương Từ coi như đã hiểu, viên cảnh sát này sợ Vương Nhất, cô liền nói: "Anh cảnh sát, giờ đoàn trưởng Trâu vẫn còn nghỉ ngơi bên trong, sắc trời cũng tối rồi, để đợi lát nữa đánh thức cô ấy thì có khi chúng tôi phải tố cáo cấp trên việc quần chúng tụ tập ở đây gây chuyện mà cảnh sát không giải quyết, đề xin bên trên đưa người cấp cao hơn tới tiếp viện nhì?"

Cảnh sát vừa nghe Trâu Diễm cũng ở đó, vội nói: "Tôi sẽ xử lý tốt việc nơi này, nhưng cô Dương Từ, ân oán giữa cô và Dương Từ Tư tốt nhất nên sớm giải quyết cho tốt, nếu không việc như hôm nay sẽ còn không ít."

Dương Từ đáp lại: "Nếu cô ta xin lỗi tôi cộng thêm đập đầu ba cái thì tôi còn có thể cân nhắc việc có tha thứ hay không."

"Đồ đàn bà đề tiện nhà cô, Tư Tư của bọn này ôn uyển rộng lượng, cô dựa vào đâu bắt nạt một người tốt như vậy?" Đám quần chúng phẫn nộ.

Có một lượng nhỏ người hâm mộ xuyên qua hàng rào cảnh sát muốn tiến tới đánh Dương Từ.

Mễ Khả Nhi thấy vậy vội lên trước mặt Dương Từ cản lại, còn Lưu Bối Mông thì vẫn quanh quẩn ở cửa không dám lại gần, cô bé còn bà nội cần chăm sóc, không thể tùy tiện mạo hiểm.

"Tất cả dừng tay cho tôi!" Một tiếng súng vang lên.

Một chiếc xe jeep quân dụng lái đến sát cửa, một người đàn ông bước xuống xe.

"Đây không phải cảnh sát Tiền sao? Còn chưa chúc mừng anh được lên chức Cục phó đâu." Diệp Vũ Ân hơi cong môi, vẻ mặt coi thường.

"Diệp, Diệp tổng, tôi, tôi, sao anh lại tới nơi này?" Cảnh sát Tiền lắp bắp.

Vợ tôi đi làm ở đây, thấy tin tức nói nơi này có chuyện náo loạn, cô ấy sợ mất việc, nên bảo tôi tới xem sao." Diệp Vũ Ân nhìn bằng nửa con mắt, khí thế lấp tức đè ép đám người hâm mộ đang phách lối yên lại.

Cảnh sát Tiền vội nói: "Diệp tổng yên tâm, tôi sẽ tìm tiếp viện tới giải tán người gây chuyện ngay."

"Giải tán không thôi chưa đủ, phát luật nước C quy định gây chuyện đánh người phải tạm giam. Chúng ta không thể phụ tim thuê người dân đóng được, đúng không?" Diệp Vũ Âu quét mắt nhìn một hàng học sinh đã xắn tay áo định đánh người.

"Dạ dạ dạ." Cảnh sát Tiền liên tục vâng dạ đồng ý.

Dương Từ ngồi xe lăn rất không thích cái cảnh này, đây cũng là hiện trạng bi ai của xã hội, mỗi một người đều có thể khom lưng khụy gối trước những kẻ có tiền có thế, còn đứng trước người yếu hơn thì cứ ra vẻ cao cao tại thượng.

Diệp Vũ Âu nhìn Dương Từ, nói: "Còn ngại ra đó làm gì? Mau vào thôi."

"Sao anh cũng tới đây? Đừng có nói với tôi là đoàn trưởng Trâu ra lệnh, trước giờ cô ấy đều không thích xem tin tức giải trí." Dương Từ hỏi.

"Là Tề Hải không yên tâm về cô, bảo tôi tới." Diệp Vũ Âu trả lời.

"Vậy Tề Hải đâu?" Dương Từ hỏi.

Diệp Vũ Âu nhìn về phía nam, trông có gì đó như hả hê: "Sau khi Tề Hải ra tù không chịu nghe lời ông cụ trong nhà, sửa đổi làm người cho tốt, hiện đang bị huấn luyện rồi."

Trên một hòn đảo không người ở phía nam thành phố Tam Tinh, đâu đâu cũng thấy đóng lửa trại, trên cắm mấy cái đèn pin.

Một ông lão tóc hoa râm được viên cảnh vệ đỡ người, nói: "Diệp Bộ Hàng, từ khi con sinh ra vẫn được các trưởng bối Diệp gia cưng chiều trong lòng bàn tay, các trưởng bối đều đặt kì vọng lớn vào con, bây giờ đến cả chức gia chủ Diệp gia con cũng không muốn làm sao?"

"Ông cố, cháu không có năng lực đó." Khiêm tốn cũng tốt, sự thật cũng vậy, chức gia chủ Diệp gia này thực sự Diệp Bộ Hàng không muốn làm.

"Ông nói con có năng lực chính là có năng lực, con không trở lại Diệp gia làm đương gia, chẳng lẽ muốn làm con hát trong giới giải trí sao?" Diệp lão gia từ từ tức giận.

Diệp Bộ Hàng: "Ông cố, ông đừng tức giận quá, chức gia chủ Diệp gia này vẫn còn ông nội, ông chú hai, ông chú ba, bà cô nhỏ, dù thế nào cũng không tới lượt một tiểu bối như con, không phải sao?"

Diệp lão gia từ nói: "Ông già này vẫn chưa chết đâu, ông đã đặc biệt sắp xếp cho con vào trong nhà tù hải quân, chẳng lẽ con còn không rõ khổ tâm của ông?"

"Từ nhỏ con vốn rất thông minh, trong bảy năm này đã không ít bản lĩnh, đạo làm quan, đạo kinh doanh, thuật làm lãnh đạo, những người đó đều là những kẻ xuất sắc ông cẩn thận tuyển chọn, con học được bản lĩnh của bọn họ rồi, chẳng lẽ muốn những thứ đó đều thành đồ bỏ đi?" Diệp lão gia từ từ khuyên nhủ.

Diệp Bộ Hàng nói: "Ông cố, nếu con đồng ý với yêu cầu này của ông, vậy ông cũng có thể đồng ý, để con tự quyết định người làm vợ mình?"

"Được. Chỉ là tuổi con cũng không còn nhỏ, nên sớm kết hôn sinh con rồi, lão già này cũng muốn chờ đứa cháu đời thứ tư sanh ra rồi mới rồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Em gái, đã lâu không gặp

Edit: Dương Lam

"Thưa ông, vậy phía bên cô Tát thì phải nói thế nào? Cô ấy vẫn luôn đợi Diệp thiếu ra tù mà." Viên cảnh vệ bát quái hỏi nhỏ.

Ông cụ Diệp đã có tính toán riêng: "Tát Nghiên tất nhiên là người vợ duy nhất của Tiểu Hàng."

"Vậy không phải là lừa gạt Diệp thiếu sao?" Viên cảnh vệ không hiểu.

Ông Diệp nhìn Diệp Bộ Hàng đang đứng trên du thuyền phía xa, nói: "Đứa bé này, về sau nó sẽ hiểu cho khổ tâm của tôi, bây giờ cứ tạm để nó chơi một thời gia, trưởng thành rồi thì sẽ trở lại."

Diệp Bộ Hàng vừa trở lại công xưởng, đã đi thẳng đến phòng Dương Từ, tìm trái tìm phải mãi vẫn không thấy bóng cô đâu.

Cậu liền đi tới phòng Mễ Khả Nhi, gõ cửa, một lúc lâu sau cửa mới mở ra.

"Ai nha? Rạng sáng hai giờ, ngày mai còn phải quay chương trình, làm mắt tôi có quầng thâm thì phải làm sao?" Mễ Khả Nhi lim dim mắt buồn ngủ, xiêu vẹo ra mở cửa.

"Dương Từ đâu?"

"Diệp thiếu yêu quý của tôi, không nhìn giờ đang là mấy giờ sao?" Mễ Khả Nhi ngáp dài, "Giờ này thì chắc chắn là đang ngủ rồi."

"Tôi tìm hết rồi, không thấy bóng cô ấy đâu." Diệp Bộ Hàng lo lắng trong lòng, bên ngoài bây giờ vẫn đầy đám fan của Côn Tẫn và Dương Từ Từ không chịu bỏ qua, cô ấy có thể đi đâu được?

"Hình như đang mưa lớn mà, một mình cô ấy đi đứng bất tiện, sao mà ra ngoài được? Yên tâm đi."

Diệp Bộ Hàng càng lo hơn, "Nhưng không thấy cô ấy."

Mễ Khả Nhi xoa xoa mắt, nói: "Chờ tôi một lát, tôi có gắn máy nghe lén trên người cô ấy, để tôi kiểm tra giúp cậu xem cô ấy đang ở đâu."

"Là gắn ở trên răng sao?" Diệp Bộ Hàng.

"Ừ, cô ấy nói với cậu à, chứ bình thường cô ấy khôn khéo lắm, chẳng nói với ai đâu."

"Không tác dụng đâu, cái máy nghe lén đó đang gắn trên người tôi rồi." Diệp Bộ Hàng cũng đoán Dương Từ sẽ không có ý định nghe lén cậu. Nhưng đã trễ thế này, cô ấy có thể đi đâu?

Bệnh viện trung ương thành phố Tam Tinh, hành lang khu phòng vip, mùi nước khử trùng xộc vào mũi, khó ngửi cùng cực.

Nơi này cũng đầy là người, Dương Từ đổi một bộ đồ bệnh nhân, mái tóc dài thả xõa, mang khẩu trang, rất ra dáng một người bệnh nặng, cô đến để xem Dương Từ Từ đang thế nào?

Ở cửa, Vương Nhất đang ngồi buồn bực: "Chị Từ Từ vẫn còn trong phòng bệnh, tôi chẳng giúp được gì, cảm giác này thật mẹ nó ghêner khuát."

"Đúng vậy, đúng vậy, tiện nhân Dương Từ kia còn có thể sống tốt như vậy, làm tôi hận không thể đến lột da cô ta."

"Phải nói Dương Từ đó cũng thật tốt số, tai nạn xe kia vốn vẫn chưa đủ nghiêm trọng, nên đụng chết cô ta đi mới phải, vậy thì thế giới sẽ bớt đi một kẻ gây họa."

Dương Từ nghe những lời này, nếu là vài ngày trước, cô đã sớm không nhận được tiền lên xé miệng bọn họ.

Cô đẩy xe lăn về phía thang máy, nếu bên ngoài phòng bệnh của Dương Từ Từ có nhiều người như vậy, chắc hẳn là không có việc gì.

Cửa thang máy mở ra, trong lòng cô có suy nghĩ, nên không nhìn người trước mắt mà đi vào luôn.

Người nọ vừa khéo cũng đang xem hồ sơ bệnh án, bất ngờ không cẩn thận bị đụng, hơi đưa mắt nhìn Dương Từ.

Dương Từ vội vàng nói: "Xin lỗi."

"Em gái? Lâu quá không gặp em." Một giọng nam thanh thúy vang lên.

Dương Từ ngẩng lên, đập vào mắt là một bác sĩ đẹp trai mặc áo khoác dài trắng, mặt mũi thanh tú, tự tin đúng mực, giống như anh trai lớn luôn chăm sóc cô mười năm trước.

"Anh nhận nhầm người rồi. Tôi không quen anh." Hôm nay Dương Từ đã võ trang toàn thân, cũng không tin anh ta có thể nhận ra mình thật.

Vân Nhượng Yết nói: "Anh sẽ không nhận nhầm ánh mắt của em."

"Không biết bạn của bác sĩ đây là ai? Tôi tên Tô Văn Văn, trước giờ chưa từng có người bạn nào là bác sĩ." Dương Từ nhẹ giọng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Casting

Edit: Dương Lam

"Ngại quá, có thể tôi nhận nhầm, chỉ là trông cô rất giống em ấy." Vân Nhược Yết nhìn cô chăm chăm.

"Có ai nói với anh chưa, cách làm quen này đã lỗi thời rồi." Dương Từ không hề để ý đến anh ta.

Vân Nhược Yết cười rất dịu dàng: "Đến miệng lưỡi này cũng rất giống em ấy."

Dương Từ đến bên thang máy, chỉ lo đẩy xe lăn vào trong, bấm nút đóng cửa.

Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng gặp lại anh ta, chẳng qua là, liệu anh ta có còn là người hiểu lầm cô giống như mười năm trước không? Thôi đi, sớm đã là nước sông không phạm nước giếng rồi.

Cửa thang máy lại mở ra lần nữa, Dương Từ cảm giác có một ánh mắt nóng rực tức giận khóa chặt vào mình.

Ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Tề Hải.

Trái tim đang đập loạn của Diệp Bộ Hàng cuối cùng cũng khôi phục nhịp đập cố hữu, đi vào thang máy, nửa ngồi xuống ôm cô thật chặt: "Sao đi ra ngoài lại không nói với tôi, gọi điện cho cô cũng tắt máy mãi."

Dương Từ đẩy cậu ta ra: "Thân thể tôi không thoải mái, nghỉ đã trễ vậy rồi, không nên tới quấy rầy các cậu."

"Đây là khu nội trú bệnh viện." Diệp Bộ Hàng vạch trần lời nói dối của cô, "Cô có nói đến xem Dương Từ Từ thì tôi cũng không khinh thường cô đâu."

Dương Từ không nói.

"Tôi mới về nhà có chút việc." Diệp Bộ Hàng chột nói.

"Tôi không hỏi cậu đi đâu." Dương Từ nói, "Cậu cũng không cần giải thích với tôi."

"Sao cô có vẻ là lạ thế nhỉ?" Diệp Bộ Hàng nhìn cô, luôn cảm thấy tâm trạng cô có cái gì không đúng, trước đây cô ấy sẽ không bao giờ có vẻ không sức sống như thế này.

Dương Từ nói: "Mau về nhà ngủ đi, chiều mai cậu còn buổi casting đấy."

"Cô muốn tôi đóng phim thật?"

"Đây là cơ hội lớn giúp cậu thành danh, vai nam chính đó là một quận vương gia quần là áo lụa, sau gặp một nữ tướng quân, dưới sự thao luyện của nữ tướng quân dần thay đổi thành một vị hiền vương dành cả đời bảo vệ biên cương đất nước, diệt trừ gian thần báo thù cho nữ tướng quân, cuối cùng cùng sống hạnh phúc với nữ tướng quân. Vai diễn này rất thích hợp với cậu, cậu cũng có thứ quý khí trên người quận vương này."

Diệp Bộ Hàng nghe cốt truyện, cũng có tính toán, so với nam chính thì hẳn là vai nữ tướng quân còn quan trọng hơn, tìm ra nữ minh tinh diễn xuất tốt một nữ tướng quân dù có thù diệt môn với hoàng đế nhưng vì lẽ dân bách tính lại vẫn phải thần phục dưới trướng hoàng đế, hẳn là rất khó tìm?

"Nữ chính là ai?"

Dương Từ: "Xem casting ngày mai rồi nói, diễn vai nữ tướng quân cần biết chút võ công, cho dù không biết cũng phải dành thời gian đi học một vài động tác cơ bản, nên rất có thể sẽ là một người mới."

Diệp Bộ Hàng hỏi nhỏ: "Tôi có thể không diễn không?"

"Không thể!" Dương Từ nghiêm nghị từ chối, "Đạo diễn phim này là đạo diễn thiên tài trong giới, phim truyền hình do ông ấy làm đạo diễn lượng xem luôn ngất ngưỡng, có danh đạo diễn quốc dân."

"Nhưng phải nói trước, không đóng tất cả các cảnh có tiếp xúc thân thể." Diệp Bộ Hàng tranh thủ nói luôn.

Dương Từ suy nghĩ một lúc, đồng ý: "Cái này có thể dùng đóng thế, không phải không thể. Chỉ là phim trường đặt ở trung tâm điện ảnh truyền hình của thành phố Lâm Hải, tôi còn phải lo chuyện quay gameshow bên này, nên sẽ sắp xếp cho cậu một trợ lý mới, trong một tuần cũng có ít nhất là sáu ngày cậu phải ở với đoàn phim."

Diệp Bộ Hàng nhìn cô vẻ khẩn cầu: "Cô không thể đi với tôi sao?"

"Nghệ sĩ của tôi không chỉ có mình cậu." Dương Từ trả lời.

Việc casting Dương Từ căn bản không hề lo lắng cho Diệp Bộ Hàng, bằng dung mạo và khí độ đó của cậu ta, vai quận vương gia tuyệt sẽ không có thí sinh nào tốt hơn.

Đạo diễn rất hài lòng nói với Dương Từ: "Mắt soi nghệ sĩ của cô thật không tệ, mầm non này nếu mài dũa tốt sau nhất định sẽ thành ảnh đế nổi nhất nước C, tôi xem chương trình cô thấy còn một học sinh lớp mười hai tên Lư Bối Mông, cô bé đó không có hứng thú tới tham gia sao?"

"Tôi có xem kịch bản rồi, bây giờ con bé vẫn chưa có kinh nghiệm nhiều, không đảm nhận nổi nhân vật này." Dương Từ tự có quan sát, Lư Bối Mông nên chú trọng phát triển ca hát mới đúng, giọng hát vô cùng thuần túy, không biết khi đóng phim rồi còn có thể giữ được phần đơn thuần đó không.

Đạo diễn nói: "Vai nam chính có một tiểu nha hoàn mười sáu tuổi, rất thích hợp với Lư Bối Mông."

"Tiểu nha hoàn sau cũng vì quận vương yêu nữ chính mà hắc hóa rồi, khắp nơi nhắm vào nữ chính, nếu diễn tốt cũng không phải một nhân vật được yêu thích, tôi không thể để một người mới mạo hiểm như vậy." Dương Từ vẫn luôn suy nghĩ cẩn thận cho Lư Bối Mông.

Đạo diễn suy nghĩ một hồi, cũng nói: "Thật ra thì diễn một tiểu cô nương vì yêu mà khờ dại, cuối cùng thành ích kỉ vì tình yêu, nếu như cuối cùng có thể tỉnh ngộ, thì chưa chắc không phải là một vai diễn tốt."

Dương Từ nói: "Cô bé đó còn muốn đi học, tôi sẽ về hỏi lại xem sao."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ôn nhu như vậy

Edit: Dương Lam

Dương Từ chưa từng nghĩ đến chuyện để Lư Bối Mông tham gia diễn xuất, dĩ nhiên cũng không hề lo lắng, dù sao Lư Bối Mông vẫn là học sinh, chưa được huấn luyện bài bản, cũng không có thiên phú diễn xuất như Côn Tần và Dương Tư Tư.

Tự nhiên để một người không chút kinh nghiệm đi casting thử vai diễn sợ là sẽ không mang lại ích lợi gì cho con đường tương lai gì của cô bé.

"Em đồng ý." Lúc biết sẽ diễn cùng Tề Hải, Lư Bối Mông trả lời ngoài dự đoán của Dương Từ.

Dương Từ đang sắp xếp hành trình cho Tề Hải trong máy tính, ngón tay khựng lại, ngẩng đầu nhìn Lư Bối Mông: "Em quá đơn thuần, để em diễn một nhân vật một lòng chung tình với quận vương gia không khó, nhưng về sau người này sẽ vì quận vương gia và nữ chính yêu nhau mà hắc hóa, sẽ ác độc, em có thể hiện được không?"

Lư Bối Mông cúi đầu, hơi suy tư rồi gật đầu: "Em tin mình làm được."

"Nếu em có tự tin vậy thì chị sẽ không cần, mấy ngày nay lượng view coi video của em rất cao, trang web đã trả một khoản tiền không nhỏ, vừa khéo có thể mới mấy huấn luyện viên diễn xuất về dạy kèm tại nhà cho em." Dương Từ nói là làm, bắt đầu tính toán số tiền cần dùng để huấn luyện Lư Bối Mông.

Lư Bối Mông không hiểu: "Tại sao phải mời huấn luyện viên tại nhà?"

"Bộ phim này trước khi đóng máy đều phải ở luôn trong đoàn phim, đây là quy củ của đạo diễn." Dương Từ đáp.

"Chị, không phải chị nói sẽ không ảnh hưởng đến kì thi đại học sao? Bây giờ chỉ còn ba tháng nữa là tới kì thi." Lư Bối Mông lo lắng.

"Cứ theo thành tích học tập của em bây giờ, chỉ cần tìm một gia sư tại nhà thì sẽ không ảnh hưởng tới việc học trong trường, bao giờ tới kì thi chị sẽ xin nghỉ cho em."

Lư Bối Mông suy nghĩ một lúc, một bên là việc học bao la, một là tâm hồn thiếu nữ đã thắm trao cho Tề Hải, tất nhiên cô bé sẽ chọn cái sau.

Tiền thuốc thang của bà nội là Dương Từ trả giúp, Dương Từ chẳng khác nào ân nhân cứu mạng bà nội, tất nhiên không thể ân đền oán trả, lần này có cơ hội hỏi báo Dương Từ, Lư Bối Mông tất muốn nắm lấy.

Bởi vì Lư Bối Mông cũng tham gia đoàn phim, Dương Từ đành ủy thác toàn quyền quản lý chương trình cho Mễ Khả Nhi, còn mình đi Tề Hải và Lư Bối Mông vào đoàn phim.

Nghi thức mở máy không long trọng như những đoàn làm phim khác, chỉ cúng bái bỏ tất trong một ngôi chùa, cúng xong rồi bắt đầu chuẩn bị quay phim.

Vì phim này là phim chuyển thể từ tiểu thuyết, có hạn chết thời gian bản quyền, nên quay phim làm rất gấp rút. Toàn bộ đoàn phim chia làm ba tổ ABC, tổ A có Quân Dịch, tổ B Điều Ba, tổ C Phương Kiến, Tề Hải nằm trong tổ B.

Kịch bản Dương Từ đã sớm lấy được, nhưng vẫn chưa đưa cho Tề Hải và Lưu Bối Mông, để đến khi hợp xong về nhà trọ mới lấy đưa hai người xem.

"Tề Hải, Bối Mông, ngày mai sẽ bắt đầu quay, đây là lần đầu hai người quay phim, nên đến hôm nay tôi mới đưa kịch bản, hôm nay cả hai suy nghĩ kỹ về tâm lý nhân vật trong phim, và học thuộc lời thoại cho cảnh quay ngày mai." Dương Từ đưa họ một chồng văn kiện.

Diệp Bộ Hàng nhìn xấp kịch bản trước mắt, nói: "Cho dù chúng tôi thức cả đêm thì thuộc hết lời thoại vẫn là hơi khó."

"À, đúng rồi, tôi quên còn có tiểu thuyết nguyên tác, chỉ một trăm ngàn word, xem rất nhanh, tôi đã gửi bản tiểu thuyết lên weibo cho hai người, từ từ xem đi." Dương Từ nói xong lại ngáp một cái.

Lưu Bối Mông ra vẻ đáng thương: "Chị, nhiều việc như vậy, bọn em học thuộc sao kịp được? Hơn nữa còn phải suy đoán tính cách nhân vật."

Dương Từ đuổi người: "Tôi về phòng ngủ trước, hai người cứ từ từ ráp thoại nhé."

Diệp Bộ Hàng phát hiện kịch bản đã xong từ sớm, ngày hoàn thành bản thanh cũng là trước khi lên đường đến đoàn phim, liền chất vấn: "Sao đến tận bây giờ cô mới đưa kịch bản? Kịch bản này hẳn cô đã sớm nhận được?"

Dương Từ cười ngại ngùng: "Ngại quá, tôi quên mất."

Lưu Bối Mông cảm giác vô lực sâu sắc.

Diệp Bộ Hàng nhìn ánh mắt tránh né của Dương Từ, liền biết đây chỉ là cái lý do cô tùy tiện lấy ra, Dương Từ cố ý đến bây giờ mới đưa kịch bản cho cậu, rốt cuộc có dụng ý gì? Chẳng lẽ họ bị bôi xấu thì cô ấy được lợi gì?

Diệp Bộ Hàng cảm thấy mình không hiểu được cô gái này, đúng như lời Mạnh Quý Tư nói, cô ấy làm việc rất chu toàn, nhưng cũng là chu toàn quá mức, mọi việc không nói ra mà cứ giữ trong lòng như vậy, cô ấy không thấy mệt sao?

Mệt? Dĩ nhiên là rất mệt, nên Dương Từ mở cửa phòng đã uể oải ngủ luôn trên xe lăn.

Đêm khuya, quán rượu trong trung tâm điện ảnh và truyền hình vẫn như ban ngày, tiếng người ồn ào nhốn nháo.

Lưu Bối Mông vừa ngáp vừa cảm hận than thở: "Tiểu thuyết này viết thật đặc sắc quá, nha hoàn này cũng thật xấu, sớm biết vậy đã không diễn nha hoàn, sợ là không diễn ra được nhân vật tâm kế bức này."

Diệp Bộ Hàng đang yên lặng đọc tiểu thuyết, nghe lời Lưu Bối Mông, nói: "Nha hoàn này cũng là một kẻ si tình đáng thương."

Lưu Bối Mông nhìn Diệp Bộ Hàng vẫn trấn định, gò má kia trông hoàn mỹ đến cực điểm, giống như khi còn bé hay tưởng tượng về hoàng tử cười ngửa trắng tới cứu mình, nếu giờ lấy hết dũng khí tỏ tình với anh ấy, liệu anh ấy có nhận lời không?

Diệp Bộ Hàng hoàn toàn không biết tâm tư của cô gái nhỏ Lưu Bối Mông đối diện, cậu đọc hết cuốn tiểu thuyết liền đứng dậy, sợ Dương Từ một mình ở nhà trọ sẽ gặp nhiều điều bất tiện.

"Anh đi đâu vậy?" Lưu Bối Mông hỏi.

"Anh xem Dương Từ thế nào rồi."

"Chị ấy chắc đã ngủ, bây giờ anh đi chắc cũng không tiện." Lưu Bối Mông nhỏ giọng dò hỏi, "Hơn nữa, chúng ta vẫn chưa ráp lời thoại cho cảnh quay ngày mai."

Diệp Bộ Hàng đáp: "Em cứ học thuộc lời thoại trước là được, anh đi một lát sẽ về ngay."

Lưu Bối Mông nhìn bóng lưng Diệp Bộ Hàng, giọng điệu ôn nhu như nước kia hoàn toàn làm cô chìm ngập, thầm nghĩ nếu mình cũng có thể như chị ấy, được anh ấy đối xử ôn nhu như vậy thì tốt biết mấy.

Vào phòng Dương Từ, Diệp Bộ Hàng dè dặt bế cô lên.

Động tác êm ái nhẹ nhàng, cũng đánh thức Dương Từ vốn ngủ không sâu.

"Tôi không yên tâm về cô, qua xem một chút, sao chưa tắm đã ngủ rồi?" Diệp Bộ Hàng đặt cô lên giường, giúp cô cởi giày xong, mới hỏi.

Dương Từ xoa xoa mắt, mơ hồ nói: "Mấy ngày nay mệt quá, sáng sớm mai còn có lễ khai mạc đoàn phim."

"Chú ý thời gian nghỉ ngơi, đợi lát nữa tôi mang xe lăn tới cho cô, nhà trọ ở đây bố trí đồ đạc đều ở vị trí cao, nếu có gì không tiện thì gọi tôi." Diệp Bộ

Hàng rất kiên nhẫn.

"Được rồi được rồi, một người đàn ông mà cứ lải nhải như bà già." Dương Từ kéo chăn che kín đầu mình.

Diệp Bộ Hàng khẽ cười, rót một ly nước đặt xuống đầu giường Dương Từ, cất xe lăn vào đúng chỗ mới yên tâm rời đi.

Tiếng đóng cửa khẽ khàng truyền tới, Dương Từ lộ đầu ra khỏi chăn, trước giờ chưa có ai đối xử với cô tốt như vậy, ôn nhu như vậy, hình như cô đã quen được Tề Hải chăm sóc thế này rồi, cái tính khí tốt bụng đó của Tề Hải, liệu có thể duy trì bao lâu?

Còn trong đầu cô sao cứ đầy những hình ảnh của cậu ta vậy?

Nội tâm phủ kín băng dày đã dần có vết nứt.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Vai nam hai Côn Tẫn

Edit: Dương Lam

Trời vừa sáng, Lưu Bối Mông mới coi được một nửa kịch bản, cô bé khóc không ra nước mắt: "Nhiều như vậy, chỉ cho có một đêm làm sao học kịp hết? Anh ơi, anh xem đến đâu rồi?"

Tề Hải khí định thần nhàn đặt điện thoại xuống: "Anh xem xong rồi, cũng đã phân tích xong."

"Sao nhanh vậy ạ?" Lưu Bối Mông kinh ngạc, cô bé đọc hiểu như bình thường thôi cũng không nhanh được như vậy.

"Phách phách phách." Dương Từ vỗ tay đi vào, "Tề Hải nhà cậu thật bản lĩnh không tệ."

Lưu Bối Mông như nhìn thấy cứu tinh, đi tới dựa vào vai Dương Từ, nói: "Chị, em đã hai mươi bảy giờ đồng hồ không ngủ rồi, bây giờ lời thoại cũng không học xong, phải làm sao đây?"

"Cảnh này của em chỉ có mười lời thoại, rất đơn giản, đừng quên tình tiết là được." Dương Từ thấy bọn họ đã đọc kịch bản cả đêm, cuốn kịch bản của Lưu Bối Mông phủ kín chú thích, còn của Tề Hải lại trống rỗng.

"Tề Hải, cậu vậy mà nói xem hết kịch bản rồi?" Dương Từ cầm kịch bản trắng sạch, hỏi.

Tề Hải gật gật đầu: "Ừ."

"Hôm nay đến đây thôi, lát nữa quay phim xong thì nghỉ ngơi cho tôi, rồi chép hết lại nữa đầu kịch bản cho tôi." Dương Từ đẩy xe lăn đến cái tủ bên phải, lấy một cuốn kịch bản dày đưa cho Diệp Bộ Hàng.

Diệp Bộ Hàng nhận lấy, nhìn qua, bên trong viết chữ kín đặc, vô cùng cặn kẽ, chữ viết ngay ngắn, có vẻ đã bỏ rất nhiều công sức.

"Đây là cô viết?"

"Ừ, chỉ là lấy góc độ hiểu biết của một độc giả, nếu cần cứ chú thích luôn lên đó." Dương Từ trả lời.

Lúc này Diệp Bộ Hàng đã rõ câu một mỗi tối qua Dương Từ nói là có ý gì.

"Ngắn người đứng đó làm gì? Lưu Bối Mông, em phải nắm chặt thời gian học thoại, bao giờ trang điểm chuẩn bị diễn, cả hai biểu diễn thử cho tôi một lần. Nghệ sĩ của tôi không thể để bọn họ cười nhạo được."

"Cô đề ý việc đó vậy ư?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

Dương Từ chỉ điện thoại cậu ta, nói: "Chẳng lẽ cậu chưa xem tin wechat? Nam hai là Côn Tẫn."

"Côn Tẫn sao còn có thể nhận vai được?" Diệp Bộ Hàng nhẹ giọng lầm bầm.

Lúc cậu mở máy, phát hiện chú gửi cho mình một tin nhắn: Đề ảnh đế Côn Tẫn tới làm vai phụ cho cháu, người chú này đối với cháu không tệ nhỉ?

Diệp Bộ Hàng nhìn tin nhắn này, thấy rất khó chịu, vốn là Dương Từ có tình xưa khó quên với Côn Tẫn, bây giờ còn ở chung một đoàn làm phim, khó tránh tình cũ lại cháy?

"Cậu nhìn tôi như vậy làm gì?" Dương Từ hỏi.

Diệp Bộ Hàng hỏi lại: "Cô vẫn thích Côn Tần sao?"

"Chuyện tình cảm riêng tư của tôi không cần cậu quản!" Dương Từ đẩy xe lăn tới cạnh Lưu Bối Mông, giảng giải lời thoại cho cô bé dễ nhớ.

Khi tới chỗ quay phim, hóa trang xong xuôi, Diệp Bộ Hàng tựa hồ chính là quận vương gia quân là áo lượt thật, tiểu quận vương gia ý vào trong nhà có tiền có thế, liền bắt đầu làm xằng làm bậy, cùng đám hồ bằng cầu hữu chơi một ngày một đêm trong thanh lâu mới bị tiểu nha hoàn tới gọi về.

Mà tiểu nha hoàn cũng là đã lâu không ngủ, mệt mỏi mang người đi tìm khắp kinh thành mới tìm được quận vương gia, để người về nhà, vì hôm nay là thọ yến của lão phu nhân.

Diệp Bộ Hàng diễn tiểu quận vương rất có thần, đạo diễn Diêu Ba hài lòng ghé góm, rất nhiều cảnh đều một lần là qua.

Mà Lưu Bối Mông dù có bị NG một lần, tổng thể cũng không giống như một người mới, về mặt diễn cũng không phải diễn chút nào, mà là do Dương Từ bắt bọn họ trắng đêm không được ngủ mà thành.

Lúc quay xong, Diêu Ba tìm tới Dương Từ, hết lòng khen ngợi: "Ngày quay đầu tiên vốn tưởng sẽ hơi quá sức, không nghĩ bọn họ lại dễ dàng qua cảnh như vậy, cô đúng thật là tinh mắt."

"Đạo diễn Diêu cũng rất có mắt nhìn, những hướng dẫn của ông vừa rồi hẳn sẽ có trợ giúp rất lớn với con đường diễn xuất sau này của bọn họ." Dương Từ khách sáo nói, nếu là trước đây cô sẽ không nói như thế, nhưng bây giờ cô gần như bắt đầu từ số không, cũng dần học được mấy từ khách khí này.

"Dương Từ, cô rất không giống lời đồn bên ngoài, có người nói cô là tai nạn của giới giải trí, bây giờ nhìn lại, hóa ra cô mới là kẻ tình tường nhất trong cái vòng này." Diêu Ba tán thưởng.

"Đạo diễn Diêu nói vậy thật sự làm tôi đỏ mặt." Dương Từ đùa.

"Cô vẫn chưa có bạn trai nhỉ? Con trai tôi năm nay hai mươi sáu tuổi, là một biên tập viên, tướng mạo xinh đẹp như mẹ nó, có hứng thú không?" Diêu Ba cũng nói theo.

Quản Dịch đang xem nội dung quay, đúng lúc đi tới, nghe lời Diêu Ba thì vội ngăn lại: "Ông cũng đừng có gặp cô gái nào cũng muốn dẫn về nhà, Dương Từ có bản lĩnh như vậy, con trai nhà ông không với cao được đâu."

"Đạo diễn Quản, lời này của ông sao mà châm chọc ghê thế?" Dương Từ hỏi, thái độ của vị đạo diễn Quản này kém hơn buổi casting hôm đó rất nhiều.

"Cô giáo Dương leo lên được cây đại thụ là Diệp gia, có thể tùy tùy tiện tiện sửa lại vai nam hai, bản lĩnh sao có thể không lớn?" Quản Dịch ghét nhất chính là đi cửa sau và quy tắc ngầm, những đoàn phim ông ta tham gia đều không có việc này, nếu gặp một nhà đầu tư bức ép muốn thay đổi diễn viên, thì ông ta không quay chứ nhất quyết không thỏa hiệp.

"Đạo diễn Quản hẳn không xem tin tức giải trí? Tôi và Côn Tần mâu thuẫn lớn như vậy, làm sao có thể sắp xếp anh ta vào đoàn phim?" Dương Từ hỏi lại.

"Chính miệng Diệp tổng nói là do cô sắp xếp." Quản Dịch khó chịu nói, "Nếu không phải nhà đầu tư bộ phim này là ân nhân của tôi, thì phim này tôi chắc chắn đã bỏ gánh không làm."

Dương Từ mặt buồn bực, Diệp gia này đến giờ vẫn chưa chịu bỏ qua cho cô? Hay là Diệp Bộ Hàng đã ra tù đến tìm cô báo thù?

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hạ cổ

Edit: Dương Lam

Quá trình quay phim bùng bùng khí triển khai, Lưu Bối Mông và Tề Hải đều được trên dưới đoàn phim công nhận về diễn kỹ.

Hôm nay, nội dung quay phim là cảnh nam chính và nữ chính bị quân địch đuổi giết, lạc vào một trại cướp nơi biên giới, nữ chính và nam chính phải nghĩ biện pháp một lưới bắt hết người trong trại cướp, để lấy được sự tin tưởng của đám cướp, nam nữ nhân vật chính giả trang thành một đôi tiểu tình nhân bỏ trốn.

Tình cảm của nam nữ nhân vật chính cũng từ lúc này mà bắt đầu, có cả một nụ hôn trong buổi động phòng giả.

"Cảnh hôn? Dương Từ, cô đã đồng ý sẽ không có cảnh quay như vậy, tại sao trong kịch bản không thấy ghi cảnh này?" Diệp Bộ Hàng biết được tin này khi đã thay đồ trang điểm xong xuôi, nhất thời toàn thân chỗ nào cũng không ổn.

Nữ chính là Dung Dịch, một hoa đán tuổi trên dưới hai sáu, sở trường phim cổ trang, diễn kỹ không tệ, nhân phẩm lại tốt, không có tai tiếng gì, được coi là nữ thần cổ trang của nước C.

Rất nhiều người thích cổ phong đều yêu thích Dung Dịch này, trong mỗi cái cô ấy nhún mảy, mỉm cười đều là trăm loại phong tình, vai nữ tướng quân này cũng diễn ra được nét anh khí, bề ngoài không có thâm thù đại hận, nhưng thỉnh thoảng lại bộc lộ ra thoáng không cam lòng, biểu cảm rất sống động.

Cô ấy lại là người hài hước, đi tới nói với Diệp Bộ Hàng: "Tề Hải, trước kia, lần đầu tôi diễn cảnh hôn cũng y cậu vậy, cảnh hôn lần này là do đạo diễn tạm thời thêm vào, nếu không, ngay trong lúc bị quân địch đuổi giết, phải ẩn thân trong ổ cướp mà còn phát triển tình cảm được thì có hơi gượng gạo, thêm cảnh hôn vào hiệu quả sẽ tốt hơn."

"Tôi đồng ý với lời của Dung Dịch." Dương Từ nói, "Không phải chỉ một cảnh hôn thôi sao, có gì ghê gớm chứ?"

Diệp Bộ Hàng nhìn Dung Dịch, cùng tập diễn mấy ngày nên cậu cũng hiểu tính cách Dung Dịch, cô ấy ngoại hình không tệ, tính cách so với Dương Từ không biết tốt hơn bao nhiêu, nhưng muốn cậu làm ra hành động thân mật với cô, Diệp Bộ Hàng tự biết mình khó mà qua được.

Đúng như dự đoán, bình thường chỉ một lần là qua, cảnh hôn này thì NG tới hơn mười lần rồi.

Đạo diễn Điều nổi giận: "Tề Hải, không phải chỉ hơi đụng môi thôi sao? Có khó khăn đến thế không? Cậu là một diễn viên, đến cả chút giác ngộ này cũng không có à?"

Diệp Bộ Hàng gật đầu: "Chính là không hôn nổi."

"Cảnh dưới nước cậu không cần đóng thế, cưỡi ngựa phi như bay cũng không cần, cảnh hôn lại phải dùng? Nghĩ được hay đấy?" Điều Ba nghiêm nghị cự tuyệt, "Còn muốn nói không diễn được, bao nhiêu người muốn hôn Dung Dịch cũng không hôn được đâu, phúc cho không cậu lại không nhận?"

Dương Từ kéo Diệp Bộ Hàng lại, nói với Điều Ba: "Đạo diễn Điều, ông cho tôi một ngày, tôi sẽ làm công tác tư tưởng lại cho cậu ta."

Trở lại phòng trọ, Dương Từ nhìn Diệp Bộ Hàng bằng ánh mắt bất thiện: "Tề Hải, rõ ràng các thứ khác cậu đều làm rất tốt, danh tiếng nhờ có Điều Ba và Quân Dịch giới thiệu nên dư luận rất tốt, bây giờ tại sao đến cả một cảnh hôn cũng không làm được, cậu chỉ cần nghĩ đây như một nhiệm vụ, chạm môi lên là được, quan nhiều thế làm gì?"

Diệp Bộ Hàng nhìn cô: "Đó là hôn, với tôi thì hôn chỉ có thể làm với người thân cận nhất."

"Trong phim, tiểu quận vương và nữ tướng quân có chỗ nào không phải người thân cận nhất, cậu rốt cuộc vẫn không thể thật sự nhập vai rồi." Dương Từ buồn bực, "Tôi đi xem Lưu Bối Mông học thế nào rồi, nếu học tốt thì để con bé qua cùng tập diễn với cậu, đến khi cậu có thể hôn được, thì trước lúc ấy cũng không cần diễn nữa."

"Cần gì phải Lưu Bối Mông, cô tập với tôi là được." Diệp Bộ Hàng phun một tiếng giận dữ.

Dương Từ lập tức nhập vai, hạ thấp giọng nói: "Bên ngoài chỗ này có tên tướng cướp đang nghe trộm."

"Đồ vô sỉ bực này so với tiểu gia còn không bằng, còn nghe lén góc tường người khác." Diệp Bộ Hàng cũng lập tức chuyển qua tiểu quận vương, nói nhỏ.

"Tướng công, hôm nay ta và chàng coi như đã thành thân, ta phản bội bỏ cha mẹ mà đi, chàng không thể phụ ta!" Dương Từ lên giọng, lời này là nữ tướng quân đặc biệt nói riêng cho tên tướng cướp bên ngoài nghe thấy.

"Nương tử, yên tâm đi, ta sẽ không phụ nàng, *** ngắn ngủi, chúng ta đừng lãng phí thời gian." Giữa mi mắt Diệp Bộ Hàng mang chút ý trêu đùa.

Dương Từ vẫn đoan chính: "Tiểu quận vương, tên cướp bên ngoài đã đi, người có thể cách xa ta một chút không?"

"Tiểu gia ta chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày lại thành thân với người." Diệp Bộ Hàng bước từng bước sát gần Dương Từ.

Dương Từ nhếch mép cười: "Trước giờ ta cũng chưa từng nghĩ sẽ thành thân với loại hoa hoa đại thiếu bất học vô thuật như người."

"Vốn tiểu gia ta đáng đáp ngọc thụ lâm phong, tâm địa hiền lành, biết không?" Diệp Bộ Hàng sát lại, thổi gió bên tai Dương Từ.

Dương Từ muốn đẩy người ra, lại như phát hiện cái gì, thấp giọng nói: "Tên tướng cướp trở lại."

Diệp Bộ Hàng ôm Dương Từ ngồi xuống mép giường, nói vài lời lêu lếu như trong kịch bản miêu tả, ánh mắt nhìn đắm đắm vào Dương Từ, thật lâu không rời đi.

Dương Từ bị cậu nhìn chăm chăm đến hơi kinh hãi, quên cả lời thoại, quên cả kịch bản, chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, tựa như bị ai hạ cổ.

Diệp Bộ Hàng cúi đầu hôn Dương Từ, không hơi hột như trong phim, mà sau khi chạm vào môi cô thì chậm rãi len sâu vào, tay cũng dần lớn mật dạo chơi trên cơ thể cô.

Dương Từ bị động tác của cậu làm cho kinh sợ tỉnh lại, vội nói: "Cậu đang làm gì?"

"Làm cô." Hai chữ, lời ít ý nhiều, mang ý đầu độc rõ ràng.

"Cậu điên rồi?" Dương Từ muống giãy giụa, nhưng thân thể không nghe theo cô điều khiển, cảm giác như trái tim cũng không muốn giãy ra.

"Dương Từ, anh yêu em." Diệp Bộ Hàng trầm giọng nói, ba chữ này là chân thật phát ra từ tận đáy lòng.

Dương Từ nhìn vào mắt cậu, đôi mắt thuần túy như vậy, hẳn sẽ không gạt cô chứ, mà cô tựa như đã cô độc quá lâu, nghe thấy câu này, dù thế nào cũng không kháng cự được cảm dỗ trí mạng của cậu ta.

Một đêm ***.

Khi mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ sát đây chiếu vào phòng, đã là buổi trưa.

Dương Từ chậm rãi tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt đẹp trai, lông mi dài nhỏ như cánh quạt khẽ chớp, ánh nắng đậu xuống khuôn mặt cậu, càng có vẻ trắng hơn.

Trao lần đầu tiên cho Tề Hải, cô lại không có một chút hối hận, trái lại còn có một tia vui sướng.

Diệp Bộ Hàng vừa mở mắt đã thấy Dương Từ đang nhìn mình chăm chăm, hôn một cái lên trán cô rồi nói: "Có phải thấy anh rất tuần tú? Tội qua thật không bị thua thiệt?"

"Không biết xấu hổ." Dương Từ xấu hổ đỏ mặt, xoay người qua bên kia.

Diệp Bộ Hàng vội vàng quay theo, nói: "Dương Từ, anh xin lỗi, tội qua thật sự là không nhận được."

"Tội qua, tôi là lần đầu tiên." Dương Từ đỏ mặt nói.

"Anh cũng vậy." Diệp Bộ Hàng nhẹ giọng tiếp lời, "Nhưng sau này chúng ta sẽ còn có rất nhiều lần."

"Vô si!" Dương Từ dứt khoát nhìn thẳng mặt cậu ta.

Diệp Bộ Hàng liếc đôi môi đỏ mọng của cô, hôn thêm một cái, "Thật ngọt."

"Đúng rồi, cảnh hôn hôm nay không được làm tôi mất thể diện." Dương Từ nói, "Môi Dung Dịch so với tôi có khi còn ngọt hơn, son môi của cô ta đều là vị trái cây đấy."

"Em không ghen?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Tôi và cậu cũng không phải vợ chồng, ghen gì mà ghen? Mau dậy nhanh đi, thời gian không còn sớm." Dương Từ nhìn giờ trên điện thoại, đã là gần trưa.

"Vẫn còn thời gian mà, thật muốn ôm em trong ngực anh cả đời." Diệp Bộ Hàng ôm Dương Từ thật chặt, không muốn buông tay.

Dương Từ khẽ cười, nói: "Tuổi cậu cũng không nhỏ hơn tôi, sao cứ như đứa trẻ vậy? Được rồi, dậy đi."

"Anh biết em có cách giúp anh không cần diễn cảnh hôn này."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tẩy não

Edit: Dương Lam

Diệp Bộ Hàng có vô số phương pháp để có thể không cần diễn cảnh hôn lần này, chỉ cần cậu vận dụng thân phận Diệp thiếu của mình, nhưng cậu lại không muốn dùng quyền thế Diệp gia làm Dương Từ không vui.

Dương Từ không hiểu: "Tề Hải, khi diễn cần trong lòng không tạp niệm, nếu cậu có thể hôn tôi thì cũng có thể hôn Dung Dịch một cái được, cùng lắm cứ coi cô ấy là tôi, giờ thì dậy đi, buổi chiều Lưu Bối Mông còn có cảnh diễn chung với Côn Tần."

Nghe thấy cái tên Côn Tẫn, trong lòng Diệp Bộ Hàng không vui nổi, ôm cô không buông tay: "Luru Bối Mông cũng đã trưởng thành, sao em cứ coi cô ta như đứa trẻ vậy?"

"Dù sao con bé cũng nhỏ hơn tôi bảy tuổi."

Diệp Bộ Hàng nói: "Anh không muốn em đi gặp Côn Tẫn."

"Buông ra!" Dương Từ lạnh lùng, Tề Hải này thật là gan càng ngày càng lớn, nếu cô yêu cậu ta thật, thì chẳng phải sẽ bị cậu ăn sạch hay sao?

Diệp Bộ Hàng thấy Dương Từ nổi giận, chỉ nhẹ hôn cô một cái rồi buông thật.

Dương Từ ngồi dậy, đột nhiên phát hiện trên người mình không mảnh vải, nhìn lại thấy quần áo đã bị xé nát vứt trên đất, có thể thấy tình hình chiến đấu tối qua kịch liệt thế nào, thì lại ngượng ngùng đỏ mặt.

"Tề Hải, lấy giúp tôi một bộ đồ sạch trong va li lại đây." Dương Từ dùng chăn bọc kín mình lại.

Diệp Bộ Hàng chọn một bộ đồ, mặc vào giúp Dương Từ.

Dương Từ thấy hơi không quen, Diệp Bộ Hàng liền nói: "Toàn thân cao thấp của em anh đều sờ hết rồi, còn đỏ mặt?"

"Cậu có tin tôi nói đạo diễn để cậu diễn thêm mấy cảnh hôn cho tăng kỹ thuật không?"

Diệp Bộ Hàng ra vẻ mập mờ: "Chẳng lẽ kỹ thuật (hôn) của anh kém sao?"

Dương Từ vội quay đầu lo đi.

Bên ngoài, Luru Bối Mông đến gõ cửa, "Chị, chị có đó không? Đạo diễn nói muốn làm lễ khai mạc sớm, lại đúng lúc đang có mưa nhỏ, có thể quay một cảnh mưa."

Dương Từ tự thấy vẻ ngoài của mình bây giờ không thể đi được, liền nói: "Em đi trước đi, chị sẽ tới ngay."

"Dạ, mà chị à, chị có thấy anh Tề Hải đâu không? Hình như cả đêm hôm qua anh ấy không về phòng." Luru Bối Mông lo lắng hỏi.

"Hôm qua cậu ta đã về thành phố Tam Tinh rồi, lát nữa sẽ tới quay phim ngay." Dương Từ trừng mắt nhìn Diệp Bộ Hàng, trả lời.

Diệp Bộ Hàng úy khuất, hôm qua không về phòng là lỗi của cậu sao? Hơn nữa, nhìn ý Dương Từ đây là muốn giấu Luru Bối Mông quan hệ của hai người họ?

"Dạ, chị, chị đừng ép anh Tề Hải quá nhé, nếu anh ấy không muốn diễn cảnh hôn thì có thể dùng góc quay hoặc đóng thế, không phải sao?" Luru Bối Mông mềm mỏng nói, "Chị, vậy em đi trước."

Tiếng bước chân của Luru Bối Mông xa cửa rồi, Dương Từ mới nói: "Xem ra con bé Luru Bối Mông kia với cậu đã là rết tình ăn sâu rồi."

"Hay là nhân lúc còn sớm, nói rõ với con bé là anh yêu em thì tốt hơn." Diệp Bộ Hàng nói.

Dương Từ vội ngăn lại: "Cậu không được nói với bất cứ ai chuyện giữa chúng ta, hơn nữa bây giờ không thể nói gì khiến Luru Bối Mông tổn thương được, trước cho con bé bình tĩnh thi đại học xong hãy nói."

Diệp Bộ Hàng kéo tay cô: "Anh vẫn thấy nói rõ ràng sớm thì hơn."

"Cậu không thể hiểu được một thiếu nữ mới yêu mà bị cự tuyệt sẽ đau lòng thế nào đâu, nhân sinh sau này thay đổi ra sao, xin cậu đấy, không thể nói." Trong lời này của Dương Từ mang bi thương nặng nề, thật ra thì có thể cô đã còn một người bạn, nhưng giờ người đó và cô đã không cùng thế giới.

Diệp Bộ Hàng nghe Dương Từ nói vậy, thấy cái vẻ cô đơn đau lòng của cô, liền đồng ý: "Vậy anh sẽ giữ thái độ như ban đầu."

"Ừ."

Luru Bối Mông không thích cảnh diễn hôm nay, cảnh này là cảnh diễn chung với Côn Tẫn, Côn Tẫn là bạn tốt thanh mai trúc mã với nữ tướng quân, từ nhỏ đã thích nữ tướng quân, vẫn luôn cố gắng trở thành trụ cột trong triều để mong một ngày có thể giúp nữ tướng quân báo thù.

Theo tuổi lớn dần, Côn Tẫn trong vai nam hai đã nhiều lần cầu hôn nữ tướng quân, nhưng nữ tướng quân lại lấy lý do vì quốc gia để từ chối nam hai, tình cờ, nam hai biết được nữ tướng quân và tiểu quận vương có tình cảm không bình thường, cũng cảm hận thứ quân là áo lượt như tiểu quận vương lại có được tâm hồn thiếu nữ của nữ tướng quân, liền nhắm vào tiểu quận vương khắp nơi.

Chức ảnh để mấy năm nay của Côn Tẫn cũng không phải làm không, anh ta diễn vai hai tâm tư nhỏ mọn lại có tâm kế này đến độ làm người xem phần

uất cùng cực, cảnh hôm nay chính là cảnh tối tìm Luru Bối Mông diễn vai tiểu nha hoàn để cùng ngăn cản tiểu quận vương và nữ tướng quân phát triển tình cảm.

Cũng là bước ngoặt khiến tiểu nha hoàn hắc hóa, Luru Bối Mông đã học thuộc lâu kịch bản, nhưng lúc tập diễn cùng Côn Tần vẫn cảm thấy hơi có sức.

Cảm giác chán ghét đầy tràn, không biết là do Côn Tần ức hiếp chị, hay do nhân vật anh ta đóng trong phim, cảm giác chán ghét này so với trong tiểu thuyết lại nhiều hơn mấy phần.

"Bối Mông, biểu cảm của em không tệ, lát nữa chính thức khai mạc nhớ tiếp tục phát huy." Phương Kiện nói về rất hài lòng, Luru Bối Mông này tuy là người mới, nhưng diễn kĩ thật không tệ.

Lúc Dương Từ tới đã bắt đầu quay rồi, Luru Bối Mông đã diễn cảnh này nhiều lần vẫn không qua được.

Côn Tần khó tránh khỏi lên mặt: "Đạo diễn Phương, đây đã là lần thứ mấy rồi? Thời gian của tôi không có nhiều vậy đâu."

Phương Kiện dù là người trong tổ Quân Dịch, nhưng ông ta biết cách làm người, trong nhìn người đả vật cũng để ý tới nhiều thứ, Côn Tần này là do Diệp gia xếp vào, huống chi đám fan nữ của người ta mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể nhấn chìm ông, tự nhiên sẽ không đắc tội Côn Tần.

Nên nghiêm khắc phê bình Luru Bối Mông: "Bối Mông, hôm nay cô có chuyện gì vậy? Hôm qua chưa ngủ đủ giấc sao? Còn quay mãi nữa thì đến cơm tối chúng tôi cũng không được ăn mất. Nhanh lên, thêm lần nữa, nếu đây còn là thời phim nhựa thì cô đã bị quay phim mắng chết rồi!"

Giọng nghiêm khắc đến cực điểm, Luru Bối Mông uất ức ứa nước mắt, nếu có thể cô tình nguyện không muốn diễn cảnh này, cô cảm thấy vai tiểu nha hoàn quá ghê tởm, Côn Tần quá ghê tởm, nếu để cô cấu kết Côn Tần làm việc xấu, dù có là diễn thì cũng không thể thấy tốt hơn.

Dương Từ nhìn nước mắt của Luru Bối Mông, nhớ lại lần đầu tiên Dương Từ đóng phim, vì diễn không tốt mà bị một tiền bối trong giới giải trí nhục mạ toi tã, lúc đó Dương Từ vẫn luôn nén kiềm nước mắt, làm người ta đau lòng.

Thấy Côn Tần, Dương Từ dẹp đi mớ hồi tưởng trong đầu, đi đến trước mặt Luru Bối Mông, quay sang Phương Kiện nói: "Đạo diễn Phương, các đồng nghiệp chắc đều đã mệt mỏi, cứ để mọi người nghỉ ngơi một lát, mười phút thôi, tôi nói chuyện với Bối Mông một lát."

Phương Kiện cau mày nói: "Vội nhanh lên, trời sắp tối rồi. Còn phải quay những cảnh khác nữa, có bản quyền nên không gấp không được."

Dương Từ và Luru Bối Mông đi vào phòng nghỉ chuyên biệt, đưa cho Luru Bối Mông một cái khăn giấy, nói: "Hôm nay sao lại diễn không được? Những cảnh trước đều làm rất tốt mà."

"Em chỉ là thấy khó vượt qua cửa ải trong lòng, tiểu nha hoàn này chính là một nữ nhân đề tiện không ai bằng, em không muốn trở thành người như vậy." Luru Bối Mông nghẹn ngào.

Dương Từ nói: "Bối Mông à, em diễn không phải nữ chính mà là một nha hoàn nhỏ bé, vai diễn của em hiện đang trong giai đoạn hắc hóa, nếu muốn diễn tốt thì phải tự nghĩ cho thông suốt, chị đã xem chú thích em ghi trong kịch bản, phần trước em làm rất tốt, nhưng chỉ là với góc nhìn của người ngoài cuộc, còn nếu thật sự đặt mình là một tiểu nha hoàn, thì hãy nghĩ là trong lòng nha hoàn, cô ấy không hề nghĩ là mình làm sai."

"Sao có thể không sai? Cô ấy ích kỉ, tổn thương nữ chính, tiểu quận vương căn bản không yêu cô ấy, cô ấy còn mặt dày đeo bám tiểu quận vương." Luru Bối Mông phản bác.

Dương Từ nói: "Thật ra thì tiểu nha hoàn lớn lên với tiểu quận vương từ nhỏ, tiểu quận vương với cô ấy chính là trời, bọn họ cùng có rất nhiều hồi ức tốt đẹp bên nhau, ước mơ của tiểu nha hoàn là tiểu quận vương, đột nhiên lại xuất hiện nữ chính hung dữ, đoạt đi tiểu quận vương, đoạt đi ước mơ đoạt đi hồi ức của cô ấy, em nói có phải tiểu nha hoàn sẽ rất căm giận? Có phải sẽ rất muốn báo thù?"

Luru Bối Mông cái hiểu cái không, cũng gật đầu: "Vậy cũng không nên đối phó nữ chính chứ?"

"Tiểu nha hoàn nghĩ là chỉ cần nữ chính chết, tiểu nha hoàn liền có thể trở lại ngày tháng như xưa bên tiểu quận vương, tiểu quận vương có thể tiếp tục sống cuộc sống không buồn không lo, cho nên nhìn từ góc độ một người phụ nữ, tiểu nha hoàn rơi vào bẽ tình làm như vậy là rất bình thường, dẫu sao thì, trong lòng tiểu nha hoàn, cô ấy mới chính là nữ chính, còn nữ tướng quân lại là nữ phụ đột nhiên xuất hiện phá hư cuộc sống hạnh phúc của cô ấy." Dương Từ chậm rãi giảng giải, "Bây giờ em thử đặt mình là tiểu nha hoàn, em sẽ cho là tiểu nha hoàn không hề sai, cô ấy chẳng qua chỉ vì tình yêu của mình mà thôi."

Loại giá trị quan, Dương Từ tự biết rõ là sai lầm, nhưng bây giờ phải giúp Luru Bối Mông nhập tâm diễn được, chỉ có cách dùng thứ quan niệm này để tẩy não con bé.

Quả thật, Luru Bối Mông suy nghĩ thông suốt, chỉ diễn một lần đã qua.

Diệp Bộ Hàng từ gian trà nước phía sau phòng nghỉ đi ra, nói: "Tối giờ Luru Bối Mông vẫn còn là một tờ giấy trắng, nếu đã gọi em một tiếng chị, thì đừng nên phụ lòng con bé."

Dương Từ giương mắt nhìn cậu ta: "Đàn ông quả là vừa xuống giường liền chẳng có ai là người tốt, đau lòng rồi? Còn không mau đi an ủi."

Cái điệu quái gở này khiến Diệp Bộ Hàng dờ khóc dờ cười: "Nào có? Anh chỉ sợ sau này em sẽ hối hận, tự ăn giấm rồi buồn bực."

"Nói rõ ràng, ai ăn giấm chứ?" Dương Từ nổi giận.

Diệp Bộ Hàng vội nói: "Là anh ăn giấm còn không được sao?"

Dương Từ cười cười, "Lulu Bối Mông này là cô bé hiểu chuyện, sau khi phim công chiếu, thấy khán giả bình luận mắng nhân vật này hẳn sẽ hiểu ra thôi, đường là do chính mình chọn, đã diễn hơn một rồi, không thể có chuyện bỏ cuộc được."

Diệp Bộ Hàng nhìn nụ cười của cô, không kiềm được mà mê mẩn, nói: "Thật không muốn diễn nữa, chỉ muốn ôm em tới khách sạn."

Dương Từ nâng tay véo lỗ tai cậu: "Đầu óc cậu chỉ toàn chuyện dơ bẩn, cảnh hôn hôm nay nếu còn không diễn qua, tôi sẽ tìm cho cậu một tên Ngưu lang, chưa hôn đủ một lần thì không cho đi, nghe chưa?"

Diệp Bộ Hàng bưng tai, cô nàng này thật bạo lực quá, nhưng biết sao được, cậu đã bị cô ấy ăn sạch rồi, tai nạn xe bảy năm trước, có lẽ thật phải dùng cả đời để bồi thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Dương Tư Tư là thiên kim Diệp gia

Edit: Dương Lam

"Khi thật, Tề Hải, cậu *** có chuyện gì vậy?" Diêu Ba giận đến văng tục. "Một lần lại một lần, cho cậu cơ hội, không phải chỉ là hôn một cái thôi sao? Miệng Dung Dịch có phải lở loét gì, đau đến mức bả xích vậy chứ?"

Dung Dịch khẽ mỉm cười nói: "Tề Hải, nhóc sợ tôi à?"

Diệp Bộ Hàng cũng không muốn bị Dương Từ coi thường, nhưng vẫn là không qua được ngăn cách trong lòng.

"Được, được rồi, cảnh hôn này cứ dùng đóng thế vậy, hiệu quả dù không bằng nhưng cũng đỡ phiền toái mọi người." Dung Dịch nói.

Diêu Ba tức giận tột độ: "Dung Dịch, cô dùng đóng thế cũng không việc gì, nhưng cảnh này quan trọng nhất là tiểu quận vương đã rõ ràng tình cảm của mình, phải quay cận cảnh, nên nhất định cần tự quay, tôi mất bao tâm tư mới chọn được góc quay này đây."

"Để tôi đóng thế cho Dung Dịch." Dương Từ làm vách tường ngay bên, run rẩy đứng dậy, "Làm ảnh hưởng tới mọi người, thật ngại quá, tối nay tôi mời mọi người ăn khuya."

Nhìn Dương Từ can đảm tự đứng dậy xung phong đóng thế thế này, tất cả nhân viên đoàn phim ở đó đều sợ hết hồn.

Diêu Ba lại coi thường: "Đến Dung Dịch xinh đẹp như vậy cậu ta cũng không xuống miệng được, sức quyến rũ của cô bằng được Dung Dịch?"

Dung Dịch lo lắng đỡ Dương Từ: "Dương Từ này, không cần tự làm khó mình đâu."

"Không việc gì, cứ làm ảnh hưởng mọi người mãi, là chúng tôi không tốt." Dương Từ khách sáo, người có thể khiến cô dùng giọng điệu thế này nói chuyện không có nhiều.

Dung Dịch một trong số người ít ỏi cô yêu thích trong giới giải trí.

"Quay phim cũng như sáng tác, sẽ có lúc gặp bình cảnh, mọi người thông cảm đôi chút là được, còn phải cảm ơn cô vẫn luôn giảng giải hướng dẫn cho Tề Hải, làm tôi cảm giác tiểu quận vương cùng diễn với mình là một diễn viên lão làng, chứ không phải một người mới." Dung Dịch đỡ cô ngồi xuống rồi nói, chuyện của Dương Từ cùng với Dương Tư Tư và Côn Tần huyền ảo lớn như vậy, Dung Dịch cũng không phải không biết.

Dung Dịch đã từng diễn chung một bộ phim truyền hình với Dương Tư Tư và Côn Tần, biết kịch bản của họ luôn có những chú giải chi tiết, mà chú giải này đều từ tay Dương Từ mà ra, nếu hỏi ai là quản lý chuyên nghiệp nhất giới giải trí, Dung Dịch cảm thấy Dương Từ sẽ đứng hạng nhất.

"Hai người đừng khách sáo lẫn nhau nữa, Tề Hải, giờ đổi thành quản lý thân thuộc với cậu đã được chưa?" Diêu Ba hỏi.

Diệp Bộ Hàng khỏi phải nói trong lòng vui vẻ bao nhiêu, nhưng trên mặt vẫn là vẻ bất đắc dĩ: "Để tôi thử xem sao."

"Tôi nói trước vậy, nếu không qua được trong một lần, thì lập tức về công ty hủy hợp đồng." Giọng Dương Từ nghe rất tệ.

Dung Dịch mặc đồ diễn cho cô, che miệng khẽ cười: "Tôi lại cảm thấy cái tính nóng nảy này của cô còn thích hợp diễn vai nữ tướng quân hơn cả tôi

đấy."

Những lời này người có dụng tâm sợ sẽ nghĩ thành ý khác, còn Dương Từ lại cảm thấy Dung Dịch không cần gì phải tức giận.

Dưới sự giúp đỡ của Dung Dịch, thay đồ diễn xong xuôi, mới thấy lời cô ấy nói cũng không sao, Dương Từ quả là có thứ khí khái ngông nghênh của nữ tướng quân.

Hoặc là do nhập tâm vào nhân vật, nhất cử nhất động của Dương Từ đều như nữ tướng quân, khí thế sát phạt quả quyết.

Điều Ba nhìn mà không khỏi ngáy dại, ông chưa từng nghĩ kiểu tướng mạo ôn uyển như Dương Từ lại có được loại khí chất này, lời đồn nói cô là thiên kim Tô gia, chắc là được di truyền từ lão thái thái Tô Căn.

"Hồi thứ hai người, màn năm, cảnh hai mươi lăm, bắt đầu." Điều Ba ra lệnh.

Dương Từ nhớ lại kịch bản, nói không sai một chữ.

Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Từ, hồi tưởng lại cảnh ***** tối hôm qua, khó khăn định thần, hôn lên môi Dương Từ.

Trong phim chỉ là nhẹ nhàng chạm môi, nhưng Diệp Bộ Hàng đạt được mục đích, nào có thể tùy tiện buông ra như thế.

Dương Từ tức giận, tên Tề Hải này thật là quá đáng, cũng không nhìn bây giờ đang là lúc nào, cường chế đẩy cậu ta ra, cho cậu ta một bạt tai: "Cậu đó, hôn bà đây đến nghiện rồi à?"

Diệp Bộ Hàng thành thật nhận một tát.

Nhưng Điều Ba vẫn chưa hề ngừng.

"Tôi, nhất thời khó kiềm chế tình cảm." Lời này cũng là lời thật.

"Cút!" Dương Từ hét.

"Cut!" Rốt cuộc Điều Ba cũng kêu lên.

Người trong đoàn phim đều bị Dương Từ làm cho ngầy ngẩn, bọn họ đều là người trong nghề, diễn kĩ thế nào chỉ cần nhìn một cái là biết, không trách nghệ sĩ dưới tay Dương Từ ai nấy đều có diễn kĩ tốt như vậy, cái diễn kĩ của quản lý này thôi, chỉ trong nháy mắt đã có thể thu hút một đám fan tung hô là tiêu hoa.

Dung Dịch vỗ tay đầu tiên: "Tôi thật tự than thở không bằng."

Đạo diễn Điều Kinh ngạc hết đóng miệng lại ngậm miệng: "Dương Từ, với cái diễn kĩ này của cô, đáng người lại không tệ, không làm diễn viên thật hơi đáng tiếc."

"Nếu lần sau đạo diễn Điều có cảnh dùng xe lăn, thì tôi sẽ đi ngay." Dương Từ đáp lại.

Diệp Bộ Hàng nhận túi nước đá bên đạo cụ đưa cho, cảm ơn người đó rồi úy khuất quay sang Dương Từ: "Cô đó, đánh cái bạt tai kia thật ác quá."

"Đề cảnh diễn thêm thật." Dương Từ liếc cậu ta, chuyện tối hôm qua thì thôi đi, hôm nay trước nhiều người như vậy mà cũng dám khinh bạc mình.

Dung Dịch an ủi khuyên can: "Thôi, thôi, không phải Dương Từ nói hôm nay mời mọi người ăn khuya sao? Đi thôi!"

"Chỉ không có chút dáng vẻ của nữ nghệ sĩ đang ăn khách được à, còn muốn dáng người không vậy?" Trợ lý của Dung Dịch là một sinh viên đang thực tập, vừa nghe Dung Dịch nói đi ăn khuya liền nhức đầu, quản lý của Dung Dịch đã ngăn chặn nạn cô không được để mình thành mập lên, còn muốn ăn khuya?

Dung Dịch làm nũng với cậu ta: "Chỉ một lần thôi, một lần cuối cùng, chị đã ăn táo và dưa leo mấy ngày nay rồi, cho chị ăn chút thịt thôi mà!"

Dưới sự cầu xin khổ sở của Dung Dịch, trợ lý chỉ đành thỏa hiệp sẽ không báo lại cho quản lý của cô, rồi cũng vui vẻ đi theo.

Dương Từ chọn một tiệm đồ nướng ven đường, ông chủ tiệm là người quen của Dương Từ, hỏi: "Không phải Tiểu Từ đây sao? Lâu quá không thấy các cháu tôi, cũng phải bảy tám năm rồi nhỉ?"

"Chú Quý, chú mang hết đồ trong quán lên luôn nhé." Dương Từ nói, "với còn rượu chú tự cất không?"

"Cháu phát đạt rồi? Trước kia cả xiên cải xanh cũng không ăn nổi mà. Rượu có đấy, đảm bảo đủ." Chủ tiệm buồn bực, người đi theo Dương Từ tới đây đều là những khuôn mặt quen thuộc, nghe nói những diễn viên này còn khá có danh tiếng, cát xê quay một bộ phim đã hơn triệu bạc.

Dương Từ cũng không muốn nhắc chuyện cũ, trước kia mỗi khi nghỉ hè hay đến chỗ này làm thêm, lúc đó cô, Dương Từ Từ và Côn Tẩn đều nghèo đến ngay một xiên cải xanh cũng không nổi mua, vì cô muốn đi học khiêu vũ, còn Dương Từ Từ và Côn Tẩn muốn làm ca sĩ.

Mà nơi này lại thường xuyên có minh tinh tới ăn khuya, ca hát tung bừng, mỗi lần nghe họ ca hát nhảy múa, đều là một kỉ niệm về tuổi trẻ sau này thường nhớ lại.

Rượu, một ly lại một ly.

Phượng Kien của tổ B nghe nói Dương Từ mời nhân viên tổ và vài nghệ sĩ ăn khuya, cũng mang theo một đám người menh mông cuộn cuộn tìm tới, dự định phải ăn ké Dương Từ một bữa thật đã.

Côn Tần vừa nhìn đã nhận ra chỗ này, trước kia, mỗi kì nghỉ hè, ba người bọn họ là những đứa phản nghịch nhất trong cô nhi viện, chạy tới thành phố Lâm Hải tìm việc làm, ở nơi này, ba người họ đều quên đi những tranh đấu trong cô nhi viện, dù phải nấu nướng đánh dầu mỡ nhưng không hề thấy mệt mỏi.

Anh ta cầm lên một chai rượu, đi tới hồ nhân tạo cách đó không xa, ngồi xuống bậc thềm đi xuống hồ, mở nắp chai rượu.

Trước kia còn đủ cả ba, Dương Từ là người táo bạo và thẳng thắn nhất, mỗi lần đều là Dương Từ ngăn cản Dương Từ, Dương Từ độc miệng như muốn lấy mạng người ta, đã từng mắng chửi anh ta và Dương Từ ngay tại nơi này, bây giờ cuối cùng cũng có thể quanh mình chính đại đứng đây.

"Tôi còn nhớ, hình như là một mùa hè nào đó, cũng ở nơi này, tôi từng nói anh và Dương Từ chỉ biết ca hát, gặp chuyện nhát gan, cả đời chỉ tầm thường thuận theo tự nhiên, bây giờ nhìn lại, quả là tôi tự đánh mặt mình rồi." Dương Từ ngồi trên xe lăn, dừng ở trước nấc thang hồ.

Chỉ cần tiến về trước thêm một cm, xe lăn sẽ lăn xuống bậc thang.

Côn Tần hỏi: "Sao cũng lại đây rồi?"

"Chỗ này đâu phải do anh mua, dựa vào đâu lại không thể tới?" Dương Từ hỏi lại.

"Cô thật là, vẫn không nói chuyện hiền lành được." Lời Côn Tần nghe có ý khiêu khích, "Tự đánh mặt không chỉ có việc này, Dương Từ không chết, hơn nữa khi ở bệnh viện còn tìm được mẹ ruột của mình, chính là con gái nhỏ của ông cụ Diệp gia, Diệp Hồng. Bà cô nhỏ của Diệp thiếu, người tông xe vào cô năm xưa chính là mẹ ruột Dương Từ Từ. Dương Từ Từ cũng là thiên kim đại tiểu thư của Diệp gia."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Vứt bỏ Lưu Bối Mông

Edit: Dương Lam

Dương Từ sáng tỏ, cười nói: "Côn Tần, con gái Diệp gai không phải dễ làm vậy đâu, Diệp gia không thể so sánh với nhà bình thường, Dương Từ tuyệt đối không phải con gái Diệp gia?"

"Sao cô có thể khẳng định như vậy?" Côn Tần hỏi.

Nguyên quán của anh là từ một chợ đen ở huyện Đôn(*), phía bắc, cha là người cầm điếu, mắt sớm, mẹ nguyên là con gái một gia đình bình thường, cha mẹ vì bệnh đều đã mất, về sau, trong lúc tìm việc làm bị người bắt cóc bán đến huyện Đôn, gả cho cha anh, cuối cùng mẹ sát hại cha anh rồi sinh ra anh, sau đó vẫn luôn ở trong nhà tù huyện Đôn, tù chung thân! Vốn anh được cô mình nhận nuôi, sau cô anh tới thành phố Tam Tinh mới ném anh lại trước cửa cô nhi viện thành phố Tam Tinh! Đúng chứ?"

(*) Một huyện thuộc tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc.

Côn Tần uống một ngụm rượu: "Sao cô biết được?"

"Thân thể Dương Từ càng quá hơn, tôi không muốn nói, anh cũng không cần phải biết, Diệp gia không phải nhà Dương Từ chơi nổi đâu, cô ta lại đi giả làm một người đã chết, không sợ buổi tối linh hồn người ta tìm tới trả thù sao?" Trong mắt Dương Từ đầy khinh thường.

"Nếu cô đã biết thân thể bọn tôi, vậy sao không công khai ra, không phải cô hận bọn tôi ư?" Côn Tần lại mở một chai rượu, uống một ngụm lớn, trong mắt đầy vẻ chán nản về cuộc sống.

Dương Từ nói: "Xuất thân không phải lỗi của các người, Dương Từ là thật không thể nhìn tôi sống tốt, dám đi nước cờ hiểm như vậy."

"Bọn tôi đều rất hận cô." Côn Tần cắn mạnh hàm răng.

"Hận tôi? Hận tôi là có thể lên động tay chân sau lưng tôi, hận tôi còn cần mượn thế lực của tôi? Côn Tần, anh là một kẻ hèn nhát, lòng dạ đàn bà, vẫn

như mấy năm trước thôi, dù cho có ngàn vạn người hâm mộ, thì có tác dụng gì? Lòng dạ không rộng rãi phóng khoáng, tôi xem anh còn thể tiêu dao đến bao giờ?" Luận tài ăn nói, Dương Từ tuyệt không thua bất cứ ai.

Côn Tần cảm giác đầu chệnh choáng say, chợt cười lên điên cuồng: "Chính là hận cái vẻ tự cho là đúng này của cô đấy."

Anh ta xiêu vẹo dần bước lại gần Dương Từ, đè lại xe lăn của cô, gần sát mặt cô trong gang tấc, hơi thở ấm áp phả lên: "A Từ, một người phải yêu mới thể hận."

Dương Từ né tránh theo bản năng, toàn thân nổi da gà, cùng một động tác, nếu là Tề Hải cô sẽ thấy rất tự nhiên, còn là Côn Tần thì cô chỉ muốn cho anh ta một cái tát thật mạnh.

Lần này cô không dám động tay, một khi lỏng tay không giữ được xe lăn, rất có thể sẽ phải rơi xuống hồ.

"A Từ, anh và em đã yêu đương bảy năm." Côn Tần uống rượu say, hành động cũng không cố kỵ, càng lúc càng sát gần Dương Từ.

Dương Từ buông lỏng cánh tay đang giữ xe lăn, ra sức đẩy Côn Tần, xe lăn vì không thắng kịp trượt luôn xuống bậc thang, bên dưới là dòng nước trong hồ nhân tạo.

Quần áo của cô bị thấm ướt, hơi men của Côn Tần cũng bay biến khi bị ăn một bạt tai: "Dương Từ, cô còn giả thanh cao làm gì?"

"Tề Hải, mau cứu tôi." Dương Từ kêu lớn.

Thật ra Diệp Bộ Hàng sớm đã đi theo Dương Từ, cậu vẫn nghĩ về lời cảnh cáo lần trước Dương Từ nói với mình, Dương Từ nói cô ấy yêu Côn Tần, nhưng từ quan sát của cậu hôm nay thì có vẻ Dương Từ không có mấy may ý tứ gì với Côn Tần.

Cậu đi tới nhảy luôn xuống hồ, ôm cô lên: "Sau này không được tiếp xúc riêng với Côn Tần nữa."

Dương Từ đã uống khá nhiều nước, cũng lười nói, giao tất cả lại cho Diệp Bộ Hàng.

Côn Tần thấy mất mặt, không biết là cuộc sống sau này của mình sẽ càng thêm khổ sở.

Diệp Bộ Hàng đã không đợi được đến lúc Dương Từ trả thù Côn Tần và Dương Từ Từ, Côn Tần và Dương Từ Từ đã dám tính toán tới Diệp gia bọn họ, cho dù để đối phó Dương Từ, thì cũng nên nhận trừng phạt của Diệp gia.

Thấy ánh mắt Dương Từ vẫn nhìn đắm đắm vào Côn Tần trên bờ, Diệp Bộ Hàng bơi tới chỗ nước nông, đứng vững người rồi hôn lên môi Dương Từ, nhằm kéo ánh mắt cô qua hướng khác.

Dương Từ không cự tuyệt cậu hôn, cũng nhiệt tình đáp lại, bây giờ, hình như cô hiểu ra tình cảm của mình với Côn Tần không phải là tình yêu, cũng hiểu được cái gì mới là tình yêu chân chính.

Diệp Bộ Hàng lại càng thêm to gan, tiến sát lại bên tai Dương Từ, nhẹ giọng nói: "Tối nay đến phòng em hay phòng anh?"

Dương Từ bị lời này làm cho sững sốt, rồi bình tĩnh lại: "Đang trong đoàn phim người nhiều miệng tạp, thôi đi."

Diệp Bộ Hàng đã động tình, làm sao có thể thôi được, rõ là đang tuổi trẻ huyết khí phương cương như lang như hổ, mới được nếm vị tốt đẹp cô, tất nhiên là ăn quen bèn mùi không muốn buông tha.

Dứt khoát liền quay sang đồng hồ đeo tay nói một chuỗi tiếng Pháp.

Mấy lời tiếng Pháp này Dương Từ có thể nghe hiểu, đại ý là đừng để cho ai lại gần.

Trong lúc nói, động tác nóng bỏng vẫn không ngừng.

Dương Từ ngăn cậu ta lại, hỏi: "Cậu vừa nói với ai vậy?"

Diệp Bộ Hàng hôn lên cổ cô, trả lời: "Anh nói là anh không muốn để ai đến gần em."

Dương Từ sẽ không tin tưởng mấy lời hoang đường đấy, chẳng qua tình đã động, cô ghi nhớ lời nói dối này chứ không vạch trần ngay, phá hủy cảnh tượng kiều diễm lúc này.

"Nhẹ một chút."

Trong bụi lau sậy, tiếng thờ đóc vang lên không ngừng.

Khi Dương Từ tỉnh lại nhận ra mình đã ở trong phòng, Tề Hải không thấy đâu, bên gối vẫn còn chút hơi nóng sót lại, chắc mới đi chưa lâu.

Vốn cho là 419(*), tựa như đã chuyển ý vị khác.

(*) Tiếng anh: for one night, tức tình một đêm

Thân phận Tề Hải tuyệt đối không chỉ đơn giản là một tên ăn mày, cậu ta là ai?

Toàn thân vô cùng đau nhức, cô thầm nghĩ phải cho nhận thêm cho cậu ta mấy bộ phim võ hiệp, xem có còn tinh lực làm chuyện này nữa không.

Cô biết hôm nay Lư Bối Mông có không ít cảnh diễn, cần phải đi theo, nhưng giờ toàn thân không muốn nhúc nhích, nằm lẩn lộn thật lâu trên giường.

Cho đến khi nhận một cú điện thoại.

"Cô giáo Dương, Lư Bối Mông xảy ra chuyện rồi, cô ấy ngã từ trên lưng ngực xuống." Giọng nói của Phương Kiến ở đầu bên kia nghe rất gấp gáp.

Dương Từ bình tĩnh hỏi: "Đưa tới bệnh viện chưa?"

"Đi rồi, Tề Hải mang cô ấy đi, cô phải chuẩn bị sẵn sàng, mặt cô ấy bị đập vào đá, sợ rằng con đường diễn viên này chưa bắt đầu đã đứt gãy." Trong giọng Phương Kiến có chút ý tiếc nuối.

Dương Từ cúp điện thoại, vốn định gọi cho Lư Bối Mông, nhưng một cú điện thoại đã tới trước, số máy này cô đã xóa khỏi danh bạ, nhưng vẫn nhận ra, là Dương Tư Tư.

Dương Tư Tư mỉm cười nói: "Dương Từ, thích món quà tôi tặng không?"

"Lư Bối Mông là vô tội." Dương Từ tức giận, "Cô không sợ tôi nói với Diệp gia thân phận của cô sao?"

"Cô sẽ không, cô sợ Diệp gia." Dương Tư Tư nói, "Dương Từ, cô còn có một cái chuỗi đang nằm trên tay tôi nữa, đầu sao cũng là cô có lỗi với Diệp gia trước."

"Dương Tư Tư, đừng tưởng tôi vẫn còn nghe cô uy hiếp, nếu Lư Bối Mông có chuyện gì tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô." Bây giờ Dương Từ chỉ hận sao Dương Tư Tư không nhảy lầu chết luôn đi cho rồi.

Cúp máy, gương mặt Dương Tư Tư phủ đầy căm hận, một tháng trước khi nằm viện cô gặp được Vân Nhược Yết, biết được lý do Dương Từ trở lại khi được nhận nuôi lần thứ tư, hóa là vì Dương Từ, một cô gái trẻ tuổi đã mất đi sinh mạng, mà cô gái đó cô ta lại biết, là công chúa nhỏ của Diệp gia.

Dương Tư Tư cuống quýt, còn chưa bình phục hết bệnh đã tìm tới Diệp gia nói cho Diệp gia chuyện này, nhưng không nghĩ lại có người nói muốn trừng phạt Dương Từ, ông cụ Diệp gia còn bảo cô ta thay thế thân phận công chúa nhỏ Diệp gia.

Dương Tư Tư không biết việc này có ý gì? Nhưng cô biết rằng nếu mình trở thành thân thích Diệp gia, đối phó Dương Từ là việc sớm muộn.

Cú điện thoại này là để hù dọa Dương Từ, mà ngựa của Lư Bối Mông cũng là do cô ta động tay chân, Diệp gia có trường đua ngựa tại thành Lâm Hải, ngựa này do cô ta chọn tới.

Bên trong bệnh viện, tiếng người ồn ào, Tề Hải xuất hiện không nghi ngờ đã dẫn tới không ít chú ý, cậu nhìn Lư Bối Mông trên giường bệnh, không hề đau lòng mà chỉ nặng nề suy tư.

Ngựa này là con chú út thích nhất, bởi vì dì Diễm muốn cưới, nên ngựa đã được chú huấn luyện trở nên vô cùng ngoan ngoãn, tại sao đột nhiên lại nổi điên?

Lư Bối Mông kéo tay Tề Hải, nói: "Anh Tề Hải, em sợ, em đau lắm."

Diệp Bộ Hàng lơ đãng hất tay cô bé ra: "Anh đã liên hệ bác sĩ da liễu tốt nhất thành phố Lâm Hải, em yên tâm đi."

Đứt lòi, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đầu kia, tiếng Dương Từ quả quyết: "Quay về."

"Vậy Lư Bối Mông thì sao?"

"Tôi đã nói với công ty, công ty sẽ sắp xếp cho con bé một quản lý tốt hơn." Dương Từ nói nghe rất vô tình.

"Dương Từ, Lư Bối Mông có thể bị hủy dung." Diệp Bộ Hàng nói.

"Vậy cả cậu và cô ta đều không cản trở lại." Giọng Dương Từ nghe rất tệ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tề Đông chất vấn

Edit: Dương Lam

Diệp Bộ Hàng nhìn điện thoại mới bị cắt ngang, trong bụng mờ mịt, trong mắt cậu, chẳng qua Dương Từ chỉ có tính tình hơi nóng nảy, bản tính không xấu, mà bây giờ cô nghệ sĩ vẫn luôn được cô cưng chiều trong lòng bàn tay, vì có thể đối mặt với nguy cơ bị hủy dung, cô lại lập tức vứt bỏ.

Tối qua, lúc tỉnh sâu, sự dịu dàng nhiệt tình của cô và lời nói lạnh băng mới này hình thành sự so sánh đối lập lại đường đột.

Lúc Giang Thành chạy tới thấy Diệp Bộ Hàng đang chờ bên ngoài phòng giải phẫu, liền hỏi: "Vội vàng vàng bắt tôi qua đây, đã có chuyện gì"

"Ngựa của chú tôi hắt một người xuống đất, sợ có chuyện, nên gọi anh tới xem sao." Diệp Bộ Hàng thành thật.

Giang Thành thấy dấu vết trên cổ Diệp Bộ Hàng, hơi cười: "Tiểu Hàng, cái điệu này của cậu là muốn cho ông cụ Diệp gia ôm chất trai đấy à."

Diệp Bộ Hàng nói: "Đi xem nhanh đi."

Giang Thành hỏi về mập mờ: "Cậu ở trong giới trí phát triển cũng không tệ, nhưng anh vẫn phải nhắc cậu rằng, Diệp gia tuyệt đối sẽ không để một nữ minh tinh trong giới giải trí làm con dâu đầu." "

"Cô ấy không phải minh tinh."

"Vậy là ai? Từ khi cậu ra tù chúng ta chưa từng tụ họp, lần sau có cơ hội cùng ăn với các anh đây một bữa, mang cả em dâu qua cho mọi người nhìn một lần." Giang Thành nói.

Diệp Bộ Hàng nói thẳng một cái tên: "Dương Từ."

"Cô ấy á!" Giang Thành lắc đầu nói, "Vậy còn không bằng tìm một nữ minh tinh."

"Giang Thành, tôi tìm anh tới không phải để anh nói chuyện bát quái." Diệp Bộ Hàng đẩy anh ta vào phòng giải phẫu.

Còn cậu thì ở ngoài cửa chờ quân đội Diệp gia tới báo cáo, ngựa này là bị Dương Từ Tự động tay chân.

Một lượng lớn ký giả vọt vào trong bệnh viện, mọi người anh chen tôi tôi đẩy anh tranh nhau tới phòng vấn Diệp Bộ Hàng: "Tề Hải, nghe trong lúc quay phim, trong cảnh diễn chung với anh Lưu Bối Mông bắt ngờ ngã ngựa đúng không?"

"Vết thương có nghiêm trọng không? Theo tin chúng tôi thăm dò, có thể bị hủy dung?"

Đạo diễn đi theo vội đáp nhanh: "Các vị ký giả, Lưu Bối Mông hiện đang giải phẫu trong bệnh viện, hi vọng mọi người bình tĩnh, không nên quá rầy đến hoạt động của bệnh viện.

Trong khách sạn, Dương Từ đã lẫn lộn khiến chấn rối tinh rối mù, trước quyền thế Diệp gia cô còn có thể làm gì?

Chuyện Diệp Thúc(*) qua đời tuy nói không liên quan trực tiếp đến cô, nhưng cũng là chuyện cũ mà cô không muốn nhớ đến nhất, Diệp gia liệu có chịu bỏ qua cho cô?

(*) Diệp Thúc (叶束) là tên một người, họ Diệp tên Thúc. Chữ Thúc (束) ở trên nghĩa là trói buộc/gò bó chứ không phải Thúc (叔) trong thúc thúc/thúc bá.

Điện thoại đã bị phóng viên gọi sắp nổ máy, nữ minh tinh bị ngựa hắt xuống không phải tin tức nhỏ.

Cô không muốn đi thăm, cũng không muốn nhận máy.

Đến khi có tiếng gõ cửa.

Cô cho là phục vụ khách sạn, nên ra mở cửa.

Không nghĩ lại thấy người tới là ông cụ Diệp gia.

Tuổi tác tuy lớn, khí thế vẫn không hề kém xưa, dù bản thân Dương Từ cũng có khí thế không tệ, nhưng trước mặt ông cụ Diệp gia vẫn thua kém không ít.

Ông cụ Diệp đánh giá Dương Từ, nói: "Dung mạo thế này, so với Tiểu Hàng thì kém rất nhiều."

"Cái gì?" Lời này của ông cụ, Dương Từ chẳng hiểu mô tê gì.

"Không có gì, chỉ là để cảnh cáo cô một lần, Diệp gia không phải nhà cô có thể tùy tiện trêu chọc, tai nạn bảy năm trước cũng không phải do Tiểu Hàng sai, bây giờ vất vả lắm Dương Từ mới trở về Diệp gia, tất nhiên tôi không muốn con bé xảy ra chuyện gì, về Lưu Bối Mông tôi đảm bảo cho cô bé có thể cả đời được kinh tế không lo, tiền đồ không bận." Tuổi ông cụ đã hơn bảy mươi, nhưng giọng nói vẫn uy nghiêm có lực.

Nói xong lời này, ông không ở lại giây nào đã vội rời đi.

Ý tứ lời ấy đã rất rõ ràng, thế nhưng, Dương Từ hiểu rõ rằng nếu thật liều mạng với Diệp gia, bảy năm trước là do may mắn, còn bảy năm sau cô đã không còn can đảm chống lại Diệp gia nữa rồi, vì cô còn phải lo cho tiền đồ của Tề Hải và Tề Đồng.

Cô quay về thành phố Tam Tinh, phía đoàn phim bên này để Mễ Khả Nhi qua đây xem vậy.

Mấy tháng không gặp, cô mới chỉ thấy thay đổi của Tề Đồng qua ti vi, nhìn được người thật cũng phải kinh ngạc một hồi, tên heo béo mập mập ban đầu đã thành anh chàng đẹp trai rồi.

Tề Đồng dùng dùng cầm báo ném vào mặt Dương Từ: "Đây là chuyện gì? Chỉ vì mặt Lưu Bối Mông bị hủy mà cô từ bỏ em ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Không có mục tiêu

Edit: Dương Lam

Bị báo đập vào đầu, Dương Từ cũng không không chế được toàn bộ lửa giận: "Anh nghĩ là tôi tình nguyện vứt bỏ Lưu Bối Mông chắc? Con bé là người tôi thấy có tiềm lực về ca hát nhất trong giới giải trí, tiếng hát của con bé có tác dụng trấn an lòng người, tôi còn mong con bé nổi danh hơn bất cứ ai."

Gương mặt Tề Đồng phủ đầy sự không tin tưởng, nói: "Nếu đúng như lời cô, vậy sao cô có thể để em ấy một mình đối mặt với tin tức vừa bị tung ra, tại sao lúc đoàn phim nói muốn đổi diễn viên lại không ngăn cản?"

"Một nghệ sĩ bị hủy khuôn mặt, đã không còn giá trị gì nữa." Dương Từ thông thả buông lời.

"Độc phụ!" Tề Đồng mắng to, anh ta đã mua xong vé tàu cao tốc đến thành phố Lâm Hải, anh không đành lòng nhìn Lưu Bối Mông bị hủy dung ở độ tuổi như hoa bây giờ.

Dương Từ vui vẻ chấp nhận hai chữ này, mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào, ông cụ Diệp gia đột ngột tìm tới nói với cô những lời đó, cô đã rõ nếu đấu tiếp với Dương Từ, cô không có bất cứ bản lĩnh gì, thà rằng làm một quản lý hạng mười tám trong giới giải trí, nếu không kết quả của những nghệ sĩ khác dưới tay cô cũng sẽ chẳng khác gì Lưu Bối Mông.

Lưu Bối Mông là con phượng hoàng chưa trải qua dục hòa trùng sinh, sau khi cô mang con bé vào giới giải trí, con bé vẫn là con chim non, qua lần này, bị thương và hủy dung, hẳn con bé vẫn còn nghị lực tiếp tục tiến bước trong giới.

Cô không thể làm ảnh hưởng tới con đường của con bé được, không có Dương Từ, Lưu Bối Mông mới có thể leo lên đỉnh cao giới giải trí nước C.

Trước giờ Mễ Khả Nhi là trợ lý của Mạnh Quý Tư, làm việc ở Cát Tư giải trí nhiều năm như vậy, nếu như Mễ Khả Nhi thành quản lý của Lưu Bối Mông, thì tiền đồ của Lưu Bối Mông cũng không cần bận tâm, huống chi bản lĩnh máy tính của Mễ Khả Nhi rành rành ra đó, về mặt truyền thông giao tiếp trên internet cũng không cần phải lo.

Dương Từ đã sắp xếp xong đường ra cho tất cả mọi người.

Học viện Giải trí Công xưởng đã kết thúc, trong không gian lớn thế này, chỉ có một mình Dương Từ, lần đầu tiên cô mất đi lòng tin, lòng tin khiến cô chưa từng từ bỏ từ nhỏ đến lớn.

Bởi vì không muốn từ bỏ, cô gián tiếp hại chết Diệp Thúc. Bởi vì không muốn từ bỏ việc báo thù, lần này lại làm hại Lưu Bối Mông bị hủy khuôn mặt.

Trong vòng một tháng này, dưới sự giúp đỡ của một phần mềm, ngoài những lúc cần mua đồ, Dương Từ chưa từng ra khỏi cửa công xưởng.

Cô đọc qua tin tức về sự kiện Lưu Bối Mông ngã ngựa, qua mấy ngày đã chìm dần, thay thế vào đó là Dương Từ Từ, một ảnh hậu tới đóng vai một tiểu nha hoàn, là ai cũng khó mà tin tưởng.

Nhưng sự thật lại đúng là như vậy, kịch bản đã sửa lại, tiểu nha hoàn ngã từ trên lưng ngựa xuống được Côn Tẫn cứu sau dịch nham hoàn để sửa lại dung mạo, Dương Tử liền danh chính ngôn thuận diễn tiếp.

Bài viết ca ngợi cô ta có rất nhiều, giới giải trí trước giờ đều bệnh hay quên rất nặng, Phương Kiện vốn đang nhiệt tình khen ngợi diễn kĩ của Lưu Bối Mông biến thành khen Dương Tử Từ.

Công chúa nhỏ của Diệp gia, có ai dám trêu vào?

Dương Tử nhìn tin đoàn phim đã đóng máy, tính ngày đã đến lúc Lưu Bối Mông xuất viện, bọn họ cũng nên trở về thành phố Tam Tinh, từ sau lần nói chuyện điện thoại trước, cô nói với Tề Hải bảo cậu ta đừng trở lại, cậu ta thật đúng là một cú điện thoại cũng không gọi tới nữa.

Một tháng qua, tựa như cô đánh mất mục tiêu cả đời, không biết phải sống tiếp thế nào?

Ngoài cửa có tiếng động, Dương Tử cho kẻ người giao hàng tới, hô lớn: "Giao hàng đặt trên bàn uống trà nhỏ là được."

Lần này không có tiếng anh chàng cầu khen ngợi như dự liệu, Dương Tử đẩy xe lăn, kiểm tra lại dao trong túi.

"Ai?" Tiếng bước chân cách cô ngày càng gần, sắc trời bên ngoài đã dần tối, khăn trương hơi thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tôi không yêu cậu

Diệp Bộ Hàng nghe thấy tiếng Dương Tử, một mối cả ngày như hóa thành sức mạnh trong nháy mắt, lớp trang điểm chưa tháo, lại vốn có giá trị nhan sắc cao, giờ thêm lớp trang điểm nhạt trông càng thêm câu người.

"Là anh." Cậu chậm rãi nói.

"Tôi còn tưởng cậu sẽ không tới nữa luôn chứ." Dương Tử lập tức nhấn nút khóa cửa điện tử.

Diệp Bộ Hàng nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, cười cười nói: "Do bản quyền sắp hết hạn, đoàn phim phải tăng tốc độ quay, anh đã muốn về sớm gặp em từ lâu, nhưng vẫn luôn không có thời gian, hôm nay cuối cùng cũng đóng máy rồi."

Thật ra chính là Mễ Khả Nhi đã nhận tiền của Dương Tử, đổi lại sẽ đảm bảo cậu diễn hoàn thành bộ phim này, một khi cậu có ý niệm rời khỏi đoàn phim, sẽ bị Mễ Khả Nhi uy hiếp nói cho Dương Tử thân phận Diệp Bộ Hàng.

Dương Tử: "Cậu chọn thế là đúng, nếu các cô cậu không mang lại bất cứ lợi ích gì, tôi sẽ vứt bỏ các người không chút lưu tình, cậu vẫn nên nhân lúc còn sớm kêu công ty đổi một người quản lý đi!"

Diệp Bộ Hàng lại gõ cửa: "Em đừng quên, anh còn là trợ lý của em."

"Tôi không có nhiều tiền để trả lương cho cậu như vậy, bây giờ cậu nổi tiếng rồi, tìm một quản lý tốt có thể giúp cậu tăng thêm lượng fan, thì sẽ càng nổi hơn." Dương Tử nói, "Quản lý như tôi đây sẽ chỉ kéo lùi cậu."

Diệp Bộ Hàng vẫn tiếp tục gõ cửa: "Mở cửa đi."

"Cậu đi rồi tôi sẽ mở." Dương Tử nắm chặt điều khiển từ xa, cho cậu ta thêm cơ hội.

Diệp Bộ Hàng: "... Nếu cậu đi rồi thì còn cần cô mở cửa làm gì?

"Xin chào, đây là nhà của cô Dương đúng không? Cô có đặt hàng bên ngoài, anh nhận hàng giúp cô ấy sao?" Thái độ nhân viên giao hàng rất tốt, khom người hỏi chuyện.

Diệp Bộ Hàng nhìn một cái, là gà rán và bia không dinh dưỡng bán ngoài đường, nhận lấy, nói: "Bao nhiêu tiền?"

"Cô Dương đã thanh toán trực tuyến khi đặt hàng, à, anh có phải là ngôi sao Tề Hải đó không? Bạn gái tôi rất thích anh, khắp phòng đều là poster hình anh đấy!" Nhân viên giao hàng bỗng nhiên trở nên kích động.

Diệp Bộ Hàng gật gật đầu: "Đúng vậy."

"Có thể ký tên cho tôi không? Nếu anh kí để tôi mang về thì bạn gái tôi sẽ vui lắm!" Tâm tình cậu nhân viên kích động vô cùng.

Diệp Bộ Hàng nhanh chóng ký tên.

Lúc này, cuối cùng Dương Từ cũng mở cánh cửa đóng chặt ra, nói với anh trai giao hàng: "Tiểu Chung, cảm ơn anh, lần này nhất định sẽ cho anh năm sao kèm khen ngợi."

Anh giao hàng đưa một xấp văn kiện cho Dương Từ: "Không, không có gì, ngày nào cô cũng đặt hàng, đều là tôi giao cả, cũng là duyên phận, còn phải cảm ơn cô chịu cho mẹ tôi một công việc theo giờ để kiếm tiền, ở thành phố Tam Tinh này, một bà cụ từ nông thôn lên rất khó tìm được công việc."

Dương Từ biết việc Tề Hải, Tề Đông và Lưu Bối Mông trở lại chỉ là chuyện sớm muộn, cho nên sớm đã gửi ba lá đơn tới công ty để xin từ chức quản lý của ba người này, đồng ý ký tên là tốt nhất, không muốn ký thì sẽ thuê đại anh chàng nào đó giả chữ ký.

Dương Từ nhận lấy văn kiện, nhìn phía trên là chữ ký lớn ghi tên Diệp Bộ Hàng, ánh mắt sắc bén trừng cậu ta: "Cậu đây, chơi tôi à?"

Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Từ xé luôn văn kiện, liền nói: "Em có tính toán gì anh đều biết, tổ tông mười tám đời của người này anh cũng biết, cậu ta có bạn gái hay không chẳng lẽ lại không rõ?"

"Vậy cậu ký tên Diệp Bộ Hàng làm gì?" Nếu cậu ta ký đại một cái tên nào đó, thì Dương Từ đã không tức giận đến thế.

Diệp Bộ Hàng nói: "Cảm thấy cái tên này dễ nghe."

"Cái đó, tôi có thể đi được chưa?" Nhân viên giao hàng vâng dạ, cậu chàng vẫn còn nhiều hàng phải giao lắm, giao càng lâu càng bị trừ nhiều tiền.

Dương Từ tỏ ý cậu ta có thể đi, nhìn sang vụn giấy trên tay Diệp Bộ Hàng, cảm giác vừa tức giận và buồn rầu: "Cậu vẫn nên kí vào đi, đối với cậu cũng là chuyện tốt."

"Anh vì em mới vào cái giới này, nếu em không quản thì anh còn ở lại trong giới làm gì?"

Dương Từ đẩy xe lăn tới cạnh chỗ để gà rán, muốn ăn gì đó trước rồi suy nghĩ sau.

Diệp Bộ Hàng đoạt gà rán trong tay cô vứt đi, nói: "Không được ăn những thứ không có dinh dưỡng này."

"Cậu dựa vào đâu dám quản tôi?" Dương Từ nhìn miếng gà rán trong thùng rác mà đau lòng.

Diệp Bộ Hàng mới ngồi xổm xuống, ôm cô: "Anh yêu em mà."

"Yêu tôi? Giữa tôi và Lưu Bối Mông, cậu đã chọn từ tận lúc đó rồi, không phải ư?" Trước mặt Diệp Bộ Hàng, sức Dương Từ chỉ như muối bỏ biển, không thể gãy ra.

Diệp Bộ Hàng càng ôm chặt hơn: "Anh chỉ cảm thấy là nếu em có thể lựa chọn, thì em cũng sẽ đi bệnh viện, nhưng em lại không thể chọn được, anh nói đúng chứ?"

"Không phải, chỉ vì tôi không thấy Lưu Bối Mông còn chút giá trị lợi dụng nào thôi."

"Vậy anh thì sao? Tại sao em nhất định muốn đuổi anh đi?" Tiếng Diệp Bộ Hàng nghe nhẹ nhàng kì lạ.

Dương Từ vẫn kiên quyết: "Thực ra tôi không hiểu gì là tình yêu đâu, tôi chỉ biết yêu thì sẽ có ham muốn chiếm hữu ích kỉ, còn tôi lại không có ham muốn ấy. Tôi không yêu cậu, có cậu ở bên sẽ chỉ gây thêm phiền toái, làm tôi phán đoán sai lầm mà thôi."

"Dương Từ, nhưng ngày đó, lúc ở trong sông, em hoàn toàn không như bây giờ."

"Được rồi, tôi nói rõ ràng cho cậu biết, đừng có coi tôi như kẻ ngu nữa, câu tiếng Pháp cậu đã nói tôi nghe rõ ràng, bên cạnh cậu chắc chắn có rất nhiều vệ sĩ ẩn nấp, nhưng đến giờ vẫn không nói việc ấy với tôi. Cậu nhân viên giao hàng vừa nãy, cậu nói đến cả việc người đó có bạn gái hay không cũng biết, một tháng này chắc cũng theo dõi tôi không ít nhỉ? Đến cùng thân phận cậu là gì? Cậu có từng suy nghĩ nói rõ với tôi chưa? Đến thành thật cũng không dám thì còn nói gì đến tình yêu?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Người què chân kẻ đui mù, tuyệt phối

Edit: Dương Lam

Diệp Bộ Hàng nhớ lại cảnh cáo của Mạnh Quý Tư, cô gái này dù sao cũng là cháu gái Tô Cần, lại ở trong giới giải trí bấy nhiêu năm, ít động tác nhỏ của cậu sao có thể giấu giếm cô được.

Nhưng nếu nói ra thân phận của mình, sợ rằng đến cả lại gần cô ấy cũng không được nữa rồi.

Diệp Bộ Hàng hôn môi cô, mặc cho cô đẩy mình ra, lần này Diệp Bộ Hàng không có chút phong độ lịch sự nào.

Một con ghê tởm trào lên não, Dương Từ đẩy cậu ra như sắp nôn: "Cậu có bệnh đấy à? Buồn nôn chết tôi mất."

"Liệu có phải bị bệnh gì không?" Diệp Bộ Hàng lo lắng hỏi.

"Cậu mới có bệnh ấy, nếu không phải cậu hôn thì sao tôi lại buồn nôn? Cậu làm tôi quá chán ghét. Hừ!" Dương Từ nhổ nước miếng, mấy ngày nay vẫn cảm giác dạ dày hơi khó chịu, nhưng lại không thích đi bệnh viện.

Diệp Bộ Hàng nhìn cô đầy tinh thần như vậy cũng yên tâm, đẩy xe lăn dẫn cô ra ngoài: "Dù sao em vẫn phải ăn ít thứ, chúng ta ra ngoài ăn vậy."

"Buông tay, cậu dựa vào đâu để quyết định cuộc sống của tôi? Sao không nói tôi biết rốt cuộc cậu là à? Là sợ tôi lừa cậu chắc?" Dương Từ nói rất không khách khí.

Diệp Bộ Hàng ngồi xuống ngang cô, nhìn thẳng mắt cô: "Nếu anh nói anh là Diệp Bộ Hàng, em có tin không?"

"Ha ha ha, nếu cậu là Diệp Bộ Hàng vậy tôi chắc là con gái tổng thống rồi! Chi bằng cậu? Diệp gia sẽ đồng ý cho đường đường Diệp thiếu vào giới giải trí sao? Nói đùa cũng phải có chừng mực đi!" Dương Từ đứng là bị Diệp Bộ Hàng làm cho buồn cười.

"Tại sao anh lại không thể là Diệp Bộ Hàng chứ?" Diệp Bộ Hàng cũng rất buồn bực.

"Tên Diệp Bộ Hàng kia còn nhỏ hơn tôi mấy tháng, nhìn cậu là thấy lớn tuổi hơn tôi rồi, hơn nữa nếu cậu là Diệp Bộ Hàng thì tôi còn có thể để cậu ngày đêm diễn phim truyền hình trong đoàn phim sao? Đi làm nam chính phim điện ảnh quốc tế luôn rồi!" Dương Từ coi thường.

Diệp Bộ Hàng nhìn gương mặt mình được phản chiếu trong mắt cô, nào có chỗ nào trông lớn tuổi hơn Dương Từ?

Nhưng đây không phải trọng điểm, rất hiếm khi cậu thấy Dương Từ cười vui vẻ như vậy, liền thật lòng khen ngợi: "Em cười thế này rất đẹp."

"Còn cần cậu khen chắc, tôi đây vốn đẹp sẵn rồi." Dương Từ nói, "Bây giờ cậu không chịu nói thật với tôi đúng không?"

"..." Anh nói rồi mà, Diệp Bộ Hàng nghĩ trong bụng thế, em không tin anh cũng đâu còn cách nào?

"Đừng có nghĩ cách gì lừa tôi, nghe tôi nói đi, cậu rời xa tôi thì tiền đồ mới phát được."

"Không có em bên cạnh, dù cuộc sống đầy nắng cũng không bằng nướng tựa nhau trong bóng tối." Lời tình tứ thế này, nếu là tiểu cô nương như Lưu Bối Mông đã sớm bị mê hoặc cho hồn lìa khỏi xác mất rồi.

Chẳng qua người này lại là Dương Từ, "Cậu muốn làm người mù cũng đừng kéo tôi xuống nước."

"Em là người què anh là kẻ đui, hai chúng ta là tuyệt phối." Diệp Bộ Hàng nói.

Dương Từ vừa nghe chữ người què, nụ cười liền cứng lại.

Diệp Bộ Hàng cũng lập tức nhận ra mình nói sai, vội chữa: "Anh không có ý đó đâu."

"Đúng vậy, tôi là người què, một kẻ tàn phế thôi, cậu nói không sai." Dương Từ tự giễu.

Diệp Bộ Hàng nhận ra Dương Từ lại quay về cái thái độ mơ hồ với cuộc sống khi mới gặp, vội vàng lấn người lên ôm cô.

Lần này Dương Từ không đẩy ra, mà buông lời độc miệng: "Người què như tôi đây mà có người chịu ôm có phải là chuyện rất nên vui mừng."

"Không được nói chính mình như vậy, anh không cho phép." Diệp Bộ Hàng hôn môi cô.

Dương Từ giống như đứa trẻ con không động đậy, để mặc Diệp Bộ Hàng hôn mình.

Diệp Bộ Hàng ôm cô lên phòng, ăn quen bên mùi, đã nhìn cả tháng nay, gặp lại cô lần nữa, Diệp Bộ Hàng không muốn tiếp tục nhẫn nhịn, nếu đã quyết định dùng cả đời để trả cho cô, tự nhiên cậu sẽ không bỏ qua phúc lợi của mình.

Thời điểm tiến vào thân thể Dương Từ, rốt cuộc cô cũng có phản ứng: "Mùi vị kẻ tàn phế như tôi thế nào?"

"Dương Từ!" Không ***** được nữa, Diệp Bộ Hàng xoay người xuống giường.

"Tiểu trung khuyến đang ôn nhu cũng sẽ nổi giận, chỉ một khảo nghiệm nho nhỏ như vậy là thấy, nếu đã không muốn tìm quản lý khác thì tôi cũng sẽ

không tha cho đại thần như cậu đâu." Dương Từ mặc lại mớ quần áo đã bị Diệp Bộ Hàng lột xuống.

Diệp Bộ Hàng không vui nói: "Dương Từ, em nhất định phải tự nói mình đến mức không chịu nổi vậy sao?"

"Đó là vì trong mắt các người tôi vốn đã không chịu nổi như thế, nếu không sao cậu dám chuyện thân mật nhất khi tôi chưa đồng ý?" Khóe mắt Dương Từ dâng đầy nước mắt.

Diệp Bộ Hàng thở một cái thật dài, nói: "Dương Từ, cuộc sống sẽ tạo cho em rất nhiều chướng ngại, cuộc sống rất ngắn, nếu đời này đã tẻ đến thế thì việc gì phải ngày ngày không vui, mỗi ngày đều cố gắng tiến lên không phải rất tốt sao?"

Dương Từ cười lạnh: "Bây giờ tôi còn mục tiêu sống nào nữa, nghệ sĩ của tôi vĩnh viễn chỉ dừng ở hạng mười tám, Dương Từ có thể bỏ qua cho tôi không? Nếu như trở lại Tô gia, đám thân thích kia có bỏ qua cho tôi không?"

"Nhưng mục tiêu sống của anh là ở bên em, tốt nhất em có thể sinh cho anh hai đứa con của chúng ta." Diệp Bộ Hàng nói.

Dương Từ ngẩng đầu nhìn cậu, trong cuộc đời này cô chưa từng nghĩ sẽ sinh con với ai, khi quen Côn Tẫn cũng không hề nghĩ tới điều này.

Diệp Bộ Hàng thấy cô ngẩn ra, bước lại: "Đói chưa?"

Dương Từ luồn tay vào đầu cậu, nâng môi mình lên, hôn lên môi Diệp Bộ Hàng, vì đang trang điểm, môi cậu còn hơi có mùi mặt ong.

Cô không kiềm được đưa lưỡi ra thưởng thức, động tác này không nghi ngờ chính là chọc hỏa.

Diệp Bộ Hàng cứ mặc cho cô làm chủ trong lần này, chỉ cần cô tự nguyện.

Vận động cả đêm, ngày thứ hai tỉnh lại chính là eo môi lưng đau, Dương Từ nằm trên giường không muốn nhúc nhích, mặc dù cô đã sớm nhận được tin của Mễ Khả Nhi nói hôm nay Diệp Bộ Hàng cần đi thành phố Lâm Hải để lồng tiếng hậu kì cho những phần quay không tốt.

"Thời gian không còn sớm, cậu có thể đi rồi." Nhìn Diệp Bộ Hàng vẫn sinh long hoạt hổ bên cạnh, cô thấy rất không công bằng.

"Em không đi với anh sao?"

"Chẳng phải tôi đã tìm cho cậu hai trợ lý? Cậu có thấy người quản lý chuyên nghiệp nào như tôi lại ở trong đoàn phim cùng nghệ sĩ?" Dương Từ coi thường.

Diệp Bộ Hàng: "Hình như cả tháng nay em cũng không ở đó nữa rồi."

"Mễ Khả Nhi chính là tôi, có gì không được? Mau đi đi, lão Quân Dịch này ghét nhất ai tới trễ, ngày chiếu phim cũng phải chiếu trước khi tiểu thuyết ra tập tiếp theo, vào thời điểm này tuyệt không được chậm trễ." Dương Từ yếu ớt thúc giục.

Diệp Bộ Hàng hôn một cái lên trán cô, nói: "May là thành phố Lâm Hải không xa thành phố Tam Tinh mấy, anh gọi đồ ăn bên ngoài cho em, lát nữa nhớ dậy, buổi tối chờ anh về."

"Ừ."

Sau khi Diệp Bộ Hàng đi, Dương Từ nhận một cú điện thoại, đầu bên kia không nói tiếng nào.

Dương Từ lắng nghe, cô cũng không gấp, chỉ nghe như vậy.

"Chị Từ, là em." Giọng nói mềm mại, nghe vào xương cũng mềm ra.

"Về rồi?"

"Vâng, em không biết có thể lừa bọn họ được không?"

Dương Từ nói: "Chị tin tưởng khả năng của em, những thứ Diệp gia thiếu em thì nên lấy lại."

"Lần đó thiếu chút nữa hại chị mất mạng, chị Từ, em xin lỗi."

Dương Từ nói: "Chuyện không liên quan đến em, là Diệp Bộ Hàng lái xe, người có lỗi với chị là Diệp Bộ Hàng."

"Chị Từ, chị nói nếu Thúc(*) biết em làm vậy, sau này chết có thể sẽ trách em không?" Giọng nói mềm mại nhưng hơn run.

"Là trẻ con lớn lên ở cô nhi viện, cả em và chị đều rõ ràng, chúng ta chỉ cần quan tâm đến lợi ích của bản thân, trên đời này chỉ có chính mình là sẽ không tự vứt bỏ bản thân, không phải sao?" Dương Từ nói, đạo lý này cô có thể nói ra được, nhưng khi đặt vào mình, thì lại không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Công chiến

Edit: Dương Lam

Dương Từ vừa cúp máy, điện thoại truyền ra âm báo tin nhắn tới, là thông báo tin nổi bật trên weibo.

Đại ý là Dương Từ công bố thân phận thiên kim Diệp gia của mình trong buổi lễ đóng máy phim, theo như lời Dương Từ thì việc cô ta dựa vào cái chân què của Dương Từ để thăng tiến hoàn toàn là bịa đặt.

Fan của Dương Từ rối rít lên bình luận đưa chủ đề này lên hot search, thân phận thần tượng của bọn họ cao quý, nào có như Dương Từ nói.

Tự nhiên, ân oán giữa Dương Từ và Dương Từ lại bị mang ra bình luận một hồi, cô ôm tâm tình bình thản lướt đọc bình luận bên dưới, Dương Từ liên tục khuyên mình không cần tức giận.

Nhưng những dòng chữ quá đáng kia, vừa nhìn đã làm ngọn lửa trong lòng cô bộc phát.

Điện thoại của Dương Từ gọi tới, cô từ chối không nhận, cô ta đây là lại muốn lên mặt nữa sao?

Cuộc gọi này vừa dứt, điện thoại của Mễ Khả Nhi đã vang lên.

"Này, Dương Từ, tôi nói cô biết Dương Từ đã mời thủy quân rồi, lần này chắc cô ra đường sẽ có người người đòi đánh, cô sang weibo của Tề Hải đi, người hâm mộ đều đang xin cậu ta đòi quản lý đó!"

"Cô không thể giúp?" Dương Từ hỏi, nàng Ong Mật này đúng là yêu tiền.

"Lần này nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không giúp được cô, đoán thử xem cô ta mời thủy quân ở đâu?" Mễ Khả Nhi cố làm ra vẻ huyền bí.

Dương Từ suy đoán: "Nghe nói Diệp Hồng đầu tư một công ty chuyên về khoa học công nghệ, công ty đó có hợp tác với chính phủ?"

"Cô quả là tinh tế, lần này đám fan kia nếu không làm cho Cát Tư giải trí sa thải cô, tuyệt đối sẽ không cam lòng."

Dương Từ trái lại không sợ: "Tôi cầu bị Cát Tư giải trí cho nghỉ việc còn không được đây."

"Một tháng qua Tề Đồng tiến bộ rất lớn, nếu cô giải quyết tốt Tề Đồng và Lưu Bối Mông, thu hoạch tương lai có thể còn tốt hơn Dương Từ và Côn Taãn, chỉ cần Tề Đồng và Lưu Bối Mông nói giúp cô vài lời, danh tiếng của cô sẽ dễ nghe hơn." Mễ Khả Nhi hiến kế.

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của Dương Từ: "Danh tiếng tốt xấu tự mình biết là được, cô giúp tôi một chuyện, đưa cái trang web về con tiện nhân Dương Từ kia lên đầu hot search."

"Một trăm ngàn." Mễ Khả Nhi nói giá, "Tôi đây còn phải chịu sự truy lùng của Diệp gia đó nhé."

Giá tiền này, Mễ Khả Nhi đã cảm thấy vô cùng thực tế.

"Thật là giựt tiền! Vậy xong nhé!" Dương Từ cúp điện thoại.

Trên weibo, tin tức liên quan tới Dương Từ nhiều vô số kể.

Đoàn làm phim về nữ tướng quân cũng nhân cơ hội công bố ngày phát sóng bộ phim, theo độ hot của Dương Từ, nhiệt độ của phim này cũng không thấp.

Vai nam chính là một người mới đi lên từ một chương trình gameshow, nữ chính cũng là tiểu hoa đán mới xuất hiện, khiến người kinh ngạc chính là vai nam hai nữ hai lại do ảnh đế ảnh hậu hàng đầu trong nước đảm nhiệm.

Bộ phim này một khi phát sóng, chỉ một chiều hai tập, toàn bộ nam nữ chính đều đã thành hotsearch.

Tác giả bản tiểu thuyết còn đăng weibo khen diễn xuất của Tề Hải đúng là tiểu quân vương trong lòng mình, tựa hồ chính là tiểu quân vương của phiên bản tiểu thuyết chuyển kiếp vào phim vậy.

--- -----

Dương Từ lướt một tập rồi không còn hứng thú xem tiếp, nhìn sang Tề Hải đang nghịch điện thoại bên cạnh: "Cậu lên xem bình luận trên weibo của mình đi, sợ rằng trong năm tới sẽ rất bận rộn đấy."

Diệp Bộ Hàng để điện thoại xuống, nói: "Vậy chẳng phải còn cần em quản giúp ít việc?"

"Đừng vui mừng sớm quá, rất nhiều người đều có một nhân vật để thành danh, nhưng trong những kịch bản sau này khó tránh khỏi cũng mang bóng dáng nhân vật ấy, cậu lại không phải người xuất thân từ khoa diễn xuất, diễn kĩ nhất định phải rèn luyện thêm, cho nên vẫn nên tìm một quản lý tốt, cũng không phải loại quản lý chỉ yêu cầu cậu diễn phim kiếm tiền, tuổi của cậu trong giới giải trí này không phải nhỏ nhưng cũng được coi như tiểu thụ tươi, học tập vẫn còn kịp." Dương Từ tự đánh giá trong lòng.

Diệp Bộ Hàng nhìn thẳng vào cô: "Quản lý của anh sẽ chỉ có một mình em."

"Dẹp ngay cái ánh mắt đó đi, nếu cậu đã quyết muốn sống cả đời với tôi thì phải kiếm tiền nuôi tôi, tôi đây tàn phế lại có Dương Từ Từ luôn đè ép, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, cậu không tìm một quản lý tốt, kiếm thật nhiều tiền thì chúng ta sống thế nào?" Đây là lần đầu tiên Dương Từ lên kế hoạch cho cuộc sống sau này.

Nói thẳng ra, Dương Từ cũng không phải người theo chủ nghĩa nữ quyền, nửa đời trước của cô rất khổ sở, chỉ hi vọng phần đời còn lại có thể dựa vào một ai đó.

Diệp Bộ Hàng cầm tay cô nghịch nghịch: "Em cứ yên tâm."

"Cậu từng ngồi tù, thực tế thì ngoài giới trí, bên ngoài sẽ không có công ty nào chịu nhận cậu." Dương Từ ngả người trong lòng cậu ta. "Ồ mãi trong nhà máy này cũng không phải kể lâu dài."

Diệp Bộ Hàng cảm thấy đã đến lúc nên nói với cô thân phận của mình, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy tình cảm đôi bên còn chưa đủ chắc chắn.

"Chị, em về rồi." Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng kêu kích động của Lưu Bối Mông.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Kim ốc tàng nam nhân

Edit: Dương Lam

Dương Từ nghe được tiếng Lưu Bối Mông, thoáng một tia tự trách, rồi lập tức dùng ánh mắt bình thản che đi, bước ra phía cửa: "Tôi ngủ rồi, có chuyện gì mai hãy nói."

"Vậy chị có nhìn thấy anh Tề Hải không ạ?" Lưu Bối Mông hỏi.

Dương Từ ngấm Tề Hải nằm dưới mình, nói: "Không thấy, bây giờ quản lý của em không phải là chị, mau đi đi, đừng để chị nhìn thấy em xấu xí như thế lại ảnh hưởng đến khẩu vị."

Diệp Bộ Hàng cau mày, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Anh không quan tâm lý do vì sao em nói những lời này, nhưng con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ."

"Cậu cũng bảo nó nhân còn sớm thì đi đi." Dương Từ tức giận, "Nó cũng trưởng thành rồi, đâu còn là bé bỏng gì? Tôi làm gì còn cần cậu tới dạy sao?"

Diệp Bộ Hàng thấy cô giận nên không nói gì nữa, hôn một cái lên môi cô coi như nhận sai, cô ấy không biết là cứ tiếp tục làm loạn như vậy thì sẽ không còn người bạn nào nữa sao.

"Dạ, vậy em đi trước." Bên ngoài, Lưu Bối Mông đã tui thân chảy nước mắt, từ khi ngã ngựa chưa có ngày nào cô bé trông thấy Dương Từ, cô rất muốn Dương Từ đến an ủi mình.

Tề Đống bạo phát xông lên đập cửa: "Dương Từ, cô ra đây cho tôi, phim là cô bảo Lưu Bối Mông đi diễn, từ khi em ấy xảy ra chuyện cô lại không thêm để ý, bây giờ còn nói em ấy làm cô mất khẩu vị, cô có ý gì?"

Dương Từ tin tưởng chất lượng cánh cửa có thể ngăn được hành vi bạo lực của Tề Đống, liền nằm chết dí trên giường không thêm để ý tới nữa, anh ta kêu lớn hơn thì cô lại mở âm nhạc lên to hơn, chẳng nghe thấy gì.

Diệp Bộ Hàng liếc qua, rút một bên tai nghe của cô xuống, buồn bực: "Em còn nghe Côn Tẫn hát cơ đấy?"

"Trước kia tải xuống, vẫn chưa kịp xóa." Dương Từ yếu ớt trả lời.

Diệp Bộ Hàng cầm điện thoại của cô, nhập mật mã rồi thủ tiêu sạch sẽ tất cả những bài của Côn Tẫn có trong điện thoại cô, lại tải trên mạng về những bài của mình.

Tiếng đập cửa bên ngoài vẫn tiếp tục vang lên.

Tiếng nức nở thút thút của Luru Bối Mông cũng chưa dừng lại.

Dương Từ nghe bài hát đã mơ màng buồn ngủ, Diệp Bộ Hàng thăm dò: "Sao phải nói chuyện với Luru Bối Mông như vậy? Rõ ràng em rất thích con bé."

"Dương Từ có Diệp gia làm hậu thuẫn, người của tôi nổi tiếng nhất định cô ta không dễ yên, trừ khi tôi cam nguyện cả đời sống không tốt, phạm chỉ cần có một nghệ sĩ hơi được cô ta cũng không bỏ qua." Dương Từ đáp.

Diệp Bộ Hàng ôm cô: "Vậy nên em mới muốn bức mọi người đi? Em quá ngốc rồi."

"Cậu giải lời tôi!" Dương Từ bỗng nhiên tỉnh lại, nhìn Diệp Bộ Hàng bằng gương mặt thất vọng.

"Dương Từ, anh hi vọng em nhớ anh là người thân cận nhất của em, có chuyện gì em cũng không cần một mình gánh chịu tất cả." Diệp Bộ Hàng đau lòng sờ mặt cô.

Dương Từ nhìn cậu: "Cậu thật có năng lực chống lại Diệp gia?"

"Vì em, anh sẽ dùng hết sức thử một lần." Diệp Bộ Hàng trả lời.

Dương Từ: "Trước ngủ một giấc đi, bộ phim này của cậu thành công như vậy, ngày mai công ty nhất định sẽ sắp xếp cho cậu ít tài nguyên."

Ngoài cửa, Luru Bối Mông khóc đủ rồi, cô kéo tay áo Tề Đồng, nói: "Anh Tề Đồng, anh đừng ép chị, có lẽ là chị cũng có nỗi khổ riêng thôi."

"Có nỗi khổ cái gì? Em không nhìn việc cô ta bị phanh phui trên weibo sao? Đúng là người phụ nữ đê tiện người người phi nhử." Tề Đồng tức giận nói, thiệt cho anh ta trước còn nấu ăn cho cô ta, thật uổng phí tay nghề.

Mễ Khả Nhi ngáp ngủ đi tới: "Hai người đủ rồi đấy, không phải ngày mai còn phải quay một chương trình gameshow sao? Luru Bối Mông, mặt em mới tốt lên, mau đi nghỉ ngơi đi."

Nếu không phải do Diệp Bộ Hàng phân phó, Mễ Khả Nhi thật không muốn đêm khuya còn phải đi quản mấy việc vớ vẩn kiểu này.

"Chị Mễ Khả Nhi, em biết rồi, vậy em đi ngủ ngay đây." Luru Bối Mông lễ phép trả lời.

Mễ Khả Nhi nhìn bóng Luru Bối Mông và Tề Đồng đi xe rồi, mới gõ cửa phòng Dương Từ, nói: "Một trăm ngàn lần trước cô đồng ý với tôi?"

"Khi nào phát tiền lương sẽ trả cô." Dương Từ lớn tiếng đáp.

"Nói chuyện phải giữ lời, nếu không tôi liền cho mớ lịch sử đen tối của cô lên top 1 hot search." Mễ Khả Nhi buồn ngủ, mơ màng nói, "Đúng rồi, người gọi điện thoại tới thần bí mà cô giới thiệu cho tôi lúc trước, cô ta thần thần bí bí, lại lịch thế nào?"

"Đối với cô, chỉ cần là người có tiền là đủ rồi." Dương Từ đáp trả.

"Quả thật rất có tiền, tôi nói này, tiền cô thiếu tôi cô ta cũng sắp trả luôn đấy." Mễ Khả Nhi thấp giọng nói.

"Cô đấy, cô ấy đã đưa tiền rồi, mà cô vẫn còn muốn tới đòi tôi sao?" Nói đến tiền nong, dù Dương Từ có đang ngủ gật cũng tỉnh lại được.

Diệp Bộ Hàng khẽ cười: "Không phải vừa rồi còn rất mệt mới? Sao giờ lại như đánh máu gà rồi?"

Mễ Khả Nhi lại nói: "Ái dà, cô lại còn kim ốc tàng nam nhân đấy à?"

Nếu như Dương Từ đi đứng thuận tiện, thì nhất định phải ra cửa mắng Mễ Khả Nhi một trận thật hả dạ.

Diệp Bộ Hàng lên tiếng: "Là tôi?"

"Hử?!" Mễ Khả Nhi lập tức hiểu, nói mập mờ: "Vậy không quấy rầy hai người, tôi đi trước."

Dương Từ bức bối: "Trước kia thật sự đã nhìn nhầm Mễ Khả Nhi này, lại mê tiền đến như vậy."

"Người thần bí đã trả tiền giúp em mà cô ấy nói là ai? Có thể nói với anh không?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Diệp Thúc. Diệp Thúc chân chính." Dương Từ đáp ngay.

Diệp Bộ Hàng khó hiểu, năm đó Diệp Thúc chết cậu cũng ấn tượng, đúng là đã chết thật rồi, sao giờ lại có mấy Diệp Thúc liên tiếp xuất hiện, rồi sao lại dính lứu tới Dương Từ?

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đội ngũ của chúng ta (1)

Edit: Dương Lam

Dương Từ cẩn thận quan sát thay đổi của người trước mắt, nói: "Cậu biết Diệp Thúc?"

"Không phải, tin tức có nói Dương Từ Từ là Diệp Thúc, anh chỉ đang nghĩ sao cô ta có thể to gan làm chuyện giả mạo như vậy?" Diệp Bộ Hàng đáp.

"Không còn sớm rồi, mau đi ngủ đi." Dương Từ tắt đèn nhắm mắt dần chìm vào giấc ngủ, từ khi có Diệp Bộ Hàng bên cạnh cô không còn không dám ngủ quá sâu như xưa nữa.

Ở trong cô nhi viện, một khi anh ngủ sau, những đồ quan trọng giấu trong người sẽ không còn nữa.

Cô ôm chặt tay Diệp Bộ Hàng, không muốn buông ra.

Diệp Bộ Hàng cũng vòng tay qua eo cô, bàn tay đặt lên lưng cô, vỗ về cô an giấc, chờ khi cô ngủ rồi, cậu mới nhẹ tay nhẹ chân im lặng xuống giường tìm tới phòng Mẹ Khả Nhi.

Mẹ Khả Nhi bị đánh thức lần nữa thì tức giận đến phải mắng mẹ nó, may may không thấy về điếm đạm trước mặt Mạnh Quý Từ khi xưa.

"Chị dâu, tôi có chuyện muốn nói với cô." Diệp Bộ Hàng nói.

"Một, tôi không phải chị dâu của cậu, hai, cậu có mỹ nhân trong ngực sự nghiệp thành công mai không cần dậy sớm, tôi đây số khổ mai còn phải đi quay chương trình gameshow cùng Lưu Bối Mông và Tề Đồng đấy." Mẹ Khả Nhi tức giận nói.

Diệp Bộ Hàng kéo cô vào trong phòng, làm một ký hiệu im lặng.

Mẹ Khả Nhi ngáp một cái rồi nói: "Diệp thiếu không sợ Dương Từ sẽ ăn giám sao? Nếu bị đám chó săn chụp được hình Diệp thiếu tới phòng tôi thì danh dự của cậu coi như mất sạch."

"Đưa tôi số tài khoản của người thần bí trả tiền mà cô vừa nói với Dương Từ lúc nãy." Diệp bộ Hàng nói thẳng mục đích.

"Diệp thiếu, mặc dù bây giờ tôi là nghệ sĩ của Mạnh Quý Từ, anh ta là ông chủ của tôi, thì cũng không phải ông chủ chân chính, giữa chúng tôi cũng chỉ là quan hệ hợp đồng, tôi không cần nghe anh ấy nói, tất nhiên càng không cần phải nghe lời cậu." Mẹ Khả Nhi uy vũ bất khuất.

Diệp Bộ Hàng lấy điện thoại, xoay xoay trong tay: "Ông mật là còn trùng có ích, nhưng ông mật đốt người thì cũng không phải tốt lành gì, quân đội tòa án kiểm sát viên chính quyền đều đang nhìn chăm chăm cô đấy."

"Diệp thiếu, lần này cậu không biết suy nghĩ à, thật không sợ Dương Từ biết thân phận của cậu?" Mẹ Khả Nhi cũng uy hiếp ngược lại.

"Vậy phải xem chị dâu nói ra trước hay là cảnh sát chạy tới trước." Diệp Bộ Hàng đã ấn xuống dãy số của cảnh sát nước C.

"Số tài khoản 7498877558577, chủ tài khoản tên là Diệp Thúc, một người nước C thường xuyên sinh sống ở nước ngoài, nhưng cũng khéo, em gái người cha nuôi trước của Dương Từ là mẹ nuôi của Diệp Thúc. Đúng rồi, theo như tin tức tôi tra được, Diệp Thúc cũng là con gái của bà cô nhà cậu, cô ruột của cậu." Mẹ Khả Nhi nói.

Diệp Bộ Hàng mỉm cười tắt điện thoại: "Cảm ơn chị dâu, trí nhớ của chị dâu thật tốt."

"Còn kêu chị dâu nữa tôi liền đánh chết cậu." Mẹ Khả Nhi đẩy người ra khỏi phòng.

Vừa bước ra cửa, Diệp Bộ Hàng tình cờ gặp được Tề Đồng và Lưu Bối Mông đi rót nước.

"Anh Tề Hải, sao trẻ thế này anh lại ra khỏi phòng chị Mẹ Khả Nhi?" Thấy trên cổ Diệp Bộ Hàng có dấu vết ***, trong mắt Lưu Bối Mông đầy đau lòng.

Tề Đồng cũng đánh giá mặt mũi Tề Hải, cuối cùng khuyên giải an ủi: "Mẹ Khả Nhi lớn hơn cậu, Tề Hải cậu thật may mắn hơn bọn tôi nhiều lắm, cậu đã có vô số fan có một bộ phim thành danh, đừng tự phá hủy tiền đồ của mình."

Diệp Bộ Hàng đây là có lý cũng không nói được, nên dứt khoát không giải thích, mỉm cười nói: "Nghe nói hai người cũng nhận quay một gameshow không tệ, ngày mai thu hình, chúc mừng."

"Anh không đi sao?" Lưu Bối Mông hỏi, "Trong kịch bản em nhận có tên anh đó."

"Chứ không phải tên một đội?" Diệp Bộ Hàng thắc mắc.

"Đúng vậy, một đội gồm một quản lý, có anh, chị Chu Nghệ Vi và chị cùng tham gia nữa, chị chưa nói với anh chị sao?" Lưu Bối Mông kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đội ngũ của chúng ta (2)

Edit: Dương Lam

Sáng sớm, bởi vì cây cối xung quanh nhà máy ngày càng tươi tốt, trời trở lạnh, đàn chim sẽ cất tiếng kêu.

Ồn ào khiến người ta khó mà ngủ được.

Thời điểm Dương Từ rời giường cũng không thấy Tề Hải, cô cau mày, nhiệt độ bên giường đã lạnh, nói rõ cậu ta hẳn đi lúc nửa đêm.

Đang muốn gọi cho Tề Hải hỏi cậu ta ở đâu, điện thoại cô đã vang lên.

"Nghệ Vi? Chuyện gì vậy?"

"Sắp quay rồi, cô ở đâu vậy?" Tiếng Chu Nghệ Vi nghe rất gấp, không chút kiên nhẫn.

Dương Từ cau mày hỏi: "Bắt đầu quay cái gì, những ngày này không phải cô đang trong đoàn phim sao?"

"Không phải cô đã nhận cho chúng tôi một chương trình gameshow? Có tổng cộng năm đội, chúng ta là một đội trong đó, cô nghĩ sao lại để tôi và Tề Hải ở cùng một đội vậy, không phải là càng khiến fan Tề Hải ghét tôi hơn sao?" Chu Nghệ Vi mang câu ngừ, khinh bỉ.

Dương Từ thở một hơi nhẹ, mắng: "Mới sáng sớm nổi điên cái gì?"

"Có cô mới nổi điên ấy!"

"Tôi không ngờ đến độ để con dâu tương lai của Tô gia thành nghệ sĩ chuyên gameshow đâu, cô tham gia một gameshow là được rồi, còn lại dù tôi có muốn thì Tô Dật Thần cũng sẽ không đồng ý chứ?" Dương Từ buồn bực nói.

"Nhưng tại sao tôi lại nhận được kịch bản rồi này? Trong đó còn có cả cô nữa, trợ lý Tiểu Ngô cô sắp xếp cho tôi cũng nhận được tin yêu cầu bọn tôi tham gia mà! Đúng rồi, không phải cô đã sớm không xem email nội bộ của công ty rồi chứ?" Chu Nghệ Vi hỏi.

Dương Từ đáp phải, vốn là Mạnh Quý Tư từng nói muốn tuyển cô, công ty đâu còn cho cô tài nguyên gì, có xem email không chẳng phải đều như nhau?

Cô tắt điện thoại rồi kiểm tra mail, sự thật đúng là có một kịch bản gameshow giải trí.

Nhìn lại khách quý tham dự, cô cười nhạt, xem ra Dương Từ đúng là không thấy cô chết thì không bỏ qua.

"Dương Từ Từ, cô có ý gì? Ép tôi đến đường cùng như vậy, tôi đã thôi ý nghĩ báo thù cô rồi, bây giờ cô còn khiến tôi tham gia chương trình này làm gì? Tôi thấy game này chủ yếu chỉ là trò chơi thực tế mạo hiểm, cô cảm thấy thân thể tôi chịu được sao?" Lời nói tức giận bật ra liên tiếp, không cho Dương Từ Từ chút cơ hội nào để trả lời.

Dương Từ Từ nói: "Đây là tôi phải xin mẹ tôi dùng số tiền lớn để đầu tư đây, đặc biệt sản xuất cho cô."

"Tôi sẽ không đi." Dương Từ nói.

"Vậy thì thật tội nghiệp cho Lưu Bối Mông, vết thương trên mặt mới khỏi, còn có tên nhóc Tề Đồng kia, hát rất hay, còn phải có thiên phú hơn Côn Tẫn đôi chút..." Dương Từ Từ uy hiếp.

"Cô có tội nghiệp chúng hơn đi, không liên quan tới tôi." Dương Từ nói xong liền cúp máy.

Dương Từ Từ nhìn màn hình bỗng tắt, cô đúng là quên rồi, trong ba người họ nào có ai tuyệt tình bằng Dương Từ được?

Côn Tẫn hỏi lại cô ta: "Nói thế nào? Cô ta không chịu tới?"

"Ừ." Dương Tử Tư đáp.

Côn Tần bảo: "Không thử tìm Mạnh Quý Tử? Dù sao anh ta cũng là cấp trên của Dương Tử Tư."

"Dương Tử Tư mà sợ Mạnh Quý Tử thật, hay coi mình là người của Cát Tử giải trí thì bây giờ đã xuất hiện ở đây rồi." Dương Tử Tư nói, cô ta mặc bộ đồ kiểu phục cổ bằng sợi đay, gió thổi qua thổi lất phất, dung mạo xinh đẹp càng đẹp hơn.

Lưu Bối Mông đứng bên không kiếm được hâm mộ, Dương Tử Tư có gia thế tốt, còn là ảnh hậu trong giới giải trí, còn có người bạn trai đẹp trai như Côn Tần, mục tiêu của cô chính là trở thành siêu sao lớn như Dương Tử Tư vậy.

Giương mặt Chu Nghệ Vi nhìn Dương Tử Tư đầy không vui, cả đoàn phim đều đang chờ Dương Tử Tư và Tề Hải, cô gọi cho Dương Tử Tư bao nhiêu lần đều không có lần nào là ngoại lệ, đã tắt máy.

Bên kia có một đội là hai nữ thần tượng đang ăn khách liên không nhịn được lên tiếng, "Tề Hải này cũng coi như người mới trong giới giải trí, tự coi mình cao lắm chứ? Dương Tử Tư và Côn Tần chẳng phải còn có danh tiếng hơn? Sao có thể tới trễ được?"

"Đúng vậy đúng vậy. Đạo diễn, thời gian của chúng tôi đều rất quý báu, khó lắm mới dành được thời gian tới tham gia cái chương trình này, nếu cứ phải lãng phí thời gian ở đây như vậy thì chúng tôi đành đi trước thôi!" Cô gái kia giọng ngõng sao lớn.

Đạo diễn là ông chú đã hơn năm mươi, bộ đồ kiểu Hàn Quốc trông có vẻ phóng khoáng, nhưng đôi mắt ti hí thì dung tục tận cùng, ông ta vòng qua eo cô gái kia, nói: "Cơ hội này nếu bình thường anh còn không cho ai đâu, em cứ đợi thêm đi."

Dương Tử Tư cúp máy rồi lại chìm trong mê man, Lưu Bối Mông là do cô kéo vào cái vòng này, giọng hát có thể trấn an lòng người trong thế giới tiền tài này là đáng quý biết bao.

Lưu Bối Mông xuất thân nhà nghèo nhưng năng lực không thể chê, còn nhỏ tuổi nhưng không ngại khổ, có chút danh tiếng rồi còn có thể giữ vững việc học, bỏ qua cơ hội vào trường nghệ thuật khi là nhân viên Cát Tử, quyết định thi vào đại học quốc gia nước C ngành âm nhạc.

Lưu Bối Mông rất rõ ràng điều mình cần là gì, nhưng một thiếu nữ thanh xuân rạn vỡ như thế lại vì cô mà bước vào giới giải trí, Lưu Bối Mông hẳn vẫn chưa biết cái giới này đen tối thế nào.

Nếu Dương Tử Tư đã có tâm tư nhất định phải tự tử, vậy thì cứ nhảy đi, cô cũng muốn nhìn thử xem Dương Tử Tư vốn bị cô bỏ xa sau lưng sau lưng sau khi thêm một chữ vào tên có thể tiến được bao xa?

Đẩy xe lên ra cửa, cô thấy Tề Hải mặc bộ thường phục trong bộ sưu tập mùa xuân mới ra của Dior, dựa người vào cửa.

"Cậu đây là đang chờ tôi sao?" Trên bộ đồ kia ngoài chữ Dior còn logo của đoàn phim.

"Anh biết em sẽ tham gia." Diệp Bộ Hàng nhận lấy xe lên của cô, đẩy xe đi.

Dương Tử Tư quay đầu nâng mắt nhìn cậu, nhìn gò má cậu đẹp trai đến vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đội ngũ của chúng ta (3)

Edit: Dương Lam

Tới địa điểm thu chương trình, là khu vực núi ngoại thành thành phố Tam Tinh, không khí trong lành, trên núi phủ kín màu lá trà.

Trên đường tới Dương Tử Tư đã xem qua kịch bản, gameshow này tổng cộng quay ở sáu nơi, mỗi nơi ở ba ngày hai đêm, chủ yếu là dựa vào sự ấn ý của mỗi đội để quyết định thắng bại trò chơi, mỗi kì đều có một nội gian của ban tổ chức cài vào, có thể là quản lý hoặc nghệ sĩ, nội gian này cần nghĩ mọi biện pháp để đội mình thua và về cuối.

Cuối cùng quyết định nội gian bằng cách rút thăm, nội gian thắng thì những đội khác cũng phải nhận phạt, ngược lại nếu đội nào thắng có thể nhận được cơ hội diễn xuất tốt và số tiền thưởng kékéchù.

Thắng được nội gian có thể nhận được ba gợi ý trong các trò chơi sau.

"Cám ơn trời đất, nhân vật lớn rồi cuộc cũng tới rồi, thật không phải tiền bối nói các người, tiểu thị tuổi thế này mà không cố gắng sớm muộn cũng thành lão thị muối mất thời." Thiếu nữ nói.

Dương Tử liếc các cô một cái, nhóm này cô biết, cũng là người trong Cát Tử giải trí, nhóm Friend, do ba thiếu nữ tuổi chừng mười tám tạo thành, xuất đạo hai năm, bây giờ chắc cũng tầm hai mươi.

Sở dĩ có thể bộc lộ tài năng trong các đội nhóm nữ trong nước tất không tránh được quy tắc ngầm.

Cô gái vừa nói chuyện kia là người Dương Tử rất ghét - Thuần Mỹ, còn từng mưu toan cấu kết Côn Tần, mượn danh tiếng Côn Tần tạo scandal cho mình.

"Xin lỗi, trên đường bị kẹt xe." Ngược lại, Diệp Bộ Hàng lễ phép giải thích.

Thuần Mỹ kia thì lại hùng hổ dọa người: "Nghệ sĩ bây giờ là vậy sao, không biết thức dậy sớm một chút? Nhất định phải để đến giờ cao điểm?"

Dương Tử lại nói: "Đúng vậy, Tề Hải nhà tôi không thể so với Thuần Mỹ em được, nằm nhà cũng có thể kiếm tiền, Tề Hải nhà tôi việc nhiều ngủ ít, sáng ra chắc chắn không thể dậy sớm như cô."

Lời vừa ra, người có mặt ở đó đều nhin cười, đều là người trong giới, dù không chú ý tới tin tức giải trí thì ai nấy đều biết đội trưởng Thuần Mỹ của cái nhóm Friend này có thành tựu như hôm nay hoàn toàn là dựa vào thân thể.

Mễ Khả Nhi đi tới, vỗ tay: "Không hổ là kẻ miệng lưỡi độc nhất của Cát Tử giải trí."

"Cô? Tự cô tới rồi còn nói tôi!" Thuần Mỹ sắp khóc rồi.

Tề Đồng đưa khăn tay của mình cho Thuần Mỹ, ánh mắt hung ác trừng Dương Tử: "Cô nhất định phải nói thế à? Rõ ràng là hai người đi trễ!"

Dương Tử mỉm cười: "Chắc cậu quên rồi nhì, tôi còn là quản lý của cậu đấy, công ty vẫn chưa đồng ý cho cậu đổi quản lý đâu!"

Tên ánh mắt dung tục Lý Thần nghe đến thế mới đi ra chủ trì đại cuộc, ông là tổng đạo diễn ở đây, đám người này lại dám không để vào mắt sao, ông ta nói: "Cát Tử giải trí nói Mễ Khả Nhi là quản lý của Tề Đồng và Lưu Bối Mông, Dương Tử, cô đừng cậy quyền thế Tô gia mà đến đây ý thế hiếp người, đừng quên chương trình này là do Diệp gia bỏ tiền đầu tư."

"Đạo diễn Lý, thời gian đã không còn sớm, không nhanh khởi quay thì sẽ phải làm đến tận đêm." Dương Tử nói, tất nhiên cô sẽ không bỏ qua cho Dương Tử, cảnh mới rồi fan của cô đã quay lại, truyền tới cộng đồng fan của Friend thì Dương Tử khẳng định phải nghe mắng nhiều nữa.

"Dạ dạ dạ, các đội cũng chuẩn bị lại đi, lập tức sẽ bắt đầu." Thái độ của Lý Thần với Dương Tử có thể nói là vô cùng cung kính.

Dương Tử ngồi trên xe lăn, suy nghĩ lung lăm, đây chính là sức mạnh của quyền thế, ngoài miệng cô luôn nói mình không phải người Tô gia, nhưng những năm gần đây, trong giới giải trí dù người ta có kiêng kị cô mà không dám nói hay không cũng phải xem cô có còn là thiên kim Tô gia hay không.

Mà Dương Tử lúc trước vốn cung kính có thừa với cô giờ đã là viên minh châu sáng nhất trong đoàn phim, đến đạo diễn cũng phải nghe cô ta định đoạt.

Trò chơi thứ nhất bắt đầu, là các đội dùng một tư thế giống nhau leo lên căn chòi trên đồi trà.

Dương Tử hỏi: "Trò chơi này tôi chơi thế nào được?"

Lý Thần nói: "Sẽ có nhân viên làm việc công cô lên núi, cô chỉ cần ngồi chắc là được."

Dương Tử nhìn về cậu nhân viên đứng đợi lệnh bên cạnh, thân thể kia gầy yếu như chỉ cần cơn gió thổi qua cũng phải ngã xuống, gương mặt mệt mỏi như hút thuốc phiện, nếu công cô sợ rằng đi được nửa đường sẽ ngã xuống đồi mất!

Cô chỉ sang Mễ Khả Nhi: "Tôi muốn Mễ Khả Nhi công tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Đội ngũ của chúng ta (4)

Hôm nay Mễ Khả Nhi đã trang điểm rất đậm mới che được vẻ mệt mỏi vì đêm qua không ngủ đủ.

Lưu Bối Mông và Tề Đồng cũng rõ ràng vì đêm qua trễ như vậy Tề Hải mới ra khỏi phòng Mễ Khả Nhi, hẳn tối qua Mễ Khả Nhi đã rất mệt mỏi.

Lưu Bối Mông xung phong nhận việc: "Chị, không thì em cũng chị? Chị Mễ Khả Nhi chắc tôi qua đã rất mệt."

Dù sao vẫn là một đứa bé, trên mặt đầy vẻ mập mờ e thẹn không thôi, và cả hàm mộ!

Mễ Khả Nhi vốn cảm thấy đứa bé Lưu Bối Mông này biết săn sóc, nhưng nhìn đến ánh mắt mập mờ nhìn mình của con bé thì thấy sờ sợ đến hoảng hồn.

"Đề tôi đi." Trên mặt Diệp Bộ Hàng không vui, rốt cuộc Dương Từ này vẫn là không đặt cậu ở trong lòng, nên mới thả nhờ Mễ Khả Nhi cũng không cần cậu giúp.

Trái lại, Dương Từ không có gì là thiếu tự nhiên, sức Diệp Bộ Hàng cô biết, công cô lên đòi hẳn không phải việc khó.

"Việc này sao được chứ?" Người bên đoàn phim vội nói, "Lượng fan của Tề Hải không ít, đến khi chương trình phát sóng fan nhất định sẽ nói chúng tôi ngược đãi cậu ấy. Hơn nữa fan của cậu ta cũng không có một quản lý để thống nhất fan lại, chỉ có các nhóm nhỏ tự phát, chắc chắn sẽ căng thẳng đoàn phim nhiều hơn."

Lý Thần suy nghĩ một lúc, cảm thấy có chút đạo lý, nói: "Vậy trước tiên chơi một trò chơi, ai thua công Dương từ lên núi."

Diệp Bộ Hàng đồng ý đề nghị này, dù trò chơi này là gì thì chỉ cần cậu không thua quá lộ liễu là được rồi.

Lần này chơi nhảy dây chuyển trả, tự nhiên người thua liền là Diệp Bộ Hàng cố ý ra vẻ như không biết nhảy dây.

Diệp Bộ Hàng đặt Dương Từ lên sau lưng, nói nhỏ: "Em cứ ôm anh là được."

Dương Từ nói: "Nếu thật không có được mà nói thì có thể để tôi xuống."

"Anh sẽ không bỏ em xuống." Diệp Bộ Hàng nói lời này không nhẹ, tựa như là hứa hẹn cả đời.

Dương Từ nằm trên vai cậu nhìn Dương Từ Từ và Côn Tần đang leo núi phía trước, nhớ mười năm trước, khi đó họ đang học trung học đã thích cúp cua lên núi chơi, mỗi lần cô đều là người lên đỉnh đầu tiên, Côn Tần vẫn luôn đi giữa chăm sóc Dương Từ Từ đang cực kỳ mệt mỏi.

Dương Từ hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của họ, bây giờ nghĩ lại cô thật đúng là ích kỷ quá.

Côn Tần quay đầu nhìn lại Dương Từ, mắt đối mắt với cô, nhìn hình ảnh cô nằm dựa trên vai Diệp Bộ Hàng chỉ thấy trong bụng là tức giận, khi quen anh ta Dương Từ chưa từng để anh ta chạm vào chút nào.

Mà bây giờ có thể có động tác thân mật như vậy với Diệp Bộ Hàng.

Đến đỉnh núi, bắt đầu quay chương trình, làm nhiệm vụ chơi trò chơi, suy đoán ai là nội gian.

Đến chỗ này lại không có chút nào là thiếu sót, đến thời điểm công bố Dương Từ không chút suy nghĩ đã viết tên Dương Từ Từ xuống, Dương Từ ở trong giới giải trí này xác thực là tài nữ thông minh xinh đẹp diễn kỹ tốt, chương trình này do cô ta đầu tư, không có lý do gì không nhân cơ hội tự lăng xê cho mình.

"Mọi người nói với nhau chính xác tên nội gian là ai? Hơn nữa nói rõ lý do." Tiếng nói của đạo diễn vang lên.

Bắt đầu là đội trưởng Thuần Mỹ của nhóm Friend, cô nói: "Tôi cảm thấy hẳn là Dương Từ, vì nhân phẩm cô ta không đáng khiến mọi người tin tưởng."

"Làm ơn đi, trong trò chơi mà nói nhân phẩm, cô còn là tên gốc mới xuất đạo đấy à?" Nếu miệng mồm Dương Từ mà nói chuyện đàng hoàng, sợ là thời tiết nước C sẽ phải thay đổi.

Thuần Mỹ tức giận nói: "Cô kiêu gì vậy, sao có thể mắng chửi người thế chứ!"

"Bởi vì tôi không có tư chất mà!" Dương Từ gió thoảng mây trôi trả lời.

Thuần Mỹ cạ lời sắp điên, đến cả đường phản kích cũng bị lấp kín.

Dương Từ Từ cong môi cười, nếu có người có thể miệng lưỡi hơn Dương Từ, vậy chắc là cái miệng đứng đầu nước C!

"Được rồi, được rồi!" Lý Thần mở miệng cắt ngang, suốt chương trình này miệng Dương Từ quá độc, vì hiệu quả chương trình ông ta đã phải cắt bỏ không ít. "Tiếp theo Thuần Tiếp và Thuần Tụ nói đi."

"Tôi cũng ủng hộ quyết định của đội trưởng là Dương Từ, mỗi lần chơi trò chơi Dương Từ đều kéo chân bọn tôi." Thuần Diệp đã trang điểm đậm, nói.

Dương Từ lại liếc mắt qua cái nữa, quay sang quản lý Hàn Đông của họ: "Hàn Đông, người quản lý như anh làm sao vậy? Nghề sĩ nếu có bệnh phải nhân lúc còn sớm mang đi khám đi."

"Từ bao giờ cô thành bác sĩ rồi?" Hàn Đông cũng đã ở giải trí Cát Từ mấy năm, tuổi tác lớn hơn Dương Từ trên mười tuổi, những năm này ghét nhất là

Dương Từ không biết trời cao đất rộng còn đắc tội khắp nơi, hôm nay hẳn đã cố hết sức nhẫn nhịn rồi, không nghĩ tới Dương Từ này còn động tới mình.

"Người trong đội anh là não tàn liếc mắt đã thấy, có cần bác sĩ cái gì?" Lời này Dương Từ nói rất bình tĩnh, vừa nói ra đã là một quả lựu đạn nổ liên hoàn trong nội bộ nhóm Friend.

Hàn Đông tức giận giơ tay muốn đánh Dương Từ.

Chu Nghệ Vi có đó, Mễ Khả Nhi có đó, Diệp Bộ Hàng cũng có, Hàn Đông này làm sao có thể đánh được Dương Từ!

Chu Nghệ Vi học đáng vẽ của Dương Từ nói: "Đại quản lý Hàn, lời này Dương Từ nói không sai, anh đánh cái gì mà đánh?"

"Đúng vậy, quy củ của giải trí Cát Tư vẫn còn đó, quản lý Hàn nhiều lắm chỉ được coi là quản lý cấp hai, còn Dương Từ đây là quản lý cao cấp đấy!" Mễ Khả Nhi đứng trước mặt Dương Từ, nói.

Dương Từ nhìn hai người, hóa ra cảm giác được người ta bảo vệ lại tốt như vậy.

Mới chưa được bao nhiêu ấm áp, ngón tay đặt sau lưng của Mễ Khả Nhi liền làm một thủ thế, tỏ ý muốn một trăm ngàn.

Dương Từ thấy nhưng không nói, dám làm việc nghĩa có một chút vậy liền đòi nhiều tiền thế ư?

Hốc mắt Thuần Mỹ dăng đầy lệ: "Bảo mọi người ở đây nói đạo lý đi, là Dương Từ cô lén hiếp người quá đáng không phải sao?"

"Tôi đánh cô sao? Miệng là lớn lên ở trên người mình, tự cô không nói lại tôi còn muốn đánh tôi?" Dương Từ không chút nào sợ hãi.

Diệp Bộ Hàng nhìn cô chỉ bắt đắc đi lắc đầu một cái, cô gái này đến cùng không biết là mình hung hăng can quấy bao nhiêu sao?

"Nếu như pháp luật nước C quy định đánh người là không phạm pháp mà nói, em đã sớm bị đánh chết không biết bao nhiêu lần rồi." Diệp Bộ Hàng nhẹ giọng nói bên tai cô.

Dương Từ thờ ơ đáp lại: "Đáng tiếc nước C này đang thời thái bình, pháp luật tốt, đánh nhau là phạm pháp!"

"Xin lỗi bọn họ đi, trời không còn sớm rồi." Diệp Bộ Hàng nhẹ giọng nói.

"Dựa vào cái gì?" Dương Từ không nghe, Thuần Mỹ vốn chỉ có chút tên tuổi nhỏ liền vút nguồn gốc mình đến tận Siberia rồi, chuyện lúc trước không nói, còn giờ là bọn họ nói nhân phẩm cô trước.

"Bây giờ cô ta xin lỗi tôi cũng tuyệt đối không bỏ qua, Dương Từ, cô đừng coi thường tôi, tôi có thể khiến cho cô không còn chỗ đặt chân trong giới giải trí này!" Thuần Mỹ là thực sự tức giận, cầm điện thoại ra gọi cho kim chủ mới nhất của mình.

Dương Từ vỗ ngực mình: "Tôi thật sợ quá đi, đừng có còn chưa đuổi được tôi, bản thân đã tự chết đuối trong cái giới này!"

"Cô?!" Thuần Mỹ giậm chân, nghe tiếng nói từ đầu kia vọng tới, Thuần Mỹ khôi phục vẻ dịu dàng như trước, "Bộ trưởng Vương, chuyện là em có việc muốn nhờ anh giúp."

"Là thế này, quản lý Dương Từ trong công ty vẫn luôn si và em mãi, còn nói là Bộ trưởng Vương không quyền thế bằng Tô gia, em biết anh sắp được bổ nhiệm là Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền rồi, xin anh đấy."

"Yên tâm đi, chờ em thu chương trình xong sẽ đến tìm anh, dạ!"

Thân mật không khoảng cách, đầu Thuần Mỹ cũng nâng cao hơn rất nhiều, nói vẻ khiêu khích: "Bạn trai tôi sắp được bổ nhiệm làm Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền nước C rồi! Cô chờ đó!"

Dương Từ không khỏi cười lên điên cuồng: "Bộ Tuyên truyền còn có Diệp gia can thiệp, nào đến lượt Vương Chính tìm quan hệ leo lên, huống chi ông ta còn mới có bốn tám tuổi, tuổi Bộ trưởng Bộ này theo quy định là phải đủ năm mươi trở lên!"

"Cô chờ đó!" Thuần Mỹ nói.

Lý Thần kí là người có nhãn lực, chuyện này không vinh quang gì, Thuần Mỹ cũng không chịu dùng đầu óc một chút, cho dù Vương Chính có thành người đứng đầu Bộ Tuyên truyền nước C thật, thì cũng phải khiêm tốn một chút, nào có nơi nơi lên mặt như vậy!

"Đúng rồi, tôi có xem trang web của chính phủ, Vương Chính này hình như còn chưa ly hôn nhì! Như cô đây hẳn không gọi là bạn trai, kim chủ mới phải?" Dương Từ đẩy xe lăn ra sau lưng Diệp Bộ Hàng, nói, chức năng quay video trong điện thoại cô đã quay được khoảng một phút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Người tôi yêu

Edit: Dương Lam

Ai cũng biết Vương Chính là kim chủ của Thuận Mỹ, nhưng không ai lại nói điều này ra, chuyện nữ minh tinh bị bao nuôi trong cái giới này là rất bình thường, chẳng có gì lạ.

Nhưng người vạch trần thì ít lại càng ít.

Người dám nói thẳng không kiêng kị như Dương Từ lại càng hiếm thấy.

Thuần Mỹ nghe lời ấy mà giận đến đầu bốc khói: "Dương Từ, cô bắt nạt người quá đáng!"

"Tôi chỉ nói thật thôi! Còn nhỏ tuổi đã tìm được phương pháp kiếm tiền tốt thế, tôi còn phải chúc mừng cô đấy!" Biểu cảm của Dương Từ không thể nói rõ là vui thật hay vui giả, việc này khiến cho mấy kẻ vốn xuất thân chính quy trong đoàn, cũng không khỏi phải cảm thán với diễn kĩ của Dương Từ.

"Dương Từ, sao cô có thể nói lời như vậy được? Cô ý mình lớn tuổi bắt nạt đám hậu bối thì có bản lĩnh gì?" Thuận Tuy gấp phát khóc, mặc dù cô cũng ghét Thuận Mỹ, nhưng nói cho cùng cũng là đội trưởng của FrenD, nếu Thuận Mỹ có tin tức không tốt gì cũng sẽ ảnh hưởng tới cô và Thuận Tiếp.

"Ài, cái mũ này tôi không gánh nổi đâu, mới này là ai tự coi mình là tiền bối ấy nhỉ? Trí nhớ tôi tốt, không giống ba kẻ nào tàn các cô." Dương Từ đáp trả.

Cho cùng vẫn là tiểu cô nương, Thuận Mỹ bị chọc giận cùng cực, không nhịn được nói: "Đừng tưởng các người thì sạch sẽ hơn tôi, đừng nói Dương Từ vẫn luôn dựa vào quyền thế của Diệp gia, vì tiền đầu tư chẳng lẽ cô ta chưa từng ngủ với ai? Chính Ngô Nghiêu cũng nói mùi vị ảnh hậu đang ăn khách nhiều lắm chỉ đến thế, trang web về tiện nhân Dương Từ lần trước không phải còn có cả hình ư?"

Dương Từ Từ thấy chiến hỏa lan đến mình, đành rộng lượng đứng ra giảng hòa.

"K! Cảm ơn Thuận Mỹ." Dương Từ lấy điện thoại ra đăng một bài weibo.

Weibo ghi: Đội trưởng nhóm nữ đang ăn khách chính mình nói ra, khẳng định tình sử của ảnh hậu Dương Từ Turl.

Bên dưới dòng chữ là đoạn video cô mới quay vừa nãy, vừa đăng lên lượt view đạt con số hàng trăm, cô cười.

Dương Từ rất ít cười, mỗi lần cười lên có thể mê hoặc tâm hồn không ít người.

Lần quay chương trình này Ngô Nhã cũng có tới, tuổi tác cô ta không còn trẻ, cần phải nhanh chóng lãng xê cho nghệ sĩ kiếm tiền giúp mình, khi cô ta nhận được điện thoại của Diệp gia thì video trên đã đăng được một phút.

"Cô làm việc thế nào vậy? Dương Từ Từ xảy ra chuyện lớn như vậy, cô mau nghĩ biện pháp làm quan hệ xã hội đi, còn video kia có dùng quyền lực bên Bộ Khoa học Kỹ thuật để xóa cũng không kịp nữa rồi."

Ngô Nhã hoảng hồn lấy điện thoại ra xem nội dung trên weibo của Dương Từ, lòng dạ người phụ nữ thật quá ác độc.

Dương Từ Từ đương nhiên cũng thấy, cô ta vốn tưởng rằng Dương Từ lại tiếp tục phạm vào bệnh cũ, đấu đá với bọn Thuận Mỹ, không nghĩ tới ngay từ lúc bắt đầu tranh cãi với Thuận Mỹ cô ta đã lên kế hoạch tính toán mình rồi.

Nhìn một vòng hết mọi người xung quanh, cuối cùng cũng không thể trách đến Dương Từ được, lời này dù sao cũng được nói ra từ miệng Thuận Mỹ.

Thuần Mỹ qua cơn xúc động, chỉ số thông minh về lại bình thường, thấy Dương Từ Từ đương tức giận tròn mắt nhìn mình thì vội nói: "Không phải tôi, là Dương Từ, là Dương Từ bắt tôi."

Cùng là nghệ sĩ của giải trí Cát Từ, tin tức về Dương Từ Từ gần đây cô ta cũng biết, Dương Từ Từ là người của Diệp gia, còn cô, dù có Vương Chính chống lưng cũng không địch lại được gia tộc lớn mạnh như Diệp gia.

Dương Từ nghịch móng tay mình, nói: "Tôi? Tôi đâu có bức cô nói, miệng sinh ra trên người cô, chẳng lẽ tôi còn có siêu năng lực có thể điều khiển cô nói gì?"

Thái độ không thèm nhìn bọn họ một cái như vậy, lúc này cô như biến khỏi trạng thái tiêu diệt quân địch mới rồi, khỏi phải nói vô hại bao nhiêu.

Đang quay bỗng bị cắt đứt, giờ Dương Từ vui vẻ lại ung dung tự tại, cũng không xuống núi theo đoàn phim, lấy ít lá trà mới sao, nằm trong chòi nghỉ mát ngắm sao trời.

Ánh trăng sáng sánh.

Diệp Bộ Hàng cúi áo khoác khoác cho Dương Từ, ngồi xuống nói: "Em không muốn quay chương trình này thì có rất nhiều biện pháp? Sao hết lần này tới lần khác cứ phải đắc tội nhiều người như vậy?"

"Thuần Mỹ bị chửi là đáng đời, Dương Từ Tur hạ tiện không buông tha tôi đến vậy, đây là bài học cô ta nên nhận."

"Dương Từ, lời nói đôi khi cũng là kiếm sắc, đâm vào người cũng sẽ đau!" Diệp Bộ Hàng nói.

"Tôi không có văn hóa cao như cậu, tôi chỉ biết mình muốn cái gì, chỉ cần có thể đạt được mục đích, quá trình ở giữa cũng không quan trọng, toàn thân cao thấp của tôi, thứ vũ khí duy nhất chỉ có hàm răng đồng lợi thép này thôi!"

Diệp Bộ Hàng nắm tay cô: "Anh chỉ không muốn em đắc tội hết tất cả mọi người trên đời này."

"Tề Hải, tôi chỉ quan tâm người tôi yêu nghĩ về tôi thế nào? Mà tới bây giờ người đó vẫn chưa xuất hiện, dựa vào đâu tôi không thể thoải mái làm? Cần nhắc mọi điều cho người khác cuối cùng chị tự làm mình tổn thương, từ nhỏ tôi đã lớn lên trong cô nhi viện, hiểu nhân tính hơn bất cứ ai. Suy cho cùng đều là ích kỉ cả." Dương Từ điềm đạm nói, cộng với ánh mắt dịu dàng của cô khiến cho không khí bình yên lạ.

Diệp Bộ Hàng không nghe lọt câu sau, chỉ để ý Dương Từ nói rằng đến giờ người cô yêu vẫn chưa xuất hiện, vậy cậu đây là cái gì.

Nghĩ ngợi, cậu liền hỏi ra: "Vậy anh là cái gì?"

"?" Dương Từ không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Buổi lễ kỉ niệm thành lập của Cát Tư

Edit: Dương Lam

"Em nói người em yêu vẫn chưa từng xuất hiện, vậy anh trong lòng em thì là cái gì?" Diệp Bộ Hàng nói rất nhanh, vội vàng muốn biết câu trả lời.

Dương Từ không đáp, cô đặt tay lên ngực tự hỏi tình cảm của mình với Tề Hải, hẳn là có tình cảm, nhưng chưa đến mức yêu, nếu như không thích chút nào tuyệt sẽ không làm chuyện thân mật thế với cậu ta, còn yêu, cô lại thấy mình chưa từng yêu cậu.

"Dương Từ." Diệp Bộ Hàng gọi cô, đến tận bây giờ, họ đã bên nhau lâu đến thế nhưng cô vẫn không thừa nhận là yêu cậu.

"Cậu rất tốt với tôi, hẳn khoản có phải yêu hay không làm gì? Chúng ta cứ bên nhau như vậy không tốt sao?" Dương Từ hỏi lại.

"Em có thể nói yêu Côn Tẫn, chẳng lẽ lại không thể nói ra lời ấy với anh?" Khuông mặt đẹp trai của Diệp Bộ Hàng đẩy về chán nản, cậu không dám tin sự chăm sóc cẩn thận cả năm nay của mình lại không bằng một tên cận bã trong mắt cô.

Dương Từ nhìn về đau lòng của cậu ta, có chút không đành: "Tôi không muốn lừa cậu, quả là tôi có chút thiện cảm với cậu nhưng vẫn chưa phải là yêu. Tôi xin lỗi."

Diệp Bộ Hàng ngồi yên không nói tiếng nào, chỉ nhìn Dương Từ, tự hỏi mình sao lại yêu phải cô?

Theo như cái tính tình thô lỗ nóng nảy của cô, theo cái tính ích kỉ không bao giờ cân nhắc đến cảm nhận người khác của cô, xét ngoại hình chỉ trên trung bình, coi gia giáo lại càng hoàn toàn không có.

Nhưng cô xông xáo trong giới giải trí này bấy năm vẫn có thể giữ được tấm lòng như trẻ sơ sinh, ở trong đám sài lang hồ báo Tô gia vẫn có thể tự bảo vệ mình dù rằng tàn tật, bản tính cô vốn không xấu, mới có thể thoải mái tin tưởng tên ăn mặt nhặt đại ngoài đường như cậu.

Sinh ở Diệp gia, dù được ngàn vạn người yêu thương để ý, nhưng cũng mất đi sự tin tưởng đơn thuần nhất, trừ cha mẹ cậu sẽ không nặc lòng mình tin tưởng một người xa lạ, nhưng Dương Từ có thể.

Tai nạn xe kia cũng sắp qua tám năm, nếu không do cậu, có lẽ Dương Từ cũng không phải rơi vào cảnh ngồi xe lăn suốt đời.

Diệp Bộ Hàng biết rõ tình cảm của mình với Dương Từ dựa trên sự áy náy, đau lòng, đồng cảm, rồi từ lúc nào không biết đã biến thành một thứ tình yêu không thể buông bỏ.

Cậu khẽ buông tiếng thở dài, ở bên Dương Từ, đặt đầu cô gối lên đùi mình, nghịch mấy sợi tóc cô: "Cuộc đời này dài như vậy, sẽ có lúc em yêu anh, đáng đáp bốn thiếu gia đây cũng đâu có tệ lắm, đúng không?"

Dương Từ ngẩng đầu nhìn cậu: "Trong đám fan của cậu có không ít người xuất sắc, nhiều nữ minh tinh từng ám chỉ như vậy, còn muốn tạo scandal quy tắc ngầm với cậu, sao lại ngày ngày chọn một kẻ quá quắt như tôi?"

"Chắc anh mù mắt rồi." Diệp Bộ Hàng nắm tay cô, nói.

Bàn tay này, nếu có thể nắm cả đời thì tốt biết bao.

Điện thoại Diệp Bộ Hàng bỗng vang lên, làm cậu khẽ cau mày.

"Sao không nhận?" Dương Từ hỏi, cô nhìn lướt qua dãy số hiện trên màn hình điện thoại, là số lạ.

"Ông nội." Diệp Bộ Hàng gọi.

"Còn coi tôi là ông nội đấy à! Từ khi ra tù đến giờ đã nhiều ngày vậy rồi có từng tới gặp ông nội này không? Hôm nay Dương Từ xảy ra chuyện con cũng ở đó, Diệp gia không bỏ được người này đâu, mặc kệ ông già trong nhà nghĩ thế nào, mấy ngày tới con có thể về nhà rồi, bên cạnh ông già có thêm một người phụ nữ, cung chiều cô ta hết mức, tuổi tác ông lão lại lớn, bây giờ chính là thời điểm nhạy cảm có thể thay đổi bất cứ lúc nào, con là người thừa kế ông lão đã nhận định, mau về đi!"

Ông nội Diệp gia nói rất nhiều điều, hoàn toàn không cho Diệp Bộ Hàng cơ hội chen vào.

Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Từ, nếu thân phận của mình bị lộ, thì Dương Từ phải làm sao?

"Ông nội, cho con thêm chút thời gian."

"Chuyện gì? Điện thoại trong nhà cậu? Còn là lần đầu tiên thấy người nhà gọi điện cho cậu đấy." Dương Từ vừa nghịch di động của mình, vừa nói.

"Có lẽ anh không thể hoạt động trong giới giải trí được bao lâu nữa."

"Vây ít ra cũng phải tham gia buổi lễ kỉ niệm thành lập của Cát Tư chứ, lần này là tiệc kỉ niệm mười năm thành lập, có Diệp gia sau lưng Dương Từ Tư đầu tư, có đài truyền hình tổ chức bầu chọn nam nữ diễn viên chính cùng với một loạt giải thưởng khác, giải thưởng này có giá trị rất cao, truyền thông cũng rất chú ý. Dù Mạnh Quý Tư có nói muốn tuyệt tâng tôi, nhưng dẫu sao chúng ta cũng là thành viên của Cát Tư, không có đạo lý không được tham gia buổi lễ kiếm cái giải thưởng, bằng vào diễn xuất xuất sắc của cậu trong vai tiểu quận vương, lấy một giải nam chính xuất sắc nhất không khó." Dương Từ nhìn tin tức, nói.

Có điều, buổi lễ kỉ niệm mười năm đã sắp diễn ra, nhưng đến một tấm thư mời cô cũng không nhận được?

"Ngày mai tới công ty với tôi một chuyến!" Dương Từ nói.

"Không cần tham gia quay chương trình nữa sao?"

Dương Từ lắc đầu: "Chương trình này vốn không nên tồn tại, xây dựng tình cảm giữa quản lý và nghệ sĩ là việc không thể nào, tiền hoa hồng của quản lý trong Cát Tư cao, càng cao lại càng không quan tâm cuộc sống của nghệ sĩ, chỉ để ý tiền tài của mình."

"Em nhìn mọi chuyện thật thông suốt." Diệp Bộ Hàng nói, "Vây với bọn anh thì sao? Em cũng là quản lý của bọn anh."

"So với bọn họ tôi càng coi trọng tiền hơn, cho nên tôi muốn các người có một số vốn trước rồi mới kiếm tiền, chứ không phải dựa vào việc giả ngây giả ngốc trên những gameshow để thu hút đám fan nạt, thế thì thật là không có bản lĩnh, tôi muốn các người phải rèn luyện năng lực của mình, trở thành ngôi sao lớn rồi mới bắt đầu nghĩ đến kiếm tiền." Dương Từ nói.

"Không hổ là cháu gái Tô Cần." Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Từ, nghĩ thầm trong lòng, con dâu nhà cậu quả thật thông minh, nếu đến Diệp gia cũng tuyệt đối không bị đám người kia bắt nạt.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Âm mưu của Đồng Chỉ

Editor: Dương Lam

Ánh sáng lung linh chiếu sáng, sinh hoạt ban đêm của thành phố Tam Tinh là sôi động có tiếng ở nước C, phòng bao trong hội sở, một cô gái đáng vẻ dịu dàng ít nói lại khôn khéo chừng mực ngồi trên salon.

Lễ phục kiều công chúa xinh xắn làm cô trông có vẻ khí phái.

Trên tay cô gái cầm một ly rượu vang, nhẹ nhấp một ngụm, dụ hoặc mùi phẫn.

Dương Tử Tư vừa vào đã thấy cảnh này, cô ta cười nói: "Đồng Chi, mỗi động tác của cô quả thật vô cùng giống chị Diệp Thúc của cô."

"Bất cứ ai tổn thương tới Thúc, tôi tuyệt sẽ không buông tha cho cô ta." Lời nói của Đồng Chi cũng mềm mại kín kẽ.

Trong mắt cô tựa như phủ đầy thâm thù đại hận với thế giới này, cô nói: "Cũng phải mười năm rồi, Thúc chết oan mười năm, người thiếu chị ấy, có lỗi với chị ấy cũng nên đền mạng rồi."

Dương Tử Tư nói: "Đồng Chi, bây giờ cô đã được ông cụ họ Diệp yêu thương hết mực, sớm muộn cũng có thể báo thù cho Thúc."

"Tiện nhân Dương Tử Tư này sao lại khó giết thế chứ! Mệnh cô ta thật là lớn, bảy năm trước cô đã dẫn cô ta tới khúc giao đó rồi, sao còn có thể không chết được!" Đồng Chi nói về phần hận.

Ánh mắt Dương Tử Tư cũng phủ ngập hận thù: "Lần đó cô ta mạng lớn, trong bảy năm này cô ta có Tô gia bảo vệ, mặc dù đã sớm không còn là người của Tô gia, nhưng bà già Tô Cận kia vẫn còn thì vẫn không ai dám không để ý thể diện của bà ta mà có hành động thiếu suy nghĩ với Dương Tử Tư."

"Bảy năm trước Dương Tử Tư gọi ý tôi làm vậy, vốn muốn để cả ông già họ Diệp và Dương Tử Tư cùng phải bỏ mạng, không nghĩ tới cả hai người đó đều mạng lớn đến vậy, lại chờ không bảy năm, lần này tôi tuyệt sẽ không bỏ qua cho Dương Tử Tư." Đồng Chi cầm ly rượu, nắm chặt tay siết lấy ly.

Dương Tử Tư nói: "Đồng Chi, cô ta cũng không dễ giết đâu."

"Tôi biết, hơn nữa tên Tề Hải bên cạnh cô ta cũng không dễ chọc, không ngờ đứa cháu trái cả bốn đời Diệp gia yêu thương nhất vậy mà lại cam tâm tình nguyện đứng bên cô ta." Trong ánh mắt Đồng Chi đầy phần nộ.

"Cô nói Tề Hải là Diệp Bộ Hàng ư? Làm sao có thể?" Dương Tử Tư kinh ngạc, "Diệp Bộ Hàng không phải nên hận Dương Tử Tư lắm sao? Kết cục bảy năm trước chính là do Dương Tử Tư sắp đặt, chẳng qua người đụng cô ta đổi sang Diệp Bộ Hàng thôi, vậy mà còn không chịu tha cho một thiếu niên mới mười bảy tuổi."

"Trời mới biết Diệp Bộ Hàng nghĩ thế nào, theo tôi biết thì Diệp Bộ Hàng hẳn đã yêu Dương Tử Tư, chẳng qua là, Thúc không được hạnh phúc, vậy Dương Tử Tư kia cũng tuyệt không được, tuyệt đối không!" Chỉ cần Đồng Chi vừa nhắc đến Dương Tử Tư, là ngọn lửa trong con người như lại rực cháy ra.

"Dương Tử Tư kia cũng rất hận Diệp Bộ Hàng, sao có thể tiếp nhận tình yêu của Diệp Bộ Hàng được?" Dương Tử Tư hỏi.

"Hắn là Dương Tử Tư còn chưa biết thân phận của Diệp Bộ Hàng, buổi lễ trao giải kỉ niệm thành lập của giải trí Cát Tư vào ngày mai nhì, tôi cần cô giúp một chuyện, khiến cho Dương Tử Tư nhanh chóng mất mặt!" Đồng Chi nói về đây tính toán.

Vừa nghe đến là đối phó Dương Tử Tư, Dương Tử Tư liền thẳng người: "Nói đi, giúp chuyện gì?"

"Một chuyện khiến Dương Tử Tư bị mọi người, bạn bè xa lánh, cuối cùng chúng ta cũng có thể báo thù cho Thúc." Đồng Chi rất có lòng tin.

Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Tử Tư đang nằm ngủ say trên chân mình, ôm cô lên căn phòng đoàn phim đã chuẩn bị sẵn cho họ ở trên đồi trà.

Đắp chăn cho Dương Tử Tư xong rồi cậu mới lấy máy tìm hiểu tin tức về người tên Diệp Thúc mà Mễ Khả Nhi đã nhắc tới, trong mấy tháng gần đây, Diệp Thúc giả này cứu bà ba đột phát con sweeney trong trung tâm thương mại, được bà ba mang về nhà.

Ông cụ liền đối đãi với cô ta như với cháu gái ruột, luôn để cô ta đi theo mình, danh sách quan viên liên quan tới Diệp gia mà bình thường không bao giờ cho người ngoài xem cũng không chút cố kỵ mặc Diệp Thúc giả trông thấy.

Thấy thế nào cũng nhìn ra được, Diệp Thúc giả này là đến vì Diệp gia.

"Diệp Thúc, xin lỗi cô." Trong mộng, hình như Dương Tử Tư rất sợ, trán vã đầy mồ hôi.

Diệp Bộ Hàng nhìn cô, lắng nghe lời cô nói lúc mê sáng: "Cô gái ngốc."

Cậu đi tới giúp cô lau sạch mồ hôi trên trán.

Dương Tử Tư cảm nhận được động tác của cậu, lập tức tỉnh dậy nói: "Sao cậu lại ở đây?"

"Anh thấy khi ngủ em có vẻ rất sợ hãi, Diệp Thúc em mới nhắm là người lần trước đã nói sao? Em đã chuyện gì có lỗi với cô ấy?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

Dương Tử Tư nhìn cậu chằm chằm, mẫn: "Một người đàn ông làm gì mà nhiều chuyện thế?"

"Không phải anh đang quan tâm em đó sao?" Diệp Bộ Hàng phản bác.

"Đừng có chối, cậu đây chính là bát quái>"

Diệp Bộ Hàng kéo tay cô: "Anh đã rút dây điện của tất cả máy móc trong phòng này, đã lâu chúng ta không làm chuyện kia rồi."

Dương Từ nói: "Đừng, ngày mai tôi còn phải dậy sớm, mới có một ngày thôi được không hả? Nào có lâu, đầu óc cậu toàn mấy cái đòi truy đó thôi à?"

Diệp Bộ Hàng không nghe nổi những lời nóng nảy của cô, đã vội hôn lên môi cô, cô nàng ngốc này, chỉ cậu không muốn để cô tiếp tục trôi qua cơn mơ sợ hãi mới nói thế, cô còn không biết on.

Dương Từ thăm dò độ ẩm của đôi môi trên mình, hôm nay cậu ta vẫn chưa tẩy trang, đôi môi tô son vị ngọt quyến rũ với mùi thơm rất hút hồn người, khiến cô khó kiềm đưa đầu lưỡi ra dò xét.

Có đôi lúc, tình yêu và tình dục có thể phân ra rõ ràng.

Ban đêm, một phòng kiểu điển, phong quang vô hạn.

Cho nên lúc cần dậy sớm tới công ty Dương Từ không tài nào bò dậy được, nhìn Diệp Bộ Hàng đã đang sinh long hoạt hổ, lại nói: "Chuyện này đúng là phụ nữ thua thiệt quá."

"Được rồi, anh ôm em đi tắm, tối qua em vẫn chưa tắm đấy." Diệp Bộ Hàng ôm cô lên, bế về hướng phòng tắm

Dương Từ nằm trong ngực cậu thiếp đi, bề tắm trên núi này có suối nước nóng, sao cô lại không nhân cơ hội này ngủ thêm một giấc chứ!

Đợi lát nữa đến công ty còn có người cần phải đối phó, vẫn nên bổ sung chút tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thư mời là giấy thông báo tử vong

Edit: Dương Lam

Sau khi Dương Từ sửa soạn chỉnh tề xong xuôi rồi liền đi đến giải trí Cát Tư, trước tiên đến phòng làm việc của mình, chưa từng nghĩ mới có một khoảng không lâu thế thôi mà đã thành địa bàn của đám trợ lý kia.

Bên trong mọi người đều đang mắng chửi cái video mà Dương Từ đăng lên mạng hôm qua, rằng đều trong cùng một công ty, mọi người đều là đồng nghiệp, dù có tranh đấu nội bộ thì đấu đá đôi chút là được, đằng này Dương Từ còn nghĩ đủ mọi cách nhằm phá hủy danh tiếng của đồng nghiệp.

Trước giờ Dương Từ đều không hề để ý đến mấy lời ấy, đi tới phòng tuyên truyền của công ty, hỏi: "Giám đốc Mã, phòng tuyên truyền công ty và phòng nhân sự rất gần nhỉ?"

"Gần. Làm sao, lâu không đến nên quên luôn sơ đồ công ty rồi?" Giám đốc Mã hỏi ngược lại.

"Vậy sao không đi tra xem bên phòng nhân sự còn bao nhiêu nhân viên, thư mời dự lễ kỉ niệm lần này, dựa vào đâu mà cả tôi và nghệ sĩ bên tôi không một ai nhận được?" Dương Từ hỏi, hùng hổ dọa người.

Giám đốc Mã hỏi nhân viên của mình: "Tiểu Thẩm, em làm việc kiểu gì vậy? Sao Dương Từ lại không nhận được thư mời dự lễ kỉ niệm của Cát Tư?"

Tiểu Thẩm thầm nói là do anh không cho đám Dương Từ bọn họ mà, bây giờ lại hỏi tôi, nhưng cậu ta cũng là người cơ trí, đầu óc thoáng động, bèn nói: "Đã sớm chuẩn bị xong rồi, đây không phải là do không xác định được chỗ ở của cô Dương Từ và nghệ sĩ bên cô ấy sao? Cô Dương Từ không tới công ty nên vẫn không đưa được."

"Vậy cũng không phải do tôi sai, nếu bây giờ tôi đã tới đây rồi, thì đưa luôn đi!" Dương Từ chia tay ra.

Tiểu Thẩm nói: "Đây là do em hồ đồ, không biết đề đầu mắt, cô Dương chờ một lát, em đi lấy cái mới cho chị."

"Dù thế nào Dương Từ cũng là bậc lão nhân ở Cát Tư, thư mời của cô ấy không phải do Mạnh tổng tự viết tay ư?" Hôm nay Mễ Khả Nhi tới báo cáo chuyện quay chương trình hôm qua, vừa vận nghe được, thấy bất bình ra mặt.

"Mễ Khả Nhi, bây giờ cô không còn làm việc bên tổng giám đốc, chuyện bên phòng tuyên truyền cũng không tới lượt cô tới khoa tay múa chân!" Giám đốc Mã đã là ông lão hơn năm mươi, vốn kì vọng con gái mình có thể làm thư kí của tổng giám đốc, được tổng giám đốc xem trọng trở thành Mạnh phu nhân, nào nghĩ đến vừa đi một ngày đã bị Mễ Khả Nhi thay chỗ, tất nhiên không thể có sắc mặt tốt gì với Mễ Khả Nhi.

Mễ Khả Nhi không để ý, nói: "Tôi chỉ nói theo lý thường, nếu vậy khác nào tất cả phải theo theo giám đốc Mã sắp xếp, thế thì nhân viên trong cả cái Cát Tư này sẽ lo lắng lắm."

Giám đốc Mã nói: "Bây giờ cô chỉ là một nhân viên bình thường thôi, đừng tưởng lên được một chương trình là đã thành minh tinh, Mạnh tổng đã không cần cô, còn mặt dày đeo bám muốn ở lại Cát Tư giải trí này."

"Giám đốc Mã này sao mà tính tình như bà bác mẫn kinh vậy, chẳng có chút phong độ giám đốc gì cả, còn gì mà ở lại Cát Tư này là mặt dày đeo bám cơ đấy!" Mễ Khả Nhi đã ở bên Dương Từ bấy nhiêu ngày, lời mắng chửi người cũng học được không ít.

Giám đốc Mã vừa nghe lời ấy, giận đến muốn giẫm chân: "Cô, cô còn dám xúc phạm cấp trên, có tin tôi bảo phòng nhân sự sa thải cô ngay không!"

"Ai dám sa thải người của tôi." Mạnh Quý Tư vẫn là hoa hoa công tử phong lưu phóng khoáng, hôm nay anh ta mặc bộ âu phục cắt may thủ công đắt tiền, mười phần kiêu cách, từ khi Diệp Bộ Hàng đồng ý yêu cầu của ông cụ Diệp, Mạnh Quý Tư cũng được sống tốt hơn, có thể quay lại làm tổng giám đốc phong lưu của anh ta.

"Mạnh, Mạnh, Mạnh tổng." Giám đốc Mã sợ hãi run run.

Mạnh Quý Tư vòng tay qua eo Mễ Khả Nhi, cẩn thận ngửi vào mùi hương thoang thoảng trên người cô: "Khả Nhi, trở lại đi."

"Ban đầu ông cụ Diệp già bảo anh lựa chọn anh đã từ bỏ tôi, tôi còn chưa từng bị coi nhẹ thế đâu." Mễ Khả Nhi muốn thoát ra khỏi lồng ngực Mạnh Quý Tư, vòng ôm chặt này cô đã quen thuộc, sức lực cô vốn không phải đối thủ của anh.

Mễ Khả Nhi quay ánh mắt cầu cứu sang Dương Từ đang ngồi trên xe lăn.

Dương Từ nhún vai tỏ vẻ không thể làm gì được, cô và Mễ Khả Nhi chỉ có quan hệ chủ thuê và người được thuê, không cần vì cô ấy mà đắc tội người khác.

Mễ Khả Nhi lại nhìn qua Diệp Bộ Hàng, cầu xin.

Diệp Bộ Hàng lại càng sẽ không cắt ngang con hứng trí của Mạnh Quý Tư, bản thân cậu cũng đã nhận ra chuyện Mạnh Quý Tư thích Mễ Khả Nhi, vẫn luôn kêu Mễ Khả Nhi rồi.

Một cái tay khác của Mạnh Quý Tư kí lên tấm thư mời Tiểu Thâm đưa tới, vút cho Dương Từ: "Đừng gây chuyện gì trên buổi lễ, hôm đó truyền trực tiếp, có đài truyền hình quay phim phát sóng, đừng mất mặt."

"Được." Dương Từ bắt được thư rồi đẩy xe lăn rời đi.

Mễ Khả Nhi nói: "Dương Từ, cô cứ bỏ tôi đi thế sao?"

Mạnh Quý Tư cúi đầu xuống nói bên tai cô ấy: "Anh cũng đâu có ăn em."

"Anh mà dám làm gì với tôi, tôi sẽ tung hết chuyện xấu của anh lên đầu hotsearch đấy." Mễ Khả Nhi uy hiếp.

Hiển nhiên là uy hiếp của cô chẳng có mấy tác dụng với Mạnh Quý Tư, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong công ty, Mạnh Quý Tư ôm cô đi thẳng ra ngoài.

Ở cửa, Dương Từ nhìn Mạnh Quý Tư rời đi như vậy, nói: "Nếu Mễ Khả Nhi mà không thích Mạnh Quý Tư thì nhất định sẽ không ngoan ngoãn như vậy."

"Anh còn cho là em sẽ giúp Mễ Khả Nhi đấy." Diệp Bộ Hàng nói.

Dương Từ lắc lắc đầu, "Mục đích tôi tới đây hôm nay là vì thư mời, chúng ta lấy được thư là xong việc rồi."

Bên trong khu nhà ở đắt tiền đối diện tòa nhà giải trí Cát Tư sừng sững, Đồng Chi rời mắt khỏi ống nhòm, tự nhủ: "Dương Từ, thư mời này chính giấy thông báo tử vong của cô."

Cô ta cầm điện thoại lên gọi tới một dãy số.

Dương Từ thấy điện thoại reo lên, liền nhận: "Hử, Đồng Chi, bên em vẫn tốt chứ?"

"Chị Từ, bây giờ buổi tối em đều không ngủ được, em sợ Thúc sẽ mắng em."

"Không, em đang báo thù cho Diệp Thúc." Dương Từ nhẹ giọng trấn an.

"Chị Từ, em muốn đến mộ Thúc một lần, chị đi cùng em không?"

"Em tự đi đi." Dương Từ nói xong liền cúp máy.

Đồng Chi nhìn điện thoại tối dần, nói: "Dương Từ, tôi đã cho cô cơ hội để sám hối trước mộ Thúc, là tự cô không cần."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tô gia che chở

Editor: Dương Lam

Diệp Bộ Hàng nghe thấy cái tên Diệp Thúc liền hỏi: "Ai vậy?"

"Bạn tôi. Nếu muốn tham gia buổi lễ thì phải chuẩn bị một bộ đồ đảng hoàng, nhưng tôi đã nhận cho cậu một quảng cáo, là một nhãn hiệu quần áo xa xỉ, vừa lúc có thể tiết kiệm tiền rồi." Dương Từ gầy bàn tính toán tỉ mỉ.

"Lấy em thật tốt, có thể sống qua ngày, chỉ là em có thể tiết kiệm tiền cho anh, còn của em thì không cần, nếu dùng hết, anh sẽ kiếm nữa!" Diệp Bộ Hàng nói.

Dương Từ gật đầu: "Tôi biết, quảng cáo lần này phải quay ở nước ngoài, sức khỏe tôi không tốt không thể đi được, đợi cậu trở lại vẫn có thể kịp đến buổi lễ, khi ấy chúng ta sẽ gặp nhau ở buổi lễ luôn."

"Em không đi sao?" Diệp Bộ Hàng rất không nỡ xa cô, "Quay ở trong nước không được ư?"

"Nhãn hiệu cao cấp đó theo phong cách Âu Mỹ, nếu quay ở đường phố Âu Mỹ sẽ thích hợp hơn." Dương Từ nói, "Yên tâm, cũng nhanh lắm, chỉ một tháng thôi mà."

Nếu không phải là Diệp Bộ Hàng sợ bị Dương Từ mắng thì sẽ hung hãn hôn cô một cái, để cô biết cậu không muốn xa cô chỉ một phút một giây nào, độ dài một tháng với cậu đã như cả thế kỉ rồi.

Hiệu suất làm việc của Dương Từ vốn rất cao, ném Diệp Bộ Hàng cho một đội ngũ chuyên nghiệp cô mới thuê, cùng với hai trợ lý, mua vé máy bay cho họ xong liền một mình ung dung đẩy xe lăn đi khỏi sân bay.

--- -----

Diệp Bộ Hàng xuống sân bay, người đứng đầu trong đội đã chủ động nói rõ thân phận.

"Diệp thiếu, phu nhân phái chúng tôi tới chăm sóc cho cậu."

"Diệp thiếu, phu nhân nếu rồi, nếu cậu đã được lão gia chọn lựa, thì đã không thoát được vận mệnh này, phu nhân và lão phu nhân sẽ luôn ủng hộ cậu."

Diệp Bộ Hàng thấy phiền lòng, nói: "Tự tôi đi dạo một lát, các người tới khách sạn trước đi."

"Dạ."

Diệp Bộ Hàng còn chưa đi được mấy bước đã có một cuộc gọi gọi tới, là Mạnh Quý Tư, cậu nghe máy.

"Tiểu Hàng, đi đâu vậy?"

"New York, công việc." Diệp Bộ Hàng trả lời.

"Xem ra rượu mừng hôm nay của anh cậu không uống được rồi, lần sau sẽ bổ sung sau."

"Rượu mừng?" Diệp Bộ Hàng kinh ngạc, nếu bên ấy có uống rượu mừng gì, hẳn ông cố sẽ thông báo cậu trước rồi mới phải.

Mạnh Quý Tư âm hiểm cười hỏi: "Anh cậu đây đã kết hôn, lĩnh chứng rồi?"

"Vớ Mề Khả Nhi sao? Người nhà anh sẽ đồng ý?" Diệp Bộ Hàng quả thực rất kinh hãi, không nghĩ tới tốc độ của Mạnh Quý Tư lại nhanh như vậy.

Mạnh Quý Tư bảo: "Chỉ dẫu cậu giỏi giang như vậy, thêm nữa do nhà cô ấy giục gấp, đúng lúc anh cần tìm một người vợ, nên dứt khoát lật hoàng lịch, thấy hôm nay là ngày hoàng đạo bèn đi lãnh giấy hôn thú luôn."

Diệp Bộ Hàng chân thành chúc mừng, Mạnh Quý Tư và Mề Khả Nhi nói cho cùng cũng được coi là người có tình sẽ thành duyên thuộc, bọn họ là người trong cuộc không nhìn rõ tình cảm của nhau, còn Diệp Bộ Hàng lại thấy rất rõ.

Điện thoại của Mạnh Quý Tư vừa mới cúp, đã thấy một dây số xa lạ gọi tới.

"Là anh Tề Hải đúng không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56-2: Tô gia che chở 2

Từ giọng nói có thể đoán được là Lưu Bối Mông.

Diệp Bộ Hàng đáp: "Đúng vậy, có chuyện gì?"

"Em đang ở sân bay New York. Có một mình em thôi, em sợ lắm, tiếng anh của em không đủ giao tiếp được." Lời nói cuồng quýt, nước nỏ lộ rõ.

Diệp Bộ Hàng hỏi: "Em tới New York vì công việc hay đi du lịch?"

"Anh Tề Hải, em biết chị Mễ Khả Nhi và Mạnh Quý Tư ở bên nhau, đã đăng kí kết hôn rồi, em sợ anh một mình ở nơi tha hương sẽ đau buồn, cho nên, cho nên em muốn qua thăm anh, không nghĩ mình lại vô dụng như vậy." Nghe giọng, có vẻ Lưu Bối Mông hết sức ảo não.

Diệp Bộ Hàng hỏi thẳng: "Sân bay nào ở New York? Anh bảo trợ lý tới đón em."

"Sân bay quốc tế Kennedy." Bây giờ Lưu Bối Mông mới yên lòng, nói chuyện cũng mạch lạc hơn.

Diệp Bộ Hàng đợi Lưu Bối Mông cúp điện thoại liền gọi cho Dương Từ, nhưng đã tắt máy.

Bây giờ ở bên Dương Từ đang là buổi sáng, cô đẩy xe lăn tới cửa chính Tô gia, hôm nay xem tin tức kinh tế tài chính, Trịnh Tập, người sáng lập công ty chứng khoán Đại Dương có Tô gia nhập cổ đã bị bắt.

"Vân Vân tiểu thư? Sao cô cũng tới rồi? Lão phu nhân cứ nhắc cô mãi đấy!" Người làm bên cạnh Tô Cẩm thấy Dương Từ thì rất vui.

Dương Từ nói: "Tôi không phải tiểu thư, là có chuyện cần tìm lão phu nhân."

"Được được được, vậy tôi sẽ đi báo với lão phu nhân ngay." Giúp việc vội vàng chạy vào hỏi.

Dương Từ nhìn tòa nhà như tòa thành nhỏ nghiêm trang trước mắt, cảm khái, trước kia, khi còn bé, mục tiêu của Dương Từ chính là có thể vào ở trong ngôi nhà lớn thế này, bây giờ các cô đều có đủ tiền để ở nơi như vậy rồi, nhưng đã không còn mơ ước được trở thành công chúa xinh đẹp lương thiện như khi còn bé.

"Vân Vân, cuối cùng con cũng chịu về rồi." Khuôn mặt Tô Cẩm trông đã già đi nhiều.

"Tôi đã nói rất nhiều lần, tôi là Dương Từ, chuyện thì vào thư phòng nói đi." Dương Từ di chuyển xe lăn bước đi.

Vào tới thư phòng, Tô Cẩm run rẩy ngồi trên ghế da, trên mặt là sự mệt mỏi không thể che giấu.

"Tô lão phu nhân, hôm nay tôi đến tìm bà vì tin tức trên báo, bây giờ báo chí truyền thống ảm đạm, nhưng thời báo kinh tế vẫn bán rất chạy nhờ tin tức nội dung chân thật, tin Trịnh Lập bị mời đi hãm không phải giả chứ." Dương Từ nói thẳng vào vấn đề.

Tô Cẩm hỏi: "Con có ý gì?"

"Tô lão phu nhân hẳn phải rõ là ý gì hơn tôi chứ? Tôi đã bị Diệp gia đề ý, bây giờ nếu không có Tô gia che chở thì quả là nửa bước khó đi." Mặc dù Dương Từ tới để nhờ được che chở, nhưng lời nói ra một chút cũng không giống dáng vẻ nhờ người.

Không Di dán một tai vào cửa nghe lén, giận đến vào thẳng trong phòng, mắng: "Sinh ra mày thật là quyết định sai lầm nhất đời này của tao."

"Vợ thằng ba! Nói cái gì vậy!" Tô Cẩm tức giận vỗ bàn.

"Mẹ, mẹ còn bảo vệ nói, nhìn xem cái vẻ không chút dạy dỗ của nó đi."

"Đúng vậy, tôi có mẹ sinh không có mẹ dạy, mấy thứ giáo dục ấy tất nhiên là không có." Dương Từ không để ý nói.

Không Di vừa nghe thế, tức giận tưởng như tóc cũng dựng đứng lên: "Vậy hôm nay tao sẽ dạy dỗ mày thật tốt."

Nói xong liền tìm giấy ra vẽ như muốn đánh Dương Từ.

Dương Từ ngồi trên xe lăn không chút sợ hãi.

Tô Cẩm vội vàng ngăn Không Di lại, nói: "Vợ thằng ba, gần đây đã rất loạn rồi, cô cũng đừng gây chuyện thị phi cho tôi là tôi đã cảm ơn, biết chưa?"

"Dạ biết. Vậy con qua phòng bếp xem cơm trưa hôm nay chuẩn bị tới đâu." Rốt cuộc Không Di vẫn là sợ người mẹ chồng đã xông xáo trên thương trường nhiều năm này.

Chờ Không Di đi rồi, Dương Từ nhìn sang Tô Cẩm, hỏi: "Tôi không muốn để ai coi thường mình."

"Người Tô gia sao có thể bị kẻ khác theo dõi được, đứa bé, con chịu quay về là tốt rồi, nhưng phải đồng ý với bà mấy yêu cầu." Dù sao Tô Cẩm cũng đã lớn tuổi, cũng là hi vọng con cái đoàn viên không thiếu một người, người có lỗi với Dương Từ chính là bà, nếu không làm Dương Từ lạc mất thì cuộc sống của con bé bây giờ cũng sẽ không khổ như vậy.

"Yêu cầu gì?" Dương Từ nhớ rất rõ lúc bảy năm trước, cô đã từng cảm nhận được rằng mình có một gia đình, mặc dù sợ hãi nhưng vẫn có chút ý muốn đón nhận, vì có thể nào cũng là người thân của mình, sau đó Côn Tần và Dương Từ muốn vào giới giải trí, vì cô muốn để Côn Tần và Dương Từ hoàn thành giúp mơ ước mà mình không thể làm được, nên đã không suy nghĩ bỏ qua lệnh cấm của Tô gia.

Đổi lại là đoạn tuyệt quan hệ với Tô gia.

Bây giờ xem ra, chính là như vậy.

"Thứ nhất phải đổi tên, cái tên Dương Từ này không tốt, tên Tô Văn Văn từ khi con mới sinh đã tới chùa cầu được, thứ hai phải rời khỏi giới giải trí, đó không phải nơi thích hợp với con, nếu con muốn làm việc, bất cứ chức vị nào trong Tô gia này đều có thể, thứ ba là lập gia đình, nhưng phải là con rể đến Tô gia ở rể!" Tô Cẩm nói liền ba điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chiếc nhẫn kim cương

Edit: Dương Lam

Dương Từ suy nghĩ một lát rồi nói: "Đổi tên thì được, điều thứ hai, tôi có thể lui khỏi giới giải trí nhưng tôi muốn có thân phận giám đốc đầu tư của Cẩm Nghệ dưới trướng Tô gia, thứ ba việc kết hôn tạm thời chưa thể được, tuổi tôi vẫn còn trẻ."

"Tuổi con đâu nhỏ gì nữa, chẳng bao lâu nữa là tét, qua năm con cũng đã hai bảy, người ta ở tuổi này đã có khi đã làm mẹ được rồi."

"Nào có? Tính tuổi tròn thì mới có hai bốn." Dương Từ phản bác.

"Công ty đầu tư Cẩm Nghệ là công ty con trọng điểm phát triển của Tô gia, con chỉ là một người mới vào, sợ là?" Tô Cẩm cũng không thể vì cháu gái mà bỏ qua chuyện công ty không quan tâm được.

"Tô lão phu nhân, bà không ngại nói thẳng luôn chuyện Tô gia có Chứng Giám Hội(*) là hậu trường đi? Như bà mới nói là sắp hết năm rồi, qua năm sau Tổng thống mới lên, hai người được đề cử hiện tại dù là ai lên làm cũng sẽ chú ý bổ sung thêm sức mạnh quân đội, lấy tiền bạc từ đâu ra? Tô gia đã được tiêu dao tránh trách nhiệm này quá lâu rồi, nói không chừng đến lúc ấy người ta sẽ nhắm ngay họng súng vào Tô gia này, tòa nhà này sẽ không giữ được lâu đâu." Dương Từ nói.

(*) Chứng Giám Hội (证监会) đầy đủ là "Trung Quốc Chứng khoán Giám đốc quản lý ủy viên Hội" (中国证券监督管理委员会), tức Ủy ban Điều tiết Chứng khoán Trung Quốc

Tô Cẩm nhìn khuôn mặt Dương Từ, dần nhớ mình khi còn trẻ, bà nói: "Còn nhỏ tuổi đã thông suốt như vậy, thật là làm khó con. Nhưng Tô Cẩm bà già này cũng không phải ăn chay, nhiều năm vậy rồi, miếng thịt béo Tô giàny bao người muốn nuốt mà không được, mỗi lần thành phố Tam Tỉnh có Thị trường mới không phải đều nhắm vào Tô gia, đều hóa giải rồi đó sao?"

"Tô lão phu nhân, quyền lợi của Thị trường tất không bằng Tổng thống, vị Tổng thống vẫn đang đương nhiệm hôm nay, từ lâu đã không hợp Diệp gia, còn hai người đang tranh cử hiện tại đều là học trò của Diệp lão tiên sinh, Tổng thống bây giờ có khi còn muốn kiểm một khoản trước khi hết nhiệm kì, không cho Diệp gia có cơ hội bành trướng lực lượng quân sự đó!"

"Tin tức bí mật như vậy con nghe được từ đâu?" Tô Cẩm kinh ngạc hỏi.

Dương Từ nói: "Xưa giờ nơi dễ thám thính tin tức nhất chính là quán bar, Cát Tư giải trí có rất nhiều minh tinh mới và đều thích tới quán bar, tin tức này

trong phòng ăn nội bộ công ty cũng chẳng phải cơ mật gì."

Gương mặt già nua của Tô Cận lộ nét tán thưởng xen tiếc nuối, đứa cháu gái này nếu được nuôi từ nhỏ bên bà, có lẽ còn thích hợp để quản lý Tô gia hơn cả Tô Dật Thần.

"Thế này đi, bà nội không phản đối việc con tiếp tục trong giới giải trí, thậm chí còn có thể giúp con phá hợp đồng với Cát Tư, đầu tư cho con mở một công ty quản lý riêng tại nhà, nhưng con cần thấm thía giúp bà nội vài chuyện, cụ thể là chuyện gì hẳn con đã rõ rồi." Tô Cận nói.

Dương Từ đồng ý: "Chuyện này đợi buổi lễ kỉ niệm thành lập bên Cát Tư kết thúc lại nói tiếp, bên chính quyền Tô lão phu nhân nhớ chú ý hơn, Tô gia cũng không phải hoàn toàn trong sạch đâu."

"Tô gia lúc nào cũng chào đón con quay về."

"Mong là những người khác trong Tô gia cũng nghĩ thế thì tốt." Dương Từ hừ lạnh, bây giờ cô không thể kéo chân sau Đồng Chi được, chỉ sợ Dương Từ tự động thủ với mình mà làm ảnh hưởng tới kế hoạch báo thù của Đồng Chi, đợi khi Đồng Chi báo thù xong rồi thì cô cũng chẳng thêm về lại Tô gia này làm gì.

--- -----

Nước Mỹ.

Đêm đã khuya, Diệp Bộ Hàng nhìn đám Mạnh Quý Tư nói chuyện trên trời dưới đất qua video.

Hôm trước Mễ Khả Nhi còn giữ vẻ mặt không tình nguyện với Mạnh Quý Tư, bây giờ cầm được giấy hôn thú lại có vẻ rất vui nói với các chị em rằng mình đã lấy chồng.

Đột nhiên Diệp Bộ Hàng lại nghĩ sao mình không cầu hôn Dương Từ sớm sớm hơn nhỉ!

Kết hôn trước đã, đến khi Dương Từ biết cậu chính là Diệp Bộ Hàng cũng đâu thể ly hôn được? Cho dù có ly hôn thì dựa theo luật pháp nước C, chỉ cần một bên không đồng ý, lại không ngoại tình không bạo hành không hút ma túy hay các thức tật xấu khác thì vẫn phải chờ hai năm mới được cho phép ly hôn.

Nghĩ tới đây, Diệp Bộ Hàng không còn chú ý tới bầu trên đêm tối bên ngoài, vào thang máy xuống tầng khách sạn rồi vào thẳng trung tâm, giờ mới rạng sáng nên chưa có mấy cửa hàng làm việc.

Một cửa tiệm kim cương vẫn còn mở cửa, Diệp Bộ Hàng dừng xe bước vào, liếc mắt đã nhìn trúng một cái nhẫn kim cương trên quầy, thiết kế đơn giản phóng khoáng lại lộ ra khí thế bén nhọn, rất giống Dương Từ.

"Diệp thiếu, chào anh." Nhân viên bán hàng hẳn cũng là người nước C.

"Cô biết tôi?" Diệp Bộ Hàng ngạc nhiên hỏi.

Nhân viên bán hàng mỉm cười đáp: "Phải nói cửa tiệm này cũng là của nhà anh, mẹ anh Trâu Vi là nhà thiết kế đứng đầu của chúng tôi, cũng đã mấy năm không thấy anh rồi, mấy năm trước vẫn hay gặp anh trong phòng làm việc của quản lý Trâu."

Diệp Bộ Hàng ngẫm nghĩ cũng hiểu ra, không trách vừa nhìn đã thích chiếc nhẫn này, lại quên mẹ thích thiết kế trang sức, còn là một thiết kế không chuyên, kí hợp đồng với một công ty trang sức, chắc chính là nhãn hiệu này.

"Anh đây là mua tặng bạn gái sao?" Nhân viên cười hỏi.

"Nhẫn cầu hôn." Diệp Bộ Hàng đã ảo tưởng đáng về xinh đẹp của Dương Từ khi đeo chiếc nhẫn này rồi.

"Vây mà anh đã sắp kết hôn, thời gian trôi nhanh quá, bạn gái anh là?" Cô nhân viên nhiệt tình hỏi, "Vị tiểu thư đó thật có phúc."

"Là tôi có phúc mới đúng." Diệp Bộ Hàng chỉ chiếc nhẫn, nói, "Lấy chiếc nhẫn này tôi xem một chút."

"Ngại quá, Diệp thiếu, chiếc nhẫn này đã có một vị khác ở nước C chọn trước rồi, chỉ có một đôi này, không còn cái khác. Bên trên cũng đã khắc tên hai người họ." Nhân viên nói về khó xử.

Diệp Bộ Hàng cẩn thận ngắm kĩ hiệu khắc trên nhẫn, cái nhẫn nữ chạm trổ chữ "YRJ", nhẫn nam khắc chữ "S".

"Tiên sinh mua nhẫn này tên Văn Nhượng Yết, nên khắc tên mình lên chiếc nhẫn nữ, người anh ấy muốn cầu hôn có tên viết tắt là "YC", sau lại tới yêu cầu chúng tôi đổi thành chữ "S", tốn nhiều công để khắc lại! Nhưng giá cái nhẫn này cũng cao đến khó tin." Nhân viên bán hàng giải thích, tránh cho Diệp thiếu nghĩ rằng mình không cho người ta mặt mũi.

Diệp Bộ Hàng vừa nhìn chữ "S" liền nhớ tới tên thật của Dương Từ là Tô Văn Văn cũng viết tắt có chữ "S", ban đầu người bán hàng nói là "YC", nếu không phải chỉ tên Dương Từ, thì cậu sẽ không tin có chuyện trùng hợp như vậy, mà dù có thì cậu cũng không muốn bắt cứ ai được đeo chiếc nhẫn có chữ "S" này.

(*) Dương Từ (杨慈) phiên âm "yáng cī", Tô Văn Văn (苏晚晚) phiên âm "sū wǎn wǎn"

"Bao nhiêu tiền mới mua được cặp nhẫn này?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Diệp thiếu, anh đừng làm khó chúng tôi, chiếc nhẫn này vẫn đang chờ Văn tiên sinh tới lấy." Tất nhiên là cô nhân viên không thể bán được.

Diệp Bộ Hàng nhìn xung quanh thấy không có camera, nghĩ lại đây cũng được coi là tiệm của mẹ cậu, ngoắc ngoắc nhân viên sát lại, nói bên tai cô ấy: "Nếu không thể mua, vậy tôi chỉ có thể đoạt thôi!"

Đội nhân viên kịp hiểu ra, cả Diệp Bộ Hàng và chiếc nhẫn đã không còn thấy bóng, chỉ để lại tấm thẻ tín dụng có thể rút tiền vô hạn lại không cần mật mã.

Nhân viên bán hàng buồn bực gọi điện lên tổng bộ.

Nói thế nào bên ấy cũng không tin lời cô nói là thật, phải tới khi cô nhân viên chụp lại tấm thẻ gửi qua những người đó mới chịu tin.

Diệp Bộ Hàng ra đường, nhìn hai cái nhẫn trong tay, mới cảm thấy mình có hơi buồn cười, lại hẹp hòi như thế với những chuyện có liên quan tới Dương Từ, cậu đeo cái nhẫn năm vào ngón áp út của mình, rồi ném luôn cái nhẫn nữ vào thùng rác.

"Điều tra quan hệ của Văn Nhượng Yết và Dương Từ là thế nào." Diệp Bộ Hàng nói vào điện thoại, mức độ quan tâm của cậu với Dương Từ đã vượt quá dự tính, nhưng cậu lại vô cùng hưởng thụ loại cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Buổi lễ kỉ niệm thành lập Cát Tư (2)

Editor: Dương Lam

"Ài?" Diệp Bộ Hàng vừa cúp điện thoại lập tức phát hiện có tiếng bước chân vang lên, nếu vệ sĩ không báo động, vậy người tới chắc là người quen.

"Anh, là em đây, chênh lệch múi giờ, em không ngủ được." Lưu Bối Mông mặc cái áo sơ mi mỏng manh, tóc tai rối bù, co người về như rất lạnh.

Nếu đổi thành phái nam khác, sợ là đã khó nhận được cảm dỗ chủ động sưởi ấm giúp rồi.

Nhưng bây giờ Diệp Bộ Hàng đã trúng phải một loại độc mang tên Dương Từ, muốn giải độc cũng không phải chuyện dễ gì.

"Đã trễ thế này, mình em ở nước ngoài nên ít đi dạo thì tốt hơn, mau về khách sạn đi." Diệp Bộ Hàng nói.

"Anh, lúc này em thấy anh đi vào tiệm chuyên trang sức kim cương, nhưng chị Mễ Khả Nhi đã kết hôn rồi, anh đừng vì chị ấy mà đắc tội Mạnh tổng, tự phá hủy tiền đồ của mình nữa." Lưu Bối Mông nhỏ giọng khuyên can, "Trên đời vẫn còn nhiều cô gái rất tốt."

Ví như em đây.

Dĩ nhiên bốn chữ này Lưu Bối Mông không nói ra, cũng không dám nói.

"Đúng vậy." Diệp Bộ Hàng vuốt ve kí tự "S" trên chiếc nhẫn.

Lưu Bối Mông nghe vậy mắt mày vui vẻ, chỉ cần cô ở bên cạnh anh Tề Hải, dịu dàng chăm sóc anh, tin tưởng sẽ có ngày được hồi báo.

Thành phố Tam Tinh, nước C.

Tin tức về buổi lễ kỉ niệm thành lập của Cát Tư dần nhiều lên, buổi lễ kỉ niệm mười năm này là buổi lễ long trọng đáng chú ý trong giới showbiz nước C.

Nói Cát Tư chiếm nửa giang sơn trong showbiz nước C cũng không phải khoa trương, các chương trình gameshow càng bị nghệ sĩ của Cát Tư lũng đoạn, giải ảnh hậu ảnh đế cũng thường xuyên rơi xuống Cát Tư như hoa rơi.

Cho nên phần trao thưởng trong buổi lễ lần này, có thể nói là còn đáng tin hơn cả không ít giải thưởng.

Công tác chuẩn bị đang vào lúc dầu sôi lửa bỏng, các nghệ sĩ trong Cát Tư cũng chăm chỉ luyện tập, hi vọng có thể biểu diễn trong buổi lễ, tỏa sáng rực

rõ, thu được vô số tài nguyên và fan hâm mộ.

Vốn là tháng này Dương Từ sẽ rất rảnh rỗi, đầu sao Lưu Bối Mông và Diệp Bộ Hàng đã qua Mỹ, bên đó có trợ lý sắp xếp việc quảng cáo rồi nên không cần cô đi theo, rồi còn Mễ Khả Nhi đã kết hôn cũng đang hưởng tuần trăng mật nữa!

Nhưng cô lại quên là vẫn còn một Tề Đồng, danh tiếng của Tề Đồng nói nổi không nổi nói tiếng không danh, có ít fan hâm mộ nhưng vẫn không bằng lượng fan khổng lồ của Tề Hải.

Một là sau khi Tề Đồng gây xuống thì rất ít khi biểu diễn công khai, hai là cậu ta đi theo phái thực lực chứ không phải phái thần tượng, cho nên còn cần luyện tập củng cố thực lực thêm, nếu như trong buổi lễ kỉ niệm, Tề Đồng có thể một đêm thành danh, như vậy chuyện ra album mở buổi biểu diễn kiếm tiền chỉ còn là chuyện nhỏ rồi.

Cho nên trong tháng này Tề Đồng phải tăng cường luyện tập, mà Mễ Khả Nhi không có bên nên dù Dương Từ không muốn cũng phải bỏ công để ý tới Tề Đồng, dù sao cũng là nghệ sĩ do mình kí hợp đồng mà.

"Tề Đồng, lúc cậu hát chẳng khác như đang hoàn thành nhiệm vụ là mấy có biết không? Dùng quá nhiều kĩ xảo trong âm nhạc sẽ không khiến người nghe khen cậu hát hay đâu, thứ chân chính có thể đánh động các fan yêu nhạc là tình cảm." Dương Từ nghe hát một buổi trưa cuối cùng cũng không nhận được chê bai.

Tề Đồng liếc cô một cái: "Tôi thì lại không mong người không hiểu âm nhạc tới hươ tay múa chân với sáng tác mình."

"Bằng cậu vậy cũng gọi là sáng tác? Khẳng định là còn khó nghe hơn tiếng đàn trên bông vải, thiệt cho mấy hộ ở gần chúng ta, nếu gần đây có đứa bé còn đi học thì tôi sợ người ta sẽ lên cảnh cục khiếu nại ấy chứ." Dương Từ nhận xét không chút lưu tình.

Con giận của Tề Đồng bùng lên: "Tôi có hát sai chỗ nào sao? Có bản lĩnh cô hát tôi nghe đi?"

"Chẳng phải có Mao Quan Hồng dạy cậu đó ư? Lúc ông ta dạy thì cậu nhớ được kĩ xảo, quên luôn tình cảm rồi đúng không? Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, đại đa số người yêu nhạc đều là người ngoài ngành không hiểu âm luật như tôi thôi, họ chỉ biết nghe có hay hay không, nếu cậu muốn khoe khoang kĩ thuật hát hò cao siêu hơn người của mình thì buổi diễn tới này chính là một cơ hội, cơ hội này không phải nghệ sĩ nào cũng có được, nếu như trong vòng tuyển chọn mà cậu hát không đủ tốt thì không thể lên sân được, biết chưa hả?"

Dương Từ giáo huấn không ngừng nghỉ.

Gần đây hỏa khí ngày càng lớn, còn thường xuyên cảm thấy ăn không đủ no ngủ không đủ giấc, hơn nữa còn hay lợm giọng buồn nôn, xem ra chờ đến khi buổi lễ kết thúc phải tới bệnh viện kiểm tra cẩn thận.

Tề Đồng nghe những lời này của Dương Từ, vẫn còn mạnh miệng không đổi: "Đây là phần biểu diễn của tôi."

"Còn tôi là quản lý của cậu."

Một tháng này đi qua rất nhanh, suốt một tháng Dương Từ vẫn luôn cãi nhau với Tề Đồng và thường thức mớ cao lương mỹ vị anh ta làm.

Đồ ăn Tề Đồng làm rất ngon, Dương Từ xem lịch chuyến bay, nghĩ Tề Hải cũng sắp trở về, tiền làm đại ngôn đã được chuyển vào tài khoản công ty, chỉ chờ Tề Hải quay lại là có thể chia khoản tiền lớn này, cũng tạm có thể cầm cự một thời gian sau khi rời Cát Tư.

Chẳng qua, không biết là Dương Từ sẽ chuẩn bị cho cô chương ngại thế nào trong buổi lễ.

"Chị, Tề Đồng, bọn em về rồi." Lưu Bối Mông xách túi lớn túi nhỏ đi vào, nói.

"Sao mua nhiều đồ vậy?" Dương Từ nhìn ra sau lưng Lưu Bối Mông, không thấy bóng Tề Hải.

"Tề Hải đâu rồi?"

Lưu Bối Mông để lộ ý cười, nói: "Chị, chị không biết anh ấy dụ dỗ sao đâu, tháng rồi ở Mỹ anh ấy chăm sóc em lắm, mua cho em rất nhiều quần áo đắt tiền, anh ấy còn mua nhẫn kim cương chuẩn bị cầu hôn em nữa đây!"

"Cái gì?" Tề Đồng làm rơi luôn thìa ăn cơm xuống đất.

Nụ cười khê trên mặt Dương Từ đông lại, sao trong lòng lại đau thế này?

"Em thích Tề Hải à?" Dương Từ hỏi.

Lưu Bối Mông ngượng ngùng gật đầu: "Anh Tề Hải rất tốt." Một tháng bên Mỹ này, anh Tề Hải còn tỉ mỉ chu đáo nhường lại cho cô một trợ lý, chắc chắn cũng có thích cô.

Dương Từ trầm buồn trong lòng, đặt chén đĩa xuống đẩy xe lăn về phòng mình, nhìn dãy số trên điện thoại, do dự mãi vẫn không bấm gọi đi.

Nhìn cái khăn lau của cậu ta còn để trong phòng, cô lại thấy buồn bực muốn ném luôn ra ngoài cửa sổ, chẳng màng gì đến phong độ rèn luyện nữa.

"Này, Dương Từ, cô đâu rồi? Buổi lễ kỉ niệm Cát Tư ngày mai có thể tôi và Mạnh Quý Tư không thể về kịp, cô cũng đừng gây chuyện gì nhé, nếu không tiền cô còn thiếu tôi sẽ đòi gấp đôi!" Tiếng cảnh cáo của Mẹ Khả Nhi truyền tới.

Mẹ Khả Nhi cũng buồn bực hết chịu nổi rồi, Mạnh Quý Tư cứ không chịu gọi mà bắt cô phải chủ động cảnh cáo, quan hệ giữa cô và Dương Từ chỉ là hợp tác đơn thuần thôi mà.

"Không chộc tới tôi thì không chuyện gì." Nói bóng gió chính là nếu có người chộc tới cô nhất định sẽ làm âm lên cho biết.

"Vai nam chính xuất sắc nhất chắc chắn là Tề Hải, người mới tốt nhất chắc chắn là Lưu Bối Mông, nếu cô còn làm loạn nữa thì hai giải này sẽ bay luôn đấy!" Mẹ Khả Nhi ra điều kiện.

"Đồng ý." Dương Từ cúp máy, danh hiệu này vốn nên là của hai người bọn họ.

Trái lại, tên khốn Mạnh Quý Tư này đúng là ngày càng quá phận, lấy được vợ về thì đến cả việc quan trọng thế này cũng không tham dự, sợ là buổi lễ ngày mai sẽ không dễ dàng.

Ban đêm, Dương Từ mất ngủ, tên Tề Hải này cũng không báo cáo vị trí hiện tại của mình cho cô, lúc trước cậu ta còn mang cái vẻ tình thâm lắm cơ đấy, nhiều lắm cũng chỉ một tháng ngắn ngủi đã thay lòng rồi.

Đàn ông khắp thiên hạ đều là như nhau, tại sao Côn Tẫn ngoại tình làm cô tức giận, còn Tề Hải ngoại tình cô lại đau lòng thế này, trong đầu luôn nghĩ lại những lúc êm ả bên Tề Hải, cậu ta dịu dàng chu đáo ra sao.

Coi đồng hồ đã là hai giờ khuya, hôm nay cô phải dậy sớm dẫn Tề Đồng và Lưu Bối Mông đi trang điểm, nếu ngủ không đủ thì không biết phải dùng bao nhiêu phấn mắt mới có thể che được quầng thâm.

Nghe tiếng chốt cửa mở ra, cô lập tức bật đèn.

"Còn chưa ngủ à?" Âm giọng trầm thấp, vốn là Diệp Bộ Hàng vừa xuống máy bay đã muốn tới đây rồi, nhưng ông cố sức khỏe không tốt đang nằm viện, cậu chỉ có thể đi thăm ông trước, lúc ấy người Diệp gia đều đến đông đủ, cậu chỉ có thể chờ mọi người về hết mới vào thăm ông, đi qua đi lại thể đến tận bây giờ.

"Chà, đâu ra cái kiểu dịu dàng hương què thế này, cut ngay, nhìn đã khó chịu!" Dương Từ nghĩ một nói một nẻo.

Diệp Bộ Hàng khóa cửa lại, đi tới bên Dương Từ nắm lấy tay cô: "Sao vậy?"

"Sao vậy? Một tháng vừa rồi cậu và Lưu Bối Mông đã làm gì thì tự cậu biết!" Dương Từ ra vẻ khinh bỉ ghét bỏ.

Khuôn mặt tuần nỡ của Diệp Bộ Hàng đầy nét vô tội, đôi mắt đơn thuần càng có vẻ đau lòng khiến người thương xót, giọng nói gấp gáp: "Dương Từ, em đừng nghĩ oan về anh, một tháng rồi lo quay quảng cáo đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có, Lưu Bối Mông kia anh đã ném luôn cho trợ lý dẫn đi mua đồ rồi?"

"Thật?" Về mặt Dương Từ vẫn như không tin.

Diệp Bộ Hàng giờ đầu ngón tay: "Thiên chân vạn xác."

"Vậy chuyện nhẫn kim cương là thế nào?" Dương Từ lại hỏi.

Diệp Bộ Hàng không nghĩ Lưu Bối Mông sẽ nói chuyện này với Dương Từ, cũng không giấu diếm, lấy nhẫn ra, quỳ một chân xuống, nói: "Đây là chiếc nhẫn do mẹ anh thiết kế, trên nhẫn nữ có khắc tên viết tắt của anh. Vậy em có nguyện ý đeo nó, gả cho anh không?"

"YB, tên tiếng Anh của cậu đó sao, chỉ bằng nhiều đây làm sao tin cậu được? Ai biết nhẫn là chuẩn chị cho tôi hay cho Lưu Bối Mông?" Dương Từ chưa chút nói.

Diệp Bộ Hàng tháo chiếc nhẫn trên tay mình xuống đưa Dương Từ xem, nói: "YC, nhẫn của anh có chữ viết tắt tên em."

Biết được quan hệ anh em trước kia của Văn Nhượng Yết và Dương Từ, Diệp Bộ Hàng liền vứt luôn cái nhẫn khắc chữ "S" đi, mấy ngày qua vừa kết thúc công việc đã tới ngay tiệm châu báu đích thân mài giũa, phí bao thời gian, may là vẫn còn kinh nghiệm giúp mẹ khi còn bé.

"Lấy anh được không?" Diệp Bộ Hàng ngẩng đầu nhìn Dương Từ, hỏi lại.

Nhất thời Dương Từ cũng không biết nên đồng ý hay chối từ, nếu là trước kia thì rất rõ là không thể đồng ý, nhưng lời từ chối lại không nào nói được khỏi miệng, cô cũng chẳng thêm nói nữa, ôm lấy đầu Diệp Bộ Hàng, nhắm ngay môi cậu ta, dán môi mình lên, cắn thật ma sát.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Tháng này cả hai đều đã nén lâu, không để ý tới buổi lễ ngày mai, chỉ biết tìm kiếm khoái cảm trên thân thể nhau.

Sáng sớm, nơi chân trời hạ xuống con mưa nhỏ tí tách.

Tề Đống đã bận rộn trong bếp từ sớm, nhìn không ra là thức dậy từ sớm hay đã một đêm không ngủ, thoạt trông có vẻ tiêu tụy không chịu nổi.

"Tề Đống, chào buổi sáng." Lư Bối Mông thay một bộ lễ phục màu đen cỡ nhỏ, thanh xuân tươi đẹp, hoạt bát chào hỏi.

"Chào." Tề Đống hi vọng mỗi sáng đều có thể nghe được câu chào này của Lư Bối Mông biết bao.

"Chị Dương Từ sẽ không phải còn đang ngủ chứ?" Lư Bối Mông hỏi.

"Dương Từ đó hèn nhát như vậy, vừa thấy mặt em bị thương đã trở mặt không cần, em còn gọi cô ta là chị gì nữa?" Tề Đống nói.

"Chị Dương Từ là người tốt, anh không được nói chị ấy như vậy." Lư Bối Mông tới trước phòng Dương Từ, gõ cửa.

"Chị, dậy đi, chúng ta còn phải đi trang điểm, đi thăm hỏi các nghệ sĩ tiền bối, rồi đi gặp truyền thông, nhiều chuyện cần làm lắm."

Bên trong *** mới nghỉ không lâu, không biết vì chênh lệch múi giờ nên Diệp Bộ Hàng vẫn còn sinh long hoạt hổ, Dương Từ thì nằm ngủ say trong ngực Diệp Bộ Hàng.

Vốn tối qua Dương Từ đã không ngủ mấy, tự cậu cũng hồ đồ không tiết chế, nếu bắt cô ấy dậy sớm vậy sẽ rất mệt mỏi.

Cậu gửi một tin nhắn cho Lư Bối Mông: "Trợ lý Tiểu Lý cũng rõ chương trình hôm nay, bọn em đi với Tiểu Lý trước đi, Dương Từ đang ngủ."

Lư Bối Mông nhìn tin nhắn mà không tin người gửi là anh Tề Hải của mình, dụi dụi mắt mới hay là Tề Hải thật, lại tự an ủi mình rằng chỉ là do tối qua chị Dương Từ không yên tâm về anh Tề Hải, nên mới tìm anh Tề Hải tịch thu điện thoại.

Dẫu sao buổi lễ hôm nay sẽ cần đăng weibo, livestream, dùng điện thoại của anh Tề Hải sẽ tiện hơn rất nhiều.

Diệp Bộ Hàng với cái nhẫn nữ đặt trên tủ đầu giường, đeo lên ngón áp út cho Dương Từ, khẽ nói vừa tay đến thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Có thể là mang thai

Editor: Dương Lam

Khi Dương Từ tỉnh lại đã là buổi chiều, cô dụi dụi đôi mắt buồn ngủ cho tỉnh táo, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Hai giờ."

"À, vậy tôi ngủ tiếp." Dương Từ mơ màng nói, "Mới hai giờ mà sao trời đã sáng thế nhỉ?"

"Cái gì?!" Đột nhiên Dương Từ lại la lớn hơn, thiếu chút nữa làm điếc cả tai Diệp Bộ Hàng.

"Sao cậu không gọi tôi dậy sớm một chút? Đã hai giờ rồi!" Dương Từ cầm điện thoại lên soi lại đáng vẻ rồi bủ xù của mình, thế này làm sao đi tham dự buổi lễ được?

Trên tay nặng nề làm cô chú ý tới trên tay mình có thêm một thứ, giờ tay lên quan sát, viên kim cương này hẳn chất lượng khá cao cấp, lớn đến có hơi chói mắt, "Cậu không sợ tôi mọc thêm ngón tay mới à?"

"?" Diệp Bộ Hàng không hiểu ý cô.

"Ý là nếu tôi đi ra ngoài cùng cậu, fan của cậu đông như thế, vạn nhất có người nhìn trúng cái nhẫn kim cương này nhưng không cầm trộm được, người ta làm loạn cắt luôn ngón tay tôi để cướp nhẫn thì sao?" Dương Từ vừa nghĩ tới cảnh đấy đã thấy hãi hùng.

Lại còn muốn nôn.

Diệp Bộ Hàng vội vàng vỗ nhẹ lên lưng cô, "Sao vậy?"

"Lấy giúp tôi ly nước tới đây, chắc do đói quá, gây bệnh dạ dày, đợi mấy ngày nữa tới viện khám xem sao." Dương Từ nói.

Diệp Bộ Hàng suy đoán: "Người thân của em tới từ bao giờ?"

"Người thân gì? Tôi kiếm đâu ra người thân vậy?" Dương Từ nhận ly nước, nét mặt khó chịu.

"Bà di cả đó."

"Hình như Không Di không có chị mà." Nói bóng gió chính là cô không có trường bối nào mang chức danh di cả này.

"Là kinh nguyệt." Gương mặt trắng trẻo của Diệp Bộ Hàng thoáng ửng đỏ, trông càng đẹp trai.

Dương Từ nhớ lại, nói: "Hình như là hai, ba tháng rồi, trời ạ! Không thể nào!"

Diệp Bộ Hàng mừng rỡ ôm cô, vuốt ve bụng cô: "Dương Từ, nếu có thật thì em mong đứa bé này là trai hay gái?"

"Tạm thời tôi còn chưa chuẩn bị làm mẹ đâu, nên nếu có thật, nơi bọn nó đến chính là phòng phẫu thuật!" Dương Từ kiên quyết, từ nhỏ đã lớn lên trong cô nhi viện nên cô biết trẻ con sẽ mong muốn có người ba người mẹ tốt thế nào, cô thì chưa chuẩn bị để làm một người mẹ đạt yêu cầu.

Mà cha mẹ không đạt, vậy cô thì không làm.

"Anh thích con gái, sẽ cưng chiều nó, con trai cũng không tệ, có thể vào quân đội học tập với ông nội, ông cố và ông cố tổ." Diệp Bộ Hàng cứ như không nghe được câu Dương Từ mới nói.

Dương Từ hít một hơi thở sâu: "Người nhà cậu đúng là nhiều thật."

"Dương Từ, tuổi chúng ta cũng đến lúc nên làm cha mẹ rồi." Diệp Bộ Hàng tựa đầu lên bụng cô, cẩn thận lắng nghe, "Nó đang gọi mẹ này."

"Nếu bây giờ nó đã biết gọi mẹ vậy thì càng phải phá, khác gì yêu quái chứ, hơn nữa vẫn còn chưa chắc chắn, đợi mấy ngày nữa đi bệnh viện hãy nói tiếp." Dương Từ cũng không muốn khiến Diệp Bộ Hàng đau lòng, nhưng đứa bé này thì nhất định không thể giữ được.

"Dương Từ, vấn đề tối qua em vẫn chưa trả lời anh!" Diệp Bộ Hàng lần tìm chiếc nhẫn trên tay cô.

Dương Từ xoay xoay chiếc nhẫn, tốn khá thời gian mới tháo nhẫn ra được, làm ngón tay sưng đỏ, cô nói: "Xin lỗi, cho tôi thêm chút thời gian."

"Được." Diệp Bộ Hàng cũng không cố ép cô, có con rồi còn sợ cô trốn nữa sao, nói thật, chính cậu cũng cảm thấy, rằng dựa theo tính cách này của Dương Từ, cũng chỉ đành tự chịu một mình thôi.

Dương Từ lên xe rồi lại sờ tay lên bụng, nếu có thật, cô nhất định sẽ không giữ.

Lúc Chu Nghệ Vi chạy tới được phòng trang điểm đã là rất trễ, cô ảo não nói: "Dương Từ, sao cô không đưa thư mời cho tôi? Không tranh thủ kiếm giúp tôi một cơ hội biểu diễn?"

"Cô thì làm được gì? Đã dẫn trăm ngàn lần là cứ yên tâm diễn cái phim ngu ngốc trắng trẻo ngọt ngào của cô đi là được rồi, lại còn muốn tung tin mật của phim lên weibo, nếu không phải phim này là do Tô Dật Thần đầu tư, thì vai nữ chính của cô chẳng có cửa đâu!" Dương Từ mặc kệ, tự trang điểm nhẹ cho mình.

Chu Nghệ Vi buồn bực nói: "Tôi muốn tương tác nhiều hơn với fan thôi mà! Xử lý tốt quan hệ với fan chẳng lẽ không quan trọng?"

"Vấn đề là cô có fan thật ư? Trong trăm cái bình luận thì có tới bảy mươi cái là fan của Lý Tư và Du Hiểu Lệ bôi đen mắng chửi rồi, còn đòi tương tác với fan, buồn cười!" Dương Từ khó chịu nói.

Chu Nghệ Vi méo miệng, nói tiếp: "Một ngày nào đó tôi nhất định sẽ thành ngôi sao lớn!"

"Haizz, cô lấy thư mời đâu ra?" Dương Từ hỏi.

"Tô Dật Thần đưa, Tô gia thân là nhà giàu nhất thành phố Tam Tinh, lấy một tám thư mời không phải việc khó." Chu Nghệ Vi nói rất đắc ý.

"Cô định bao giờ gả cho Tô Dật Thần?" Dương Từ hỏi tiếp.

Ánh mắt Chu Nghệ Vi kiên định: "Đợi đến ngày tôi làm ảnh hậu."

"Đời này cô không tính kết hôn luôn à?" Dương Từ tỏ vẻ kinh ngạc.

"Cô có ý gì hả? Đời này tôi nhất định sẽ thành ảnh hậu, cô cứ chống mắt lên nhìn đi! Thân là quản lý nhưng không khách lễ lại còn dè bieu tôi, hừ!" Chu Nghệ Vi rất bực bội, xoay người vào phòng thay đồ đổi lễ phục.

Ngoài cửa phòng trang điểm, một cô gái mặc lễ phục size nhỏ kiểu mới ra của Channel nhìn chằm chằm Diệp Bộ Hàng ở bên trong, trong mắt hiện rõ tình yêu cùng tận, cô gái nhỏ giọng nói: "Hàng, sắp tám năm rồi, anh còn nhớ em không?"

Thấy Chu Nghệ Vi đi rồi, Diệp Bộ Hàng nói với Dương Tử: "Em còn giận cô ấy mãi thế? Nghe mấy đạo diễn nói là gần đây diễn kĩ của cô ấy đã có tiến bộ rất lớn."

"Cậu chưa thấy mấy cô em chồng thời cổ đại còn hung mãnh hơn cả tôi đâu, cô ấy muốn Tô gia, đến tôi cũng không qua được thì nói gì đến đám người kia." Dương Tử vừa tỏ son vừa nói.

Giải nam nữ nhân vật chính xuất sắc trong buổi lễ kỉ niệm của Cát Tử đều đã là vật trong túi Dương Tử Tử và Côn Tẫn suốt ba năm liền, nếu Mạnh Quý Tử đồng ý với cô rằng sẽ để nam chính năm nay là Tề Hải, vậy cô thân là quản lý của cậu ta tất không thể làm cậu ta mất mặt được, lát nữa còn phải trả lời đám phóng viên tới phỏng vấn.

"Dương Tử, cô thật xinh đẹp." Thợ trang điểm khen ngợi thật lòng, trước giờ Dương Tử luôn để mặt mộc khi tiếp xúc với mọi người, hôm nay trang điểm nhẹ nhàng lại càng có vẻ như thần tiên trên trời.

"Nào có so được với Tề Hải, dung mạo kim sa cá lặn đó thật sự làm tôi thấy mặc cảm!"

Diệp Bộ Hàng bị Dương Tử khen mặt mũi như phụ nữ cũng không giận, nói lại như đùa: "Vậy dung mạo của tiểu gia đây có thể khiến em hồn nhớ mộng mơ không?"

"Có chứ, tôi nghĩ dù thành phố Tam Tinh này có mỹ nữ như rừng đi nữa, nhưng nếu để tôi chọn thì các tiểu thư trong thành Tam Tinh chẳng ai sánh bằng cậu." Dương Tử mỉm cười đáp lại.

Cô gái mặc đồ Channel ở cửa nghe Dương Tử nói lời này, không khỏi siết chặt nắm tay, Diệp thiếu há lại là người mà đồ phụ nữ thanh danh lang tạ này có thể đùa giỡn, cô ta cảm điện thoại gọi một cuộc đi: "Ba, mề lưới lớn cho Tô gia kia có thể bắt đầu thu lưới được rồi."

"Tất Nghiên, bây giờ vẫn chưa có kết quả tranh cử, tùy tiện làm việc sẽ ảnh hưởng tới số phiếu bầu của chúng ta."

"Ba, ba yên tâm, con tự có chừng mực." Trên mặt Tất Nghiên là vẻ tự tin khó giấu, một tiến sĩ tốt nghiệp ngành tài chính của trường đại học lớn nhất nước C như cô đây sao có thể sợ một kẻ thân mang điều tiếng được!

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Buổi lễ kỉ niệm thành lập Cát Tử (3)

Edit: Dương Lam

Trước khi bắt đầu buổi lễ, Dương Tử đã sớm đến ngồi ở cái bàn cuối cùng, nếu Chu Nghệ Vi đã tới vậy có thể để cô ấy đi thăm hỏi các tiền bối với Tề Hải giúp cô, Lưu Bối Mông và Tề Đồng thì có trợ lý theo rồi, hai đứa bé này vốn trước giờ khôn khéo nên cô rất yên tâm.

"Các vị, chương trình đi thăm dò đã kết thúc, giờ chúng ta bắt đầu buổi lễ trao thưởng, vì Mạnh tổng bị trễ chuyến bay không thể về nước được, nên Mạnh tổng và phu nhân đã thu một đoạn video, mời quý vị bên dưới theo dõi trên màn ảnh lớn." Dẫn chương trình cũng là nghệ sĩ của Cát Tử, thâm niên cầm mic đã lâu, đài truyền hình quốc gia còn từng mời anh ta kí hợp đồng nhưng đã bị từ chối.

Chỗ Dương Tử là bàn cuối, tất nhiên chỉ toàn mấy nghệ sĩ và trợ lý mới vào công ty cùng ngồi đây.

Có nghệ sĩ nhìn màn ảnh lớn mà cất giọng hâm mộ: "Mạnh tổng vừa đẹp trai vừa có tiền, tổng giám đốc phu nhân thật có phúc."

"Làm tổng giám đốc phu nhân cũng không dễ đâu, người ta từng là thư kí bên tổng giám đốc nhiều năm lắm rồi, Học viện Giải trí Công xưởng lần trước tôi có xem rồi, phát hiện tổng giám đốc phu nhân ngoại hình không tệ, nếu như được đầu tư cũng có thể thành hoa đán trong Cát Tử này đấy." Một trợ lý nói.

"Chà! Dương Tử đang ngồi cùng bàn này, nghe nói tổng giám đốc phu nhân từng là nghệ sĩ dưới trướng cô ấy, các cô nói thể cần thận cô ta tố cáo chuyện bất quái của các cô với tổng giám đốc phu nhân giờ."

"Ồ." Đám người ở bàn đó lập tức không dám nói gì nữa.

Phản biểu diễn bắt đầu, tiết mục tiếp là phản khiêu vũ của Dương Tử Tử.

Trước giờ Dương Tử Tử vốn không biết nhảy, hơn nữa còn là nhảy tốt như vậy, Dương Tử nhìn lên mà cảm như thấy được mình khi còn mang đôi chân lành lặn, điệu nhảy kia cô từng nhảy khi mới quay về cô nhi viện, đã giúp cô đánh bại tiết mục ca hát của Dương Tử Tử, lấy được giải nhất.

Dương Tử Tử có eo lưng thon thả, phối hợp với điệu múa nhẹ nhàng, bên cạnh là Côn Tẫn thâm tình cất tiếng hát, làm hội trường vang lên từng hồi tiếng

hoan hô.

Buổi lễ kỉ niệm mười năm này tất không thiếu được các fan đến tham dự, tiết mục này được fan livestream trực tiếp đăng lên, nháy mắt trở thành hotsearch trên weibo.

Tiết mục tiếp theo, tự nhiên thành kém hơn hẳn tiết mục mở màn.

Dương Từ chỉ lo ăn món ngon trước mắt, không xem biểu diễn, đến tận khi cả hội trường đều vang tiếng, cô mới ngẩng đầu liếc một cái.

Nếu là có thể, bây giờ cô sẽ lập tức đứng lên khỏi xe lăn.

Chỉ thấy sau khi Tề Đông hoàn thành bài hát, người bạn nhảy sau lưng anh ta liền cầm một tấm bảng đèn đi ra, trên đó viết: Luru Bối Mông, anh yêu em

"Bối Mông, nhớ lần đầu thấy em anh đã bị em hấp dẫn, tiếng hát của em có thể khiến anh quên đi hết thầy ưu phiền, anh thích em, em có chấp nhận tình cảm này của anh không?" Tiếng Tề Đông như biển ảo trong hư không, lời tỏ tình ấy của anh ta đã bắt được trái tim không ít nữ nghệ sĩ.

Luru Bối Mông ngồi bên cạnh Diệp Bộ Hàng, lo lắng nhìn Diệp Bộ Hàng gọi: "Anh Tề Hải."

Cô hi vọng người đang bày tỏ với mình kia là Tề Hải biết bao, bây giờ cô nên từ chối hay phải làm sao đây? Từ chối sẽ bị fan của Tề Đông mắng chết mất, nhưng nếu không từ chối, cô vốn chỉ có tình cảm đồng nghiệp với Tề Đông, còn vẫn luôn yêu Tề Hải.

Diệp Bộ Hàng cắn bản đầu để ý tới cô bé, cậu vẫn còn đang buồn vì Dương Từ không muốn ngồi chung bàn với mình đây này!

"Bối Mông, hi vọng em có thể chấp nhận lời tỏ tình của anh." Tề Đông nói.

Dương Từ đẩy xe lăn lên sân khấu đoạt micro của Tề Đông, bảo: "Xuống đi."

Tề Đông không nghe: "Tôi chỉ muốn nhận được câu trả lời của Luru Bối Mông."

"Con bé không trả lời cậu chính là đáp án rồi, đừng có tự phá hủy tiền đồ của mình, cậu suy nghĩ lại đi, thân phận con riêng Tề gia tuyệt đối không được lộ ra trong cái giới này, nếu không đám gọi là người thân của cậu kia sẽ nghĩ thế nào?" Vì Dương Từ với tay không tới được mặt Tề Đông, nếu không đã đánh anh ta một cái tát thật mạnh cho anh ta tỉnh ra rồi.

Dẫn chương trình cũng chạy lên giải vây: "Diễn xuất của Tề Đông thật là xuất sắc, Cát Tư quả là ngày càng nhiều người tài giỏi, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, còn là quân tử đẹp trai thế này, thực nữ tự nhiên cũng thích thôi, tiếp theo chính là phần mà mọi người chờ đợi nhất."

Bắt đầu phần trao thưởng sớm mới có thể đề xuống việc náo loạn của Tề Đông.

"Thời đại thay đổi thì nhân tài xuất hiện, năm nay Cát Tư chúng ta có rất nhiều khuôn mặt mới, có tân sinh tuổi trẻ đang đi học hoặc mới tốt nghiệp từ trường nghệ thuật, có soái ca có mỹ nữ, vừa có diễn kĩ lại đầy đủ tài năng, không biết người xuất sắc nhất được trao thưởng lần này là ai đây ạ? Xin mời Côn Tẩn lên công bố, mọi người cho một tràng pháo tay đi ạ!" MC nói.

Thời điểm Côn Tẩn đi lên, Dương Từ cũng vừa khéo đang được nhân viên đỡ xuống khỏi sân khấu, hai người thoáng nhìn nhau một cái nhưng không đổi mắt nhìn thẳng.

Diệp Bộ Hàng ngồi dưới nhìn hai người liếc mắt như vậy liền thấy buồn rầu ra sức nốc rượu, lần này về Diệp gia nhất định phải đuổi cô Côn Tẩn và Dương Từ ra khỏi thành phố Tam Tinh này mới được.

Dương Từ vừa vào lại phòng trang điểm đã nổi trận lôi đình: "Cậu còn nhỏ tuổi, muốn theo đuổi tình yêu tôi có thể hiểu được, nhưng thân phận cậu bây giờ là nghệ sĩ! Trên hợp đồng của chúng ta đã viết rất rõ ràng, cậu muốn yêu đương gì thì nhất định phải báo công ty biết trước, còn như bây giờ là thế nào?"

Tề Đông không đáp.

"Tôi bỏ nhiều thời gian tập hát cho cậu như vậy, vốn là có thể kiếm được một số lượng fan lớn dựa vào bài hát hôm nay, có thể ra album chủ đề riêng, bây giờ kế hoạch bị cậu làm rối tung lên hết rồi! Hiểu không hả?" Giọng Dương Từ nghe rất tệ.

Đúng lúc bên ngoài vang lên một tràng tiếng vỗ tay, Dương Từ nhìn ra màn ảnh truyền trực tiếp trong phòng trang điểm, thấy được đáng vẻ hạnh phúc của Luru Bối Mông khi lên sân khấu lãnh thưởng.

"Luru Bối Mông là cô gái tốt, cậu không xứng với con bé!" Dương Từ nhẫn tâm nói.

Tề Đông phản bác: "Tôi sẽ cố gắng hết sức để khiến em ấy hạnh phúc."

"Bây giờ Luru Bối Mông vẫn còn đơn thuần như tờ giấy trắng, cậu phải suy nghĩ tới thân phận con riêng Tề gia của mình, vợ cậu sẽ phải cùng cậu chịu đựng sự coi thường từ người nhà, cậu lại không có đủ năng lực thì làm con bé hạnh phúc kiểu gì? Cậu cho rằng với số lượng fan ít ỏi của cậu bây giờ đã đủ rồi sao? Như cậu đây nhiều lắm cũng chỉ coi như nghệ sĩ hạng C thôi, người giống cậu có rất nhiều, sau cùng cũng chỉ có thể làm những việc nhỏ bé tầm thường thôi!" Dương Từ kích động mắng tiếp.

Tề Đống: "Chính là vì Lư Bối Mông đơn thuần, nên tôi mới không muốn em ấy bị tổn thương, chẳng phải Tề Hải thích cô rồi sao?"

"Cậu muốn nói gì?"

"Đừng tưởng tôi không nhìn ra, cô đã sớm biết rằng Tề Hải thích cô chứ không để ý gì tới Lư Bối Mông, nhưng cô lại y vào tình cảm của Tề Hải không cho cậu ta từ chối rõ ràng với Lư Bối Mông, trơ mắt nhìn Bối Mông ngày càng lún sâu, Tề Hải vậy mà cũng nghe cô, cô có biết việc hai người đang làm hèn hạ thế nào không, Bối Mông mù mắt mới gọi cô là chị!" Từ sau khi Tề Đống giảm cân đã trông đẹp trai hơn nhiều, giờ khuôn mặt đẹp trai thế đã nhuộm vẻ hung ác.

"Chị, anh ấy nói là thật sao?" Vừa nhận được giải thưởng Lư Bối Mông đã không chờ được muốn chạy đến khoe với Dương Từ ngay, muốn khiến chị vui vẻ, không nghĩ sẽ nghe được những lời này, liên kết với tin nhắn nhận được lúc sáng, cô không thể không nghi ngờ.

Dương Từ nhìn khuôn mặt chất vấn của Lư Bối Mông, suy nghĩ lại bay về quá khứ.

"Chị Từ, em thích anh Nhượng Yết, nhưng anh Nhượng Yết có người anh ấy thích rồi."

"Em gái, anh thích em."

"Vậy Diệp Thúc thì sao?"

"Anh chỉ coi Diệp Thúc như em gái."

"Không, Diệp Thúc là cô gái tốt, anh chỉ có thể thích em ấy."

"Chị Từ, chuyện vui vẻ nhất đời này của em là gặp được chị, nếu có kiếp sau chúng ta làm chị em ruột được không? Chị đừng tranh với em nữa được không?"

"Diệp Thúc!"

Dương Từ giờ tay muốn bắt lại, nhưng không kéo được ống tay áo rất dài kia, Diệp Thúc thích hí kịch, thích mặc đồ xanh, chỉ trên ba mét sân khấu đã có thể diễn ra cả ngàn vạn thế giới, lời ca uyển chuyển, nếu giờ còn sống chắc đã là hoa đán nổi tiếng trong giới hí kịch.

"Chị, em đang hỏi chị đó!" Lư Bối Mông không kiềm được lên giọng.

Dương Từ dứt mình khỏi dòng hồi tưởng, nói: "Lư Bối Mông, chị không muốn trả lời những vấn đề không liên quan, chị ra ngoài trước, hai người nhớ đừng có gây thêm chuyện rắc rối gì nữa!"

Cô rời đi không quay đầu nhìn lại, để lại Lư Bối Mông với nét mặt như hoa liễu đắm mửa, không dám tin tưởng.

"Chị, dù chị có lừa gạt em vẫn là hơn là không nói gì!"

Dương Từ dừng xe lăn, những lời này nghe quen thuộc biết bao, em ấy cũng từng nói như thế.

"Chị Từ, em thà rằng chị lừa em cũng không muốn chị yên lặng với em như bây giờ!"

Dương Từ quay đầu nhìn lại Lư Bối Mông, gằn giọng: "Chị chỉ có thể nói với em, chị, không, yêu, Tề Hải!"

Mỗi chữ là một lần ngừng lại, lúc rời ra khỏi miệng mới biết là lòng không nghĩ thế, đã yêu lắm rồi, nhưng cô không thể nhìn bị kịch tiếp diễn lần nữa, không muốn nhìn một cô bé đang thanh xuân phải bị thương vì yêu.

"Em biết rồi, chị." Lư Bối Mông mỉm cười.

Trên sân khấu, dẫn chương trình vẫn tiếp tục, vững vàng như trước, "Kế tiếp là phần quan trọng chúng ta mong đợi nhất rồi, giải nghệ sĩ nữ xuất sắc nhất vẫn là Dương Từ Từ quả là việc vui, vật giải nghệ sĩ nam xuất sắc nhất có thể tiếp tục là Côn Tần hay không đây? Xin mời Dương Từ Từ lên sân khấu công bố giải nghệ sĩ nam xuất sắc nhất năm nay, mọi người vỗ tay đi ạ!"

Tiếng vỗ tay như sấm dậy vang khắp hội trường.

Dương Từ Từ đã đổi sang bộ lễ phục trắng đuôi dài, trông cao quý lại thuần khiết, cô cười nói: "Chào mọi người, giải nghệ sĩ nam xuất sắc nhất năm thứ mười thuộc về Diệp Bộ Hàng!"

"Cát Từ nào có ai tên là Diệp Bộ Hàng vậy?"

"Cái tên Diệp Bộ Hàng này nghe quen thế nhỉ?"

"Tiểu thiếu gia của Diệp gia đó, bảy tám năm trước đụng xe vào Dương Từ xong bỏ trốn bị ngồi tù đó!"

"À, nhưng sao Dương Tư Tư lại đọc là Diệp Bộ Hàng được."

Diệp Bộ Hàng ngồi dưới sân khấu vẫn bình tĩnh, Dương Tư Tư dám nói thế, chắc chắn là đã có lời từ ông cố.

"Bộ Hàng, lên đây đi." Dương Tư Tư ra về trường bối, "Nghệ danh của Bộ Hàng là Tề Hải."

Nam thần mới của Cát Tư năm nay, mới xuất đạo một năm đã có vô số fan hâm mộ, lần đầu tiên đóng phim đã thủ vai nam chính, trong Cát Tư còn ai không hiểu? Chẳng qua chỉ là không dám tin tưởng cậu lại là tiểu thiếu gia của Diệp gia.

Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Tư Tư ngồi ở bàn cuối.

Ánh mắt Dương Tư Tư không nhìn cậu mà hướng lên Dương Tư Tư trên sân khấu.

Đôi mắt Dương Tư Tư cũng lộ ý khiêu khích nhìn Dương Tư, về mặt đặc ý.

"Chúc mừng Diệp thiếu!" Dương Tư nói lớn, không nhìn ra vui giận.

"Chúc mừng Diệp thiếu!" Những lời phụ họa vang lên không dứt.

"Bộ Hàng, chúc mừng cháu, vị hôn thê của cháu cũng mới trở về từ Pháp đó, không thi để Tát Nghiên lên trao thưởng cho Bộ Hàng đi?" Dương Tư Tư quay sang nói với một nữ rất có khí chất trên bàn đầu.

Diệp Bộ Hàng nào có thể để Dương Tư Tư điều khiển hành động của mình, cậu chỉ quan tâm Dương Tư, đi xuống bên Dương Tư, nắm tay cô, nói: "Dương Tư, anh thật sự không lừa em"

"Tôi biết, là do tôi ngốc." Dương Tư rút tay mình lại.

"Anh xin lỗi."

Ánh mắt Dương Tư vẫn dừng dừng: "Đừng để tôi coi thường, mau rút khỏi tầm mắt tôi đi."

"Diệp thiếu, xin anh tự trọng, chị tôi đã nói vậy rồi, anh vẫn nên đi đi!" Đồng Chi mặc bộ váy công chúa màu đen, gương mặt không son phấn vẫn không chút nhạt nhòa trong đám nữ nơi đây, trái lại còn có một nét đẹp rất khác.

Dương Tư nhìn lên mặt Đồng Chi, không khỏi cảm khái sự kì diệu của khoa học kĩ thuật, có thể để một cậu trai xấu xí khó nhìn thành nữ cỡ Diệp Thúc.

Diệp Bộ Hàng từng điều tra tất cả tin tức của người này, mọi thứ đều nói lên rằng đây chính là Diệp Thúc, nhưng cậu biết chuyện đó không thể, người này thực sự rất nguy hiểm.

Cậu cầm tay Dương Tư, nói: "Dương Tư, tai nạn xe năm ấy là lỗi của anh, anh đã dùng bảy năm trong tù để trả lại rồi, anh biết như thế là vẫn chưa đủ, nên em có thể cho anh một cơ hội để chăm sóc em cả đời được không? Anh sẽ dành cả đời này để bồi thường cho em!"

"Bồi thường tôi? Mơ ước của tôi bị phá hủy cậu bồi thường thế nào? Chân tôi biết thành thế này đã bị người ta coi thường ra sao? Cậu lấy cái gì mà đòi bồi thường cho tôi!" Dương Tư gất gỏng tức giận, mới này đã bị Tề Đồng châm ngòi, bây giờ nếu có ai cho cô một cây đuốc, thì chắc cô sẽ nổ luôn mất!

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Muốn tôi hay là muốn đưa bé

Edit: Dương Lam

Dương Tư nhớ mình từng nghe một câu nói, ý rằng tư chất là chỉ khả năng có thể tự không chế tâm trạng của mình, đó cũng chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa người và động vật.

Cô vẫn luôn khắc chế tâm trạng mình, nhưng giờ không cách nào bình tĩnh được, nhìn Diệp Bộ Hàng trước mắt, cô chỉ hận không thể cầm luôn dao nĩa trên bàn rạch thẳng lên khuôn mặt đẹp trai kia của cậu ta, nhưng bây giờ cô lại không thể làm thế.

Diệp Bộ Hàng lấy nhẫn ra, quỳ một chân xuống: "Gả cho anh đi, anh sẽ yêu thương em cả đời, nhất định không để em chịu bất cứ điều thiệt thòi gì."

"Thôi đi, bảo chị Tư tin anh thế nào được? Ai biết có phải anh còn ghi hận bảy năm ngồi tù lúc trước mà quay lại trả thù chị Tư không chứ?" Đồng Chi chen vào.

"Đủ rồi, A Thúc, đẩy chị ra ngoài đi." Dương Từ không thèm liếc Diệp Bộ Hàng một cái, chỉ muốn rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Diệp Bộ Hàng cưỡng ép ôm chặt Dương Từ, không để ý cô đang đánh đấm lên người mình.

Vốn là Đồng Chi muốn bước lên giành Dương Từ lại, thì xung quanh bỗng xuất hiện mấy tên đàn ông mặc âu phục đi giày da cản lại.

Dương Từ đứng trên sân khấu, nhìn Dương Từ khó chịu lại cười hài lòng, Dương Từ ơi Dương Từ, lại lần nữa bị ngôi sao lớn cô tổn công tổn sức nâng lên từ đầu phản bội lừa dối, cảm giác thế nào?

Diệp Bộ Hàng sai bước vượt qua đám người, Dương Từ ra tay rất nặng, cậu cố cắn răng chịu đựng, đến khi đặt Dương Từ lên xe rồi mới chịu buông tay.

Dương Từ tức giận nói: "Diệp thiếu, cậu thật đúng là quyền cao chức trọng nên gan cũng lớn rồi sao! Còn dám công khai bắt cóc trước mặt mọi người?"

"Dương Từ, tình cảm của anh thế nào chẳng lẽ em vẫn không rõ sao?" Diệp Bộ Hàng hướng đôi ngươi tinh khiết qua nhìn Dương Từ chăm chăm, tất cả tình cảm hiện rõ trong ánh mắt.

"Diệp thiếu, tình cảm của cậu thế nào tôi không biết, cũng không muốn hiểu!" Khóe mắt Dương Từ như rung rung chứa nước.

Diệp Bộ Hàng lau sạch ướm át trong mắt cô, hôn lên khóe môi cô, nhưng cô không đáp lại.

"Sao lúc đầu cậu không nói sự thật rằng mình là Diệp Bộ Hàng? Tại sao phải lừa gạt tôi?" Dương Từ đẩy cậu ra, bây giờ chỉ một tiếp xúc nhỏ giữa hai người cũng làm cô ghê tởm buồn nôn.

Diệp Bộ Hàng: "Anh xin lỗi."

"Đủ rồi, tôi đã nghe ba chữ này đủ rồi, cậu thật cho rằng tôi là người tàn phế thì có thể tùy ý thao túng tôi đúng không?" Trong mắt Dương Từ chất chứa đầy oán hận.

Diệp Bộ Hàng vội hỏi: "Em muốn đi đâu? Chỉ cần không rời khỏi anh thì đi đâu cũng được."

"Bệnh viện." Dương Từ không nói đến ba chữ.

Diệp Bộ Hàng lái xe, thành thạo lái đến bệnh viện.

Dương Từ nhìn cái dáng lái của cậu, hẳn ngày đó khi cậu ta đụng xe vào cô cũng trông như vậy nhỉ.

Vào bệnh viện, Dương Từ trông thấy bên phía phòng y tá có xe lăn liền hỏi mấy cô y tá mượn một cái, mới thoát khỏi cái ôm trong lồng ngực của Diệp Bộ Hàng, bây giờ chỉ cần cậu ta vừa đụng vào, cô liền không nhịn được con ghê tởm.

Bệnh viện này có thể nói là được xây riêng cho Cát Tư giải trí, tính bảo mật của nơi này rất tốt, đám chó săn cơ hồ không có bất kì cơ hội nào vào thám thính tình hình sức khỏe của các minh tinh.

Phía bắc bệnh viện là khoa phụ sản, từ khi mang thai đến lúc ra tháng đều phục vụ toàn diện chu đáo.

Bác sĩ đều là chuyên gia sản khoa cao cấp ở nước C.

Ngồi lên xe lăn rồi, Dương Từ liền chạy thẳng tới khoa phụ sản, cô muốn chắc chắn xem mình có mang thai hay không, nếu có thì chỉ một khắc cô cũng không muốn đứa bé này tồn tại, tuyệt đối phải phá bỏ đầu tiên.

"Tên họ?" Bác sĩ liếc cô một cái quan sát, lại nhìn sang Diệp Bộ Hàng đứng sau, hỏi thẳng.

"Dương Từ."

"Nhưng trên chứng minh của cô viết là Tô Văn Văn?" Bác sĩ nghi ngờ hỏi lại.

Dương Từ cắn môi: "Đó là tên ngày xưa."

"Đi làm kiểm tra đi!" Bác sĩ nhập cái gì đó vào máy tính, đưa bảo hiểm y tế cho Dương Từ rồi nói.

Dương Từ cảm thấy định đi, Diệp Bộ Hàng vội chạy theo lại bị bác sĩ gọi lại.

"Người thân không nên đi theo, ở lại đây chờ là được rồi."

Diệp Bộ Hàng thấy Dương Từ đã đi xa mới đóng cửa lại, nói: "Vợ anh Bác."

"Thằng nhóc nhà cậu còn nhớ bà chị dâu tôi sao? Còn bé vẫn hay đi chơi với anh Bác của cậu, ra tù rồi lại không thèm tìm tới?" Vợ anh Bác đã hơn ba

mười, vẫn như người chị cả chăm sóc cho Diệp Bộ Hàng.

Diệp Bộ Hàng nói: "Ông cố có lệnh, tới hôm nay mới được khôi phục thân phận Diệp Bộ Hàng này, đúng rồi, chị, em có chuyện muốn nhờ chị."

"Chuyện gì? Cô Tô Văn Văn vừa nãy, nếu chị nhớ không nhầm thì cô thiên kim đi lạc của Tô gia từng bị cậu đụng phải đúng không?" Chị Bác hỏi.

"Vâng, chính là cô ấy, lát nữa bắt kẻ kết quả kiểm tra là có hay không có, xin chị dấu nhất định phải nói là có, hơn nữa nhất định không được bỏ đứa bé này." Diệp Bộ Hàng khẩn cầu.

"Ông cụ Diệp thật có phúc, ông ấy mong được ngủ đại đồng đường đã lâu như vậy, cuối cùng cũng thành hiện thực rồi." Chị Bác cười nói, "Bao giờ thì mời đám anh chị uống rượu mừng đây?"

"Chị Bác yên tâm, sớm thôi." Diệp Bộ Hàng tràn đầy lòng tin.

Dương Từ cầm kết quả kiểm tra vào đã thấy nụ cười thiếu đôn trên mặt Diệp Bộ Hàng, cô gắng gượng đè xuống cơn giận trong ngực, đưa giấy kết quả cho bác sĩ.

"Mười ba tuần, rất khỏe mạnh." Chị Bác nhìn lướt qua rồi nói.

"Bao giờ thì cho sinh non(*) được?" Dương Từ hỏi.

(*) Ý chỉ phá thai bằng phương pháp ép sinh non, thường dùng cho các trường hợp tuổi thai nhi đã lớn trên 16 tuần.

Chị Bác kinh ngạc: "Con cái Diệp gia đến bệnh viện nhỏ như chúng tôi đây cũng không dám bỏ."

"Dương Từ trừng Diệp Bộ Hàng, nói: "Diệp thiếu thật có bản lĩnh, còn có thể ra lệnh cho bệnh viện làm việc!"

Diệp Bộ Hàng khóc không ra nước mắt, tuy bảo chị Bác nghĩ biện pháp giữ lại đứa bé này, nhưng nào ngờ chị ấy lại nói thẳng ra như vậy, tìm đại lý do nào như thể chất Dương Từ không thích hợp để sinh non cũng được mà!

"Dương Từ, suy cho cùng đứa nhỏ này là vô tội." Diệp Bộ Hàng thấy trên kết quả đã thấy được hình dáng đứa trẻ, sờ bụng cô, nói.

Dương Từ lại tức giận: "Nếu cậu biết đứa bé này là vô tội thì càng không nên giữ lại! Bệnh viện này nhỏ, vậy tôi sẽ đổi bệnh viện khác!"

"Sợ rằng nếu ông cụ Diệp không gật đầu đồng ý thì toàn bộ nước C này cũng không có bệnh viện nào dám để cô sinh non." Chị Bác họ khoa tự nhiên, trước giờ ăn nói thẳng thắn, nào ngờ lời này lại chẳng khác nào thêm dầu vào lửa.

"Đúng vậy, Diệp gia là gia tộc lớn quyền cao, ngay việc tôi muốn cắt một miếng thịt trên người mình cũng phải được nhà cậu đồng ý mới được sao?" Diệp Bộ Hàng nhìn chăm chăm vào Diệp Bộ Hàng, chất vấn.

Diệp Bộ Hàng nói: "Em cho rằng trong bụng mình chỉ là một khối thịt thôi sao? Đó cũng là sinh mạng."

"Một sinh mạng mà mẹ nó không mong muốn thì có ý nghĩ gì?" Dương Từ hỏi ngược lại, "Sắp xếp phẫu thuật sinh non cho tôi, ngay bây giờ!"

Diệp Bộ Hàng khó chịu cùng cực, cậu thực sự không ngờ Dương Từ sẽ căm ghét đứa con của mình như vậy, cổ nhần nhin hỏi tiếp: "Hôm nay trễ vậy rồi, để mai nói tiếp được không?"

"Không được. Nếu cậu không đồng ý tôi sẽ ra tiệm thuốc mua thuốc kích thích sinh non ngay bây giờ." Dương Từ kiên quyết.

Diệp Bộ Hàng nhìn sang chị Bác: "Chị có thể ra ngoài một lát không?"

Chị Bác nhìn họ một cái, ra khỏi phòng làm việc, lập tức gọi điện về nhà cũ Diệp gia, cô không thể nhìn con cái Diệp gia bị hai đứa bé này làm cho không còn được.

Dương Từ: "Cậu đúng là lợi hại thật đấy, Diệp Bộ Hàng!"

"Em đừng quấy nữa."

"Tôi cần quấy?" Nháy mắt, Dương Từ lộ hết bản tính, "Năm đó là ai chạy xe đụng tôi làm hại tôi trở thành như hôm nay?"

"Vậy nên anh sẽ bồi thường cho em cả đời này."

"Nếu phải bồi thường, vậy bây giờ cậu can thiệp ngăn cản việc tôi muốn làm cũng là bồi thường sao?" Dương Từ lớn tiếng tranh cãi.

Diệp Bộ Hàng không nói, nếu bảo cậu thỏa hiệp bỏ mạng sống con mình thì cậu không làm được, vì cậu biết rõ hơn bất cứ ai rằng nếu không còn đứa bé này, rất có thể tất cả liên hệ của mình với Dương Từ sẽ biến mất không còn một mống.

Dương Từ thấy trên bàn có con dao giải phẫu liền cầm lấy để lên động mạch cổ của mình, lớn tiếng hỏi: "Bây giờ tôi hỏi lại, cậu muốn tôi hay muốn đứa

bé?"

"Dương Từ!" Diệp Bộ Hàng khản trương kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Không được gặp lại

Edit: Dương Lam

Diệp Bộ Hàng không dám ôm bất cứ tâm lý may mắn gì, vội nói: "Dương Từ, em để dao xuống, bây giờ anh sẽ tìm người tới làm giải phẫu ngay."

"Còn nữa, cậu không được đến gần tôi trong vòng ba mét." Dương Từ được voi đòi tiên tiếp tục yêu cầu.

Diệp Bộ Hàng nhìn lưỡi dao sắc bén kia, chỉ có thể đồng ý: "Anh đồng ý với em."

Lúc này Dương Từ mới để dao xuống, nước mắt không khống chế được mà lăn dài, cô không biết tại sao mình lại khóc nhiều đến vậy, đứa bé trong bụng chắc vẫn chưa có ý thức đâu nhỉ? Nếu đã không cho nó được cuộc sống hạnh phúc, vậy sinh ra để làm gì.

"Vợ anh Bác, chị sắp xếp phẫu thuật cho cô ấy đi." Diệp Bộ Hàng mở cửa phòng nói với chị Bác.

Chị Bác nhìn Dương Từ nằm bên trong một cái rôi nói: "Phẫu thuật này phải đặt lịch từ trước, từ mẫu máu cô ấy xét nghiệm thì thấy có chứng viêm nhẹ, chị sẽ cho nằm viện tạm, uống thuốc mấy ngày, đợi hết sốt rồi đến kiểm tra lại xem tình trạng sức khỏe có thể chịu được cuộc phẫu thuật hay không?"

Dương Từ không thể không đồng ý, dù sao đây cũng là bệnh viện tốt nhất thành phố Tam Tinh, nhờ phúc Diệp Bộ Hàng, phòng bệnh cô nằm cũng thuộc loại tốt nhất.

Cô khóa cửa phòng lại, đóng cửa sổ, kéo rèm cửa, đẩy xe lăn tới cạnh giường, cầm điện thoại xem tin tức hôm nay, theo lý thuyết thì tin Tề Hải là Diệp Bộ Hàng chắc đã là títt đầu của các trang web.

Nhưng đến một nửa cái tin liên quan tới Diệp Bộ Hàng cũng không tìm được, chỉ cần vừa có ai đó trên mạng nhắc tới ba chữ Diệp Bộ Hàng này, tốc độ xóa nhanh hơn bất kì lúc nào trước đây.

Nhanh như vậy, quyền lãnh đạo Bộ Công nghiệp và Công nghệ thông tin là vật trong tay của Diệp gia.

Dương Từ không nén được nụ cười nhạt, cô nào có tốt số vậy chứ? Hóa ra, nhiều nhất cũng chỉ là kẻ ngốc bị người ta lừa dối mà thôi.

Bụng ngày càng đau hơn, cô ôm bụng, đau đến tê tâm liệt phế, đau như lần tai nạn năm đó, đau như lúc bị bánh xe nghiền qua chân vậy, làm cô cau chặt mày.

"Em gái." Cửa bị mở ra, một người đàn ông nho nhã đi vào, thấy Dương Từ ngồi yếu ớt bên giường, anh ta vội ôm cô đi qua phòng làm việc của mình.

Đêm xuống, Diệp gia vẫn một mảnh đèn đuốc sáng choang.

Ông cụ Diệp ngồi trên ghế cao giữa phòng cẩn thận suy tính tin tức A Bác truyền tới, gần đây ông vẫn luôn mặc kệ ân oán giữa Tiểu Hàng và Tô Văn Văn, bị vì ông chỉ biết biết cháu dâu của mình chính là Tát Nghiên.

Nhưng A Bác nói con gái Tô gia kia đã có thai, đó là con cái Diệp gia, cũng là đứa cháu bốn đời ông đã mong bấy lâu, chỉ tiếc rằng mẹ đứa bé đó không phải Tát Nghiên.

Diệp Bộ Hàng bị ông cụ ra lệnh khản bắt về nhà ngay, nếu không cậu tuyệt sẽ không nỡ để Dương Từ ở lại bệnh viện một mình.

"Tiểu Hàng, nghe nói con bé kia có rồi? Con cũng quá không cẩn thận! Đứa bé kia không thể giữ lại, con bé đó cũng không thể gặp nữa!" Câu đầu tiên của ông cụ đã nghe mùi tức giận không che giấu, giọng điệu mang giáo huấn hoàn toàn không giống vẻ cưng chiều thể hiện với Diệp Bộ Hàng khi còn bé.

"Ông cố, ông đã đồng ý rồi mà, chỉ cần con đồng ý làm gia chủ Diệp gia thì có thể tự lựa chọn người làm vợ mình." Diệp Bộ Hàng bình tĩnh lại ngay, "Đứa bé đã có, ông cố có thể chuẩn bị bao lì xì trước được rồi."

"Tiểu Hàng à! Mấy ngày nay cho dù con xông xáo trong giới giải trí cũng không thể không chú ý tình hình chính trị được chứ? Tô gia đã vào lưới rồi,

trong thành phố Tam Tinh, nhà đó không có kẻ nào chống lưng bảo vệ quyền lợi trên thương trường cho mình, bà già Tô Cẩm kia đã lớn tuổi, con cháu từ Tô Dật Thần thì còn lại đều là đám ăn chơi quần là áo lượt, Tô gia không tìm chỗ dựa trong chính giới, cũng đã là lúc nên rơi đài rồi." Ông cụ Diệp tuy đã hơn tám chín mươi tuổi, nhưng lại rõ ràng thế cục nước C này hơn bất cứ ai.

Diệp Bộ Hàng nói: "Chẳng lẽ Diệp gia chúng ta mà còn phải để ý đến tài sản trong nhà thông gia?"

"Hôn nhân không môn đăng hộ đối sẽ không thể lâu dài, nói cách khác, nếu từ nhỏ Tô Văn Văn đã lớn lên ở Tô gia, chưa từng lưu lạc tới cô nhi viện, vậy ông vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng con bé đó lại trưởng thành ở cô nhi viện, danh tiếng xưa giờ đã khó nghe."

"Ông cố, từ bao giờ mà ông cũng để ý tới cái nhìn của người khác rồi?" Diệp Bộ Hàng hỏi, "Con cũng tự có mắt, Dương Từ là người thế nào ư? Có nên yêu cô ấy hay không con là người rõ ràng nhất."

Ông cụ Diệp buông tiếng thở dài làm hằn rõ những nếp nhăn trên khuôn mặt, nói với trợ lý: "Từ giờ trở đi, theo sát Tiểu Hàng hai bốn trên hai, chỉ cần nó có ý muốn gặp Dương Từ, thì lập tức đánh chết Dương Từ cho tôi!"

"Ông cố, từ nhỏ ông đã dạy rằng giết người là phạm pháp!" Diệp Bộ Hàng nắm chặt nắm tay, thực sự tin rằng ông có thể làm ra được chuyện như vậy.

"Ông cố của con cũng chỉ là kẻ mệnh bạc sắp về tây thôi, không thể trở mắt nhìn con bị một đứa con gái lòng dạ rắn rết làm cho mê muội được! Giết người thì đền mạng, đền cái mệnh này của ông cũng được." Ông cụ nghiêm nghị nói.

Lúc Diệp Bộ Hàng ra khỏi thư phòng, cửa phòng sầm lại thật mạnh.

Ngoài cửa, một cô gái trông có vẻ hòa nhã nhìn cậu, nói: "Diệp thiếu thật nóng tính quá, còn tưởng người có thể chịu được tính khí ấy của chị Từ sẽ phải dịu dàng lắm chứ."

"Cô là ai?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Người đàn ông chị Từ thích nhất là ai? Anh có biết không?" Đồng Chi nghịch bộ móng mới làm, hỏi lại.

Diệp Bộ Hàng không để ý tới cô ta, cô gái này tuyệt không phải kẻ hiền lành gì.

"Diệp thiếu, không ngại thì lên xem hotsearch weibo hiện tại thử xem, anh trai gặp lại em gái, mối tình đầu thuở nhỏ trời dấy, thật chẳng còn quan tâm đến chuyện đến người nào khác nữa." Đồng Chi cố tình nói bằng giọng quái gở.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Rời khỏi nước C

Edit: Dương Lam

Đêm đen buông xuống, hạng nhất hotsearch vững vàng không hạ nhiệt khiến người ta khó tránh hoài nghi là có thủy quân quấy phá.

Mặc dù Mễ Khả Nhi không còn ở nước C nhưng vẫn muốn nhân cơ hội này moi được từ Dương Từ một khoản tiền thật lớn, chỉ là cô phát hiện là khi mình vừa dùng phần mềm xóa bài đăng đó thì lập tức sẽ có một bài khác được tung lên để thay thế.

Địa chỉ IP của cô cũng bị lộ, đối phương hẳn là một tập đoàn toàn cao thủ về công nghệ mạng, cô chỉ có thể lựa chọn lui bước, dù sao đã gọi điện thoại cho Dương Từ nhiều vậy rồi mà vẫn không thấy nghe máy.

Trên bảng hotsearch, lượt click vào tin Dương Từ giết người vẫn đang tăng cao, cổ phiếu của mấy công ty được Tô gia đầu tư cũng bị ảnh hưởng rất nhiều, Cục Công thương thành phố Tam Tinh cũng không để trời chóm sáng giả lạnh, mà tiến hành điều tra cả đêm với người Tô gia.

Người đứng đầu Tô gia Tô Cẩm được mời tới trong Cục uống trà, những con cháu khác trong Tô gia cũng bị hạn chế tự do cá nhân.

Mà Dương Từ trung tâm vụ ồn ào lại không thấy bóng dáng.

Dương Từ mặc cái váy dài màu lam cổ chữ V hiệu Temperley London, dựa bên cửa sổ sát đất trên toàn cao ốc, hài lòng nhấp rượu vang.

Lễ phục cao quý không che giấu được quá khứ thấp hèn của cô, rượu vang ngọt dịu không xua đi được khổ sở trong tim cô, tin Dương Từ sát hại Diệp Thúc vẫn nằm trên cao không xuống.

Dương Từ biết Diệp Thúc này là vết sẹo cả đời của Dương Từ, cũng là người con gái cả đời cô ta không muốn nhắc tới, hoặc là nói, khiến cô ghét Dương Từ như bây giờ cũng chính là Diệp Thúc.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa.

Dương Tư Tư đặt ly rượu xuống đã thấy Dương Từ đang ngồi trên xe lăn, cô đang che bụng dưới, máu chảy đầy chân, trông hết sức đáng sợ.

"Chị Từ!" Dù Dương Tư Tư có ghét Dương Từ đến mức nào đi chăng nữa, nhìn cảnh này cũng khó mà cười trên nỗi đau khổ của người khác được.

Dương Từ trợn mắt nhìn cô, yếu ớt nói: "Đẩy tôi vào!"

"Dựa vào đâu?" Dương Tư Tư liếc sau lưng cô một cái, mới nãy còn thấy tin Dương Từ ở bên Vân Nhượng Yết, sao giờ lại một thân một mình rồi?

"Trên weibo, trên tin tức, mọi người đều nói tôi là tiểu tam hại chết Diệp Thúc, bây giờ song túc song phi cùng Vân Nhượng Yết là cô hay anh ta đáng lên?" Dương Từ hỏi.

Dương Tư Tư nhấp môi đôi môi đỏ mọng: "Tất nhiên là tôi không dám đắc tội Diệp gia đến mức ấy, nhưng vậy cũng tốt, cô rơi vào kết cục vạn người đánh giết, ở thành phố Tam Tinh, thậm chí cả nước C này cũng sẽ vĩnh viễn không có đất đặt chân, đứa bé của cô cũng thật xui xẻo, có người mẹ như vậy không trách lại không thể sống lâu!"

"Đình đang!" Điện thoại Dương Tư Tư lại vang lên âm báo tin mới, cô nhìn lướt tin tức rồi nói: "Dương Từ à Dương Từ, mạng cô đúng thật là đủ cứng, chỉ cần ai đó tốt với cô một chút thôi là y như rằng phải gặp tai họa, Tô Cần đột phát bệnh tim, đã đưa tới bệnh viện cứu chữa, Tô gia hết thật rồi!"

Dương Từ điều khiển xe lăn đoạt điện thoại trên tay Dương Tư Tư, nhìn tin tức mới, trong đó lời thương tiếc đếm không hết, Tô Dật Thần lấy thân phận cháu trai trưởng nghiêm nghị nói rõ Tô gia đã đoạn tuyệt quan hệ thân thích với Dương Từ.

Chỉ trong một đêm, rất nhiều công ty nhỏ vẫn luôn nịnh hót Tô gia đều rớt rít phát thông báo chứng minh mình không tham gia vào hoạt động của Tô thị, mà chỉ là quan hệ buôn bán hợp tác đơn thuần.

Tường đổ người đẩy, trong đám cao ốc sát sát như rừng, muốn đổ cũng là chuyện rất nhanh.

Con đau đớn trong bụng khiến Dương Từ không thể chịu đựng, cô ném điện thoại xuống đất nói với Dương Tư Tư: "Dương Từ, tôi có chỗ nào có lỗi với cô? Cô lại phải mọi cách muốn đuổi tận giết tuyệt tôi như thế?"

"Cô sai ở chỗ cái gì cũng tốt hơn tôi, dựa vào đâu mẹ tôi chỉ là gái đứng đường trên phố đèn đỏ, cô lại là thiên kim Tô gia. Dựa vào đâu tôi phải làm việc khổ cực ngày đêm lẫn lộn trong giới giải trí còn cô có thể làm quản lý sống thoải mái tự tại? Tôi chính là không nhìn được cô sống tốt, tôi muốn cả đời cô phải bị tôi dìm dưới lòng bàn chân!" Dương Tư Tư đã nhuộm say, cô ta cầm con dao gọt trái trên bàn lên, cắt vào cổ tay mình!

"Dương Từ, cuộc sống bây giờ mới là thứ cô nên có!" Dương Tư Tư cầm cổ tay, nói ác độc.

"Người đâu, cứu mạng với!"

Dương Từ nhìn một loạt động tác của Dương Tư Tư, diễn kỹ như vậy, không được giải thưởng đúng là không phải.

"Chị Từ, em tốt bụng giúp đỡ, chị lại vẫn muốn giết em, chị thật là lòng dạ độc ác quá!" Dương Tư Tư rơi lệ tố cáo.

Dương Từ nhặt con dao gọt trái cây trên mặt đất lên, đi tới bên cạnh Dương Tư Tư, ném mạnh lên mặt cô ta, trên gương mặt xinh đẹp chỉ cực lập tức có máu tươi chảy xuống.

"A!" Dương Tư Tư trông thấy gương mặt trong gương của mình, tiếng kêu khò nói có bao nhiêu mê lương.

"Dương Từ, sao em lại động dao rồi? Như vậy là phạm pháp!" Vân Nhượng Yết thở hổn hển chạy tới, chỉ là đi thay bộ đồ phẫu thuật ra có một lát, vậy mà đã không thấy bóng Dương Từ đâu, anh ta liền đoán được là cô tới nơi này.

Dương Từ tức giận nói: "Vậy cũng không thể để cô ta bêu xấu tôi được!"

Vân Nhượng Yết lướt nhìn Dương Tư Tư, ôm lấy Dương Từ, nói: "Anh đã chuẩn bị vé máy bay ra nước ngoài rồi, bây giờ em không thể ở lại nước C được nữa."

"Được." Dương Từ nhìn Dương Tư Tư đang cuồng loạn kêu thân ở cửa, gật đầu đồng ý, nếu không ai muốn cô được sống tốt, cô liền phải sống tốt hơn bất cứ ai.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Gái điếm và tiện nam

Nếu nói bài viết nào hot nhất, không đâu khác chính là một bài viết về quản lý *** và bác sĩ tiện nam cầu kết hại chết em gái nuôi.

Mức độ hot phải kể kén lượt view đã trên mười triệu, mà nữ chính trong đó chính là Dương Từ bị fan của Dương Từ Từ người người tìm đánh.

Bài này kể lại chuyện mười năm trước, Văn gia là thế gia về y học ở thành phố Tam Tinh, bác sĩ Văn là người thiện lương, khi khám bệnh từ thiện tại một cô nhi viện gặp một cô bé tuổi chầm mười lăm mười sáu, cô bé này từng là bạn chơi với con gái nuôi nhà ông khi trước.

Vì Văn gia không có con gái, nên khi con gái nuôi Diệp Thúc trưởng thành, vì không có người bạn nữ cùng lứa nào mà trở nên hơi văn tính hướng nội.

Vậy nên bác sĩ Văn mang Dương Từ về nhà.

Cuộc sống của Dương Từ ở Văn gia khi đó có thể nói là cuộc sống tốt nhất, có thể đi học như đứa trẻ bình thường, không cần tranh giành đồ ăn, có thể có phòng riêng, có thể thoải mái với bí mật thích nhảy múa của mình.

Trong nhất một cô bé thì người anh trai dịu dàng trở thành ánh sáng rực rỡ nhất, Diệp Thúc cũng không ngoại lệ, vẫn còn cái tuổi mới biết yêu nên vẫn không rõ cái gì là thiện cảm cái gì là tình yêu, cô bé yêu Văn Nhượng Yết.

Từ đó cô bé không còn yên tĩnh ít nói nữa, mà cố gắng trở nên dịu dàng, muốn biểu hiện hết thấy tài năng của mình, nào ngờ chính vì cô bé để lộ ra tài hoa mà đã rước lấy phiền toái.

Trong một hội diễn văn nghệ dịp Tết nguyên đán của thành phố Tam Tinh, các nhân vật có mặt mũi ở Tam Tinh đều tới cả, Diệp Thúc cất tiếng hát được ông cụ Diệp gia khen ngợi, điều tra ra, ông cụ Diệp biết thân phận thật của Diệp Thúc.

Còn phái người nói chuyện riêng với bác sĩ Văn.

Cuộc nói chuyện này vừa khéo lại bị Dương Từ nghe được, tất nhiên Dương Từ cũng không thèm giấu giếm mà nói cho Diệp Thúc, Diệp Thúc rất rõ rằng nếu trở lại Diệp gia thì cô bé sẽ không còn cơ hội được nói chuyện với Văn Nhượng Yết nữa.

Cô bé quyết định tỏ tình sớm hơn dự định.

Đồng Chi vẫn luôn rằng Dương Từ đã sớm biết người Văn Nhượng Yết yêu chính là mình, sở dĩ không nói với Diệp Thúc là vì Dương Từ thích cái cảm giác hơn người một bậc này, thậm chí cười nhạo Diệp Thúc.

Kết cục cũng như trong những bộ phim thần tượng tuổi thanh xuân, tỏ tình vô ích, nam chính không tiếp nhận tình cảm của nữ chính, lại yêu bạn thân của nữ chính, Diệp gia biết Diệp Thúc còn nhỏ tuổi đã yêu sớm, lại càng muốn nhanh chóng đón cô bé về nhà.

Diệp Thúc không theo.

Ông cụ Diệp nhốt cô bé trên một tòa nhà cao tầng, phái mấy vệ sĩ chú ý theo dõi.

Diệp Thúc tâm như tro tàn, dưới tình huống yêu mà không được Văn Nhượng Yết đáp lại, cô bé mê man về tương lai, không còn muốn sống, nam thân cô bé ái mộ đã yêu bạn thân của cô bé mất rồi.

Diệp Thúc mở cửa sổ, kết thúc đời mình.

Bình luận bên dưới đều ra sức mắng Dương Từ và Văn Nhượng Yết, chỉ cần Dương Từ và Văn Nhượng Yết quan tâm Diệp Thúc hơn chút nữa, Diệp Thúc sẽ không chọn phương thức ấy để kết thúc cuộc đời còn chưa bắt đầu của mình.

Có rất nhiều người tự đặt mình vào ấy, luôn cảm thấy là bạn thân thì nên cách người bạn mình yêu xa ra.

Bài viết tiếp tục đến mười năm sau, năm đó người bạn thân Dương Từ, trở thành đại quản lý thành danh khắp nước C, mà Văn Nhượng Yết từ năm xưa đã ra nước ngoài, khi trở lại thành chủ nhiệm khoa sản của bệnh viện hàng đầu, danh tiếng vô hạn.

Diệp Thúc đã sớm không còn sinh mạng, vĩnh viễn dừng lại ở lứa tuổi hoa, còn Dương Từ và Văn Nhượng Yết lại có thể công khai show ân ái trước mặt mọi người.

Diệp Bộ Hàng nhìn nội dung trong bài, trước giờ cậu chưa từng bình luận bất cứ điều gì ở bất cứ bài đăng nào, lần này là ngoại lệ duy nhất.

Dương Từ không phải thần, trước giờ cô ấy vốn không nhảy bén với tình cảm, ai thích cô ai yêu cô là việc cô có thể điều khiển được sao?

Âm thanh gõ bàn phím vang lên, chăm chú nhìn vào tấm hình Văn Nhượng Yết ôm cô, cậu lại thấy vừa tức giận vừa phiền muộn, xóa sạch dòng chữ mới gõ.

"Dương Từ, em ngàn vạn lần *** phải chờ anh."

Chương 65: Lĩnh chứng (1)

Edit: Dương Lam

Đạo gần đây, thành phố Tam Tinh xuất hiện một loạt tin tức khiến cho người người trong giới thượng lưu tăng cường cảnh giác, nhà giàu có nhất, Tô gia nhanh chóng sụp đổ, chỉ trong một tháng ngắn ngủi tài sản đã bị tòa án điều tra niêm phong, lấy giá thấp bán lại cho Tần gia.

Bất động sản của Tô gia là miếng thịt béo ở thành Tam Tinh, vì quan hệ với Dương Từ nên tập đoàn lớn như Tô gia phải luân lạc tới mức bị tra phong, nhiều người đều đang mắng Dương Từ là đồ sao chổi.

Ngày cả Dương Từ cũng tự cho mình là thế.

Trước khi lên máy bay, cuối cùng Dương Từ vẫn từ bỏ suy nghĩ bỏ đi khỏi nước C cùng Vân Nhược Yết, cô không cam lòng phải nhận thua như vậy, cho dù vận rủi trên khắp thế giới này đổ ập vào cô thì cô vẫn không tin mình sẽ phải chịu cái tội bị người ta gán cho này cả một đời.

Hiển nhiên, bài viết hôm đó cô cũng xem rồi, cô rất muốn nói rằng nếu năm đó cô biết được tình cảm của Vân Nhược Yết với mình thì tuyệt đối sẽ không tro mắt nhìn Diệp Thúc bước từng bước tới cái chết.

Dương Từ sờ xuống bụng mình, kỹ thuật của Vân Nhược Yết rất tốt, ngày đó nếu cô để đứa bé này bị sinh non thật thì có lẽ cả đời này cũng không thể mang thai được nữa, nên Vân Nhược Yết đã làm phẫu thuật cho cô, lại dựa vào thuốc thang để giữ lại đứa bé này.

Đầu đường đã không còn bao nhiêu người, Dương Từ cũng quay về phòng trọ cũ nát đã ở một tháng nay.

Nơi này không cần phải đăng kí bằng thông tin cá nhân, cũng không có đám chó săn, người tới đây ở đều là những người nghèo khó từ nông thôn lên kiếm sống, đến tiền mua báo họ cũng không có, trong cả khu trọ chỉ có duy nhất một cái ti vi ở phía ngoài, chỉ có thể coi mấy chương trình nhỏ trên kênh địa phương.

Nên mới nói, ở đây sẽ không ai phát hiện ra thân phận của Dương Từ, cũng không ai nghĩ tới Dương Từ cũng sẽ lưu lạc đến độ phải sống ở nơi thế này.

Trong căn phòng nhỏ chừng năm mét vuông không có chỗ nào còn trống, nhưng vậy cũng tiện cho Dương Từ, vì cô vốn đã đi đứng không tiện.

"Cốc cốc cốc!"

"Ai?" Dương Từ nghe được tiếng gõ cửa, cảnh giác hỏi.

"Là chị, em gái, là chị đây."

Dương Từ nghe vậy liền ra mở cửa, bà chị này là bà chủ khu trọ, cũng vì là công nhân viên từ nơi khác tới thành phố Tam Tinh bị xem thường rất nhiều, nên khi chị phát đạt mới quyết định mở khu nhà trọ nhỏ không lời như vậy.

"Em gái à, bụng em càng ngày càng lớn hơn rồi, em đừng lừa chị nữa, có phải có em bé rồi không?" Bà chủ tình mắt nhìn chăm chăm vào bụng Dương Từ, tưởng như thấy cả đứa bé bên trong.

"Dương Từ gật gật đầu: "Ừ."

"Đứa bé này áy à, vẫn phải đi khám thai định kì, còn ba đứa bé đâu? Bây giờ pháp luật thành phố Tam Tinh rất nghiêm, con gái độc thân không thể sinh con. Nhiều người đang chính phủ náo loạn đấy, tổng thống mới vừa lên, thành phố Tam Tinh này vừa trải qua sóng gió Tô gia, chính phủ không thêm đề ý tới, để cho chính quyền thành phố độc quyền mất rồi!" Bà chủ nói chuyện bát quái.

Trái lại, giờ lòng Dương Từ nghĩ rất thoáng, nếu sinh đứa bé này ra cũng phải là năm tháng nữa, không cần vội, nếu muốn phá thai thì cũng phải chờ khi tin về cô trên internet chìm xuống bớt đã.

Bà chủ thấy vẻ mặt Dương Từ như vậy, hỏi: "Em đừng bảo không gấp, thời gian này trôi nhanh lắm, chị đây nói với em, chị thấy ngoại hình em không tệ, chỉ là có chút vấn đề về chân, nếu em không chê thì để chị tìm giúp một người ba cho đứa bé, được không?"

"Hờ?" Dương Từ kinh ngạc, chỉ là nếu nói rằng cô muốn lại trở thành kẻ mạnh, thì kết hôn với ai đó là việc không tệ, ít nhất, nếu kết hôn với một người không có bản lĩnh, vậy Dương Từ chắc chắn sẽ giẫm cọt cô, chứ không phải nghĩ hết biện pháp vút cô vào tù.

Bà chủ cầm cái điện thoại thông minh đã không lành lặn, trong máy có một tấm hình, dáng dấp trông có mấy nét giống chị, "Đây là em trai chị, năm nay hai chín tuổi, vì ngày xưa khi sinh nó điều kiện không tốt, thần trí vẫn như một đứa bé, trông em cũng không tệ. Nếu em đồng ý thì hãy kết hôn với nó,

đứa bé trong bụng em chị sẽ cưng chiều nó, coi nó như như cháu trai ruột thịt của mình."

Đầu óc Dương Từ suy nghĩ thật nhanh, có vẻ gả cho em trai ngốc của bà chủ cũng là chuyện tốt, có thể thoát khỏi sự quấy rầy của Vân Nhục Yết, mới có thể bắt đầu lại bằng thân phận mới, hơn nữa nếu chồng cô là một người ngốc thì sẽ khiến Dương Từ từ buông lỏng cảnh giác với mình.

Bà chủ muốn cô làm em dâu là vì sau sẽ có đứa bé này để dưỡng lão, cũng giúp em trai không đến nỗi một mình cả đời, đó cũng là một giao dịch, tại sao cô lại không gả cho một tên đàn ông chuyên gì cũng không biết, ít nhất anh ngốc này sẽ không lừa dối cô, cũng sẽ không phản bội cô.

"Tôi đồng ý."

"Được, vậy thì chọn ngày không bằng gặp ngày, sáng mai dậy đi lĩnh chứng luôn được không?" Giọng bà chủ kích động khó nén.

"Ok." Dương Từ cũng làm một động tác tay đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Từng bước vào bẫy

Edit: Dương Lam

Dương Từ hít thở không khí trong lành bên ngoài, cái xe hơi Santana cũ nát của bà chủ khiến cô lo rằng xe lăn trong cốp sau của mình sẽ bị chấn động tới văng ra ngoài.

Đúng vào giờ cao điểm ở thành phố Tam Tinh, đi rất lâu mới tới Cục Dân chính, hôm nay là một ngày hoàng đạo, người tới xếp hàng lĩnh giấy hôn thú nhiều không đếm xuể.

Bà chủ nhìn hàng người xếp dài, gọi điện thoại xong thì nói với Dương Từ: "Chị có người quen ở Cục Dân chính, không cần xếp hàng, vào thôi."

Dương Từ cảm thấy tò mò, nếu bà chủ có mạng giao thiệp riêng thật thì sẽ không cúp nước trong khu trọ để thu được tiền nước chứ nhỉ!

"Đi thôi!" Một tờ giấy phương pháp đối với Dương Từ bây giờ chính là một phương pháp để thoát khỏi sự đeo bám của Dương Từ Từ.

Đi tới chỗ làm giấy, Dương Từ nhìn xung quanh vẫn không thấy em trai bà chủ đâu, liền hỏi: "Em trai chị đâu?"

"Còn không phải do sắp tới mùa xuân, bệnh viện của em trai chị tái phát, đi bệnh viện rồi, yên tâm đi, chị có người quen ở đây, lấy chứng luôn là được, em chỉ cần kí tên thôi." Bà chủ nhìn chằm chằm Dương Từ khi cô đặt bút kí tên.

Dương Từ lại càng cảm thấy tò mò, sắc mặt nhân viên công vụ đứng đối diện lại nghiêm trọng kì lạ, cô hỏi: "Em nhớ muốn kết hôn ở thành phố Tam Tinh cần hai bên đều có sức khỏe bình thường, nếu sức khỏe không bình thường cần báo cho một người thân từ trước, làm giấy ủy thác, tại sao trong hồ sơ chị đưa lại không có?"

"Quy củ là quy củ, nhưng người là vật sống! Người thì vẫn phải linh hoạt đi chứ." Nhân viên nói.

Bà chủ cũng thúc giục Dương Từ: "Mau kí nhanh đi, bên nhà trọ không có người trông cũng không được."

Dương Từ kí tên mình, giờ cô đã thành cái dáng vẻ như quý thể này rồi, có cái gì để họ lừa gạt đâu.

Cán bộ làm việc rất sợ Dương Từ sẽ hối hận, vội vàng chụp lại cho Dương Từ một tấm hình, chưa tới một phút đã đóng dấu mộc lên giấy hôn thú rồi đưa một bản cho Dương Từ.

Dương Từ thuận tay cầm lấy rồi bỏ luôn vào túi áo khoác.

"Em không nhìn thử một cái sao?" Bà chủ hỏi, Dương Từ này mới này còn cảnh giác lắm mà.

"Hình thì không cần nhìn, hình do đám cán bộ thành phố Tam Tinh chụp lúc nào cũng khiến người ta muốn xé." Dương Từ ngẩng đầu thoáng liếc qua lầu hai, luôn cảm thấy như từ đó có một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Chỉ là khi cô đảo mắt nhìn lên thì luôn không thấy ai, nên chỉ cảm thấy là mình bị bệnh nghề nghiệp mới nghĩ nhiều, đã qua một thời gian rồi, hẳn sẽ không còn phóng viên nào theo cô nữa đâu.

Cô ngồi lên xe lăn rời khỏi tòa nhà công vụ.

Trong phòng lãnh đạo trên lầu hai của tòa nhà, người nhân viên lúc này cầm một tập văn kiện và một tờ giấy hôn thú dè dặt đưa cho Diệp Bộ Hàng đang ngồi nghịch điện thoại trên sofa.

"Diệp thiếu, đây là giấy tờ và hôn thú."

Diệp Bộ Hàng nhận lấy, vuốt ve tấm hình trên hôn thú, mấy ngày nay không phải cậu không đi tìm Dương Từ, mà là cậu không dám mạo hiểm, trong thời điểm chưa nắm chắc vận phần thì không thể đắc tội ông cố.

"Cô ấy còn tưởng đối tượng kết hôn với mình là tên ngu ngốc hư cấu đó ư?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Đúng vậy, Diệp phu nhân nhận hôn thú rồi nhưng vẫn không xem kĩ."

Diệp Bộ Hàng nghe xưng hô Diệp phu nhân này thì thoáng nhếch mày, gọi Dương Từ là Diệp phu nhân cũng có vẻ êm tai lắm!

"Cắt ra mấy đoạn video cô ấy làm việc, truyền cho các trang weibo lớn nói Dương Từ sa sút gã cho em trai ngốc của một bà chủ nhà trọ." Diệp Bộ Hàng cảm thật chặt giấy hôn thú như cầm một thứ bảo bối.

"Dạ?" Tay viên chức này còn tưởng mình nghe lầm, "Diệp thiếu, cái này hình như không tốt lắm, nếu lãnh đạo của tôi biết thì tôi có thể sẽ phải ngồi tù mất!"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Sớm có tính toán

Editor: Dương Lam

Cuối cùng viên công chức kia vẫn không chống lại được sự uy hiếp lẫn dụ dỗ của Diệp Bộ Hàng, kinh hồn táng đảm đăng những tin liên quan tới việc Dương Từ kết hôn với một người ngốc lên những trang mạng lớn.

Tin này truyền đi rất chậm, tựa hồ bây giờ đã không còn mấy người chú ý tới Dương Từ nữa.

Lúc Dương Từ Từ biết được tin này đã là hai ngày sau, khi đang làm phẫu thuật chỉnh hình ở nước ngoài, cô gửi tin này lên trang cá nhân trên internet của mình, nói: "Rất khó chịu khi nghe được tin này, tôi đã sớm tha thứ cho Dương Từ, không ngờ chị ấy vẫn có thể vì tiền tài mà buôn bán hôn nhân của mình, hi vọng sau này các fan của tôi cũng sẽ được gã cho người mình thích."

Dương Từ Từ vừa đăng tin này lên, đã tạo ảnh hưởng một phát lên hotsearch.

Dương Từ Từ tìm hiểu thông tin qua vài phóng viên trong nước, biết được thời gian gần đây Dương Từ vẫn luôn ở trong một khu trọ cũ nát, không kiếm được cười to.

Dương Từ à Dương Từ, cuối cùng cô cũng không bằng tôi, gã cho một đứa ngốc nhà nghèo, nửa đời sau của cô sẽ khổ rất khổ đấy! Như vậy thì tôi mới vui được.

Dương Từ Từ nghĩ trong lòng như thế, cô mong Dương Từ sống không tốt hơn bất cứ ai, là không tốt tới độ ngã xuống đáy cốc, cô tự nhận là Dương Từ mình và Dương Từ chính là hai người trên một cái bập bênh, chỉ khi Dương Từ chùng xuống cô mới có thể lên cao.

Nếu đã từng ngồi trên cao, cô sẽ không cho phép mình ở dưới Dương Từ nữa.

"Tiện nhân Dương Từ thật đáng đời, tiếc cho tên ngốc lấy cô ta kia."

"Dương Từ đáng bị như vậy, cùng là người nước C với cô ta làm tôi tự thấy sỉ nhục."

Bình luận nhục mạ Dương Từ ừ ừ không dứt, Dương Từ mở điện thoại thấy được cũng chẳng muốn tìm hiểu xem đó là thủy quân hay dân mạng thật sự đang lăng mạ mình.

Cô gọi cho Mễ Khả Nhi: "Mạnh phu nhân, tuần trăng mật xong chưa?"

"Cô đó giờ mới chịu gọi tôi à, biết tôi tìm cô mất bao lâu không? Đám thủy quân kia bôi nhọ kia như vậy, tính mặc kệ luôn sao?" Tính khí Mễ Khả Nhi thể hiện trước Dương Từ luôn là nóng nảy.

Dương Từ cau mày nói: "Mạnh phu nhân, đừng quên chúng ta từng có hợp đồng, cô vẫn là nghệ sĩ của tôi, tôi có một bộ phim này, cô muốn đóng không?"

"Cô lấy tiền đâu ra?" Mễ Khả Nhi hỏi, "Bây giờ trên dưới cô đều đen hết cả rồi>"

"Chuyện Diệp Thúc đăng lên mạng có lượt click cao như vậy, sao không diễn thành phim luôn chứ? Phim chiếu mạng bây giờ đều không cần nhiều vốn, cô không ngại thì có thể suy xét."

"Tôi đầu tư? Không có tiền." Mễ Khả Nhi đương nhiên là từ chối, tiền công mấy lần trước đến tận bây giờ Dương Từ vẫn chưa trả cô đâu.

"Mạnh phu nhân, cô nhìn xem bây giờ cô là vợ ông chủ lớn rồi, lại nói không có tiền thì không hay đây, bộ phim mạng này cũng là quay vì công ty, cô nữ trợ mắt nhìn Cát Tư giải trí do Mạnh tổng khổ cực gây dựng phải nhường cho người khác sao? Nếu không sao lại không muốn giúp Cát Tư kiếm thêm tiền." Dương Từ thuyết phục.

"Bây giờ cô tiếng xấu vang xa, phim mạng do cô quay có ai xem chứ?" Mễ Khả Nhi chê bai không chút lưu tình, hiếm khi chiếm được lợi thế miệng lưỡi với Dương Từ, nên chiếm được thì cứ chiếm.

"Có phải cô mang thai rồi không? Một lần mang thai ngốc ba năm, cô ngốc có độ luôn rồi! Năng lực của mình đến đâu tôi tự biết, làm gì có cái khiếu đạo diễn ấy?" Tự nhiên Dương Từ lại nổi tính khó chiều.

Mễ Khả Nhi bức bối muốn cúp máy, thấy tin tức trên ti vi liền hỏi: "Tôi thấy tin giải trí nói cô gả cho em trai ngốc của một bà chủ quán trọ, thật thay giả vậy?"

"Thật."

"Cô điên rồi?! Mặc dù cô không xinh đẹp bằng tôi, mặc dù hoa thời hoa tàn rồi, tính khí có hơi nóng một chút, nhưng cũng chỉ mới hai sáu tuổi, nghĩ kiểu gì mà đi gả cho một tên ngốc hả?"

Dương Từ nghe Mễ Khả Nhi hình dung mình như vậy cũng muốn chảy mồ hôi lạnh, nói lại: "Lệch đề tài rồi, nói tiếp chuyện đầu tư đi."

"Cô không có đạo diễn, không có kịch bản? Tiền của tôi cũng không phải tự nhiên kiếm được, còn phải tuyên truyền trên mạng, cần có ekip làm phim, bây giờ thuê được một ekip để quay phim đều tốn giá cắt cổ đấy! Hơn nữa tiền cát xê cho diễn viên ngất ngưỡng, tiền thuê trường quay, tuy chỉ là phim chiếu mạng nhưng linh tinh lật vặt cộng lại cũng phải có tới vài chục triệu mới đủ." Mễ Khả Nhi nói.

"Chuyện này không cần tổng giám đốc phu nhân cô để ý, kịch bản tôi có thể tự lo, tôi đã để ý mấy học viên ngành biên kịch trong trường nghệ thuật Tam Tinh lâu rồi, bây giờ bọn họ cần hoàn thành một đề tài nghiên cứu sinh, bộ phim mạng này coi như tác phẩm đồ án tốt nghiệp chắc chúng cũng vui vẻ đồng ý thôi." Trên cái bàn trước khu tròn có đặt mấy cái máy tính, tài liệu của đám học viên kia đều ở đó cả.

"Cô đó, ôi sao lúc tâm tình đáng chán nản thế còn có thể nghĩ tới mấy việc này vậy?"

"Có người muốn thấy tôi rơi xuống vũng bùn không thể thoát ra, dựa vào đâu phải để chúng được như nguyện! Từ nhỏ đến lớn tôi đã là người ích kỉ lắm rồi, tôi sẽ không nhân nhượng bất cứ ai cũng không nghe lời bất cứ ai, dù ông trời có muốn tôi rơi xuống vũng bùn, tôi cũng không chấp nhận cho ông ta đạt được mục đích!" Những lời này Dương Từ nói vô cùng ngang ngược.

"Cô có biên đạo rồi, nhưng diễn viên thì sao? Cát xê của sinh viên trường nghệ thuật bây giờ đều rất khá chứ không thấp đâu, người có chút tên tuổi lại càng cao hơn, không có danh tiếng thì mấy ai nhìn đến bộ phim này." Mễ Khả Nhi vẫn chưa đồng ý.

Dương Từ nấp máy môi, nói: "Nếu Lưu Bối Mông diễn vai nữ chính Diệp Thúc thì sao?"

"Bây giờ cô không còn trong giới giải trí, nên không biết một tờ giấy trắng bị nhuộm thành đen chỉ cần thời gian ngắn thế nào..." Trong giọng nói của Mễ Khả Nhi đầy vẻ đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ai cũng có thể làm chồng

Editor: Dương Lam

Nghe lời Mễ Khả Nhi nói rồi, Dương Từ liền cúp máy, lên internet tìm kiếm ba chữ Lưu Bối Mông, may là không có tin gì quá tệ.

Lưu Bối Mông vì cô mà vào cái giới này, bản thân cô vẫn luôn coi con bé là bản sao của Diệp Thúc, lại vẫn không làm tròn trách nhiệm của một người chị như xưa.

Thời gian gần đây Lưu Bối Mông nhận làm người phát ngôn cho nhiều bên, danh tiếng trong giới quảng cáo rất lớn, bởi vì không tự giới hạn, con bé

thường xuyên bị yêu cầu quay rất nhiều những nội dung hết sức lộ liễu.

Nhìn Luru Bối Mông trong quảng cáo, Dương Từ rất rõ là con bé không hề dùng tới đồng thê.

Cầm lấy một cái áo khoác khoác lên người rồi ra ngoài, lấy tin tức từ trong đám fan của Luru Bối Mông, mấy ngày gần đây Luru Bối Mông hay tới một hội sở trong thành phố Lâm Hải, cô cần gặp trực tiếp Luru Bối Mông trao đổi mấy lời.

Thành phố Lâm Hải, thành phố Tam Tinh, đều là những thành phố giàu có phồn hoa của nước C, màn đêm buông xuống mới là lúc sinh hoạt của một bộ phận người bắt đầu.

Hội sở Hải Thượng được xây từ mười năm trước, thuộc sở hữu của tập đoàn nhà Tề Đống, chính vì có hình vòng cung bao quanh bờ biển nên Tề gia mới có thể duy trì địa vị trong đám phú thương ở thành Lâm Hải này. (?)

Từ một tháng trước Luru Bối Mông đã trở thành khách quen ở đây, không giống với vẻ thanh thuần trước kia, bây giờ gương mặt cô bé trang điểm rất đậm

Một bộ lễ phục màu đen cỡ nhỏ trông hết sức quyến rũ, hết thảy những thứ này phải nói từ sau buổi lễ trao giải hôm đó.

Nhận được giải người mới xuất sắc nhất, lại vì màn tỏ tình của Tề Đống mà danh tiếng của cô nổi bật chỉ sau tiếng xấu của Dương Từ.

Sau khi thu hút được một lượng fan lớn, công ty cũng không sắp xếp cho cô quản lý mới, cô nghe nói một công ty văn hóa bên Diệp gia có ý đầu tư một bộ phim, liền cầm hồ sơ đi tham dự.

Bởi vì mới phục hồi lại sau phẫu thuật thẩm mỹ, trong quá trình casting do e ngại những lời đàm tiếu của vài nữ minh tinh khác, mà Luru Bối Mông thể hiện thất thương.

Cũng là lần đầu tiên cô nghe có người công khai nói với mình về ba chữ quy tắc ngầm này.

Không có quản lý đứng sau, công ty không cho tài nguyên, đến cả mặt mũi Diệp Bộ Hàng cũng không thấy đâu, nếu cô muốn thành công, buộc phải có tiền, phải có tên tuổi, vậy mới có thể xứng với cái tên Tề Hải, không, là Diệp thiếu.

Cô bắt đầu đi lại giữa mấy ông tổng ở thành phố Lâm Hải, dùng chính thân thể trẻ trung của mình đổi lấy một cơ hội đóng quảng cáo.

"Luru Bối Mông, sao em lại thành như vậy giờ? Em tự nhìn cái dáng vẻ như quý này của mình đi, bà nội em nhìn thấy sẽ đau lòng đến chết mất?" Tề Đống đoạt điều thuốc trong tay Luru Bối Mông, nói.

Thật ra thì anh ta cũng rất đau lòng, anh ta vô cùng căm hận Dương Từ, nếu không phải do ban đầu Dương Từ lừa gạt Luru Bối Mông, nếu không phải do ban đầu Dương Từ cho Luru Bối Mông hi vọng, em ấy sẽ không rơi vào tình cảnh như bây giờ.

"Ha, Tề Đống, anh có tư cách gì đòi quan tâm tôi? Đừng tưởng anh giảm cân trở nên đẹp trai rồi, nhưng không có tiền thì sẽ chỉ bị xem thường thôi!" Luru Bối Mông ngẩng cao đầu nói, đôi mắt xé rách thoáng quét qua, tự nhận là ngang ngược mười phần, thật ra chỉ là mắt chó coi thường người thôi.

Tề Đống kéo cô lại: "Em muốn tiền anh có thể cho em, nhưng đừng tự chà đạp mình như vậy được không?"

"Tôi cố gắng vì muốn gả cho Diệp Bộ Hàng, tôi muốn cho Dương Từ luôn xem thường tôi mở to mắt, nhìn tôi cuối cùng cũng có thể gả cho Diệp Bộ Hàng." Luru Bối Mông đã thành ma rồi.

Tề Đống nói: "Vì có thể gả cho Diệp Bộ Hàng, em nhất định phải tự biến mình thành cái loại ai cũng có thể làm chồng như bây giờ sao? Đến lúc đó cho dù Diệp Bộ Hàng có kiên quyết muốn lấy em, thì Diệp gia sẽ đồng ý một cô gái lăng ló, bán đứng cơ thể vì tiền tài như thế sao?"

Trong cơn kích động, Tề Đống nói ra hết những điều vẫn luôn chôn giấu trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Mất đi đứa bé

Edit: Dương Lam

Đại sảnh nguy nga lộng lẫy trong hội sở, những lời này của Tề Đống không khác gì cho Luru Bối Mông một cái tát tai vang dội.

Người ăn mặc xinh đẹp tới nơi đây không hề ít, trong đó có cả Tát Nghiên, lời nói bừa rằng cô thu mua tập đoàn Tô gia giờ đã thành sự thật, ba cô cũng thuận thế được bầu làm Tổng thống, bây giờ cô chỉ cần ngoan ngoãn đợi được gả đi.

Nghe được lời Tề Đống cô không khỏi cười nhạt, một tiểu minh tinh mà thôi, cũng dám suy nghĩ hão huyền muốn gả cho Bộ Hàng.

"Tề đại thiếu gia, tuy nói anh chỉ là con riêng nhà họ Tề, nhưng dù vậy thì cô minh tinh bé nhỏ này cũng không phải người có thể xứng đôi với anh, cô ta, không chỉ dễ tiện mà còn ngu ngốc!" Tất Nghiên nhìn Luru Bối Mông bằng ánh mắt khinh miệt.

"Tiền nhân mắng ai đó?" Ra khỏi thang máy, Dương Từ dùng hết số tiền tích góp kiếm được một tấm thẻ hội viên, giá mua một đêm thấp nhất của hội viên đã là hai trăm ngàn.

Tất Nghiên không phải người ngu ngốc, cô ta nói: "Còn tưởng là ai không có tư chất vừa mở miệng đã mắng người như thế, hóa ra là tội phạm đang bị truy nã Dương Từ đây. Tuy nói không rõ sao Dương Từ Từ hay Diệp Từ Từ lại tha thứ cho cô, nhưng tội cố ý gây thương tích vẫn không thể chạy thoát. Tô gia phạm luật kinh tế, cô là người Tô gia tất cũng phải tiếp nhận điều tra."

Dương Từ thấy khó chịu, cô có đắc tội với cô ta chỗ nào đâu, đáp lại: "Tất tiểu thư thân là con gái Tổng thống vẫn nên giữ cho tốt khí độ đệ nhất công chúa nước C đi, đừng có lái nhai như mấy "công chúa" trong hội sở này, hay phải nói là cô cũng thích làm công chúa nơi này?"

Chữ công chúa phía sau tất nhiên là chỉ ngành nghề không hợp pháp trong hội sở này.

Tất Nghiên nhìn cái bụng đã hơi lộ của cô, nói: "Có bầu trước khi lập gia đình, cha của đứa bé trong bụng cô lại sắp kết hôn với người khác, cô định nói cho đứa bé sự thật rằng cha nó rất yêu vợ, nhưng người vợ nó không phải mẹ nó thế nào, cô có thể nói ra những lời ấy được ư?"

Dương Từ ngẩng đầu nhìn cô ta: "Thời này thiếu gì mẹ đơn thân, hơn nữa có khi cô còn mong có đứa bé này hơn tôi ấy chứ?"

Tất Nghiên mà muốn tranh mệnh lười với Dương Từ thì nào có thể thắng được, bởi vì Dương Từ nào có thứ gọi là da mặt.

"Dương Từ, đứa bé này là của Diệp Bộ Hàng sao?" Lần này thậm chí Luru Bối Mông còn không gọi là chị, trong đôi mắt xé rách ngập thù hận.

Đã lâu Dương Từ không thấy áy náy như vậy, giờ gặp Luru Bối Mông, chợt khí thế vừa rồi bay biến cả: "Luru Bối Mông, chị xin lỗi, là chị sai rồi."

"Chị làm gì sai ư? Là tôi ngốc, là tôi khờ dại, vẫn luôn cho rằng chị giải thoát tôi khỏi bể khổ, hóa ra chỉ là lợi dụng tôi thôi." Luru Bối Mông đau khổ nghẹn ngào.

Có câu ba người phụ nữ một tường kịch, huống chi còn là ba người phụ nữ cùng dính tới một người đàn ông.

Tề Đống rất thức thời gửi cho Diệp Bộ Hàng một tin nhắn, không thể đứng yên nhìn án mạng xảy ra được.

"Chắc chắc chắc, Dương Từ à, đến cả một đứa học sinh cô cũng không buông tha, bây giờ có thai rồi thì nghĩ muốn vào cửa Diệp gia, tâm địa ác độc như vậy, Diệp gia sẽ chấp nhận cô sao?" Tất Nghiên khinh bỉ.

Luru Bối Mông cũng nghẹn ngào nói lời: "Đúng vậy, Dương Từ, không trách nhiều người mắng chị như vậy, sao chị có thể không biết xấu hổ đến thế, Diệp gia không chấp nhận chị là đúng lắm."

Dương Từ không nhịn nổi nữa: "Các người thì cứ tiện như vậy? Dựa vào đâu mà phải cần Diệp gia chấp nhận? Tôi là người chứ không phải đồ vật, Diệp gia nhận hay không nhận cũng chẳng liên quan gì đến tôi."

Luru Bối Mông nói: "Chị đừng có nói một đằng làm một nẻo, không muốn là Diệp gia thiếu phu nhân, vậy giữ lại đứa bé làm gì?"

Dương Từ vuốt ve bụng dưới, giữ lại làm gì? Rõ ràng đã quyết định không thể giữ đứa bé này, nhưng hồi tưởng lại về hạnh phúc của người ấy khi áp trên bụng mình, cô lại không nỡ bỏ.

Tri hoãn một lần lại một lần, bụng đã ngày một lớn lên.

Nếu còn không bỏ, đứa bé cô giữ lại sẽ thành mối họa vô cùng, suy cho cùng, cô vẫn là kẻ không xứng có tình yêu.

"Cả đời này tôi cũng sẽ không lấy Diệp Bộ Hàng." Dương Từ nhấn mạnh từng câu từng chữ, "Nếu tôi gả cho Diệp Bộ Hàng rồi, thì cả đời này cũng sẽ không thể sinh con."

Lời thề này với người khác là cay độc hết mức, nhưng với kẻ không muốn lập gia đình như Dương Từ thì chẳng thấm vào đâu.

"Rất tốt, vậy tôi giúp cô sanh non luôn cho nhanh, giữ lại nó chỉ làm tôi khó chịu khi làm hôn lễ." Tất Nghiên làm một động tác tay.

Những vị khách mặc tây trang đi giày da xung quanh nháy mắt biến thành một nhóm vệ sĩ, hai người trong đó bước lên nhắc Dương Từ mang vào trong phòng bao.

"Cô bé muốn vào xem không?" Toàn thân Tất Nghiên như tản ra mùi chết chóc.

Tuy Luru Bối Mông đã sống trong giới giải trí khá lâu, nhưng thấy vẻ đó của Tất Nghiên, cũng không dám theo, liên tục lắc đầu.

Tát Nghiên ngoắc hai ngón tay sau lưng, hai vệ sĩ áo đen cũng áp giải Luru Bối Mông cùng vào phòng bao.

Tát Nghiên đóng cửa lại: "Xã hội này chính là mạnh được yếu thua như thế, Dương, cô có ngàn sai vạn sai chỉ sai là không nên trêu chọc Diệp Bộ Hàng, bảy năm trước vì ông cố nên tôi tạm bỏ qua cho cô, bởi vì Diệp Bộ Hàng vào tù nên tôi cũng bớt được nhiều đối thủ cạnh tranh, việc này nên cảm ơn cô. Nhưng tại sao cô lại nhận lúc anh ấy mới ra tù mà ở bên anh ấy?"

Dương Từ vốn không sợ trời không sợ đất, nhưng lúc này thì cô sợ thật, trong bụng không ngừng truyền tới cơn đau đớn, chắc là đứa bé cũng không muốn rời cô mà đi.

Tát Nghiên lấy ra từ túi xách một ống tiêm chích vào người Dương Từ, "Đây là ma túy, thứ gây nghiện đấy, liều lượng tôi cho cô sẽ khiến cô không thể bỏ được, đứa bé của cô cũng sẽ dần biến mất trong một giờ tới, cô sẽ được tận mắt thấy nó hóa thành một vũng máu rồi khỏi người mình."

Dương Từ không giãy giụa, cô biết vào lúc này có chống cự cũng không có tác dụng, cô nhìn Tát Nghiên, không có vẻ quý phái có thể ngời được của đệ nhất công chúa như mới nãy, gương mặt đó còn đáng sợ hơn ác quỷ.

"Luru Bối Mông, nhìn cho kĩ vào, kết quả khi dám can đảm quyến rũ Diệp Bộ Hàng chính là như vậy." Tát Nghiên hung ác nhìn chăm chăm vào Luru Bối Mông, "Các người nhiều lắm chỉ là dân đen thôi, còn tôi là người vợ ông cụ Diệp đã định sẵn cho Diệp Bộ Hàng."

Tát Nghiên nói xong liền đi mất, Luru Bối Mông không biết mình rời khỏi căn phòng đó thế nào, mảng màu đỏ thẫm đó cô sẽ vĩnh viễn không thể quên được, hoocmoon kích thích thời thiếu nữ giờ phút này chẳng còn gì, tất cả tình yêu sâu đậm cũng không đầu lại được câu uy hiếp kia.

"Dương Từ." Diệp Bộ Hàng nhận được tin của Tề Đống liền lên xe lộ băng thành tìm tới, mở ra từng cánh cửa, tìm được Dương Từ đang nằm trong vũng máu, thêm tích tụ cơn giận trong lòng.

Cậu lập tức ôm Dương Từ lên xe mình.

Luru Bối Mông đã nhìn thấy từ ngoài cửa, ngay trước khi cậu bước lên xe đã ngăn lại hỏi: "Anh Tề Hải, anh có từng có chút tình cảm nào với em không?"

"Tránh ra." Diệp Bộ Hàng không để ý tới sự quấy rầy của Luru Bối Mông, trái lại gạt cần ra sau, hơi xoay rồi gạt cần nổ máy rồi đi.

Luru Bối Mông la lớn: "Chị Dương Từ nói chị ấy khinh thường không muốn con của anh, mua ma túy chính là vì muốn sinh non."

Nói láo mà mặt không đỏ tim không gấp.

Lời này theo gió biển truyền vào tai Diệp Bộ Hàng, Diệp Bộ Hàng nhìn Dương Từ vẫn đang hôn mê, nói: "Em việc gì phải tự chà đạp mình như thế, đi bệnh viện không phải xong rồi sao?"

"Tề Hải, mau cứu con chúng ta." Dương Từ mơ màng rầm rì.

Diệp Bộ Hàng nghe lời cô, ánh mắt vốn buồn bã nhất thời sáng lên, đạp ga tăng tốc chạy tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Có thể bước đi

Editor: Dương Lam

"Diệp thiếu, đứa bé này không thể giữ được, từ kết quả nghiệm máu của Diệp phu nhân quả đúng là đã hấp thụ một lượng ma túy gây nghiện loại GB mới được phát hiện, phải là người quyền thế ngập trời trong nội bộ nước C mới có được loại thuốc này, chỉ cần hút một lần cũng bị nghiện, phụ nữ có thai dùng phải còn nguy hại hơn cả thuốc phá thai, trong giới tiêu thụ ở các hội sở nước ngoài đều rất phổ biến loại thuốc này." Vương Nghị đưa một tập hồ sơ cho Diệp Bộ Hàng, nói đơn giản tình hình bệnh của Dương Từ.

Diệp Bộ Hàng cau mày hỏi: "Bây giờ tôi gặp cô ấy được không?"

"Bây giờ cô ấy còn trong phòng chăm sóc đặc biệt, càng ít người vào càng tốt, anh đợi thêm chừng tám giờ nữa đi." Vương Nghị từ chối, vừa làm phẫu thuật xong, để tránh bị nhiễm trùng nên anh ta không thể mạo hiểm.

Diệp Bộ Hàng liếc đồng hồ thấy đã là bốn giờ sáng, nên ngồi luôn bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt nhìn hình ảnh siêu âm B khi trước của đứa bé.

Đứa con đầu tiên đã không có duyên phận với cậu rồi, Dương Từ ơi Dương Từ, rốt cuộc em nghĩ thế nào vậy? Nếu không cần đứa bé thì còn yêu cầu cậu cứu mình làm gì?

Diệp Bộ Hàng mạnh mẽ trên thương trường cũng dần hơn hẳn bạn bè, có thể để ý nhiều sản nghiệp của Diệp gia như thế, nhiều thấu tâm tư nhiều đam mê đứng đầu chỉ nhánh như vậy, sao lại không thể hiểu được suy nghĩ của Dương Từ.

Trời sáng dần, điện thoại của Diệp Bộ Hàng vẫn vang lên không ngừng, nhưng cậu đều không nhận, chỉ ngồi đó nhìn đăm đăm vào Dương Từ đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, qua lớp cửa kính trông cô yếu ớt khác hẳn bình thường.

"Không ổn rồi, bác sĩ Vương, tim bệnh nhân đang đập chậm đi rồi." Y tá trưởng nhìn điện tâm đồ, không ngừng la lớn.

Vương Nghị vội vàng vàng chạy vào, thêm thuốc kích thích tim đập, nói: "Thân thể cô ấy đã không còn gì đáng ngại, thuốc tê cũng sắp hết tác dụng, chỉ cần bản thân cô ấy còn muốn sống là được."

"Bệnh nhân cũng dùng loại ma túy này mà chúng ta cứu trị lần trước không phải sau cũng chết vì chứng trầm cảm sao? Tôi sợ cô ấy cũng đâm lên vết xe đổ ấy." Y tá trưởng đáp lại chần cho Dương Từ, nói.

Vương Nghị suy nghĩ một lúc rồi quay ra nói với Diệp Bộ Hàng ngoài cửa: "Diệp thiếu, tôi biết lời mình sắp nói có thể quá sức với cậu, nhưng làm một bác sĩ, tôi hi vọng người thân của bệnh nhân có thể hết sức phối hợp với bệnh viện."

"Viện trưởng Vương, nếu cần phối hợp tôi nhất định lắng nghe." Diệp Bộ Hàng nói, Vương Nghị là bác sĩ thần kinh tốt nhất thành phố Lâm Hải, đã có nhiều thành tựu ở lĩnh vực này, thậm chí ở nước ngoài cũng có danh tiếng.

"Diệp thiếu, cậu là đệ tử mà sư huynh đang ở trong tù của tôi đặc ý nhất, chắc biết vài nghiên cứu về thần kinh của sư huynh tôi chứ, thứ ma túy dễ gây nghiện thế này trong quá trình cai nghiện sẽ dẫn đến chứng trầm cảm, đặc biệt là ma túy GB này, một khi dùng hút sẽ gây những thay đổi khiến người bệnh trở nên nóng nảy, trầm cảm, mất lòng tin với cuộc sống. Nên tôi hi vọng cậu có thể phối hợp với chúng tôi, tuyệt đối không được để người bệnh tức giận hoặc tuyệt vọng." Vương Nghị nói.

"Đề cô ấy không tức giận còn khó hơn lên trời." Diệp Bộ Hàng nghĩ lại từ khi quen Dương Từ đến giờ chưa từng thấy có ngày nào là cô hoàn toàn không cáu kỉnh.

"Bác sĩ Vương, bệnh nhân tỉnh rồi." Y tá trưởng bước ra, nói.

Diệp Bộ Hàng vội mở cửa đi vào, Dương Từ đeo mặt nạ thở, nhịp hít thở chậm rãi, cô mở miệng muốn nói nhưng cổ họng ngứa rát, dùng sức ho ra một tiếng thật mạnh mới có thể nói được mấy tiếng khàn khàn khó nghe: "Tê Hải, con chúng ta có phải vẫn rất khỏe mạnh không?"

Diệp Bộ Hàng kéo tay cô, vuốt ve bụng cô, nơi đó vừa mới làm phẫu thuật, chắc là đau lắm.

"Dương Từ, chăm sóc tốt thân thể mình, chúng ta sẽ còn có thể có thêm những đứa con khác."

Từ khóe mắt Dương Từ rơi xuống một giọt lệ, cô nhắm mắt lại: "Diệp Bộ Hàng, tôi hận cậu."

"Hận anh là tốt rồi, chỉ cần em đừng không để ý tới anh." Diệp Bộ Hàng cúi người xuống, hôn lên trán cô, "Chúng ta sẽ có nhiều đứa trẻ khác."

"Tôi không muốn ở bệnh viện." Dương Từ lấy mặt nạ dưỡng khí xuống.

Diệp Bộ Hàng cũng chiều theo cô, "Em muốn đi đâu?"

"Tôi phải về nhà."

Đối với cô, nhà có rất nhiều, nhưng không nơi nào là ngôi nhà thực sự.

"Ở bệnh viện thêm mấy ngày nữa, đợi sức khỏe khá lên rồi hãy về được không?" Diệp Bộ Hàng dịu dàng hỏi lại, giọng điệu như đang dỗ một đứa trẻ.

"Không được, bây giờ tôi phải về nhà ngay." Dương Từ cũng tùy hứng như đứa bé.

Diệp Bộ Hàng: "Anh đi hỏi thầy thuốc làm thủ tục xuất viện, mang theo dụng cụ truyền dịch theo, anh có căn biệt ở Lâm Hải cũng không xa nơi này, chúng ta về đó trước được không?"

"Được."

Cuối cùng Diệp Bộ Hàng vẫn liên lạc với tài xế Diệp gia đang ở thành phố Lâm Hải, một ngày chưa ngủ nên không dám coi thường tự lái.

"Diệp đồng, bên tập đoàn truyền tin tới, ông cụ lại lên con nữa rồi." Tài xế vừa lái xe vừa nói, "Gọi tất cả giám đốc chi nhánh trong công ty tới mừng cho một trận."

"Mặc kệ ông ấy, anh cũng đừng ồn ào, Dương Từ đang ngủ." Diệp Bộ Hàng nhỏ giọng nói, Dương Từ đang nằm ngủ say sưa trong lòng cậu.

Tối biệt thự rồi, Diệp Bộ Hàng đặt Dương Từ lên giường rồi đi tắm sơ qua một cái, lại nằm xuống bên cạnh Dương Từ, ánh nắng giữa trưa chói gắt, hôm nay là hội nghị thường niên của tập đoàn, cậu mới nhậm chức chủ tịch nhưng nay không xuất hiện, khó trách ông có lại tức giận.

Dương Từ ôm tay cậu hỏi: ""Tôi thấy trên báo nói hôm nay là hội nghị thường niên của Diệp gia, cậu không cần tham gia à?""

""Dương Từ, giữa em và chức gia chủ Diệp gia anh chỉ có thể chọn một, anh vẫn luôn tin tưởng lựa chọn của mình là đúng."" Mí mắt Diệp Bộ Hàng đã không chống lại được cơn buồn ngủ, hàng mi thật dài chớp chớp sắp nhắm lại.

""Diệp Bộ Hàng, cậu tin ngay bây giờ tôi có thể giết cậu báo thù cho chính mình không?"" Dương Từ run rẩy nói.

""Ngoan, đừng nói đùa, anh mệt quá."" Diệp Bộ Hàng thăm thi khe khẽ, vòng tay ôm ngang hông Dương Từ, chìm vào giấc mộng.

Dương Từ quả thật muốn cầm luôn bình hoa đầu giường lên đập một cái lên mặt Diệp Bộ Hàng, nhưng thấy khuôn mặt ngủ say mệt mỏi của cậu, suy nghĩ gì cũng không còn.

""Sao em lại có thể vô dụng thế chứ, biết rõ là không nên yêu, nhưng vẫn không thể khống chế được mình mà yêu anh, yêu anh, anh không biết là mọi sinh hoạt của em đều đã bị anh làm rối loạn rồi sao?"" Dương Từ thì thầm.

Diệp Bộ Hàng đang chìm trong giấc mộng không nghe được lời này, chứ nếu nghe được, chỉ sợ đã không thể ngủ nổi, nhất định sẽ hưng phấn có thể chạy về tham dự hội nghị thường niên ngay được ấy chứ.

--- -----

""Dương Từ! Dương Từ!"" Diệp Bộ Hàng vừa tỉnh lại đã không thấy bóng dáng Dương Từ đâu, cậu đã cố tình không chuẩn bị xe lăn cho Dương Từ, khóa cửa cũng dùng khóa vân tay, từ cửa sổ chỗ này không thể xuống tầng được, cô ấy đi ra khỏi phòng thế nào?

Diệp Bộ Hàng vội chạy xuống lầu tìm kiếm Dương Từ, lần đầu tiên cảm thấy căn biệt thự này quá lớn.

""Buổi tối tốt lành."" Dương Từ mặc cái váy dài màu trắng đứng trong vườn hoa, quay lại cười với Diệp Bộ Hàng.

""Em, em có thể, đi được?"" Diệp Bộ Hàng kinh ngạc.

Dương Từ gật gật đầu, "Ừ."

""Sao em ra ngoài được?""

""Ra lúc nhân viên làm theo giờ tới quét dọn, còn nhờ họ đi mua giúp một cái váy, dùng tiền trong ví cậu được chứ?"" Dương Từ cười nói duyên dáng như thiếu nữ.

Diệp Bộ Hàng không dám tin bước lại gần cô: ""Có phải anh đang mơ không? Em thật sự có thể đi được?""

""Nếu không phải sợ động tới vết thương trong bụng, thì tôi đã sớm đi từ lâu rồi." Dương Từ bước một bước đầy khó khăn, hơn tám năm không cảm nhận được thế nào là đi lại, giờ có thể bước đi, thật là tốt quá.

Diệp Bộ Hàng vội ôm lấy cô, nói: ""Vậy bây giờ em tha thứ cho anh được chưa?""

""Tôi sẽ không thêm tha thứ cho cậu đâu, tôi muốn cả đời cậu phải ghi nhớ rằng cậu có lỗi với tôi." Dương Từ nói.

""Anh nguyện làm xe lăn cả đời cho em mà." Rốt cuộc Diệp Bộ Hàng cũng có thể đặt xuống sự áy náy luôn ám ngữ trong lòng.

Dương Từ vòng tay ôm cậu: ""Diệp Bộ Hàng, cậu không xem tin tức sao? Tôi đã lập gia đình rồi."

""Đồ ngốc, em lấy được giấy hôn thú rồi liền không thèm nhìn tên luôn à?"" Diệp Bộ Hàng lấy nhẫn ra từ túi áo, quỳ một chân xuống đeo vào cho Dương Từ.

Dương Từ không vui.

Diệp Bộ Hàng lại lấy giấy hôn thú ra từ một bên túi khác, đưa cho Dương Từ, nói: ""Em và anh là vợ chồng hợp pháp rồi, em có đồng ý gả cho anh không?""

""Bà chủ kia là người của cậu?"" Sắc mặt Dương Từ rất không tốt, tưởng như một trận mưa to chớp giạt sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đối xử với nó thật tốt

Edit: Dương Lam

Diệp Bộ Hàng ngằm thừa nhận cũng giống như câu trả lời cho Dương Từ? Lừa tôi hết lần này đến lần khác?"

Diệp Bộ Hàng lần người tới ôm cô, bá đạo nói: "Sớm muộn em cũng là vợ anh, lĩnh giấy sớm một chút có gì không tốt?"

Dương Từ dùng hết sức lực toàn thân đẩy Diệp Bộ Hàng ra, vịn thành lan can bước đi.

Diệp Bộ Hàng đầu thế yên tâm để cô tự đi, vội nói: "Anh sai rồi, anh xin lỗi mà."

"Lần này tôi không thể bỏ qua cho cậu được." Dương Từ sờ bụng mình, nếu không phải vì Diệp Bộ Hàng còn dây dưa với Tát Nghiên, đứa bé trong bụng cô cũng sẽ không mất đi một cách không minh bạch như thế.

Nhưng nếu muốn tìm Tát Nghiên báo thù, bằng năng lực bây giờ của cô lại không thể làm gì.

"Tiểu Hàng thật là, nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần mua túi xách LV, EL làm gì?" Trâu Viên Viên đi đôi cao gót cao ngất ngưỡng, trang điểm tỉ mỉ, mỉm cười đi tới.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Trâu Viên Viên bước nhanh qua ôm cậu: "Thằng nhóc vô lương tâm này, hơn tám năm trời, vừa ra tù đã vội vàng đi tìm vợ, đến mẹ cũng không thèm gặp, con tự nói mình xem, sao lại không có chút hiếu thuận nào vậy?"

Ôm nhau xong rồi là bắt đầu chuỗi dài oán hận.

Diệp Bộ Hàng cười nhạt, giới thiệu: "Mẹ, đây là vợ con Dương Từ, Dương Từ, đây là mẹ anh."

"Diệp phu nhân, lúc ở bệnh viện chúng ta từng gặp rồi."

"Lần trong bệnh viện đó cô Dương đây hùng hổ dọa người, còn nghĩ tìm con dâu chắc chắn không chọn người như vậy, ông trời thật trêu đùa tôi quá, aizz." Trâu Viên Viên rên rỉ than vãn.

Dương Từ ném sang một cái liếc mắt: "Không ai muốn làm con dâu bà đâu, Diệp Bộ Hàng, đi cục dân chính đi."

"Áy áy, Tiểu Từ, mới này bác chỉ đùa thôi mà, đừng coi là thật chứ? Năm đó nếu không phải cháu kiên quyết dôn ép thì Tiểu Hàng cũng không phải chịu khổ nhiều năm lao tù như vậy?"

Dương Từ nghiêng răng đáp lại: "Diệp phu nhân, nếu không phải con trai bà đụng xe vào, tôi cũng không tới mức luân lạc như hôm nay, đáng lẽ tôi còn đang theo đuổi ước mơ khiêu vũ của mình, chứ không phải cấu kinh nóng tính như bây giờ, nếu tôi còn có thể đi được thì cũng đã không tro mắt nhìn con mình biến mất."

Trâu Viên Viên bị mấy lời tố cáo này làm cho kinh sợ, vội hỏi: "Đứa bé à, chuyện trước kia đều cho qua đi, sau này chỉ sống thật tốt, được không?"

"Cho qua thế nào? Diệp phu nhân, cửa nhà các vị cao quá, tôi có trèo cũng không trèo lên nổi." Dương Từ trào phúng đáp trả.

Diệp Bộ Hàng: "Vây em có thể đến nhà anh."

Dương Từ: "Tên trong giấy hôn thú lẫn chứng minh đều là Tô Văn Văn, không thấy há? Xin hỏi nhà tôi đâu? Người nhà tôi đâu? Đều vì tình yêu của cậu mà tôi phải chịu sự dối đãi không công bằng."

"Tô gia làm ăn bao năm, lại là công ty lớn như vậy, nói ra tuyệt đối không có chuyện gì mờ ám, dù không phải anh, vận của Tô gia cũng tới rồi." Diệp Bộ Hàng nói, "Dương Từ, thông minh như em không thể không rõ."

"Đúng vậy, đúng vậy, Diệp Bộ Hàng nhà bác nào có bản lĩnh làm cho nhà giàu nhất thành phố Tam Tinh sụp đổ được, nếu có năng lực này thì nó còn phải ngồi trong tù bấy năm sao?"

Dương Từ nhìn hai mẹ con kẻ xướng người họa, nói: "Diệp Bộ Hàng có năng lực lớn như vậy hay không tôi không biết, tôi chỉ biết là Tát Nghiên có năng lực này, Tát Nghiên là ai thì không cần tôi nói đâu nhỉ? Cô ta làm những chuyện này là vì cái gì cũng không cần nói chứ?"

Dương Từ tức giận bao nhiêu, khó mà nói rõ.

Diệp Bộ Hàng vội chen lời: "Tát Nghiên là cháu dâu ông già kia chọn thôi, chứ để ông ta tự lấy là được."

"Thằng nhóc nhà mày nói ông cố mình thế à? Đừng tưởng ông mày không nghe thấy." Một ông lão già nua được cảnh vệ dìu tới, sau con bệnh nặng trông ông có vẻ ốm yếu lộ rõ, lại nói cháu cố đã lớn bằng ấy, trong đám bạn cùng tuổi ông cũng đã được coi là cường tráng.

Diệp Bộ Hàng hỏi: "Ông cố, sao ông cũng tới rồi?"

"Thằng nhóc nhà mày, ông có ta bệnh nặng cũng do mày làm trận chạy trốn, để lão già sắp xuống núi này còn phải đứng ra chủ trì cuộc họp hội đồng quản trị, đảm chỉ nhánh Diệp gia không một người nào là không khiến người ta bốt lo, nhất là thấy họa tiền tài của Tô gia, lại còn công khai báo cáo tài chính muốn giành tiếp địa vị nhà giàu nhất, đều phải mắng hết một lượt." Ông cụ Diệp gia tuy đã lớn tuổi, nhưng uy nghi nhiều năm vẫn còn, uy nghiêm hiện hết.

"Ông cố, vậy giờ là tới bắt cháu về?" Diệp Bộ Hàng lại hỏi.

Ông cụ nhìn sang Dương Từ: "Cô bé Tô gia này, Tát Nghiên đã làm gì với cô ông già này đều biết cả, tôi có thể mặc kệ chuyện cô với Diệp Bộ Hàng, nhưng cha Tát Nghiên mới ngồi lên vị trí Tổng thống, cô muốn đối phó Tát Nghiên sẽ không có bất cứ lợi ích gì với đất nước. Nên mong cô có thể rõ ràng, đừng gây ra những chuyện khiến mình và người nhà phải hối hận cả đời, chuyện lúc trước của cô và Diệp gia coi như xóa bỏ, từ giờ cô chính là vợ Bộ Hàng rồi, hiểu chứ?"

"Buồn cười, thật đáng buồn cười, Diệp gia nhà to quyền lớn, nên có thể tùy tiện đối con dâu sao? Tôi là người, tất có quyền tự lựa chọn cuộc sống của mình chứ?" Giọng Dương Từ kích động hẳn, vừa dứt lời, lại không không chế được ngắt xiu tại chỗ.

Ông cụ Diệp lắc đầu nói: "Đứa bé Tát Nghiên kia cũng làm bậy quá, con bé Tô gia này thật là gặp xui xẻo, Bộ Hàng, đối xử với nó tốt vào."

"Tát Nghiên đã làm gì với cô ấy?" Diệp Bộ Hàng hỏi, ánh mắt đáng sợ.

Ông cụ nói: "Ông mới nói là hãy bỏ qua hết những chuyện cũ, sau này nó chính là vợ cháu, vậy là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Edit: Dương Lam

"Tiểu Hàng, con đừng tranh cãi với ông cố nữa, Tiểu Từ sao lại tự dưng ngắt xiu vậy?" Trâu Viên Viên nửa ngồi nửa quỳ ôm Dương Từ, gấp gấp vô cùng.

Diệp Bộ Hàng ôm Dương Từ, nói: "Cô ấy hít phải ma túy GB, tâm tình không ổn là sẽ ngắt đi như vậy, con mang cô ấy đi nghỉ trước, còn chuyện Tát Nghiên, mọi người không nói con cũng có thể tự tra được."

Ông cụ Diệp nói: "Bất luận Tát Nghiên đã làm gì với con bé Tô gia, ông đã chắc chắn Tô Văn Văn là con dâu Diệp gia chúng ta, chuyện lúc trước ông sẽ không quan tâm, sau này dù Tát Nghiên có làm gì với con bé ông cũng sẽ không để ý, nếu con còn muốn truy cứu chuyện lúc trước, vậy ông sẽ tiếp tục đối đãi Dương Từ như trước kia, chọn cái nào con nên cân thận cân nhắc."

Dù là nhân vật tôn quý như ông cụ Diệp gia, làm việc gì vẫn luôn phải suy tính kỹ, từ khi Dương Từ vào giới giải trí đến giờ đều luôn hành động tùy ý, đã là chuyện rất may mắn rồi.

Ngủ rất lâu sau, Dương Từ tỉnh lại thấy Diệp Bộ Hàng đang ngồi đọc văn kiện trên cái bàn cách mình không xa, thỉnh thoảng chân mày lại nhíu chặt, Diệp Bộ Hàng phong cách tổng giám đốc thế này là lần đầu tiên Dương Từ được thấy.

Đôi mắt kia vẫn thuần túy như xưa.

"Em tỉnh rồi." Diệp Bộ Hàng dừng việc kí tên, rót cho cô một ly nước nóng.

"Tôi lại thích khi cậu là tiểu quận vương hơn, cậu bây giờ làm tôi thấy xa lạ quá." Dương Từ nhấp ly, miệng lưỡi khô khốc đã dễ chịu hơn.

"Dương Từ, chuyện gấy hôn thú là lỗi của anh." Diệp Bộ Hàng nắm tay cô, dịu dàng nói: "Hình như từ khi hai chúng ta gặp nhau tới giờ, tất cả mọi chuyện đều là anh có lỗi với em."

"Biết vậy thì tốt, chuyện cậu có lỗi với tôi đâu chỉ có từng ấy, con chúng ta cũng bởi vì cậu mới chết thảm như vậy." Dương Từ nói.

Diệp Bộ Hàng vẫn nắm tay cô: "Chuyện Tát Nghiên làm với em anh đều biết cả."

"Cậu đã biết Tát Nghiên làm gì với tôi? Vậy sao không báo thù cho đứa con của chúng ta?"

Diệp Bộ Hàng: "Dương Từ, giờ chưa phải lúc."

"Cậu thân là Diệp thiếu Diệp gia, có quyền lợi tốt cùng ở nước C mà vẫn không thể đối phó với hung thủ giết hại con mình?" Dương Từ hừ lạnh.

Đâu phải Diệp Bộ Hàng không muốn đối phó Tất Nghiên, nhưng ông cố nói không sai, đến giờ vẫn chưa bắt được kẻ chân chính đứng sau tai nạn xe năm ấy, chủ Tất tuy là người của Diệp gia nhưng trùng cửu mấy tháng nay lại có nhiều hành động ngoài sáng trong tối ngăn cản sự phát triển của tập đoàn Diệp thị.

Tất Nghiên có quyền thế quá lớn, sau lưng là cả phủ Tổng thống, một khi công khai tin này ra, sự ủng hộ từ cha Tất Nghiên sẽ giảm đi, gây ra hỗn loạn về chính trị, không phải việc tốt với Diệp gia đang một lòng muốn rút lui khỏi giới.

Trước khi chưa tâu tán được ba mươi phần trăm tài sản trong nhà, thì không nên cứng đối cứng với Tổng thống.

"Anh xin lỗi, anh hèn yếu lắm đúng không?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Ừ, cậu quả không thể hèn hơn được nữa, đều là do cậu, nếu không phải cậu thì con tôi sẽ không phải chết sớm thế." Dương Từ tức giận.

Diệp Bộ Hàng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, nói: "Chờ thân thể em tốt lên, chúng ta sẽ có thêm nhiều đứa bé khác."

"Tôi không cần những đứa bé khác." Dương Từ nói, đẩy Diệp Bộ Hàng ra, mở tin vi nhìn tin giải trí mới nhất. "Cậu đầu tư cho tôi được không? Tôi muốn quay phim truyền hình."

"Được." Diệp Bộ Hàng lấy ra một tấm thẻ đen đưa cho Dương Từ, nói, "Không cần mật mã, em cứ việc tiêu thôi."

"Không sợ tôi dùng sạch tiền của cậu?"

"Ngày đó em cũng tin tưởng đưa điện thoại và mật mã cho anh, hơn nữa tiền của anh em không dùng hết được đâu." Diệp Bộ Hàng mỉm cười.

"Tôi đã chuẩn bị gần đủ rồi, vốn chỉ thiếu vai nữ chính và nữ số hai, định mở một buổi casting tại đây, cậu biết nên làm sao rồi chứ?" Dương Từ vận tiếp.

Diệp Bộ Hàng nói: "Anh sẽ bảo giúp việc dọn dẹp chuẩn bị tốt, tuyệt không quấy rầy buổi casting của em."

"Còn một chuyện nữa, tôi không thích có ai đó biết việc hai chúng ta kết hôn." Dương Từ nói, cô muốn lừa mình lừa người, tự cho rằng người chồng chưa từng gặp mặt kia là một kẻ ngốc, chứ không phải Diệp Bộ Hàng nói dối cô hết lần này đến lần khác.

Trái tim từng bị tổn thương sâu sắc, dùng hết dũng khí tin tưởng người ấy thêm một lần, sau cùng vẫn là thêm một lần lừa dối, giờ đã trăm ngàn vết thương lở hồng rồi.

Từ lâu cô đã hiểu người như mình không xứng được có tình yêu, ngay khi còn bé, còn trong cô nhi viện đã rõ ràng, biết bao gia đình, đều không phải ngôi nhà thực sự.

Kẻ nói dối quá nhiều, sao xứng được tình yêu?

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Trở về Diệp gia

Trở về Diệp gia

Edit: Dương Lam

Mặc dù ngàn vạn lần không muốn đồng ý với yêu cầu này của Dương Từ, nhưng bây giờ Diệp Bộ Hàng không muốn làm cô tức giận.

"Đi thôi, xuống ăn cơm tối, đã để người lớn chờ chúng ta lâu rồi." Diệp Bộ Hàng lấy một cái áo khoác ra từ tủ quần áo, phủ lên người Dương Từ.

Lúc này Dương Từ mới nhận ra căn phòng này có điểm khác biệt so với phòng mình khi trước, nhìn ra ngoài có thể thấy công viên đất ngập nước ngay trung tâm thành phố Tam Tinh, số biệt thự có xây ngay bên công viên này chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

"Đây là Diệp gia?" Dương Từ hỏi.

"Ừ, mẹ mang em về nhà, em mới sảy thai cần phải nghỉ ngơi cho tốt, ở đây có mẹ và dì, có thể chăm sóc cho em." Diệp Bộ Hàng vừa khoác thêm áo cho cô vừa nói.

Dương Từ cũng gặp lúc bệnh ung thư lưỡi phát tác tới giai đoạn cuối, không muốn nhúc nhích, cũng ngàn vạn lần không muốn ngồi ăn cơm trên cùng một bàn với người Diệp gia, nhưng bụng đã sớm kêu ục ục kháng nghị rồi.

"Tiểu Hàng, Tiểu Từ, hai đứa xuống rồi, cơm tối đợi thêm lát nữa sẽ có, hôm nay chúng ta làm tiệc gia đình, còn đợi Diệp Thúc tập phục hồi chức năng xong quay về nữa, hai đứa cứ ngồi xuống ăn chút đồ lót dạ đi." Trâu Viên Viên nhiệt tình kéo Dương Từ vào bàn.

Cả phòng đều là người Diệp gia, thật ra Dương Từ cũng nhận biết được gần hết, đám thượng lưu thành phố Tam Tinh vẫn thường được trông thấy trong những buổi tiệc từ thiện, mấy nơi hay tụ tập nhiều minh tinh cũng không thiếu được họ.

"Viên Viên, đây là vợ Tiểu Hàng đúng không? Không giống lời đồn trên mạng chút nào, một cô bé dịu dàng ít nói thế này, trông rõ là trầm tĩnh chừng mực thế mà." Người nói là một bà cụ tuổi chừng sáu bảy sáu tám, mặc bộ đồ kiểu phục cổ truyền thống, đeo mắt kính, là bà nội Diệp Bộ Hàng.

"Mẹ, không phải đâu, vợ Tiểu Hàng mà dịu dàng ít nói thật thì có thể dẫn nghệ sĩ nào người đó đều nổi tiếng sao? Tiểu Từ của chúng ta chỉ nguy trang vậy thôi." Trâu Viên Viên đáp trả.

Dương Từ không muốn đề ý đến chuyện tranh cãi mẹ chồng nàng dâu của hai người, cầm ít đồ trên đĩa đồ ăn vật trước mặt, hóa muộn phiền thành con thêm ăn.

"Lưỡi vịt này có ngon vậy sao?" Diệp Bộ Hàng đưa một cái khăn giấy cho nàng Dương Từ đang liếm ngón tay, hỏi.

Dương Từ gật đầu, "Ngon."

"Vậy có ngon bằng lưỡi anh không?" Cậu mập mờ nói bên tai cô.

Dương Từ vút sang một cái liếc mắt.

"Viên Viên, con nhìn hai đứa vợ chồng son này xem, thật ân ái làm sao, Vũ Tri đã đi với người đàn bà kia đến Nhật Bản được ba tháng rồi, vẫn chưa về à?" Tạ Thuyên cố ý nói.

Trâu Viên Viên khẽ thở dài, "Mẹ, trái tim Vũ Tri đã không còn dừng ở chỗ con từ lâu rồi, giờ hôn nhân của bọn con chỉ là hữu danh vô thực, anh ấy sống của anh ấy con sống cuộc sống của con, như vậy không phải rất tốt sao? Nếu con còn so đo quá có khi đã già hơn mẹ rồi."

Dương Từ vừa nhìn mẹ chồng nàng dâu so miệng lưỡi vừa thương thức lưỡi vịt, lượng tin tức trong cuộc trò chuyện này thật nhiều quá rồi, Vũ Tri, nếu cô không nhớ lầm thì chính là tên ba Diệp Bộ Hàng, theo lời đồn, Diệp Vũ Tri vô cùng yêu thương vợ mình, giờ nhìn lại mới nhận ra là trên đời chẳng có tên đàn ông nào tốt đẹp.

Nghĩ tới đó, Dương Từ hung hãn trừng Diệp Bộ Hàng một cái, coi lưỡi vịt trong tay thành lưỡi cậu ta, cắn thật mạnh.

Diệp Bộ Hàng bị trừng thấy rất khó hiểu, "Ăn ít một chút, ăn vậy cẩn thận lát lại không ăn được cơm tối."

"Ba cậu ngoại tình mà cậu không có ý kiến gì ư?" Dương Từ hỏi.

"Anh ủng hộ quyết định của em, sau khi tình yêu không còn, hai bên không động chạm nhau không phải rất tốt?" Diệp Bộ Hàng trả lời.

Dương Từ lắc đầu, trước giờ cô chưa từng ước ao về tình yêu, cũng chưa từng khát vọng tình yêu, khi bên Côn Tẩn cô không hiểu yêu là gì, bên Diệp Bộ Hàng, cô cảm thấy có lẽ mình đã yêu thật, nhưng nghĩ kỹ lại thì chưa hẳn.

Tình yêu là ích kỉ, tình yêu nên là bá đạo chiếm làm của riêng, Diệp Bộ Hàng nói sau khi tình yêu không còn hai bên không liên quan tới nhau, cô không hề thấy có gì không đúng hay cảm giác tức giận. (?)

"Vậy ngày nào đó, tình yêu giữa chúng ta không còn, có phải cậu cũng sẽ ra ngoài tìm cô gái khác?" Dương Từ hỏi.

"Áy áy áy, thôi ý nghĩ đó ngay đi, hai đứa con nít con nôi, vừa mới kết hôn đã nói gì vậy! Diệp Vũ Tri đi đâu tìm phụ nữ rồi hả? Người phụ nữ trong miệng mẹ là bà cố của Diệp Bộ Hàng, quan hệ mẹ chồng nàng dâu ở Diệp gia vốn đều không tốt, nên mẹ mới nói là người đàn bà kia, còn nhỏ tuổi mà sao tư tưởng đen tối vậy rồi?" Trâu Viên Viên liên thanh dạy dỗ.

Dương Từ cắn một nửa cái lưỡi vịt, cảm thấy mình thật có lỗi.

"Lời em mới nói tức là đang ghen à?" Diệp Bộ Hàng hỏi tiếp.

Dương Từ lắc đầu, "Nhà cậu nhiều người quá."

"Bây giờ là nhà chúng ta." Diệp Bộ Hàng sửa lại.

"Tôi ăn no rồi, tôi mới hẹn biên kịch và đạo diễn đi chọn địa điểm quay, đưa một cái xe của cậu cho tôi mượn đi." Dương Từ nói.

"Anh đi với em." Diệp Bộ Hàng nói, "Tài xế chờ anh không yên tâm."

"Cậu đi còn chẳng gây ồn ào chú ý hơn à, đừng quên fan của cậu đã sắp hơn mười triệu rồi, cũng không cần tài xế, tôi tự lái được." Dương Từ lục tìm một chiếc chìa khóa từ trên người cậu ta.

"Chân em mới vừa đi lại được, lái xe thế nào?" Diệp Bộ Hàng đoạt chìa khóa lại.

"Anh Hàng, chị dâu, vừa lúc em muốn ra ngoài này, chị dâu hẹn người ta ở đâu? Em có thể đi đến đó cùng chị dâu, vừa nhìn thấy chị đã cảm giác như được thấy chị ruột mình rồi." Đồng Chi mỉm cười đi tới.

Giữa Diệp Bộ Hàng và Đồng Chi, tất nhiên Dương Từ chọn người sau, cô kéo tay Đồng Chi nói: "Đi cô nhi viện Dương Quang."

Đồng Chi thoáng khựng lại, Dương Từ nhìn cô ta: "Làm sao vậy?"

"Đi thôi." Đồng Chi sững sốt một lúc rồi nói vậy.

Diệp Bộ Hàng vội cầm điện thoại lên gọi một tin nhắn cho vệ sĩ, bảo bọn họ chú ý đảm bảo an toàn của Dương Từ.

"Tiểu Hàng đó à, nếu Dương Từ đi rồi thì con qua thư phòng với ông, trong tập đoàn còn nhiều chuyện còn cần bàn giao lại cho con." Ông cụ Diệp gọi Diệp Bộ Hàng lại.

Diệp Bộ Hàng ngoan ngoãn theo ông cố vào thư phòng: "Ông cố, ông biết rõ Đồng Chi có ác ý rất sâu với Dương Từ."

"Sau lưng Đồng Chi là ai, ngày nào còn chưa tra ra được thì vẫn chưa thể động đến, con nên tin tưởng Dương Từ mới đúng, ông cũng đã sắp xếp bên cạnh con bé một tên lính đặc chủng, con yên tâm đi."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Editor: Dương Lam

Lên xe Đồng Chi rồi, Dương Từ cứ nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không khí trong xe rất bức bối.

"Chị Từ, chị biết người đăng bài là tôi, sao còn chịu ngồi xe tôi vậy?" Đồng Chi hỏi.

"Chắc là yêu làm người ta mù quáng, tội cho Diệp Thúc tuổi trẻ lại vì yêu tự đánh mất mạng mình, em nên rút ra bài học mới phải." Dương Từ trả lời.

"Nếu chị đã lên xe tôi, chẳng lẽ không sợ tôi làm chuyện xấu gì ư?" Đồng Chi tăng tốc xe, trên đường chỉ thảnh thơi thấy mấy cái xe lướt qua, dù ban đêm nhưng ngay trung tâm thành phố lại yên tĩnh thế này thì thật có hơi không bình thường.

Dương Từ thờ dãi: "Đồng Chi ơi Đồng Chi, sao em vẫn ngốc như trước kia vậy, bây giờ ở trung tâm thành phố hẳn là giờ cao điểm mới đúng, sao nơi này lại không có cái xe nào?"

"Tại sao?"

"Quyền thế của Diệp gia thật là thứ tốt, vừa nãy vào con đường này em không thấy đám cảnh sát giao thông đứng bên đường điều tiết sao? Con đường này bị kẹt nửa giờ cũng không phải chuyện gì lạ, xe riêng như chúng ta chắc chắn sẽ cho rằng đường này đã kẹt cứng, có người kiên nhẫn chờ, người lại đi vòng ra đường xa nhưng vắng hơn."

"Nơi này ít xe, tôi lại càng có thể làm chuyện xấu dễ dàng hơn, chị thật không lo ư?"

"Cảnh sát giao thông cũng không rồi hơi tự thêm việc cho mình, em tự lái xe đứng tên mình, dù cảnh sát nhận ra cũng sẽ không bắt thoải xe em lại."

"Rốt cuộc chị muốn nói gì?"

Dương Từ vẫn nhìn về mấy cái xe cách đó không xa: "Cái xe kia là của Diệp gia, Diệp gia cử ra nhiều xe như vậy, có xe đi sát chúng ta, nên cảnh sát mới có thể có ý định bọ Diệp gia. Chắc họ cho chị và em là người Diệp gia rồi."

"Chị Từ, chẳng lẽ chị không phải người Diệp gia?" Đồng Chi hỏi, "Chị đã kết hôn với Diệp Bộ Hàng, lẽ nào đã quên trong cái chết của Diệp Thúc năm đó cũng có phần nguyên nhân do lão già Diệp gia, chị không thấy đã phụ lòng Diệp Thúc sao? Khi Diệp Thúc còn sống chị cướp đàn ông của cô ấy, Diệp Thúc chết rồi chị vẫn làm thế."

Đồng Chi tăng tốc độ xe.

Những cái xe đi theo bảo vệ Dương Từ cũng vội vàng tăng tốc theo.

Đồng Chi cắn răng: "Đám tay sai này, Dương Từ, mau bảo Diệp Bộ Hàng lệnh cho bọn họ rút đi, nếu không tôi đảm bảo sẽ không làm ra chuyện gì đâu?"

"Em thật cho chị là ngốc rồi." Dương Từ đổi sang một đề tài khác, "Từ khi bị gãy chân chị chưa từng về lại cô nhi viện, em có từng về đó thăm không?"

Đồng Chi lắc đầu, "Ở đó có quá nhiều kí ức làm tôi không vui."

"Đúng vậy, con người đúng là loại sinh vật hèn nhát, càng muốn quên đi cuộc sống khó khăn xưa cũ lại càng không quên được, càng muốn ấm áp lại càng tỏa ra hơi lạnh, aizz." Dương Từ than thở.

Đồng Chi thoáng liếc nhìn cô: "Chị Từ, mùi vị mất đi đứa con của mình hẳn không dễ chịu gì nhỉ? Không tìm Tát Nghiên báo thù thật không giống tác phong trước giờ của chị?"

"Con người rồi sẽ phải trưởng thành, chị không có năng lực trả thù Tát Nghiên thì tuyệt sẽ không động vào, ấy mới là cách làm của người thông minh, còn kẻ ngu xuẩn thì dù thất bại nhiều lần, nhiều phương pháp vẫn còn ngoan cố muốn thù, thật khiến chị rất bội phục." Trong lời này của Dương Từ rất có hàm ý, phong thái độc mồm độc miệng y như trước.

Đồng Chi biết kẻ ngu xuẩn trong miệng cô là ám chỉ mình, đập phải thẳng gấp, thiếu chút nữa đâm vào chiếc xe sang phía trước.

Dương Từ nhìn biến số cái xe đó, YC 50, Dương Từ anh yêu em, biển số xe hay quá, bây giờ việc chân cô có thể đi bộ lái xe chỉ là việc sớm muộn, mua cái biển số xe này cho xế yêu thật sự là ý hay.

Cô mở cửa xe bước xuống, góc cửa kính cái xe phía trước.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, trong là vị đạo diễn sắp tốt nghiệp mà cô tìm cho tác phẩm mới của mình.

"Cô Dương, chào cô."

"Dịch Vu, chào cậu." Dương Từ bắt tay cậu ta, "Biển số xe của cậu rất đẹp."

"À, xe này của anh họ tôi, anh ấy mới từ nước ngoài về, hôm nay bên nhà tôi có buổi tiệc toàn gia, ăn tối xong anh ấy thuận tiện chở tôi luôn." Dịch Vu giải thích, "Mấy ngày nay tôi hơi bệnh, chưa đưa kịch bản cho cô xem được, tôi thấy kịch bản này cũng khá tốt rồi, không cần chỉnh sửa thêm đâu."

"Thứ tôi muốn là hoàn hảo thực sự." Dương Từ nói, "Sinh viên viết kịch bản đó đâu rồi?"

"Bọn họ đi xe buýt tối, còn đi ăn nữa, cô Dương, vị mỹ nữ bên cạnh cô đây là ai thế?" Dịch Vu là nhà nghệ thuật trẻ tuổi quần là áo lượt điển hình, sở thích số một là quay phim, sở thích thứ hai chính là mỹ nữ.

Đồng Chi bắt tay Dịch Vu, tự giới thiệu: "Đạo diễn, có nhân vật nào thích hợp với tôi không thế?"

"Vai vợ đạo diễn được không?" Dịch Vu ném tới một ánh mắt quyến rũ, tướng mạo cậu ta đúng chuẩn mặt trắng nhỏ điển hình, vừa lộ ánh mắt như thế lập tức có mười phần ý vị.

"Dịch Vu, đừng gây rối nữa." Một anh chàng cử chỉ nhanh nhẹn đẹp mắt mang vàng sáng bước tới, mỗi cử động đều có nét dịu dàng khó nói.

Vừa thấy rõ mặt mũi người tới, Đồng Chi sững sờ mất một lúc, nhìn lại Dịch Vu đang ngồi trong xe, hỏi: "Cậu là Khoai Lang Nhỏ? Đã lớn vậy rồi?"

Nghe được ba chữ Khoai Lang Nhỏ này, Dương Từ chợt nhớ tới khi còn ở Vân gia, cháu ngoại nhỏ của mẹ Vân rất hay qua chơi với Diệp Thúc, chớp mắt một cái đã thành cậu sinh viên lớn thế này rồi.

"Chị dâu Diệp Thúc." Dịch Vu nhảy xuống xe ôm chầm lấy Đồng Chi, nói, "Em nhớ chị quá, chị dâu Diệp Thúc, chị không chết thật là tốt quá, anh họ, chị dâu Diệp Thúc không chết."

Ngay khi Vân Nhượng Yết nhìn thấy Đồng Chi cũng thoáng sững sờ, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, anh ta liền bước tới bên cạnh Dương Từ nói: "Em gái, nghe nói em muốn quay phim truyền hình? Cần đầu tư không?"

"Chồng tôi có tiền rồi." Năm chữ này vừa ra khỏi miệng, chính Dương Từ cũng không phát hiện được trong lời mình nói có ít ý tự hào.

"Em kết hôn rồi?" Vân Nhượng Yết không dám tin hỏi lại, vì chuyện của cô anh ta đã hao tổn nhiều tâm sức đến vậy, vì cô mà từ bỏ gia huấn tốt đẹp của Vân gia, sau vẫn bị người ta nhanh chân hắt trước?

"Anh, trong mắt anh vẫn luôn chỉ có chị Từ mà không có em sao?" Đồng Chi lã chã nước mắt.

Dương Từ không thể than thở diễn xuất tốt quá mức của đám trẻ trong cô nhi viện Dương Quang, diễn kỹ tự nhiên thế này mà đi đóng phim thì đến tượng vàng Oscar cũng là vật trong tay.

Vân Nhượng Yết đáp rất bình tĩnh: "Diệp Thúc đã chết rồi."

"Vân Nhựt Yết, anh sống nhiều năm như vậy chưa từng thấy lương tâm khó chịu sao? Diệp Thúc yêu anh nhiều như vậy, vì anh tự kết thúc mạng mình, còn anh thì sao! Đến cả mộ cô ấy anh cũng chưa từng đến." Đồng Chi khàn giọng chỉ trích.

Dương Từ đau đầu phiền muộn, không biết thứ ma túy kia có tác dụng gì, bây giờ cô không còn muốn suy nghĩ gì cả, tâm tình nhiệt huyết muốn đóng phim cũng dần phai nhạt, nếu Diệp Thúc còn sống liệu có mong bộ phim này được quay không?

"Em gái, chồng em là ai?" Vân Nhựt Yết bắt lấy cánh tay Dương Từ, hỏi.

Dương Từ tự nhiên đáp trả: "Anh không xem tin tức à?"

"Em thấy lấy một kẻ ngu cũng không muốn gả cho anh sao?" Vân Nhựt Yết hỏi, anh ta dịu dàng ôm cô vào ngực mình, "Ly hôn với hắn đi, gả cho anh, anh sẽ cho em cuộc sống cả đời không buồn lo. Cho em cuộc sống em muốn."

Dương Từ đẩy anh ta ra, nói với trong chỗ tối, "Các người là người chết cả à? Để xem quay về báo cáo với Diệp thiếu của các người thế nào, tôi đã không muốn nói những lời này, nhưng Vân Nhựt Yết, tôi nói anh biết, từ trước tới giờ tôi chưa từng có tình cảm gì với anh, chồng tôi là Diệp Bộ Hàng, thứ tôi yêu là quyền là thế là nhan sắc, anh bằng được một nửa của cậu ta sao?"

Lời này mặc dù khiến người ta rất tổn thương, nhưng Vân Nhựt Yết không thể không thừa nhận là Dương Từ nói đúng.

Năm ba tên vệ sĩ vẫn ân thân xuất hiện, tạo thành một vòng bảo vệ quanh Dương Từ.

Người lạ chó tới gần.

Mà Vân Nhựt Yết trước giờ với Dương Từ vẫn luôn chỉ là người xa lạ, cho dù ở tuổi thanh xuân mơ mộng cũng có mong đợi thứ tình yêu của vị học trưởng như Vân Nhựt Yết, nhưng suy nghĩ ra thì cũng không phải tình yêu thực sự.

Đồng Chi nắm chặt nắm tay đến hằn vết móng, cắm vào da gây đau. Nhưng so ra vẫn không bằng cái đau trong lòng.

Dịch Vu thấy bầu không khí bất thường vội lên tiếng: "Anh, chị dâu, cô Dương, không còn sớm nữa, chúng ta đi xem trường quay thôi, cô Dương đã đầu tư, chúng ta phải quay phim chiếu sớm, nhân lúc chuyện này còn nóng mới được."

Dương Từ gật đầu: "Bọn chị đi trước, Đồng Chi em đi đâu thì cứ đi đi."

Dịch Vu kéo tay Dương Từ đi vào phía trong cô nhi viện.

Một vệ sĩ mặc áo đen sậm mặt yêu cầu Dịch Vu buông tay, còn anh ta thì chủ động nắm tay Dịch Vu, nói: "Mặc dù phu nhân vừa mới đi lại được, nhưng có chúng tôi bảo vệ sẽ không ngã được, nếu anh sợ ngã vậy tôi đỡ anh."

"Phụt." Dương Từ nhìn gò má chuyển màu đỏ tía của Dịch Vu, không kiềm được cười ra tiếng.

"Anh trai, tên gì vậy?"

"Ngô Thanh."

"Anh làm việc cho Diệp Bộ Hàng hay lão già Diệp gia?"

"Diệp thiếu."

"Rất tốt, từ hôm nay anh làm trợ lý của tôi đi, tôi cho anh tiền lương gấp đôi bây giờ." Dương Từ cẩn thận quan sát mặt mũi Ngô Thanh, không đẹp trai bằng Diệp Bộ Hàng, nhưng cũng coi như anh tuấn phóng khoáng bất phàm, toàn thân phủ tạng khí thế khiến kẻ xấu vừa nhìn đã run sợ.

"Phu nhân, Diệp thiếu đã phái tôi bảo vệ an toàn cho tôi, cô có gì cứ thoải mái yêu cầu là được." Ngô Thanh nắm chặt tay Dịch Vu, kéo cả tay cậu ta lên chấp tay hành lễ trước ngực như đại hiệp giang hồ.

Dịch Vu nói: "Cô Dương, cô mau bảo anh Ngô đây buông tay tôi ra được không vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chu Hồng Phỉ

Edit: Dương Lam

"Tay anh không quy củ." Ngô Thanh nghiêm túc nói.

"Dừng, cô Dương đây còn hơn tuổi nhiều tuổi như vậy, dù tôi có muốn làm trâu non gặm cỏ già cũng phải tìm chị dâu Diệp Thúc xinh đẹp mới đúng chứ, cô Dương thấy có đúng không?" Dịch Vu học chuyên văn, còn Ngô Thanh là kẻ được đào tạo trong tổ chức từ nhỏ.

Về mặt sức mạnh giữa hai người, không so cũng rõ.

Dù Dịch Vu có cố giãy thế nào cũng không rút tay ra được.

Lại nói, là phụ nữ thì đâu ai thích bị người ta nói già, Dương Từ cũng không phải ngoại lệ, Dịch Vu này chỉ nhỏ hơn cô chừng sáu bảy tuổi, lại nói cô hơn nhiều như vậy, bị nắm là đáng đời.

"Cô Dương, anh ta lôi kéo như vậy tôi không ghi chép được." Dịch Vu chỉ thích tay trắng ngọc ngà của người đẹp, nào phải đôi tay đầy vết chai tối màu thế này.

Dương Từ cầm điện thoại giờ lên, nói: "Cậu muốn ghi lại gì cứ nói vào điện thoại của tôi, về rồi tôi sẽ gửi ghi âm lại cho cậu qua wechat."

"Ách..." Dịch Vu từ bỏ việc giãy giụa.

Cô nhi viện đã thay đổi nhiều, hiện đang là giờ xem ti vi chiều, tất cả trẻ em trong cô nhi viện đều đang ngồi trong phòng lớn xem một chương trình giáo dục cho trẻ em.

Trước kia cô ghét mấy cái chương trình kiểu này nhất, một đám toàn trẻ con năm sáu tuổi ngồi xem chương trình cho độ tuổi chúng nó, bọn cô mười lăm mười sáu tuổi cũng phải xem cùng, không xem không được, bây giờ lại đúng lúc bắt đầu khoảng thời gian phi phạm trong ngày, trong lòng cô đã sẵn không thích.

"Dương Từ, cô còn mặt mũi bước vào cô nhi viện này sao?" Một cô gái mặc áo khoác dài bằng lông chồn, trên tay xách cái túi nhái theo hiệu MK nào đó, chân đi đôi cao gót giả da đã cắt nhãn, mùi nước hoa giá rẻ xộc vào làm cay mũi.

"Hử?" Dương Từ chỉ cảm thấy cô ta trông quen mắt, nhưng không nhớ tên.

"Chu Hồng Phi, đã lâu không gặp." Viện trưởng từ đâu vội chạy ra bắt tay cô gái mặc áo lông chồn.

"Viện trưởng Cao, đây là tiền tôi quyên tặng cho cô nhi viện tháng này, thiếu gì ông cứ nói tôi, thứ tôi không thiếu nhất chính là tiền." Chu Hồng Phi ngẩng đầu thật cao, nói.

Dương Từ đã nhớ được cô nàng đeo túi xách giả này là ai rồi, là bạn học của cô và Diệp Thúc thời cấp 2, năm ấy Diệp Thúc xảy ra tai nạn, sau không còn nghe tin gì về Chu Hồng Phi nữa, không nghĩ tới giờ sẽ gặp lại trong cô nhi viện.

Nhớ năm đó Chu Hồng Phi còn nói cô ta là con nhà giàu, ra ngoài không dùng xe hai bánh, mà có tài xế đưa đón.

Nhưng chưa từng có ai thấy cô ta ngồi xe con đi học, thời đó, ở trường cấp 2, xe con không phải thứ hay được thấy, chỉ có con nhà giàu thật mới có xe con đưa đi.

Xe con đưa đón không thấy, nhưng hàng ngày đều trông rõ cô ta được ông nội chở đến trường trên cái xe điện ba bánh đặc trưng thời đó, quả không phải xe hai bánh thật.

Năm đó Chu Hồng Phi cực lực phủ nhận, nói cô ta sao có thể ngồi xe ba bánh.

Cái áo sơ mi "giá trên trời" tốn hai ba trăm của cô nàng, những bạn khác đều nói giống y đúc cái áo hai ba chục.

Biết được quần áo Diệp Thúc đều là loại một cái hai ba ngàn, Chu Hồng Phi lập tức nói quần áo của mình toàn hơn mười ngàn.

Kết quả tất nhiên là quần áo của Diệp Thúc giết Chu Hồng Phi trong nháy mắt.

Năm đó, khi còn ở Vân gia, chuyện của Chu Hồng Phi có thể xem là một trong những thú vui hiếm có.

"Chu Hồng Phi, cô thật tốt quá." Viện trưởng Cao thoáng đẩy gọng kính, nói, "Cám ơn cô."

Dương Từ đánh giá cao bì hồ sơ bằng giấy dày trong tay viện trưởng Cao, mở ra nhìn thử, bên trong chỉ có một tờ tiền một trăm đồng.

Cô không khỏi thấy buồn cười: "Chu Hồng Phi, chỉ chút tiền này đã đòi quyền góp cho cô nhi viện, giữ lại quyền cho chính mình mua cho mình đôi giày nào trên hai trăm đi thì hơn."

Vốn trước giờ viện trưởng Cao đã không có thái độ tốt lắm với đám Dương Từ.

Dương Từ lạnh giọng cười nói: "Hàng năm fan của Côn Tẫn và Dương Từ đều quyên góp cho cô nhi viện khoản tiền chừng ba bốn triệu đừng nói là viện trưởng Cao tham ô hết rồi nhé, số tiền này được quyên nhờ ai viện trưởng Cao cũng đừng nói không biết."

Viện trưởng Cao liếc Dương Từ một cái: "Cô tới đây làm gì?"

"Quay phim truyền hình, đại khái khoảng ngày mười lăm bắt đầu quay, chi phí thuê sân bao nhiêu, ông ra giá rồi tôi sẽ đưa hợp đồng tới ngay." Dương Từ nói.

Dịch Vu kéo cô lại: "Cô cũng đừng xúc động quá, tôi phải xem nơi này có hợp hình ảnh không đã, không quay được những cảnh đẹp thì thuê cũng vô ích."

Ngô Thanh thấy tay Dịch Vu lại chạm vào Dương Từ, vội vàng kéo một cái tay còn lại của cậu ta, đứng mặt đối mặt, rất ra dáng huynh đệ tình thâm.

Chu Hồng Phi bị nói cũng cảm thấy nhục nhã khó chịu, cô ta nói: "Cô mà cũng đòi quay phim, cũng là người thành phố Tam Tinh với đã làm tôi mất mặt, danh tiếng cả cái thành Tam Tinh này đều bị cô làm ô uế lây cả rồi."

Dương Từ không để ý cô ta mà quay sang nói với viện trưởng Cao: "Viện trưởng Cao, mấy người chúng ta đã đấu nhiều năm vậy rồi, mặc dù ông tham ô ** đã lâu, nhưng hiện nay người hảo tâm quyên tặng nhiều, tình hình của cô nhi viện Dương Quang này cũng không tệ, càng ngày tiền ngân sách sẽ càng ít đi, nếu ông còn không tranh thủ tham thêm chút nữa, sợ rằng sau sẽ không còn cơ hội."

Dương Từ nói rất lộ liễu, những đứa bé đi ra từ cô nhi viện như cô đều vô cùng rõ ràng, gã Cao Đế này tham lam dơ **, không biết làm thế nào mà cảnh sát cũng mắt nhắm mắt mở, chính quyền mặc kệ, cô nhi viện sống quá khổ, không có miếng mỡ nào xèo được nên chẳng ai thèm đến nhận việc quản lý.

Chính quyền liền mở to mắt nhìn viện trưởng tham ô, chỉ cần không để bọn nhỏ thiếu cơm thiếu áo, còn được ăn Oreos hay Leoli thì với bọn lãnh đạo cũng chẳng khác gì nhau.

(*) Leoli là một nhãn hiệu sữa của Tây Ban Nha như sữa hạnh nhân, sữa đậu nành, sữa dừa,...

Hầu hết các cô nhi viện ở nước C đều giống vậy, mỗi lần tranh cử tổng thống đều lôi chuyện này ra, nhưng sau cũng chẳng đi đến đâu.

Viện trưởng Cao suy nghĩ một lát rồi nói: "Tiền thuê sân tôi sẽ bàn lại với bên tài vụ, vài ngày nữa mọi người hãy quay lại."

Chu Hồng Phi đập giày cao gót bước lại trước mặt Dương Từ: "Nghe nói cô gả cho một cậu ấm ngu ngốc nhà nghèo, chúc mừng cô."

Dương Từ khẽ mỉm cười: "Cảm ơn cô."

"Không còn danh tiếng trong giới giải trí, chắc là cô muốn ra ngoài cũng không tiện lắm, để tôi cho tài xế tài đưa cô nhé? Cô thấy thế nào?" Chu Hồng Phi cố ý nâng tay áo xua bụi, nhân tiện khoe khoang cái áo lông chồn đắt đỏ.

Dịch Vu bước đến cạnh Dương Từ, nói: "Cô Dương, mắt cô tốt, nhìn thử xem cái áo này có phải cái trước kia Dương Từ vứt đi không nhỉ."

"Ồ, đúng thật." Dương Từ chú ý tới mấy chữ thêu nho nhỏ ở mặt trong tay áo lông chồn, mỗi bộ đồ hàng hiệu đều chỉ giới hạn số lượng bán ra nhưng có thể thuê thoải mái, mỗi bộ bán ra đều sẽ thêu tên người chủ mới lên đó.

Chữ thêu theo kiểu thêu nổi(*), không phải ai cũng làm được, nên rất dễ nhận ra.

(*) Nguyên văn là Khất châm tú (圪针秀), là kiểu thêu mà chữ cái, hình ảnh được thêu nổi hẳn lên khỏi mặt vải. Kiểu thêu này có loại kim thêu nổi riêng.

Sở dĩ Dương Từ bỏ cái áo này là vì hai chữ Từ Từ bị thêu thành Tí Tí, hồi đó có một cô gái tên Tí Tí, truyền thông đồn ầm lên là cô ta trộm mặc đồ của cô Tí Tí này, Dương Từ bị chọc giận vứt luôn áo đi.

"Không cần, tài xế cô nói chắc là tài xế xe buýt nhỉ?" Đổi thành người khác chắc sẽ cho Chu Hồng Phi chút mặt mũi, nhưng Dương Từ thì tuyệt nhiên không.

Chu Hồng Phi sầm mặt, chỉ thẳng tay vào Dương Từ: "Cô đừng bắt nạt người quá đáng, để tôi cho cô được mở mắt nhìn xe sang của tôi."

Chu Hồng Phi đi trước, Dương Từ bước theo sau.

Đi tới cửa cô nhi viện, đã không thấy Đồng Chi đâu, nhưng Vân Nhược Yết thì vẫn ở đó.

"Nhược Yết học trưởng." Chu Hồng Phi gọi một tiếng còn ngọt hơn đường. "Sao anh Nhược Yết lại đứng đây?"

Còn cô tỉnh ra về bối rối gãi gãi đầu, Chu Hồng Phi có ý để lộ vẻ mặt đẹp nhất của mình trước Vân Nhược Yết.

Ánh mắt Vân Nhược Yết lại vẫn luôn chiếu thẳng tới Dương Từ.

Chu Hồng Phi chỉ một chiếc Ferrari thể thao màu đỏ trong bãi xe, nói: "Đó chính là xe tôi, chìa khóa tài xế cầm, chỉ không biết anh ta đi đâu. Tôi sẽ gọi anh ta tới ngay."

Vừa dứt lời, cửa chiếc xe đỏ đỏ mở ra, Diệp Bộ Hàng mặc tây trang, tóc mái chải ngược về sau, vàng trán đầy đặn, dung mạo đẹp trai khó giấu lộ cả ra ngoài.

Dương Từ hơi khó chịu, có phải tên Diệp Bộ Hàng này cảm thấy danh tiếng của mình chưa đủ hay không, khí thế như vậy, sợ rằng sẽ kéo tới cả quân đoàn sẵn ảnh hưởng.

Diệp Bộ Hàng đi tới bên cạnh Dương Từ ôm cô vào ngực mình, rất tự nhiên ngăn lại ánh mắt Vân Nhược Yết.

"Chu Hồng Phi, đây là tài xế của cô à?" Trong lời này của Dương Từ lộ ý khiêu khích rất đáng đánh.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Nguồn gốc của GB

Editor: Dương Lam

Chu Hồng Phi nào có thể không nhận ra Diệp Bộ Hàng, bộ phim Nữ tướng quân rất hot, cô ta đã xem qua vô số lần, mặt mũi nam chính xuất chúng như thế chỉ cần nhìn một cái là nhận được ngay.

Thấy Diệp Bộ Hàng và Dương Từ thân mật như vậy, lửa giận trong lòng cô ta không thể kiềm chế, ra về chính nghĩa nghiêm nghị nói: "Diệp thiếu, anh đừng dựa sát Dương Từ như vậy, cô ta là người phụ nữ độc ác có tiếng, đã từng giết người."

Diệp Bộ Hàng đan tay vào tay Dương Từ, trả lời: "Chuyện liên quan tới Dương Từ tôi đều biết cả, không cần cô nhắc nhở về sự anh dũng của cô ấy."

Ánh mắt Vân Nhược Yết nhìn Diệp Bộ Hàng không có ý tốt, nhưng do gia giáo không cho phép, anh ta vẫn dịu dàng ôn hòa đi tới trước mặt Diệp Bộ Hàng, đưa tay ra: "Chào anh, tôi là anh trai Dương Từ."

"Anh trai em không phải Tô Dật Thần sao?" Diệp Bộ Hàng không để ý tới bàn tay anh ta đang đưa ra, mà quay sang hỏi Dương Từ, trong lời nói lộ rõ mùi chua.

Dương Từ hỏi: "Tới đây làm gì?"

"Nếu anh còn không tới chắc vợ đã chạy theo người ta mất rồi." Diệp Bộ Hàng nắm chặt tay cô.

"Tôi trong mắt cậu là người lăng lơ vậy ư?" Dương Từ nhún mày.

Diệp Bộ Hàng cười lạnh: "Ừ, là anh sai."

Hai người tương tác với nhau, để Vân Nhược Yết đứng phoir nểng một mình.

Vân Nhược Yết khó chịu thu tay lại, chỉ nói: "Dương Từ, em luôn biết có thể tìm được anh ở đâu mà, nếu anh ta đối với em không tốt, vậy cứ tìm anh, cửa nhà anh mãi mãi mở rộng chào đón em."

Si tình như vậy, khiến Chu Hồng Phi hâm mộ không để đâu cho hết.

Dương Từ lại cảm thấy nổi da gà, không tự chủ dựa hết sức nặng cơ thể vào người đàn ông bên cạnh.

Diệp Bộ Hàng: "Vân Nhược Yết, anh tuyệt vọng đi, sẽ không bao giờ có ngày ấy đâu."

"Dương Từ, em phải nghĩ cho kỹ, tên đàn ông này làm em đánh mất ước mơ, mất đi đứa bé." Cuối cùng Vân Nhược Yết vẫn không đủ rộng lượng, anh bỏ công sức muốn kéo Dương Từ lại với mình, để Dương Từ yêu Côn Tần, đều vì không hi vọng Dương Từ yêu người khác.

Mới một thời gian ngắn lo công việc mà lơ là, không ngờ bên Dương Từ đã xuất hiện một kẻ khó chọc.

Thực vật, Dương Từ nghe những lời này cũng thoáng sửng sốt.

Diệp Bộ Hàng nắm chặt tay cô, không chút che giấu tình cảm: "Anh từng nói anh có lỗi với em, anh sẽ dùng cả phần đời còn lại để bồi thường."

Vân Nhược Yết nhìn người trước mắt, tay siết chặt thành nắm, thân là bác sĩ anh ta biết đâu là huyết vị gây cảm giác đau đớn nhất trên cơ thể người, đè chặt lên vị trí huyết ấy, nhưng vẫn không áp đi được cái đau trong lòng.

Trở một bước, lại lơ đãng nhiều thứ như vậy.

"Dương Tử? Dương Tử?" Diệp Bộ Hàng cảm giác vai mình đột ngột bị đè nặng, mới nhận ra Dương Tử đã ngất đi.

Chuyện gì là cô tức giận như vậy? Xem ra đứa con và ước mơ thuở xưa chính là cái gai chưa rụng trong lòng cô.

Vân Nhượng Yết vội sát lại cầm cổ tay Dương Tử kiểm tra mạch đập.

Lúc này Diệp Bộ Hàng cũng không còn ghen gì, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cậu đã điều tra kĩ về tên Vân Nhượng Yết này, con trai độc nhất trong gia đình truyền thống ngành y ở thành phố Tam Tỉnh, chưa đầy ba mươi tuổi nhưng y thuật lại xuất chúng trong thành Tam Tỉnh.

"Gần đây cô ấy từng hít phải ma túy?" Vân Nhượng Yết hỏi.

Diệp Bộ Hàng gật gù đầu.

Vân Nhượng Yết lập tức giờ tay muốn đánh Diệp Bộ Hàng một đấm.

Dù gì Diệp Bộ Hàng cũng từng được huấn luyện, nắm đấm chưa tới đã tránh người đi trước.

"Anh bảo vệ em ấy như vậy sao? Vì rút GB nguy hiểm bao nhiêu anh có biết không hả? Nếu tôi có thể thì đã chữa khỏi chân cho cậu từ lâu rồi, chỉ vì em ấy tự có trở ngại trong lòng, thần kinh không ổn định, lần này hít phải ma túy thì phải dùng liên tục không được ngừng, nếu không về sau cái chân này sẽ càng khó đi lại hơn, đến khi thuốc hết tác dụng thì đến đứng thẳng cũng không được nữa." Vân Nhượng Yết cao giọng nói lớn.

Về lịch thiệp ôn hòa không còn, cô gái anh yêu thương giấu tận trong lòng thành đáng vẻ như hôm nay, Vân Nhượng Yết có lịch sự hơn cũng không nhận được bộc phát.

"Hung thủ là ai?" Vân Nhượng Yết hỏi.

Diệp Bộ Hàng hỏi lại: "Cô ấy không sao chứ?"

"Diệp Bộ Hàng, nếu không sao thì có thể bị như thế này? Tôi cảnh cáo anh, những cực khổ em ấy phải chịu đã nhiều hơn bất cứ ai rồi, đều nói trời trao sứ mệnh thì phải gánh chịu khổ nạn trước, chẳng lẽ phải cứu cả trái đất nữa à? Cho dù cứu trái đất cũng không cần khổ như thế." Vân Nhượng Yết càng lớn tiếng.

Chu Hồng Phi kéo vạt áo da chôn che kín người lại, thời tiết không phải quá lạnh, nhưng khoe khoang đã là thói quen khó bỏ của cô ta: "GB, có phải tên đậu nành vỏ xanh không?"

"Ừ." Không biết là ai trả lời.

"Anh Vân, anh quên rồi à, trong lớp thực hành khoa học hồ xưa, trong lúc vô tình Vân Diệp Thúc đã nghiên cứu ra một loại dược vật có thể khống chế thần kinh, chiết xuất từ thực vật, bởi vì anh thích ăn đậu nành vỏ xanh nên cậu ấy liền gọi nó là Đậu Xanh, sau đó ghép chữ đầu phiên âm tiếng anh thành GB(*), hình như nhờ thầy cô giới thiệu còn bán được một giá tiền rất cao đó. Chuyện đó người trong lớp bọn em đều biết cả." Với những thứ có giá cao, Chu Hồng Phi vẫn luôn có trí nhớ rất tốt.

(*) Đậu xanh: Green Bean

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Đồng Chỉ là nữ

Edit: Dương Lam

Trong nhà cũ Diệp gia, đã là đêm khuya, Diệp Bộ Hàng không thể chợp mắt.

Tai nạn xe năm ấy đến tận bây giờ vẫn chưa tra được hung thủ, có người đang âm thầm động tay với Diệp gia, ông cố và cậu đều hoài nghi người này là người trong Diệp gia, bây giờ nghĩ lại quả không thoát được quan hệ với Diệp Thúc, cậu cần phải điều tra kĩ lại từ chuyện của Diệp Hồng.

Dương Tử nằm trên giường, so với lần đầu gặp, sức khỏe cô đã tệ hơn nhiều, may là lần này đi khám bác sĩ chỉ nói là bị choáng, ngủ một giấc sẽ tỉnh lại.

Nhưng phải chú ý không để ý ngất đi như vậy nhiều lần, bằng không sức khỏe của cô sẽ không chịu được.

Mễ Khả Nhi gọi tới giữa đêm khuya, Diệp Bộ Hàng tưởng nhầm là điện thoại của mình nên cầm lên nghe: "Này này, Dương Tử, chuyện lớn rồi, chuyện cô nhờ tôi điều tra một trang web y học nước ngoài ấy, phát hiện người lần trước cô kêu tôi điều tra, Đồng Chỉ có bí mật, người này không phải người

chuyên giới, đúng là nữ thật, nhưng đã từng phẫu thuật chỉnh hình."

"Nhưng thế căn cước của Đồng Chi vốn ghi là đàn ông." Diệp Bộ Hàng ngắm Dương Từ, thấy cô không bị đánh thức liền cẩn thận không tiếng động đi sang thư phòng.

"Ồ, là Diệp thiếu à, ngại quá, tôi gọi nhầm máy."" Mẹ Khả Nhi vừa nghe thấy tiếng đã vội xin lỗi, cúp điện thoại.

"Chị dâu, chờ đã, chị nói là Đồng Chi chưa từng làm phẫu thuật chuyển giới sao?"

"Đồng Chi này đã đút cho vị bác sĩ ở nước ngoài mười triệu đô, cũng không biết kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy, cô ta được cấy ghép những bộ phận cơ thể của người hiến tạng, cấy ghép mô mắt, phẫu thuật thẩm mỹ các thứ nhưng không có phẫu thuật chuyển giới." Mẹ Khả Nhi nói.

Diệp Bộ Hàng kinh ngạc, vốn cảm thấy Đồng Chi tiếp cận để báo thù, Đồng Chi là một trong những người bạn khác phái ít ỏi của Diệp Thúc, là bạn cùng chơi trong cô nhi viện khi còn bé.

Trưởng thành, Diệp Thúc được nhà họ Vân nhận nuôi, còn Đồng Chi được ba mẹ ruột đón về, vốn là do ba mẹ Đồng Chi làm ăn sa sút nên không người thân bạn bè nào chịu giúp nhận nuôi anh ta, nên ba mẹ không còn cách nào đành đặt con trước cửa cô nhi viện để tránh bọn chủ nợ.

Trong cô nhi viện, trời sinh tính lạnh nhạt xa cách nên Đồng Chi không có nhiều bạn, Diệp Thúc là một trong số đó, sau khi được ba mẹ ruột đón về không ngờ lại tiếp tục thành hàng xóm với Diệp Thúc, tuổi thanh xuân mà, không chỉ có một trái tim là biết rung động.

Đồng Chi yêu Diệp Thúc, nhưng trong mắt Diệp Thúc chỉ có Vân Nhược Yết.

Diệp Bộ Hàng nhìn Đồng Chi trong hồ sơ, sau khi Diệp Thúc chết, Đồng Chi liền ra nước ngoài, không hỏi ý ba mẹ đã làm phẫu thuật, qua hai năm sau mới dùng gương mặt của Diệp Thúc xuất hiện gặp người.

Năm ấy là lúc việc làm ăn của nhà họ Đồng mới có khởi sắc, không thể lấy ra mười triệu đưa bác sĩ được.

Nếu ban đầu Đồng Chi là nữ, vậy nhà họ Đồng cũng không cần che giấu làm gì, bởi thành phố Tam Tinh không phải nơi trọng nam khinh nữ, rất nhiều ông lớn đều để con gái thừa kế gia sản, đừng nói tới chuyện sửa lại giới tính con gái vì tranh đoạt cổ phần.

Vậy chỉ có một khả năng, Đồng Chi bây giờ không phải Đồng Chi trước kia, nhưng mỗi hành động của Đồng Chi này lại đều nhằm mục đích trả thù cho Diệp Thúc, vậy trừ Đồng Chi còn ai muốn thay Diệp Thúc báo thù, người giao thiệp với Diệp Thúc không hề có mấy người.

Liệu Đồng Chi này có thể là người Diệp Hồng sắp xếp vào không?"

"Này, Diệp thiếu, còn đó không?"

"Còn."

"Bây giờ tôi cũng coi như cấp trên của Dương Từ, phải nhắc cậu một câu, Dương Từ nhà tôi đã gả cho người ta, cậu còn mặt dày mày dạn ở bên cô ấy sẽ gây tiếng ồn không hay, cậu không chỉ là Diệp thiếu, mà còn là tiểu thít tươi đang nổi trong giới giải trí đấy!" Mẹ Khả Nhi ung dung nói tiếp.

"Chị dâu bản lĩnh cao, sao không tự hack trang web của Cục Dân chính nhìn tên chồng Dương Từ thử đi, ngũ ngon." Diệp Bộ Hàng nói xong liền cúp máy.

Đầu kia, Mẹ Khả Nhi nghe âm thanh tút tút từ điện thoại phát ra, không cần tra nữa, Diệp thiếu đã chính miệng thừa nhận rồi.

"Mẹ Khả Nhi, sao thế vậy rồi em còn chưa đi ngủ?" Giọng nói yêu ma quỷ quái của Mạnh Quý Tư vang lên.

Mẹ Khả Nhi nhìn ông chồng đứng sau lưng, sờ bụng dưới nói: "Nó đá em, em không ngủ được, nói anh biết một tin sốc này, Diệp Bộ Hàng kết hôn rồi."

Mạnh Quý Tư không dám tin: "Không thể nào, chuyện vui lớn như vậy, Diệp gia sao có thể không có chút động tĩnh nào như vậy? Tát Nghiên cũng thật là có thể chịu đựng."

"Ai nói cô dâu là Tát Nghiên?" Mẹ Khả Nhi vẫn chìm trong cơn mê tiền, "Nếu công bố tin này ra ngoài, cổ phiếu của Cát Tư bên anh có thể tăng gấp mấy lần đấy, tiền cô dâu thiếu em cũng đòi được hết."

Người khiến Mẹ Khả luôn cầu nhàu là thiếu tiền mình, ngoài Dương Từ còn có ai? Mạnh Quý Tư rất kinh ngạc với sự to gan của Diệp Bộ Hàng.

Nhưng thẳng thắn này, chuyện lớn như vậy cũng không thèm nói với anh ta hay tên họ Tần kia một tiếng, Mạnh Quý Tư không thể bỏ qua cho được.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Người thích hợp với vai nữ chính

Edit: Dương Lam

Ngủ một giấc đến trưa, khi Dương Từ tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai.

Trên tủ đầu giường có một cái hộp giữ nhiệt, bên cạnh là tờ giấy note viết mấy chữ, xiêu xiêu vẹo vẹo hết sức khó nhìn.

"Anh ninh cháo hết hai giờ, tỉnh lại nhớ uống, không được ăn mì gói."

Giấy note dán bên cạnh điện thoại của cô, Dương Từ cầm lên, hẳn là Diệp Bộ Hàng đã chuyển điện thoại cô sang chế độ yên lặng, xem ra cô phải đổi mặt khẩu rồi, nếu không một chút ** cũng không có.

Có mấy cuộc gọi nhờ từ Dịch Vu, trên wechat cũng một đồng tin nhắn Dịch Vu gửi đến.

"Cô Dương có đó không?"

"Gặp được một người còn hợp diễn vai nữ chính hơn cả Lưu Bối Mông, muốn tới nhìn thử không?"

"Cô bé đó thật là ghê gớm, tôi bị mắng rồi, hu hu."

"Cô Dương, cô đi theo cô bé đó thì vào tới phòng luyện tập của công ty giải trí Hoa Nhi, đối thủ của Cát Tư, có cần đào qua bên chúng ta không?"

"Cô Dương, tôi không gọi cho cô được, buổi chiều cô bé đó còn có giờ biểu diễn trên trên lớp, vốn xuất thân từ bộ môn hí khúc, cô mau tới xem thử đi."

Tin nhắn từ Dịch Vu hết cái này đến cái khác, Dương Từ mở tủ quần áo đổi lại áo khoác, vẫn chưa quen được với cái chân có thể đi lại này, nhìn mình trong gương, gầy hơn trước khi sảy thai rất nhiều.

Trong tủ còn có hai món chưa xé nhãn, chắc là mới mua.

Là size lớn trước kia cô vẫn mặc.

Không nghĩ tới tên này lại tỉ mỉ như vậy, Dương Từ lộ nụ cười mỉm, lòng người có cứng hơn nữa cũng là làm từ thịt, quan tâm gần gũi như vậy, tim có cứng hơn cũng phải mềm ra.

Hẹn xong thời gian với Dịch Vu, uống xong cháo rồi Dương Từ liền lên đường tới phòng tập của giải trí Hoa Nhi.

Ngô Thanh đi theo cô không rời nửa bước, cô cũng không ngăn cản, nơi có Dịch Vu không chừng sẽ có Vân Nhược Yết, có Ngô Thanh đi theo sẽ bớt được vài phiền toái.

Chỉ là cô không có ý nghĩ sẽ ngồi cùng một xe với Ngô thanh, cùng bước vào giải trí Hoa Nhi vì như vậy sẽ dễ bị phóng viên chụp được hình.

Đây là lần đầu tiên Dương Từ tới công ty giải trí Hoa Nhi, Cát Tư vẫn luôn ngồi vững trên vị trí số một trong làng giải trí nước C, còn Hoa Nhi là vị trí số hai.

Thời buổi này mình tình đang ăn khách mà đến hạn hợp đồng đều sẽ rớt rít giải ước với công ty, cũng không kí hợp đồng với công ty quản lý mới mà bắt đầu tự gây dựng sự nghiệp, tự quản lý.

Nhưng giải trí Hoa Nhi lại là ngoại lệ, một khi đã kí hợp đồng thì dù đến hạn nghệ sĩ vẫn chọn tiếp tục ở lại Hoa Nhi, trung thành như vậy là điều các công ty quản lý khác trong giới luôn hâm mộ.

Chỉ có Dương Từ biết bí quyết trong đó, mình tình cũng là người, nào có thể không phạm sai lầm, mà mức lương gốc của các quản lý trong Hoa Nhi không cố định, đều là dựa vào chèn ép nghệ sĩ để kiếm tiền cả, nghệ sĩ dưới tay càng nhiều thì tiền càng nhiều, đây là tiêu chuẩn để công ty trả lương.

Quản lý của giải trí Hoa Nhi rất có danh tiếng trong giới, thủ đoạn của người này lại càng lợi hại hơn người kia, chuyện như khuyến nghệ sĩ vay tiền mua nhà trả góp, quay bao nhiêu bộ phim cũng chỉ đủ trả nợ là việc rất thường thấy, nếu nghệ sĩ không có tiền, nhảy công ty tất nhiên không phải lựa chọn sáng suốt.

Còn có một phương pháp nữa là cho nghệ sĩ làm phẫu thuật thẩm mỹ, trong quá trình phẫu thuật âm thầm giữ lại chứng cứ chứng minh đã từng làm thẩm mỹ của người này, dùng để uy hiếp những khi nghệ sĩ không nghe lời, vì trong giới này phẫu thuật thẩm mỹ là việc không được thừa nhận tồn tại, không có mấy người dám thừa nhận việc này.

Khán giả nước C đều thích vẻ đẹp tự nhiên đơn thuần, nếu làm phẫu thuật thẩm mỹ mà bị lộ chính là phạm phải đại kỵ, mất hết danh tiếng.

Cô bé trong miệng Dịch Vu kia không biết đã kí hợp đồng hay chưa, nếu kí rồi thì còn phải thương lượng thêm với quản lý bên ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Tát Nghiên đóng phim

Edit: Dương Lam

Dương Từ vừa nhìn thấy Hà Ý lần đầu tiên đã hiểu tại sao Dịch Vu lại nói cô gái này còn thích hợp hơn cả Lưu Bối Mông.

Tuổi tác không chênh với Lưu Bối Mông nhiều, nhưng diễn kỹ lại tốt hơn Lưu Bối Mông rất nhiều.

Đang được đào tạo mà đã có thành tựu thế này quả là hiếm thấy. Vốn là diễn kỹ của Diệp Bộ Hàng đã không thấy nhiều, bây giờ nhìn lại, Hà Ý này còn có khả năng hơn cả cậu ta.

"Người đi ra từ cô nhi viện đều giỏi diễn, Hà Ý, em không có chút ấn tượng nào sao?" Giọng nói của Diệp Bộ Hàng vang lên sau lưng.

Dương Từ nâng mắt nhìn cậu ta: "Tôi cũng là từ cô nhi viện đi ra."

"Hà Ý chính là con gái ruột của ông bố nuôi đã cưỡng gian Dương Từ Từ, sau khi em giết ông ta, con gái ông ta được đưa vào cô nhi viện, trời sinh cô ấy khép kín cô độc nên không ai chịu nhận nuôi, vẫn luôn ở trong cô nhi viện cho đến khi bị người săn tài năng phát hiện và đưa vào Hoa Nhi." Diệp Bộ Hàng đưa tài liệu trong tay mình cho Dương Từ.

Dương Từ chẳng thèm xem, lời nói lạnh nhạt thanh lãnh lại vang lên: "Trước mặt cậu tôi còn có ** ư?"

"Anh chỉ đang cố bảo vệ em, Dương Từ, thân phận Đồng Chi không đơn giản vậy đâu, anh không muốn em sẽ bị tổn thương thêm lần nữa." Diệp Bộ Hàng nắm chặt tay cô.

Dương Từ hừ lạnh: "Tôi cũng không muốn gây gổ với cậu."

"Vậy chúng ta đừng cãi nhau nữa."

"Thế cho tôi tự do trước đã." Thấy phản biểu diễn bên kia đã kết thúc, Dương Từ liền đi vào lớp.

"Hà Ý." Cô gọi.

Trong mắt Hà Ý thoáng lướt qua tia thù hận, rất nhanh, nhưng Dương Từ đã nhận ra, từ nhỏ đã phải nhìn sắc mặt cha mẹ nuôi mà làm việc, Dương Từ sớm luyện được bản lĩnh quan sát sắc mặt và lời nói của người khác, chỉ là đôi khi đến quan sát cũng không muốn thôi.

"Cô Dương." Hà Ý mỉm cười chào hỏi.

"Vừa nãy xem cô biểu diễn, tôi thấy cô làm rất tốt, có hứng thú đóng một bộ phim chiếu mạng không?" Dương Từ hỏi.

Hà Ý nhún vai trả lời: "Dưới lầu có một quán cà phê rất được, hay là chúng ta vừa uống cà phê vừa trao đổi nhé?"

Dương Từ gật gù đầu, thấy choáng váng nặng đầu ghê gớm, Tát Nghiên đã nói về loại ma túy đã chích cho cô kia, rằng ấy là loại ma túy gây nghiện, có lẽ cô đã nghiện thật rồi.

Trong quán cà phê, tiếng dương cầm du dương truyền đến.

Nghe thì rất hay, nhưng lại thiếu cảm xúc.

Hà Ý cười nói: "Nên thay nghệ sĩ dương cầm này mới phải."

"Cô biết đàn dương cầm ư?"

Hà Ý gật đầu: "Có biết một chút, hồi trước khi ba tôi còn sống, mỗi tháng đều gửi cho tôi ít sinh hoạt phí, mặc dù ông không thừa nhận tôi là con gái, nhưng cũng chưa từng bạc đãi gì về mặt tiền bạc, cô nói thử xem, lúc nửa đêm tỉnh lại cô từng thấy sợ không?"

Dương Từ cười nhạt: "Khi ông ta sống tôi còn không sợ, nói gì khi đã chết rồi?"

Hà Ý nói: "Cô không sợ tôi sẽ tới báo thù ư?"

"Cô không phải người đầu tiên muốn tôi chết, phải là có lĩnh số xếp hàng cũng không tính tới lượt cô." Miệng lưỡi Dương Từ vẫn rất cay độc.

Tát Nghiên đi ra từ bên cây dương cầm, nhìn Ngô Thanh ngồi bên Dương Từ, nói đầy ý nhị: "Thật không hiểu nổi Diệp Bộ Hàng nghĩ cái gì. Vì cô mà tự chôn vùi tiền đồ tốt đẹp của mình."

"Chị Tát Nghiên." Hà Ý đứng dậy cho Tát Nghiên một cái ôm thật chặt.

Tát Nghiên nói: "Nghe nói cô muốn quay một bộ phim mạng? Còn cơ hội nào cho tôi không?"

"Cô Tát đây là trêu chọc tôi đấy à? Phim cô đóng có thể qua được kiểm duyệt ư?" Mỗi chữ mỗi từ đều đầy ý châm chọc.

Tát Nghiên đáp: "Bây giờ, chỉ có ở bên cạnh cô mới có thể khiến anh ấy nhìn tôi thêm một cái."

"Được thôi." Dương Từ trả lời, "Nhưng tôi có điều kiện, là cô phải đóng góp tiền vào đoàn phim và để Hà Ý diễn vai nữ chính."

"OK." Tát Nghiên cầm ly nước trước mặt Dương Từ, uống một hơi cạn sạch.

Dương Từ cảm thấy buồn nôn cùng cực, Tát Nghiên lại nói: "Tôi không ngại dùng chung một cái ly với cô đâu, chỉ cần sau cùng cái ly này thuộc về tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Editor: Dương Lam

Có Tát Nghiên tham gia, bộ phim này không sợ thiếu tiền đầu tư, đám nữ minh tinh hạng A nghe được tin Tát Nghiên cũng tham diễn, liền rồi rít nhờ công ty yêu cầu được tham gia vào bộ phim này, cho dù chỉ là cái vai nhân vật phụ đi mua nước tương cũng cam tâm tình nguyện.

Ngày khởi quay, nghi lễ bấm máy được thực hiện dưới bầu trời nắng chói.

Vai diễn trong phim được nhanh chóng quyết định, buổi họp báo người đến người đi tấp nập, trong đó không ít là đến vì Tát Nghiên, nghe nói con gái Tổng thống sẽ diễn vai nữ độc ác nhất, truyền thông đều muốn nắm được tin hot nhất về việc này.

Buổi lễ khởi quay hôm nay cũng là cảnh diễn lần đầu Dương Từ gặp Diệp Thúc, do hai đứa bé đóng, hai diễn viên nhí này tuy còn nhỏ nhưng kỹ thuật rất tốt, thậm chí còn tốt hơn vai tiểu hoa đang nổi trong showbiz nước C hiện tại.

Tát Nghiên xem kịch bản, có nhiều chỗ không hiểu, thấy Dương Từ đang ngồi gần người một bên liền tới hỏi: "Đoạn này cô không chấp nhận ý tốt của Diệp Thúc à? Cô bé đó mua lễ phục cũng vì nghĩ cho cô. Thật không hiểu sao Diệp thiếu có thể vừa ý loại phụ nữ không hiểu đối nhân xử thế thế này."

Dương Từ cũng được coi là sản xuất của phim, không cần lúc nào cũng phải có mặt tại phim trường, nhìn Tát Nghiên một cái rồi đứng dậy bỏ đi, không biết có phải do thứ ma túy kia không, mà cô cảm giác đầu óc mình mơ màng trĩu nặng, càng khó chịu hơn khi ở dưới ánh nắng chói chang này.

"Dương Từ, tôi đang hỏi cô đây, sao có thể bỏ đi không nói gì như thế?" Tát Nghiên không hề kiềm chế bản tính thật, nổi nóng.

Dương Từ: "Tôi đã nói rõ ràng là không muốn tham dự buổi tiệc, con bé không để ý suy nghĩ của tôi, tự cho là đúng rồi đi mua lễ phục, đâu biết được việc đó làm tôi khó chịu."

"Vậy cô cũng không nên xé nát lễ phục ngay trước mặt người ta chứ, cái tính cách này của cô ai mà chịu cho được."

"Diệp Bộ Hàng có thể chịu được là được." Dương Từ nói rất nhẹ.

Cuốn kịch bản trong tay Tát Nghiên thoáng chốc bị vò nhăn nhúm.

Trong đoàn phim không thiếu những đoạn nhạc đệm nho nhỏ thế này, bởi vì Hà Ý và Tát Nghiên đều là lần đầu đóng phim, lại không làm công việc gì khác, nên tiến độ quay phim rất nhanh, không tới ba tháng đã đóng máy.

Trong ba tháng này, Dương Từ sống cuộc sống như sâu gao ở Diệp gia, thỉnh thoảng tới phim trường nói với đám diễn viên, đạo diễn mấy lời có lẽ, mấy nghệ sĩ còn dưới tay cô hiện đều không có hoạt động gì, cô cũng lười nhận thêm người mới.

Mấy tháng này Diệp Bộ Hàng vẫn luôn bận rộn công việc, căn bản mỗi tuần đều phải đi công tác, số lần về nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Từ sáng Dương Từ đã ngồi đợi điện thoại của bên chuyển phát nhanh, đến tận khi mặt trời lặn vẫn không chờ được, không khỏi có hơi nóng nảy, trước

giờ cô chưa từng nhận mình là người có khả năng tự kiềm chế tốt, tương tự, khả năng khống chế tâm trạng của cô cũng rất tệ, từng trải nghiệm cảm giác phê của ma túy không cô không còn tự kiềm chế mình được nữa.

Luật pháp nước C rất nghiêm ngặt về mại dâm, nhưng nói Dương Từ ở lại là khu nhà công vụ của Diệp gia, dù chính quyền thành phố Tam Tinh biết bưu kiện chuyển phát đến nơi này là ma túy cũng không dám điều tra.

"Dương Từ." Diệp Bộ Hàng say rượu lao đảo đi vào.

Dương Từ cau mày, sao lại uống say thế này?

"Dương đồng, tối nay Diệp tổng có một hạng mục lớn, bên đối phương chỉ rõ muốn anh ấy đích thân đến, bị Vương tổng bên ấy chúc say." Thư kí của Diệp Bộ Hàng nói.

"Chờ đã, cậu gọi tôi là gì?" Dương Từ nghe thấy xưng hô, cảm thấy tò mò.

"Dương đồng ạ."

"Tôi thành thành viên ban giám đốc từ khi nào vậy?" Dương Từ thấy hơi khó tiếp nhận.

Thư kí cũng mở to hai mắt trả lời: "Chẳng lẽ Diệp tổng chưa nói với cô ư, anh ấy chuyển nhượng toàn bộ số cổ phần dưới tên mình cho cô, bây giờ, trong công ty, trừ cái chức tổng giám đốc ra, anh ấy không có phần trăm cổ phần nào, cô đã là người có số cổ phần lớn nhất công ty rồi, không phải hội nghị cổ đông hàng tháng cô đều ủy thác đề Diệp tổng dự thay sao?"

Dương Từ cau mày, nói với thư kí: "Cậu vất vả rồi, giờ cũng đã trễ, mau về nghỉ sớm đi."

"Đợi thêm chút nữa sẽ có chuyến bay quay Mỹ, tôi vẫn nên chờ Diệp tổng tỉnh rượu thì hơn." Thư kí nói.

Dương Từ sờ thử lên trán Diệp Bộ Hàng, nóng quá, cả người đều là mồ hôi chảy ròng ròng, "Đòi chuyển bay lại đi."

"Chuyện này..." Thư kí khó xử.

"Còn không mau đi."

Thư kí đành phải ngoan ngoãn rời đi, gọi điện thoại tới hãng hàng không nhờ đổi lại vé.

Kéo Diệp Bộ Hàng đặt lên trên giường, Dương Từ lại nhớ tới lần đầu họ mới gặp nhau, khi đó cô ngâm trong hồ nước cả ngày trời, có hơi sốt nhẹ, Diệp Bộ Hàng đã dùng chính mình để giúp cô giảm sốt.

Trước giờ Dương Từ không khéo léo trong những chuyện sinh hoạt gia đình, tất nhiên sẽ không dùng lại cách ấy để giảm sốt cho Diệp Bộ Hàng, mà mời bác sĩ gia đình của Diệp gia tới để kiểm tra hết một lượt.

"Cô Dương, Diệp thiếu bị sốt, nhiệt độ cơ thể là 39 độ C."

"Đề thuốc lại cho tôi, rồi anh về đi. Cảm ơn anh, trời tối nên hãy để tài xế đưa anh về." Dương Từ lạnh nhạt nói.

Sau khi bác sĩ rời đi, Dương Từ vào phòng tắm thấm ướt một cái khăn lông mang ra, lau sạch mồ hôi trên người Diệp Bộ Hàng, chờ nước nóng nguội bớt mới bóp miệng cậu ra ném một viên thuốc vào.

"Người nóng thế này còn đi uống rượu, thật chán sống rồi." Dương Từ càng nghĩ càng giận, liền vứt luôn cái khăn lên khuôn mặt đẹp trai khiến cả người và thần cảm phần của cậu.

Cô chưa từng hạ mình phục vụ cho bất cứ ai như bây giờ.

"Dương Từ, đừng rời khỏi anh." Diệp Bộ Hàng bỗng đưa tay ra nắm tay Dương Từ thật chặt, kéo tay cô lại phía mình, Dương Từ thuận thế ngã lên người Diệp Bộ Hàng.

Nhiệt độ xuyên qua lớp áo ngủ mỏng truyền tới cơ thể cô.

"Buông ra, đừng có lây bệnh cho tôi." Dương Từ thấy cậu tỉnh rượu rồi, nói không thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Nhiều nhất nửa năm

Editor: Dương Lam

Bị Dương Từ lạnh nhạt, Diệp Bộ Hàng buông cô ra, mấy tháng này cậu vẫn tập trung tìm cách giải quyết liều ma túy của Dương Từ, đáng tiếc là vẫn không chút tiến triển, chuyện trong tập đoàn lại cứ rối tinh rối mù, đã lâu không được hưởng thụ thế giới hai người với cô rồi.

"Luru Bối Mông tới công ty chúng ta thực tập." Diệp Bộ Hàng nói, cậu đã nghĩ ra nhiều lý do để giải thích với Dương Từ, nhưng đều đã bác bỏ hết.

"Luru Bối Mông có thành tích tốt sẵn, nếu không phải tôi dẫn con bé vào giới giải trí, thì hẳn nó đã là học sinh xuất sắc, tới tập đoàn nhà cậu cũng không vấn đề gì, con bé vào bộ phận nào?" Dương Từ hỏi.

"Phòng marketing, vị trí thực tập là chuyên viên tiêu thụ sản phẩm." Diệp Bộ Hàng cầm cái ly cạnh giường lên, uống một hơi cạn sạch cốc nước ấm.

"Giám đốc marketing." Dương Từ ngồi xuống, nói, chân cô không thể chịu được lâu, bây giờ chỉ đứng thôi đã là việc cố sức.

"Có ý gì?"

"Tôi muốn Luru Bối Mông làm giám đốc marketing ở tập đoàn, tin tôi, con bé có bản lĩnh đó." Dương Từ gõ lên hai chân mình, lại dần không còn cảm giác được nữa rồi.

Diệp Bộ Hàng cũng nghiêm mặt: "Vị trí giám đốc marketing, một người mới sẽ không thể hold được."

Dương Từ: "Nghe cậu thư kí vừa nãy nói là lát nữa phải bay sang Mỹ à? Có hạng mục lớn gì sao?"

"Có một công ty về mảng sinh học cần thu mua, công ty này có rất nhiều hạng mục hợp tác với các công ty trong nước, lần này đi để trao đổi lại điều kiện mua lại những hợp đồng hợp tác đó." Diệp Bộ Hàng che giấu một phần mục đích, lý do muốn thu mua công ty sinh học này, là vì đây là nơi duy nhất đang có hạng mục nghiên cứu về GB trên toàn cầu.

"Không thì để cả Luru Bối Mông đi theo đi?" Dương Từ lại nói tiếp.

Diệp Bộ Hàng nhìn cô đăm đăm, chán nản nói: "So với Luru Bối Mông, anh còn mong em nói là em cùng đi hơn."

Dương Từ quay người, kéo một cái chăn phủ lên mình, nhắm mắt nói: "Lát nữa dậy khe khẽ một chút, ngày mai là ngày đầu chiếu phim, tôi còn phải tham gia lễ công chiếu đấy."

"Được rồi." Để tránh lây bệnh cảm cho Dương Từ, Diệp Bộ Hàng chỉ đành khoác lại áo vest, xuống giường, nhìn Dương Từ đang quay lưng về mình thì không khỏi lắc đầu, đã lâu vậy rồi, dù tim cô ấy làm bằng đá thì cũng nên tan ra rồi chứ.

--- -----

Lúc Dương Từ tỉnh dậy đã không thấy Diệp Bộ Hàng ở đâu, bước xuống giường, lại hoàn toàn không thấy cảm giác gì ở chân, bước một bước thôi cũng đau nhức vô cùng, hóa ra quãng thời gian tưởng đã khôi phục kia chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Cô tức giận đập mạnh đèn bàn lên khung cửa sổ, mảnh thủy tinh bắn tung tóe, thiếu chút nữa rạch qua cổ.

Còi báo động trong biệt thự cũng tự động mở chốt, vang lên không ngừng.

"Dương Từ, mau mở cửa ra đi." Tiếng Trâu Viên Viên vang lên phía ngoài.

Dương Từ cũng muốn ra mở cửa, nhưng bây giờ, chân cô không thể cử động dù chỉ một chút, cô bức bối nhìn hai chân mình, đành chịu hết cách.

Trâu Viên Viên sai bảo vệ đá mạnh lên cánh cửa có những hoa văn tinh xảo, vội vàng chạy vào trong, nhìn mớ hỗn độn dưới đất và Dương Từ ngồi dưới đất không thể đứng dậy liền vội đỡ cô lên.

"Con bé này, sao lại thành thế này?" Trâu Viên Viên hỏi, mệnh đứa bé này cũng thật khó khăn.

Dương Từ đứng đung tra lời: "Nhờ phúc con trai bà cả đấy."

"Tiểu Hàng đâu?" Trâu Viên Viên hỏi đi giúp việc đứng sau.

"Diệp phu nhân, Diệp thiếu đã ra ngoài từ sáng sớm rồi, hình như mấy hôm tới phải qua Mỹ đàm phán một hạng mục."

Trâu Viên Viên: "Gọi nó về đi, chuyện tập đoàn quan trọng hay vợ mình quan trọng hơn vậy?"

"Diệp phu nhân, thôi khỏi đi, phiền bà tìm giúp một cái xe lăn tới là được." Dương Từ kiên cường nói, cảm thấy tính khí mình đã tốt hơn nhiều so với trước kia.

"Con muốn đi đâu? Mẹ chở con đến bệnh viện nhé." Trâu Viên Viên kiểm tra toàn thân Dương Từ, không phát hiện có vết thương nào, nhưng vẫn không yên tâm để cô ra ngoài một mình.

Dương Từ: "Hôm nay là ngày đầu phim của con bắt đầu chiếu, con đi tham gia lễ công chiếu."

"Qua bệnh viện kiểm tra trước đã, kiểm tra xong rồi mẹ đi với con." Trâu Viên Viên thấy không yên tâm, bản lãnh của Dương Từ bà đã được nghe nhắc tới trong đám phu nhân, những nghệ sĩ cô dẫn dắt hình như đều là kẻ đứng nhất nhì trong giới giải trí, bộ phim này do cô sản xuất chính hẳn sẽ không kém hơn được, chủ đề chính về tuổi thanh xuân, dù thế nào thì hẳn lượng view cũng sẽ không tệ.

Bây giờ Dương Từ hành động bất tiện, chỉ có thể nghe theo quyết định của Trâu Viên Viên, đi bệnh viện kiểm tra một lần, về mặt bác sĩ rất nghiêm trọng, Dương Từ thức thối đẩy xe lăn ra cửa.

"Diệp phu nhân, người vừa rồi có phải vị Dương Từ có danh tiếng không tốt trên mạng không? Xin hỏi bà và cô ấy có quan hệ thế nào?"

"Con bé là con dâu tôi." Trâu Viên Viên trả lời rất tự nhiên.

"Hà?" Rõ ràng là bác sĩ rất kinh ngạc, nói: "Tình trạng sức khỏe của cô ấy không được tốt lắm, nhiều nhất còn nửa năm, ít nhất thì có thể chết bất cứ lúc nào."

"Sao có thể vậy được? Không phải trước giờ con bé đều hùng hổ dọa người không tha một ai, y như đũa gieo họa, không phải nói kẻ xấu sống ngàn năm sao?" Trâu Viên Viên nói lời này, người không biết còn tưởng là bà vô cùng chán ghét Dương Từ.

Bác sĩ nói: "Diệp phu nhân, xin Diệp gia chuẩn bị sẵn sàng, cố gắng thỏa mãn mọi mong muốn của cô ấy thì hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Viện điều dưỡng

Editor: Dương Lam

Lễ ra mắt bộ phim "Thanh xuân chưa hết" được cử hành tại trung tâm triển lãm thành phố Tam Tinh, truyền thông tới nhiều không đếm xuể, vì buổi lễ ngày hôm nay có cả Tát Nghiên tham dự.

Trâu Viên Viên đẩy Dương Từ vào hội trường, thu hút không ít ánh mắt, hình tượng của Dương Từ đã bị trong mắt công chúng, nhất là đám fan của Dương Từ Từ và Côn Tần đã bị hủy hết rồi, còn Trâu Viên Viên là ai cơ chứ? Chị ruột Trâu Diễm, phu nhân Diệp gia, nhân vật tài năng xuất chúng nổi tiếng trong giới thương lưu thành Tam Tinh.

Nay lại đẩy xe lăn cho Dương Từ, quan hệ của hai người tuyệt không bình thường.

"Diệp phu nhân, xin hỏi cô Dương Từ đây có quan hệ thế nào với bà? Hai người có quen biết từ trước ư? Bà cảm thấy thế nào về những lời đồn đãi trên mạng về cô Dương Từ?" Phóng viên và truyền thông liên tiếp đặt câu hỏi.

Trâu Viên Viên nói thật: "Dương Từ là con dâu tôi."

"Dương Từ là vợ của Diệp thiếu ư?" Phóng viên không dám tin hỏi lại.

Trâu Viên Viên gật đầu: "Thế nào, chẳng lẽ Diệp Bộ Hàng nhà tôi lại không xứng với Dương Từ?"

Phóng viên kia lắc đầu liên tục, Diệp thiếu sao có thể không xứng với người ta được, phải là Dương Từ này không xứng với con trai bà mới đúng chứ! Nhưng tất nhiên là không dám nói thẳng lời này ra.

"Diệp thiếu và cô Dương quả là ông trời tác hợp, chúc mừng chúc mừng." Đám phóng viên vội tăng bốc khen ngợi, đây là tin sốc đấy, lượt view của báo ngày mai hẳn sẽ qua hàng triệu.

Một phóng viên sắc bén đặt câu hỏi: "Nghe nói bộ phim này tái hiện lại một câu chuyện thật, lấy tư liệu từ cuộc sống của cô, nhân vật của cô do cô Tát Nghiên thủ vai, cô cảm thấy diễn xuất của cô Tát Nghiên thế nào?"

Dương Từ nói: "Rất tốt."

Hai chữ nhàn nhạt đã thể hiện rõ ràng ý khen ngợi của cô với Tát Nghiên. Vì người khiến cô hơi khen ngợi như vậy đã không nhiều.

Phóng viên hỏi tiếp: "Nữ nhân vật chính trong phim là Diệp Thúc, theo lời đồn là do bị cô hại chết, xin hỏi chuyện này có thật không?"

"Luật pháp nước C này đâu phải tờ giấy vụn, nếu do tôi hại chết thật thì bây giờ còn có thể an ổn ngồi đây?" Dương Từ hỏi lại.

Hôm nay có không ít mình tinh tới tham dự, Mễ Khả Nhi còn vác cả cái bụng bự tới, bộ phim này mặc dù không hề dùng nghệ sĩ của Cát Tư, nhưng đa phần người bên ấy đều tới cho thêm hoành tráng.

MC đã bắt đầu chương trình, chợt có một người vội vã chạy tới, gương mặt xinh đẹp chỉ cực trang điểm nhẹ nhàng, bộ lễ phục đính hoa cao cấp đặt may trên người để lộ mười phần quý khí, còn đẹp hơn nữ nhân vật chính hôm nay mấy phần.

Đồng Chi ôm bó hoa tươi đi vào dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, cầm hoa tặng cho Dương Từ, nói: "Chị Từ vốn là người có tài, em đã sớm biết chị làm một người quản lý bình thường là thiệt thòi cho chị mà."

"Cám ơn." Dương Từ đã dần có lòng phòng bị với Đồng Chi.

Ngày đầu phát sóng, thành tích đạt được không tệ, hiện tại người xung quanh đều đang bàn tán sôi nổi, cũng trong tối hôm đó, tin Dương Từ được gả vào hào môn lên ngày hotsearch, nhiều báo còn bôi lại vụ tai nạn năm xưa, nói là duyên phận ông trời định trước.

Ban đêm, gió rất lạnh, Dương Từ ngồi bên hồ bơi lắng lặng nhìn cảnh sắc trước mắt.

"Trời lạnh thế này, ở ngoài trời không tốt đâu." Tát Nghiên vừa diễn xong bộ phim này đã thấy hơi lạnh, hơi lạnh vì đã tiêm loại thuốc đó cho Dương Từ, khiến cô trở thành như bây giờ.

Dương Từ đưa tấm hình trong điện thoại cho Tát Nghiên xem, người gửi tới là Đồng Chi, trong hình, Diệp Bộ Hàng và Lưu Bối Mông nói nói cười cười hết sức hài hòa.

"Đưa tôi xem cái này làm gì? Tôi tiêm thuốc kia cho cô, lão già họ Diệp đã rất không hài lòng rồi, giờ có ghen tức cũng chẳng tác dụng." Tát Nghiên hậm hực.

Dương Từ nói: "Thứ GB tôi dính phải, chắc không còn cầm cự được bao lâu rồi?"

"Xin lỗi." Lời xin lỗi thật lòng, "Tôi đã nhờ ba tôi tìm thuốc chữa cho cô."

"Không cần, tìm giúp tôi một viện điều dưỡng nào đó yên tĩnh một chút, tôi muốn phần đời còn lại của mình được trôi qua bình yên."

"Trông cô không giống kiểu người sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy."

Dương Từ nói về thân bi: "Trước kia tôi cho là mình sẽ không bao giờ yêu bất cứ tên đàn ông nào, có thể tỉnh táo lựa chọn giữa tình yêu và cuộc sống, khi quen Côn Tần tôi rất lý trí, còn với Diệp Bộ Hàng lại không thể giữ được sự tỉnh táo, lòng tôi rất loạn, không thể dứt khoát như dao sắc chặt đay rồi, chỉ muốn được nghỉ ngơi."

Tát Nghiên lén ghi lại những lời này gửi cho Diệp Bộ Hàng, hôm qua cô đã xem lại một phần bộ phim Thanh xuân chưa hết sau công đoạn hậu chỉnh, đối với diễn kĩ đã được tôi luyện giữa vòng xoáy chính trị của mình, tự cô cũng hết sức hài lòng.

Thông qua vai diễn này cũng hiểu được nội tâm Dương Từ, cô là người phụ nữ mạnh mẽ, sở dĩ có thể may mắn như thế, cũng vì cô có dũng khí mặc kệ sự căm ghét của người đời, cũng không thêm dè ý tới suy nghĩ của bất cứ ai, ấy mới chính là Dương Từ.

Bây giờ, nếu cô ấy thay đổi vì Diệp Bộ Hàng, thì một người phụ nữ luôn mạnh mẽ như thế, trong lòng chợt xuất hiện vết sẹo, vậy sinh hoạt sau này sẽ luôn ray rứt, huống chi giờ còn phải chịu đựng thêm chứng trả cảm do sự hành hạ của thuốc độc.

Tát Nghiên gửi tin xong vội vàng sắp xếp cho Dương Từ vào một viện điều dưỡng chất lượng tốt nhất Tam Tỉnh, kế bên là hồ Dương Ngự xinh đẹp, nhiều gia đình quân nhân quyền thế đều ngụ bên hồ này.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lại một tai nạn xe nữa

Edit: Dương Lam

Nước Mỹ, Lưu Bối Mông đang đứng đợi Diệp Bộ Hàng còn trong phòng họp, thấy màn hình cái điện thoại trong ngăn tủ của cậu thoáng lóe lên, người gửi là Tát Nghiên, nói tâm trạng Dương Từ không tốt, bảo Diệp Bộ Hàng nhanh chóng trở về.

Lưu Bối Mông không biết mật khẩu điện thoại của Diệp Bộ Hàng, không thể thử tiêu được, chỉ đành gọi một cuộc điện thoại qua nói: "Này, Tát Nghiên gửi tin nhắn cho Diệp Bộ Hàng nói Dương Từ đã sắp chịu không chịu được nữa rồi."

"Vi rút GB này mà cô ta còn có thể kiên trì lâu như vậy đã là trước đây tôi coi thường cô ta, cô cứ tiếp tục theo sát Diệp Bộ Hàng, tôi tự biết phải làm gì." Một giọng nữ êm ái nói.

--- -----

Dương Từ chuyển vào viện điều dưỡng, cảm thấy điều kiện nơi này không tệ, ít nhất thì đã lâu rồi cô chưa được tĩnh tâm như bây giờ, rốt cuộc cũng có thể ném đi những tính toán của giới giải trí.

Điều kiện nơi này có thể so với khách sạn năm sao, thoải mái dễ chịu, chỉ là nếu không có những vị khách không mời mà đến kia thì càng tuyệt hơn.

Từ xa Chu Nghệ Vi đã nhìn thấy Dương Từ ngồi trên xe với vẻ mặt u ám, dựa sát vào người bên cạnh nói nhỏ: "Tô Dật Thần, đó có phải Dương Từ không? Thanh xuân chưa hết cô ấy mới quay rất hot đó, vậy mà thiệt cho em tuy là nghệ sĩ của cô ta, lại không được phân một vai."

"Khó khăn lắm Tô gia mới gượng dậy được, không biết Tát Nghiên kia nghĩ thế nào mà bỏ qua cho chúng ta." Tô Dật Thần cũng nhìn ra sau lưng Dương Từ, buồn bực nói.

"Cô nàng Dương Từ này thật là đáng ghét, nhưng tiếp xúc lâu, lại sẽ thấy rất hâm mộ, thậm chí còn vô thức nghe theo mọi điều, cô ấy rất thông minh, tuyệt sẽ không cam tâm khom lưng khụy gối với thế đạo." Chu Nghệ Vi nói.

"Đi thôi, đi thăm bà nội đã." Tô Dật Thần kéo Chu Nghệ Vi đi.

Từ xa Dương Từ đã nghe thấy tiếng Chu Nghệ Vi, quay hỏi Tát Nghiên: "Tô Cẩm cũng ở đây à?"

"Cô có còn hận tôi không? Giết chết con cô, bức Tô gia nhà cô đến nước này, làm hại bà nội cô bị bệnh." Tát Nghiên dò hỏi.

"Hận chứ, sao có thể không hận? Nếu không vì tôi đã yêu Diệp Bộ Hàng rồi, thì Tát Nghiên, dù tôi có phải liều cái mạng này cũng tuyệt không bỏ qua cho cô." Dương Từ nói vẻ hung ác.

Tát Nghiên nói: "Cô cũng không thể trách tôi hết được, là do tôi bị lòng ghen tị làm mờ mắt, nhưng mọi việc tôi làm đều do có người trong tối chỉ điểm cả, đưa vi rút GB cho tôi, chỉ tôi mưu kế đánh bại Tô gia, cục thịt béo như Tô gia dù tôi không ăn, thì sớm muộn cũng bị kẻ khác xơi tái."

"Ai?" Dương Từ hỏi, cô đã mơ hồ cảm thấy ngay từ khi tai nạn xe năm xưa, nguy hiểm liên rình rập bên cô không rời, và thù hận của người kia với mình lại càng ngày càng sâu.

"Tôi không biết, nhưng đang điều tra, cô cứ yên tâm." Tát Nghiên nói, "Muốn qua xem bà nội không?"

"Cũng được." Dương Từ hít vào một hơi thở sâu.

Tát Nghiên nhìn điện thoại, Diệp Bộ Hàng không hề nhắn lại cô bất kì tin nào, cô chỉ lo nếu cứ thế này, Dương Từ sẽ không còn kéo dài được mấy ngày nữa.

Thấy Dương Từ tự đẩy xe lăn đi vào phòng bệnh Tô Cẩm, không cho mình đi theo, cô chợt thấy muộn phiền ủa tới, bên trong có đầy đủ mẹ ruột và chị gái Dương Từ, nếu...

"Đồ đệ tiện nhà mày hại Tô gia bọn tao thành ra như bây giờ còn không biết xấu hổ vác mặt vào đây?" Không Di không kiềm chế được nhìn thẳng mặt đứa con gái.

Dương Từ nhìn Tô Cẩm nằm yếu ớt trên giường, nói: "Lão phu nhân, ngại quá, tôi lại hại Tô gia thêm lần nữa rồi."

"Đứa bé, việc này không liên quan tới con, là Tô gia có lỗi với con, năm đó bà không nên tin tưởng tên thầy phong thủy đó mới phải." Tô Cẩm vô cùng hối hận.

Không Di lại nói: "Mẹ, mẹ cần gì phải xin lỗi nó, đều là do đồ sao chổi này, năm đó vị tiên sinh kia nói nó ở trong Tô gia sẽ mang tới tai họa cho Tô gia, bây giờ không phải chính là như vậy hay sao?"

Dương Từ không hiểu: "Là thế nào?" Chẳng lẽ việc cô đi lạc năm đó không phải sự cố mà là Tô gia cố ý vứt bỏ?

Tô Cẩm áy náy nói: "Đứa bé à, năm đó thầy phong thủy nói con ra đời mang đến tai họa không nhỏ cho Tô gia, nhất định phải bỏ con, vì Tô gia, bà và mẹ con không thể không nhẫn tâm..."

Những lời sau đó Dương Từ đã không còn muốn nghe nữa, cô vội vã đẩy xe lăn ra ngoài, Tát Nghiên đang đứng bên cửa thấy cô đi ra thì vội đuổi theo.

"Này, cô sao vậy?" Tát Nghiên gấp gáp hỏi chuyện, cô vừa mới nhận tin nhắn, Diệp Bộ Hàng nói đã đang trên đường tới, cô không thể để Dương Từ xảy ra chuyện vào lúc này được, nếu còn có sự cố gì nữa thì lần này Diệp Bộ Hàng tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô.

Dương Từ đẩy xe lăn đi thẳng ra cổng, tới ngã tư đường chợt không biết phải rẽ qua hướng nào, từ khi ra đời cô đã bị ghét bỏ, sau bị cô nhi viện ghét bỏ, bị mỗi một gia đình nhận nuôi ghét bỏ, rồi tới cả giới giải trí ghét bỏ, cuộc đời về sau liệu có còn dừng khi đối mặt với những sự căm ghét này?

Một chiếc xe tải mất không chế tông thẳng về phía Dương Từ.

Dương Từ đang đứng trên vỉa hè, trừ phi lái xe có ý nếu không chắc chắn sẽ không thể xảy ra tai nạn gì, Tát Nghiên theo sau vừa cân nhắc đến vấn đề này, lập tức chạy tới đẩy Dương Từ ra, còn chính mình thì bị bánh xe đè lên.

Dương Từ ngây ngốc nhìn hết thấy, quên mất ngôn ngữ, đưa tay sờ lên mặt mình, vừa sờ, nhận ra trên tay toàn là máu.

"Dương Từ." Diệp Bộ Hàng trông thấy cảnh này cũng kinh hãi, cùng với thủ hạ vội chạy lại cấp cứu cho Tát Nghiên.

Cậu ôm Dương Từ thật chặt, không chịu buông tay, Dương Từ cũng ôm lại cậu thật chặt, thầm mong tìm kiếm chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Hoa bồ Công anh

Trong tay Diệp Bộ Hàng đột nhiên nhiều ra một bó hoa tím nhỏ, quỳ gối xuống đất nói: "Dương Từ, tha thứ cho anh, cũng mong em có thể đồng ý gả cho anh."

"Không phải tôi đã gả cho cậu rồi?" Dương Từ nhận bó hoa, đưa lên mũi ngửi.

Diệp Bộ Hàng vui sướng, từ từ thế nửa quỳ như người ôm chầm lấy cô: "Dương Từ, anh yêu em lắm."

"Sao cậu biết tôi thích bồ công anh?"

"Ngay buổi sáng lần đầu gặp, mặt dây chuyền bằng bạc em đeo trên cổ có vẽ bồ công anh, hình ảnh nhiều nhất nhất trong điện thoại cũng là bồ công anh." Diệp Bộ Hàng đáp.

Dương Từ cười, kìm đồng tiền thoáng ẩn hiện, giữa mi mắt mơ hồ có nụ cười yêu kiều.

"Nếu em có thể cười thế này cả đời thì sẽ đẹp lắm."

"Vậy chắc cơ mặt tôi sẽ rút gân mắt." Dương Từ đào những hố nhỏ trên đất, vùi những đóa hoa trong bó hoa trên tay xuống.

"Bồ công anh thật sự là loài hoa kì diệu, chỉ một hạt giống bay theo gió tới một nơi không biết cũng có thể tiếp tục nảy mầm, lớn lên thành đóa hoa xinh đẹp, muốn biết nguồn gốc của một cây hoa là điều rất khó, nhưng cánh nở rộ đẹp nhất này chỉ kéo dài nửa tháng, hoa biến thành những bông cầu trắng nhỏ, bay đi theo gió, con người cũng như vậy, không thể bay mãi được, nhưng thời gian cảm nhận, trưởng thành thành cây cũng rất ngắn." Dương Từ cảm thán.

"Nếu em nguyện ý, anh sẽ là bùn đất của em cả đời." Trong lúc nói, mười ngón tay Diệp Bộ Hàng đã đan chặt vào mười ngón tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 85: Thân thế Dương Tư Tư

Edit: Dương Lam

Song hành cùng tốc độ nổi lên nhanh chóng của Thanh xuân chưa hết, một cơn sốt bùng nổ trên mạng liên quan tới diễn xuất của diễn viên nữ hai Tát Nghiên.

Cuối cùng tai nạn xe của Tát Nghiên vẫn không thể giấu được dư luận, thân phận Tát Nghiên vốn đặc biệt, bây giờ lại càng nổi tiếng sau bộ phim, fan của cô ấy đều rồi rít yêu cầu chính quyền sớm điều tra ra hung thủ.

Ban ngày ban mặt mà con gái Tổng thống vẫn bị cố ý mưu sát bằng tai nạn xe, vậy dân thường mọi người hẳn phải lo lắng chết mất.

Lưu Bối Mông nhìn thông báo kêu liên tiếp trên điện thoại, vẫn không nhận được gọi một cuộc cho bên kia: "Giờ, làm sao bây giờ? Không nghĩ Dương Từ lại không chết, còn thiếu chút nữa hại chết Tất Nghiên, cô ta là con gái Tổng thống đó, giờ phải làm thế nào?"

"Các người thật ngu như heo ấy, ai bảo cứ thích tự ý quyết định?" Giọng nữ đầu bên kia rất tức giận.

"Tại Dương Từ Từ nói chuyện lần này tuyệt sẽ không có sơ sót gì." Lưu Bối Mông sợ hãi chống chèo.

"Dương Từ Từ, đồ ngu ngốc đó mà cô cũng tin à? Lần này tôi sẽ đảm bảo an toàn của cô, ít ra cô vẫn còn tác dụng, giờ cô nghĩ mọi biện pháp ly gián tình cảm của Diệp Bộ Hàng và Dương Từ, không được phép để bọn họ có cơ hội hòa giải, còn Dương Từ Từ và Côn Tần, đám câu nam nữ vô tình vô nghĩa đó cũng không cần giữ lại làm gì nữa."

Dương Từ nghe hết cuộc hội thoại mà cái máy nghe lén của Diệp Bộ Hàng ghi được, bật thốt lên: "Không ngờ Dương Từ Từ này còn không buồn chữa cho tôi đường sống nào."

"Vậy em còn muốn anh giữ Lưu Bối Mông lại nữa không?" Diệp Bộ Hàng hỏi.

"Giữ chứ, tốt nhất là dùng thêm mỹ nam kế." Dương Từ nói tiếp, "Con bé đó trốn trong bóng tối nên không tra gì được, vậy cậu liền dẫn nó phải lộ mặt đi."

"Dương Từ." Hiển nhiên là Diệp Bộ Hàng rất không đồng ý với phương pháp này.

Chuyên tập đoàn Diệp gia, không phải cứ Diệp Bộ Hàng muốn là có thể bỏ qua một bên, cả tập đoàn lớn như thế, nếu không có Diệp Bộ Hàng trông coi thì sớm muộn gì đám thân thích đông đảo thích moi tiền của Diệp gia cũng sẽ rục rịch.

Buổi chiều, Trâu Viên Viên tới thăm Dương Từ thay cho Diệp Bộ Hàng.

"Tiểu Từ, tối nay con muốn ăn gì? Mẹ làm mang tới đây cho con, đã lâu rồi mẹ chưa từng xuống bếp đó."

Dương Từ nghe thấy chữ "mẹ" này, chợt nhớ tới Tô gia, cái gia đình đã vứt bỏ cô chỉ vì lời tiên đoán sao chổi của thầy phong thủy, chỉ có thể khe khẽ cảm thán.

Nếu dựa theo pháp luật bây giờ, hẳn Tô gia đã phạm phải tội vứt bỏ.

"Tôi muốn thăm Tất Nghiên xem cô ấy thế nào." Dương Từ nói.

Trâu Viên Viên không đồng ý: "Bây giờ Tất Nghiên được lượng lớn vệ sĩ bên phủ Tổng thống bảo vệ, ngay cả ông cố con cũng khó mà vào thăm được, nếu ngài Tổng thống đã không gọi con tới thì cũng không cần chủ động đi làm gì."

"Nhưng dù sao cô ấy cũng vì cứu tôi nên mới bị thương." Dương Từ đáp lại.

"Không được, nếu mẹ đồng ý dẫn con đi thăm Tất Nghiên, thì Tiểu Hàng cũng sẽ phản đối."

Nhưng Dương Từ đã kiên quyết với suy nghĩ này: "Dù chỉ được nhìn một cái từ xa, miễn thấy cô ấy còn sống là đủ rồi."

Trâu Viên Viên vẫn lắc đầu, bà nói: "Tiểu Từ, thật ra con nên là người rõ ràng hơn bất cứ ai, chỉ cần con có thể ôn hòa đối xử với mọi người, thì con đường trong giới giải trí sẽ đi xa không giới hạn."

"Mẹ, mẹ cũng biết tình trạng thân thể con bây giờ rồi." Suy nghĩ hồi lâu, Dương Từ mới chợt thốt lên tiếng mẹ.

Khỏi phải nói rằng Trâu Viên Viên đã kích động thế nào, vội đáp: "Được, mẹ sẽ sắp xếp ngay."

Dương Từ ngạc nhiên, sớm biết tiếng mẹ này có tác dụng như vậy, thì vừa nãy cô đã không cần tốn nước miếng như thế.

Tất Nghiên nằm trong một bệnh viện quân y ở thành phố Tam Tinh, có vệ sĩ canh giới ba vòng trong ba vòng ngoài, ngay cả người có thân phận như Trâu Viên Viên cũng phải bị tra xét mấy lần mới được cho vào.

Trên giường, Tất Nghiên quần băng vải kín mặt nhưng trông còn có sức sống hơn Dương Từ nhiều.

Thấy Dương Từ đi vào, Tất Nghiên nói: "Cô không sao chứ? Lúc tôi ngất đi đã thấy Diệp Bộ Hàng chạy tới."

"Cám ơn." Dương Từ nói thật lòng.

"Còn cám ơn cái gì, nếu không phải tại tôi thì cô cũng sẽ không luân lạc tới mức này." Tất Nghiên nói, "Tôi đã tìm được thông tin kẻ đứng sau rồi, đang muốn đi thăm tra đây, cô đi chung không?"

"Không cần làm theo trình tự pháp luật?" Dương Từ thắc mắc.

Tát Nghiên giải thích: "Đến một bước nhỏ trong trình tự cũng không dễ làm vậy đâu, tôi phải khiến bọn chúng thân bại danh liệt mới hả giận."

Nghe thấy mấy chữ thân bại danh liệt, Dương Từ lập tức đoán được người này, cô nhắm mắt ngồi thật lâu mới nói: "Tôi đi với cô."

Trong viện quân y có tầng ngầm dưới đất, hẳn là phòng tránh bom, trên hành lang còn thấy nhiều biểu ngữ thời hậu chiến tranh thế giới thứ 2.

Khi Dương Từ đi vào, trông thấy hai người đang bị buộc trong bao bố đặt ngay trước ống kính máy quay.

Người của Tát Nghiên cúi cúi ra, Tát Nghiên bước lên, trong mắt là vẻ coi thường không che giấu: "Dương Từ Từ, Côn Tần, thật là to gan, để các người làm ảnh hưởng đến thật là không hợp chức trách chút nào, làm hung thủ thì hợp hơn."

Dương Từ Từ không hề sợ hãi: "Cô có chứng cứ gì mà dám kết tội tôi? Tài xế kia uống say, rõ ràng là do cồn làm mất ý thức."

"Dương Từ, đến bây giờ cô vẫn còn u mê không tỉnh, Tát Nghiên, không cần phải nói nhiều với bọn chúng làm gì, cô biết mẹ ruột Dương Từ Từ là ai không nhỉ?" Dương Từ chợt lên tiếng.

"Là ai?" Tát Nghiên hứng thú, dường như lời Dương Từ sắp nói sẽ khiến cô rất kinh ngạc thường thức.

Dương Từ Từ vội vàng quỳ xuống: "Xin cô đừng nói, đừng nói mà."

"Dương Từ, đến chút tình cảm và hồi ức xưa kia với các người cũng khiến tôi căm ghét, thức thời thì hãy ngoan ngoãn nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với truyền thông đi, hai người là do tôi dẫn dắt đưa lên, nếu tôi muốn ra tay thật tất không thiếu cách, nhưng tôi chưa từng hé nửa lời về thân thể của cô, cô có biết tôi đã nhẫn nại thế nào không?"

"Cô ta không phải con cháu Diệp gia à? Chẳng lẽ không phải?" Tát Nghiên hỏi, "Tôi còn sợ lần này tự ý mang Dương Từ Từ tới đây sẽ bị lão già họ Diệp kia ghi thù chứ."

"Cái gì mà con cháu Diệp gia, mẹ cô ta chỉ là kẻ lừa đảo, đã từng lừa bán một cô gái tới vùng nông thôn xa xôi heo lánh đây."

"Dương Từ, tôi xin cô, đừng nói mà."

"Tôi không nói là có ý muốn giữ lại chút tôn nghiêm cho người đã khuất, nhưng cô thì còn độc ác hơn cả mẹ cô, vậy tôi sẽ truyền cảnh này trực tiếp cho mọi người được rõ ràng mọi chuyện, để tránh cho ngày sau cô sẽ dùng chính diễn kỹ cao siêu của mình đổi trắng thay đen thành bị tôi bức bách."

"Không, không, Dương Từ, tôi không nói, tôi nhận sai mà, tôi sẽ chịu mọi tội lỗi." Dương Từ Từ khóc lóc vô cùng đáng thương.

Tát Nghiên không nén nổi tò mò: "Dương Từ, rốt cuộc thân thể cô ta là thế nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Dương Từ Từ xong rồi

Edit: Dương Lam

Mẹ ruột Dương Từ Từ là con buôn, năm xưa khi ngắm trúng một cô gái trẻ có ý bán lên thành phố, tìm một đám cầm thú trong thôn tới lắng nhục cô gái đó, cha mẹ cô ta tìm được vô cùng tức giận, cũng tìm cách lôi mẹ Dương Từ Từ tới thôn này, tìm đúng đám cầm thú kia, cho bọn họ không ít tiền để lắng nhục bà ta.

Sau cùng cha mẹ cô gái đó báo cảnh sát, đám người đó bị tuyên án mấy năm.

Mà mẹ ruột Dương Từ Từ bị phán tử hình can tội buôn người, nhưng trong lúc đợi thi hành án lại phát hiện có thai, trong lòng mong đợi chờ lúc sinh ra Dương Từ, rồi mang Dương Từ chạy trốn, vừa khéo là khi đó đang lúc thay chính quyền, người chưa thi hành án thì không biết bao giờ mới bị xử.

Nhưng chỉ cần mẹ Dương Từ Từ trốn thật, vậy từ tội tất sẽ lập tức có hiệu lực, Dương Từ Từ liền được đưa vào cô nhi viện, nếu nói rằng sai lầm của mẹ Dương Từ Từ không liên quan gì tới một đứa bé như cô ta, vậy Dương Từ cũng sẽ không lấy việc này ra để uy hiếp.

Sau khi Dương Từ Từ biết thân thể của mình, một ngày nọ người phụ nữ bị làm nhục năm xưa tìm tới cô viện, bởi ám ảnh năm xưa khiến người đó không thể mở lòng kết hôn, chỉ muốn nhận một đứa bé về nuôi.

Nhận ngay Dương Từ Từ.

Dương Tử không chỉ không đồng ý, còn nói chuyện người phụ nữ đó bị làm nhục cho tất cả bọn trẻ trong cô nhi viện, sau cùng vì không có đứa bé nào đồng ý nhận người này làm mẹ nuôi, còn chê rằng dơ bẩn, khiến người đó vì uất ức mà rời khỏi nhân thế.

Những chuyện này không hiếm thấy trong cô nhi viện, Dương Tử đã sớm quen rồi, vốn là có thể nói bí mật này ra từ sớm, chưa nói là vì không nghĩ Dương Tử Tử lại có thể ngày càng đuổi tận giết tuyệt mình.

Nghe lời Dương Tử, Tát Nghiên khó nén thôn thức: "Tôi cũng không ngờ ở nước C này còn có chuyện đen tối như vậy."

"Phúc lợi bây giờ tốt hơn khi tôi còn nhỏ rất nhiều đấy, tôi về trước đây, hôm khác sẽ tới thăm cô." Dương Tử đẩy xe lăn rồi đi.

Trở lại trong viện điều dưỡng, cô nhìn hình ảnh Dương Tử Tử sau khi đã tẩy trang và Côn Tần tự thú tội, những năm gần đây Dương Tử Tử bị đồ trang điểm làm ảnh hưởng nhiều tới nhan sắc, trông rất tiêu tụy.

Cô ta chân thành nhận sai, không chút nào là đang diễn.

Lần này, dưới weibo của cô ta không hề có một bình luận tẩy trắng nào, có chăng cũng đều là mắng mỏ cô ta tâm địa ác độc.

Cho nên đoàn thể fan của Dương Tử Tử cũng nhanh chóng giải tán, hậu thuẫn xưa kia biến thành nơi chỉ có những lời nhục mạ.

Nhiều fan còn để lại dưới weibo của Dương Tử Tử mấy câu đại loại thế này, Dương Tử Tử xong thật rồi, Côn Tần cũng xong thật rồi.

Hôm ấy, Dương Tử trắng đêm không ngủ.

Đến tận khuya mới có tiếng người đẩy cửa đi vào.

"Còn chưa ngủ à?" Diệp Bộ Hàng bước lại, hôn một cái lên trán cô.

Dương Tử ghét bỏ xoa trán, "Toàn là mùi rượu."

"Nào có?" Diệp Bộ Hàng liếc thấy Côn Tần trong màn hình, đoạt lấy máy tính bảng, tự selfie một tấm rồi nói, "Sau này phải nhìn anh."

"Dừng ngay. Ngây thơ." Dương Tử giật máy tính bảng, nằm xuống nhắm mắt.

Trong lúc không tỉnh táo, dường như có một cánh tay đầy nhiệt độ quấn quanh hông cô, rất ấm áp.

Dương Tử ngủ một giấc tới tận chiều mới dậy, thấy bên cạnh đã không còn bóng dáng Diệp Bộ Hàng, cô thuận tay cầm cái laptop đặt đầu giường lên, mở ra, hình như không phải máy của cô, chợt nhớ ra máy tính của cô và Diệp Bộ Hàng đều có kiểu dáng giống nhau.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

"Dương Tử, dậy chưa? Nhớ ăn cháo nhé."

"Cậu cầm nhầm máy tính của tôi rồi à?" Dương Tử hỏi.

"Anh đã bảo thư kí tới đổi lại rồi." Giọng điệu Diệp Bộ Hàng nghe rất thật thà, nhưng dường như đang cố gắng nói nhỏ.

Thư kí của cậu ta đành cam chịu chạy xuống hầm để xe, lúc này vừa mới mở hội nghị thường lệ mỗi quý, Diệp thiếu lại lấy ra mấy phần tài liệu toàn tin giải trí, thiếu nữa làm anh ta tưởng rằng Diệp thiếu có ý tiến quân showbiz rồi chứ.

"Không cần, để tôi mang tới."

Bây giờ cô đi đứng bất tiện, cái gọi là tự mang tới chính là ngồi xe do tài xế của Trâu Viên Viên chở tới tập đoàn Diệp thị.

Trụ sở chính của Diệp thị đặt ở nước ngoài, tòa nhà ở thành phố Tam Tinh nước C này chỉ là chi nhánh, nhưng về phô trương xa hoa cũng làm người ta phải chặc lưỡi hít hà.

"Phu nhân, có cần tôi đẩy cô vào trong không?" Tài xế dừng xe lại, hỏi.

Dương Tử lắc đầu trả lời: "Tự tôi vào cũng được, chú cứ chờ ở đây đi."

Tòa cao ốc này có biết bao nhiêu là tầng, may là còn có lối đi dành riêng cho người khuyết tật, Dương Tử đẩy xe lăn vào sảnh chính, nơi này có phong cách khá giống phòng khách ở nhà cũ Diệp gia, chắc là ông cụ Diệp đích thân giám sát.

"Chào cô, hoan nghênh đến tập đoàn Diệp thị, xin hỏi cô muốn tìm ai?" Lễ tân khéo léo hỏi trước.

"Diệp Bộ Hàng."

Rõ ràng là cô lễ tân kia có hơi sững sốt, hỏi lại: "Xin hỏi, ý cô là Diệp tổng sao? Cô có hẹn trước với anh ấy không?"

"Có." Dương Từ nói, có vẻ cô lễ tân này không để ý tin giải trí, không nhận ra cô.

Lễ tân vẫn phải gọi một cuộc điện thoại xác nhận một lát: "Xin hỏi cô tên gì ạ? Hình như không nghe Diệp tổng nhắc là có hẹn trước với ai."

Dương Từ: "Tôi là cô đồng lớn nhất của Diệp thị, muốn vào cũng không được?"

"Sao cơ ạ? Cô đồng lớn nhất Diệp thị là Diệp thiếu chứ, cô đừng làm khó tôi mà, cô có hẹn trước với Diệp tổng thật không? Hay là cô gọi cho anh ta hỏi lại xem?" Cô gái lễ tân nói chuyện rất lễ độ.

Dương Từ lần sờ điện thoại trong túi, ra cửa vội vàng nên để quên rồi.

Chỉ đành nói: "Tôi tới đưa máy tính cho cậu ta."

Lễ tân cười cười: "Thưa cô, người ngồi ghế bên kia đều là tới tặng quà cho Diệp tổng."

Hay thật, người bên hàng ghế ấy đều là đủ loại người đẹp, ăn mặc kiêu diễm ngọt ngào, vừa nói vừa cười cứ như buổi hẹn trà chiều ở đâu.

"Ồi, mấy cô nghe chưa, Diệp thiếu lấy vợ rồi, Diệp phu nhân cũng đã đồng ý."

"Vậy chắc chắn là hôn nhân do Diệp phu nhân sắp xếp, tôi còn cảm thấy đối thủ lớn nhất của chúng ta bây giờ là Lưu Bối Mông cơ, con dĩ ranh đây vừa vào tập đoàn đã được làm giám đốc marketing, không thể không đề phòng."

"Đúng vậy, tôi thấy lúc Diệp thiếu bàn chuyện làm ăn với nó trông khác gì một đôi cả."

"Tôi nghe bên bộ phận marketing nói đã có mấy người không gọi nó là giám đốc Lưu nữa rồi, mà kêu thẳng bà chủ luôn đấy, thế mà nó cũng nhận hết."

Dương Từ nghe mấy lời này, nắm tay siết chặt, ném máy tính lên bàn tiếp tân: "Nói cho Diệp Bộ Hàng, cái này là Dương Từ đưa."

"Dương Từ?" Mấy cô nàng ngồi bên kia đều nhìn về phía Dương Từ, tất cả đều nhận ra cô.

Cả đám chặc chặc bàn luận chuyện Diệp Bộ Hàng cấm sừng cô.

Lễ tân thấy mấy cô gái đó đều biết người này, cũng vội vàng gọi điện thoại hỏi thử xem Dương Từ này là người phương nào.

Điện thoại còn chưa cúp, đã có một đám người mệnh mông cuồn cuộn từ tầng trên kéo xuống, trần thế này chỉ mới được thấy khi có lãnh đạo cấp quốc gia tới thị sát thôi.

"Sao không gọi điện cho anh?" Diệp Bộ Hàng dịu dàng lau đi lớp mồ hôi trên trán cô.

Lễ tân ngạc nhiên, hóa ra cô này có quan hệ không bình thường với Diệp thiếu thật, vội vàng nhận sai: "Xin lỗi cô, xin lỗi Diệp tổng."

"Không sao, sau này nhớ gọi là Diệp phu nhân." Diệp Bộ Hàng kéo tay Dương Từ, ôm người vào ngực, không để ý đến biết bao ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh.

"Gọi Dương tổng thì dễ nghe hơn đấy." Nếu cậu ta đã chuyển hết cổ phần qua tên cô, vậy nào có đạo lý bỏ đó không dùng.

Dương Từ vừa nói xong câu này, phía sau lập tức vang lên những lời xì xào bàn luận.

"Sớm thấy trên mạng đồn về sự lợi hại của Dương tổng, hôm nay được thấy, quả là uy vũ."

"Sức khỏe Dương tổng không tốt, sau tới nữa thì cứ gọi điện thoại, tôi cho tài xế tới đón cô.:"

"Diệp tổng, có cần để Dương tổng đi nghỉ ngơi một lát không, tôi sẽ nói nhân viên chuẩn bị."

Dương Từ nghe tới khó chịu: "Không cần, tôi chỉ tới lấy lại máy tính thôi."

Diệp Bộ Hàng bế cô vào thang máy, cũng may là đám lãnh đạo kia đều biết, đều tránh ra xa.

Vừa vào thang máy, Dương Từ thấy bóng Lưu Bối Mông xuất hiện bên dãy ghế bên kia, oán hận trong ánh mắt đó khiến tim cô run lên sợ hãi.

"Thà tôi xuống."

"Chắc chắn? Em đứng được à?"

Dương Từ lắc lắc đầu: "Đứng không vững cũng phải đứng, cậu làm chủ tịch kiểu gì vậy, mớ camera trong này đều đang quanh mình chính đại giám sát chúng ta đấy."

Hắt đầu hướng về phía ống kính, ánh mắt cũng xéo qua ấy.

Diệp Bộ Hàng tự hiểu rõ, nói: "Đây là lần đầu tiên em tới tập đoàn, đợi sức khỏe em tốt lên, anh dẫn em đi trụ sở ở nước ngoài nhé."

"Đời này, có lẽ tôi không còn khả năng ra nước ngoài nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Edit: Dương Lam

Dương Từ ngồi yên trong phòng đợi Diệp Bộ Hàng họp xong, trên bàn cậu ta có rất nhiều tài liệu công việc cần bảo mật, nhưng có vẻ như không hề có ý giấu giếm cô, tài liệu quan trọng thế cũng mặc cho cô thoải mái muốn xem thì xem.

Nhưng nói lại, bây giờ cô đã là cổ đông lớn nhất của tập đoàn rồi, có thể xem được.

Có tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Dương Từ nói với ra ngoài.

Lưu Bối Mông cười cười đi vào: "Chị Từ, lâu quá không gặp."

"Lưu tổng, tính ra thì cô vẫn thích hợp với cuộc sống văn phòng này hơn, trông sắc mặt tốt hơn hồi còn trong giới giải trí nhiều."

"Tất nhiên, có Diệp thiếu là mọi thứ đều tốt." Lời này nghe rất mập mờ.

Đương nhiên Dương Từ sẽ không tin tưởng lời này của con bé, chỉ là, Diệp Bộ Hàng quả đúng đương độ thanh xuân, hẳn sẽ có những lúc cần phải đáp ứng nhu cầu sinh lý, nếu lên cô đi trộm thịt tươi cũng là chuyện có thể hiểu, dù sao thì gần đây cô đã không còn tâm trạng làm chuyện kia nữa.

"Ừm. Em tìm chị có gì không?" Dương Từ hỏi, Lưu Bối Mông thân là giám đốc marketing không thể không biết bây giờ Diệp Bộ Hàng đang có cuộc họp với thân thích Diệp gia.

Lưu Bối Mông vút xuống từng tấm ảnh, đều là ảnh giường chiếu, nói: "Chị Từ, chị nhìn cái này thử xem, chắc chị cũng hiểu sức khỏe của mình rồi, không còn sống được bao lâu nữa."

"Rồi sao nữa?" Dương Từ nhặt từng tấm hình lên quan sát, con bé Lưu Bối Mông đã quên cô từng là quản lý của nó rồi à, dấu vết PS rõ ràng như vậy, nếu còn nhìn không ra thì thật uống phí bao năm lăn lộn trong giới giải trí.

(*) PS: photoshop.

"Em yêu Diệp thiếu, Diệp thiếu cũng thích em, chị, chị nhường anh ấy cho em đi, dù sao chị cũng không còn sống được bao lâu nữa, chị chết rồi thì Diệp thiếu cũng sẽ là của em, chẳng bằng bây giờ chị chủ động rời đi trước."

Dương Từ nhớ lại cảnh tượng trong thang máy vừa nãy, cô nói cô không còn cơ hội ra nước ngoài được nữa, Diệp Bộ Hàng nói sẽ cố hết sức cứu sống cô.

Cô biết đây chính là báo ứng của mình, miệng lưỡi độc địa của cô làm tổn thương bao người, trong tay cô từng có mạng người, nếu không nhờ may mắn chắc đã chết từ lâu.

"Khuyên chị hãy thức thối một chút đi, chỉ lát nữa thôi Đồng Chi sẽ công khai những thứ anh ta điều tra được về tai nạn năm xưa, đến lúc đó để xem chị có thể nói với Diệp Bộ Hàng thế nào." Lưu Bối Mông nhặt những tấm hình vương vãi dưới đất lên, liếc qua điện thoại rồi coi như xong việc rồi đi.

Lưu Bối Mông vừa đi không lâu, Diệp Bộ Hàng đã vội vã chạy vào chất vấn: "Dương Từ, tai nạn năm đó thật sự là do em sắp đặt sao?"

"Có vẻ như cậu đã nhận được chứng cứ rồi nhỉ, tôi có tham dự đấy, nhưng Đồng Chi mới là người đích thân ra tay, bà cô Diệp Hồng của cậu cũng là đồng lõa cả, nhưng dù sao trong vụ tai nạn đó tôi mới là người bị hại thực sự." Dương Từ cũng cao giọng vạch lại.

Khóe mắt Diệp Bộ Hàng như có làn hơi mờ: "Em, Dương Từ, em làm anh thất vọng quá."

Trâu Viên Viên đi đôi giày cao gót chạy vào, và hai vị phu nhân Diệp gia cũng đi theo sau lưng bà.

"Tiểu Từ, Tiểu Hàng, có chuyện gì cứ từ từ nói."

"Tôi khiến cậu thất vọng, vậy còn Diệp Bộ Hàng cậu thì sao? Nói gì thì cũng là cậu tông vào tôi!"

"Em biết rõ cái xe đó đã bị động tay chân vậy mà vẫn phải đuổi tận giết tuyệt, bắt anh phải ở trong tù suốt bảy năm?"

Dương Từ cũng không kiềm được nước mắt, cô đã sớm đoán được nếu Diệp Bộ Hàng biết sự thật chắc chắn sẽ tới chất vấn, nhưng còn hai chân đã mất của cô thì sao đây?

"Tiểu Hàng, thôi được rồi." Trâu Viên Viên khuyên.

Dương Từ lại ném thêm một câu: "Phải, là tôi ác độc, cho nên tôi đuổi tận giết tuyệt, nên chúng ta ly hôn đi, vốn tôi cũng không mong đợi gì cuộc hôn nhân này, bây giờ cậu đã biết tôi là người phụ nữ ác độc như thế, thì cũng không cần sống với nhau thêm nữa."

"Tiểu Từ, con đừng nói lấy vậy chứ." Trâu Viên Viên cắt lời cô, "Tiểu Hàng, Tiểu Từ, đừng làm ồn ào trong công ty, về nhà rồi nói."

"Dương Từ tôi từ khi sinh ra đến giờ không có cái nhà nào hết, trước mười tám tuổi, tôi tự cho rằng mình có thể tự kiếm tiền nhờ khả năng khiếu vũ của mình, hoặc làm một thầy dạy nhảy tự mua một căn nhà nhỏ bằng chính sức lực của mình, nhưng đều vì cậu, cậu phá hủy ước mơ của tôi, vĩnh viễn." Hai hốc mắt Dương Từ đỏ hoe, nhìn chăm chăm vào Diệp Bộ Hàng.

Diệp Bộ Hàng cũng đâm hoảng hốt, nói: "Dương Từ, anh chưa từng có ý ly hôn với em, chỉ là tin tức này quá khó tiếp nhận, nhưng sau này em vẫn sẽ còn anh, có đứa bé của chúng ta."

"Đúng vậy, còn bà nội đây nữa mà, rồi mẹ và bà có hai đứa nữa, chúng ta sẽ sống thật tốt." Diệp lão phu nhân khuyên vào.

Dương Từ vẫn chịu buông tha: "Năm ấy tôi biết có người động tay chân với xe cậu đi, hơn nữa người đề ra kế hoạch này chính là tôi, mục đích là lấy mạng lão già họ Diệp kia."

Lời này vừa ra, dù Trâu Viên Viên có muốn giúp cô cũng không được nữa rồi.

Dương Từ hất tay Diệp Bộ Hàng ra: "Đã là chân tướng thì sớm muộn gì cũng rõ ràng, nhưng Diệp Bộ Hàng, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu khi đã làm hỏng chân tôi."

"Áy là do chị tự làm bậy mới phải chứ." Ngay cạnh cửa, Đồng Chi nở một nụ cười yêu kiều nhìn sang Dương Từ.

Dương Từ ngẩng đầu nhìn anh ta, nhưng sau vẫn không nói gì, đẩy xe lăn rồi đi.

Xuống dưới lầu, cô lễ tân vẫn cung kính có thừa, có hỏi cô là có cần cô ấy gọi xe giúp không.

Dương Từ cười với cô ấy: "Không cần, nếu có ai hỏi tôi đi hướng nào, thì cô nói tôi tới cô nhi viện Dương Quang."

"À, dạ." Lễ tân gật đầu.

Dương Từ đẩy xe lăn biến mất trong ánh nắng chói chang, ở cô nhi viện Dương Quang, vẫn là cảnh Chu Hồng Phi đưa tiền cho viện trưởng.

"Cô lại tới rồi. Diệp Thúc gọi điện thoại cho tôi, nói sẽ cho tôi một trăm ngàn, bảo tôi gây bất lợi cho cô đấy." Chu Hồng Phi chột nói.

"Đã bảo cảnh sát chưa?" Dương Từ không tin Chu Hồng Phi có cái gan ấy.

Chu Hồng Phi chỉ cười cười: "Tận một trăm ngàn, tôi không phải thánh nhân, đương nhiên cũng cần tiền."

"Vậy xem ra một trăm ngàn này dễ kiếm quá." Với tình trạng của Dương Từ bây giờ thì chỉ có thể mặc cô ta, làm gì còn sức lực phản kháng chứ.

"Chị Từ, cũng không dễ kiếm đâu, bọn em đã đợi chị suốt bốn giờ rồi." Đồng Chi bước ra từ trong cô nhi viện.

"Diệp Thúc, em xem bộ phim kia chưa?"

Diệp Thúc cũng lập tức bỏ hết lớp nguy trang: "Chín năm rồi, rốt cuộc chị cũng đã nhìn ra. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cuối cùng cũng tới."

"Em có trăm ngàn biện pháp để báo thù, tại sao phải kéo dài đến tận bây giờ?" Dương Từ hỏi, cô không hiểu điều này.

Diệp Thúc nói: "Chị đó, chưa từng được cảm nhận tình cảm, tình thân tình yêu tình bạn đều không biết không hiểu, cho nên chị không biết người đang yêu bị tổn thương sẽ đau khổ thế nào, chị sẽ không phải rời bỏ người yêu của mình là việc khổ sở ra sau, em vẫn luôn chờ chị bị người chị yêu làm tổn thương, muốn cho chị cũng được nếm thử cảm giác không thể nắm giữ được tình yêu một lần."

"Biến thái." Dương Từ nổi giận.

"Dù với anh Nhược Yết, hay với Côn Tần, chị chưa từng có tia tình cảm yêu nào, không ngờ vậy mà lại động tình với Diệp Bộ Hàng." Diệp Thúc cười nói, "Đứa cháu trai lớn của em là người thông minh."

"Em đạt được mục đích rồi, chị ném mùi vị bị tình yêu tổn thương rồi, biết mùi vị mở rộng cửa lòng đón nhận người thân lại bị ruồng bỏ rồi, còn tình bạn, có em, Dương Từ, Côn Tần chẳng lẽ vẫn chưa đủ?"

Diệp Thúc nói: "Không, vẫn chưa đủ, tôi phải tận mắt thấy Diệp Bộ Hàng thất vọng về chị, tôi muốn chị đến chết cũng không được ở bên người mình yêu."

Dương Từ nhìn Diệp Thúc, theo suy đoán của cô thì có lẽ Diệp Thúc điên thật rồi, Chu Hồng Phi mang cô tới một nhà máy bỏ hoang, bên trong có những dụng cụ tra tấn thân thể người.

Tay chân cô bị cố định lại, mặc cho Diệp Thúc đánh chửi, oán khí mười năm nay của Diệp Thúc như đã dồn cả lên thân roi, đánh cho cô trầy da sứt thịt.

Không biết sau mấy ngày, Dương Từ cảm thấy mình thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, ngực đau không tả nổi, hình như cô trông thấy một đứa bé mềm mại đáng yêu, đó có phải đứa con đã chết vì sự bất lực của cô không? Nếu sau khi chết có thể gặp lại nó, vậy cô mong sẽ được chết ngay bây giờ, như vậy tim sẽ không đau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hôn lễ thịnh thế

Editor: Dương Lam

"Tiểu Hàng à, con dâu mẹ đâu rồi?" Mấy ngày nay Trâu Viên Viên đã nhắc về Dương Từ không ít lần trước mặt Diệp Bộ Hàng, "Bên ông có con đã có bà cô lo rồi, con bé Tiểu Từ này chỉ do lúc nhỏ không có ai chỉ bảo mới như thế thôi, bản tính nó không xấu."

"Diệp phu nhân, có người gửi tới tấm thiệp mời này." Người làm đưa tới một tấm thiệp nạm vàng trông rất sang trọng.

Trâu Viên Viên chỉ nghĩ là con trai hay con gái gia đình thượng lưu nào đó sắp kết hôn, nên để qua một bên định giao cho thư kí sắp xếp sau.

Còn Diệp Bộ Hàng sáng mắt trông thấy rõ những chữ trên ấy.

"Hôn lễ của Vân Nhược Yết và Tô Văn Văn không phải tên thật của Dương Từ à?" Trâu Viên Viên tròn to mắt, càng khóc dữ hơn, "Con trai à, con mau đoạt lại con dâu cho mẹ đi chứ."

Diệp Bộ Hàng gấp tấm thiệp lại, đã tự có suy nghĩ riêng.

"Diệp Bộ Hàng, cậu nhận được thiệp mời chưa? Nói cho cậu biết, nếu Dương Từ nhà tôi mà có chuyện gì thì tiền cô ấy thiếu cậu phải trả hết đấy." Mẹ Khả Nhi ôm con trai con gái đến nhà, không để ý Mạnh Quý Tư đang ngăn cản.

"Đúng vậy, nếu Văn Văn có chuyện gì xảy ra anh cũng phải chịu trách nhiệm với Tô gia chúng tôi." Lần này Chu Nghệ Vi bị Mẹ Khả Nhi mạnh mẽ kéo tới để phổ trương thanh thế, cô ấy còn bị Mẹ Khả Nhi lấy khả năng hacker của mình ra để uy hiếp, nếu không cô nàng sẽ hack thêm không ít thủy quân tới gây phiền phức.

"Diệp phu nhân, có cô Tát Nghiên yêu cầu gặp mặt ngoài cửa."

Trên mặt Tát Nghiên còn mang khẩu trang, mặc dù đã làm phẫu thuật thẩm mỹ lại vết thương nhưng vẫn chưa khỏi hẳn, trên tay cô ấy cũng có một tấm thiệp mời: "Tôi nghĩ chuyện tấm thiệp này không đơn giản như bề ngoài."

"Đúng vậy, sao Dương Từ có thể đồng ý làm hôn lễ được. Diệp Bộ Hàng, không phải Dương Từ đã gả cho cậu rồi à? Sao còn lấy Vân Nhược Yết được?" Mẹ Khả Nhi tiếp tục vạ sâu thêm.

Gương mặt vốn điển trai xưa nay của Diệp Bộ Hàng giờ trông đã tiêu tụy đi không ít, nào phải cậu không muốn đi cứu Dương Từ, mỗi ngày Đồng Chi đều gửi tới những đoạn video làm cậu vừa đau lòng lại yêu thương, nhưng chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, bởi vì Đồng Chi có loại thuốc có thể giúp Dương Từ sống tiếp, thà rằng cứ như vậy mà cô ấy còn sống cũng được rồi.

--- ----- ---

Dương Từ ngồi trên giường khách sạn, từ đây nhìn ra chính là khoảng biển khơi xanh phía ngoài, có những lúc còn thấy được cá heo nhảy lên khỏi mặt nước, hẳn là một hòn đảo nhỏ với sinh hoạt khép kín.

Cô nhìn áo cưới trên giường, đây là thứ Vân Nhượng Yết đã bảo người ta chuẩn bị khi cứu cô ra vào ba ngày trước, để đây cho cô thử xem có vừa người không?

Từ miệng Chu Hồng Phi, Dương Từ biết Vân Nhượng Yết và Diệp Thúc đã đồng ý với nhau một giao dịch, Diệp Thúc để Vân Nhượng Yết mang cô đi, còn Vân Nhượng Yết đồng ý gọi tất cả người trong Diệp gia tới giúp Diệp Thúc, mục đích chính là tìm lão già họ Diệp kia để báo thù.

Về giao dịch này, Dương Từ thấy âu cũng là chuyện dễ hiểu, chuyện này cũng chỉ có hai anh em tâm lý biến thái không thể chữa này mới làm được.

Nhìn một chiếc thuyền lớn phía xa, Dương Từ lại mơ mộng vẩn vơ, liệu Diệp Bộ Hàng có đến tham gia hôn lễ không?

Hôm ấy cãi nhau đến mức ấy, hẳn cậu ấy đã từ bỏ cô rồi.

"Phu nhân, tân khách đều đã đến đông đủ, chỉ chờ cô ra thôi." Một cô hầu gái bước vào nói.

Dương Từ ho khan mấy tiếng, đưa tay ra che miệng, trên tay đã đầy máu tươi, sắp phải gả cho người khác rồi, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là cái chết.

Diệp Bộ Hàng, chỉ mong nếu có kiếp sau, từ khoảnh khắc anh tông xe vào em đó, em nhất định sẽ kiên quyết dựa vào bất anh chịu trách nhiệm.

"Phu nhân không sao chứ?" Cô hầu gái hoảng hốt.

Dương Từ gắng gượng mặc cái váy cưới trắng tinh lên người, không còn tâm trạng đâu để nhìn xem mình mặc có đẹp không, nếu người đứng bên cô không phải người ấy, thì có đẹp hơn cũng ích gì.

Có người đẩy xe lăn đưa cô tiến vào sảnh làm lễ, đây là một nhà thờ, hình như người bây giờ đều cho rằng kết hôn là đều phải công khai nói em yêu anh anh yêu em trên giáo đường rồi nhĩ, nhưng cô lại không phải người theo đạo Thiên chúa.

Ngay khi cô chưa thấy rõ mặt chú rể, đã bị một tấm sa mỏng màu đỏ trùm lên đầu, mọi thứ đều nhòe đi, mắt cô không còn thấy rõ những gì trước mắt nữa, không phải vì tấm sa che mặt.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, đến khi tiếng phu thê giao bái vang lên vẫn không nghe thấy bất cứ tiếng phản đối nào, việc này chắc chắn không thể là sự thật.

Khi người điều khiển chương trình nói phu thê giao bái rồi, Dương Từ còn chưa kịp cúi người xuống, từ ngoài cửa, một cô gái mặc đồ đen bó người, trên mặt đầy máu bước vào: "Diệp Bộ Hàng, rốt cuộc anh đã làm gì với Vân Nhượng Yết?"

"Thuốc GB là chính anh ta đưa cho Tát Nghiên, nên tôi cũng muốn cho anh ta cảm nhận mùi vị của GB rốt cuộc là thế nào."

Dương Từ cảm thấy hình như tiếng nói này vang lên ngay cạnh cô, duỗi tay nắm tay bàn tay quen thuộc kia, cô nói: "Sao không nói trước với tôi?"

"Anh đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi, anh không thể trơ mắt nhìn em lấy người khác được, còn hạng mục nghiên cứu thuốc bên Mỹ đã sắp thành công rồi, chỉ cần đợi thêm thời gian ngắn nữa." Diệp Bộ Hàng cũng nắm lại tay cô thật chặt.

"Từ khi cậu đóng vai tiểu quận vương, tôi đã phát hiện cậu mặc đồ cổ trang trông đẹp trai hơn bình thường nhiều lắm, còn nghĩ nếu khi cậu kết hôn mà mặc đồ của tân lang cổ đại thì hẳn cô dâu phải là người rất may mắn." Dương Từ dựa vào lồng ngực người ấy nói từ tốn.

Diệp Bộ Hàng không phản ứng lại, hôm nay cậu mặc đồ cổ trang, quơ quơ tay mấy cái trước mặt Dương Từ, nhưng cô đều không nhìn thấy.

"Tôi đang ở đâu vậy? Cảnh chỗ này đẹp quá." Dương Từ chột nói.

"Không phải em vẫn luôn muốn ra nước ngoài à? Đây là một hòn đảo thuộc vùng biển quốc tế, giết người ở đây sẽ không phạm pháp, nên Diệp Thúc mới có gan đặt bẫy ở chỗ này." Diệp Bộ Hàng nhẹ giọng trả lời.

"Bộ Hàng, mấy đêm nay tôi đều mơ thấy con chúng ta, thằng bé đáng yêu lắm." Dương Từ nắm tay Diệp Bộ Hàng thật chặt, không để ý lượng lớn tân khách có mặt ở đó.

Trâu Viên Viên đã nhận ra Dương Từ có điểm nào đó không đúng, Tát Nghiên cũng nhận ra.

"Người Tô gia đâu? Sao vẫn chưa tới?" Mễ Khả Nhi nhỏ giọng hỏi Chu Nghệ Vi và Tô Dật Thần.

Tô Dật Thần lắc đầu: "Thím không chịu tới."

Diệp Thúc đứng đầu kia ló vào, cười ngông cuồng: "Dương Từ, muộn rồi, cuối cùng chị cũng biết thế nào là yêu, còn tìm được một đồng người thật lòng suy nghĩ cho mình, nhưng chị cũng đã sắp chết đến nơi, có thể kiên trì lâu như vậy, thời gian qua cũng thật là không dễ dàng."

"Mau mang đứa con gái nghiệt súc này xuống đi." Ông cụ Diệp thờ gấp tức giận, tính ra vẫn là nghiệt do ông gây ra.

Dương Từ nghe được động tĩnh đang xảy ra, nói: "Diệp Thúc, hẳn là Diệp Thúc có bệnh gì đó, mau mang cô bé tới bệnh viện kiểm tra kỹ lại đi, phim tôi chụp con bé cũng không chịu xem kỹ, cứ để nó xem phim đó một lần, đời này việc tôi không hối hận nhất chính là coi con bé là bạn."

"Dương Từ, có lời gì đợi chúng ta bái đường xong rồi vào phòng nói, được không?" Giọng điệu Diệp Bộ Hàng vẫn dịu dàng như trước kia.

Dương Từ chớp chớp đôi mắt sắc sảo, dựa vào cảm giác để tìm tới môi Diệp Bộ Hàng, nhướn lên hôn.

Đã lâu Diệp Bộ Hàng chưa được cảm nhận xúc cảm đôi môi cô, cũng nhiệt tình đáp lại.

Đột nhiên một mùi tanh nồng xộc lên mũi cậu.

"Dương Từ, chị không thể kết hôn với Diệp Bộ Hàng được, vì tôi đã có đứa con của anh ấy rồi." Bỗng nhiên Lưu Bối Mông hiện ra trước cửa.

Nhưng mọi người đều mặc kệ không thèm để ý tới.

Dương Từ nắm tay Diệp Bộ Hàng, tách môi ra, tia máu vẫn vương giữa hai người: "Tôi tin cậu sẽ không làm chuyện gì có lỗi với tôi, vụ tai nạn năm ấy là do tôi sai, tôi không nên làm vậy, Đồng Chi chính là Diệp Thúc, tất cả mọi chuyện ở Diệp gia đều do Diệp Thúc ngầm sắp đặt từ bên trong, con bé không có người đứng sau, chỉ có tôi âm thầm giúp bày mưu tính kế, xin lỗi cậu nhé, Diệp Bộ Hàng."

"Nếu thấy có lỗi, vậy sau này đừng nhắc lại chuyện ly hôn nữa, anh muốn em phải dùng cả đời để chuộc lỗi."

Nhưng bàn tay cô đang nắm tay Diệp Bộ Hàng vẫn lỏng ra.

"Dương Từ!" Một tiếng này, Diệp Bộ Hàng kêu vô cùng bi thương.

"Chị Từ." Dưới bậc hôn lễ, Chu Nghệ Vi và Mễ Khả Nhi cũng vội vàng đứng dậy quan sát.

Lưu Bối Mông đứng một mình ngoài cửa trông lại có mấy phần hài hước, tưởng như tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Bộ Hàng không thể phát sinh chuyện ấy với cô vậy.

Tề Đồng bước tới bên cạnh Mễ Khả Nhi, nói: "Đứa bé trong bụng em không phải của Diệp thiếu, là của anh, lần này chắc chắn em không thể thoát được tội tử hình, anh sẽ chăm sóc con chúng ta thật tốt."

"Người đem đồ là anh? Làm sao có thể, rõ ràng là Diệp Bộ Hàng mà?"

"Là Diệp thiếu bảo anh chuốc thuốc mê cho em, những hình kia cũng đều là PS cả?" Rồi Tề Đồng lấy ra một cái công tay, đeo vào tay cô.

(*) PS: photoshop.

Một ngày tháng bảy, mưa to, chớp giạt.

Trong nghĩa trang Diệp gia, người đứng chật cứng.

Hôm nay là ngày hạ táng ông cố Diệp Bộ Hàng và Diệp Thúc, Diệp Hồng, Diệp gia một lần mất đi ba người, sẽ trở thành đề tài bàn tán sau bữa cơm của người dân thành Tam Tinh một thời gian dài.

Vân Nhược Yết cầm hũ tro cốt của Diệp Thúc đi mất, khi đi ngang qua một ngôi mộ, anh ta thoáng dừng bước rồi lại bước tiếp.

Trâu Viên Viên tiến ông cố xong cũng lui về sau mấy bước, rồi đi thẳng tới một ngôi mộ khác cũng mới dựng không lâu, đặt lên một bó hoa tươi.

"Dương Từ à, chấp niệm của Tiểu Hàng sâu quá, mẹ cũng không thể làm đồ tang cho con được, đã một năm rồi, Tiểu Hàng vẫn chưa từng về nhà, Tát Nghiên tự thủ chôn con bé hại con, vậy chức Tổng thống của nó hẳn sẽ không giữ được qua năm nay, nhưng ít ra mạng Tát Nghiên vẫn còn, mẹ tin là dù con không nói nhưng hẳn đã tha thứ cho con bé."

Kỳ Hồng và Tô Hinh tới thăm con mấy lần, mẹ biết con không muốn gặp nên đã đuổi họ đi, bà lão Tô Cẩn kia cũng đã chinh đốn mọi việc của Tô gia ổn định hết rồi, mấy ngày nữa Tô Dật Thần sẽ cử hành hôn lễ với Chu Nghệ Vi, chắc là sẽ long trọng lắm.

Đúng rồi, sau chuyện đó Diệp Thúc đã kết hôn với Vân Nhược Yết, mẹ vẫn chưa nói chuyện này với con nhĩ? Nhưng Diệp Thúc cũng không có phúc, một năm sau cũng không sống tiếp được, sau đó Vân Nhược Yết đã tự nghiên cứu ra được thuốc chữa GB, sau này cậu ta sẽ sống rất tốt.

Ông cố ôm nỗi áy náy với con gái và cháu gái cũng không gắng gượng được mấy ngày, Tiểu Hàng cũng có hơi không phải, mẹ gọi bao lần nó vẫn không chịu về, nếu con vẫn còn thì có thể giúp mẹ dạy dỗ nó rồi."

Trâu Viên Viên nói với tấm bia đá.

"Chị, là đang nói chuyện với Dương Từ đấy à?" Trâu Diễm hỏi.

"Em đấy, ông cố vừa qua đời là dám tới ngay, con em cũng theo à? Dù gì cũng là ông cố nhà mình mà." Trâu Viên Viên nói với em gái.

Trâu Diễm đáp: "Chuyện lớn vậy mà Tiểu Hàng cũng không chịu về sao? Chẳng bé đâu phải đứa không hiểu thuận như thế, lúc còn sống ông cụ thương

nó nhất mà."

"Đừng nói nữa, bà cố cũng đang ở với Tiểu Hàng, đều chưa chịu về." Trâu Viên Viên nói.

"Có phải bên Mỹ xảy ra việc lớn gì không? Nếu không Tiểu Hàng cũng sẽ không hiểu chuyện như thế."

Suy đoán của Trâu Diễm có vẻ rất chính xác.

Trong một bệnh viện phụ sản tư nhân ở Mỹ, một tiếng hét lớn vang tận mây xanh, "Diệp Bộ Hàng, đi chết đi."

"Chúc mừng Diệp lão phu nhân, lại có thêm một đứa cháu bốn đời rồi." Y tá ôm đứa bé đi ra, nói một câu tiếng Trung không sôi lắm.

Bà cụ Diệp vừa rơi lệ vừa cười nói: "Ông nó, ông ở trên trời linh thiêng có thấy được không? Đợi đến khi đứa bé có thể ngồi máy bay được rồi, bọn tôi sẽ quay về tiền ông."

Trong phòng giải phẫu, một bệnh nhân tên Dương Từ đang đau chảy nước mắt, sớm biết sinh con khổ như vậy thì có nói gì cô cũng không sinh đâu.

Tay Diệp Bộ Hàng bị cô nắm rất chặt, may là lúc ấy cậu đã không từ bỏ, mang cô tới phòng nghiên cứu ở đây, sau ba tháng, cuối cùng cũng trừ đi được chất độc trong người cô, còn về tại sao không quay về hay thông báo với đám Trâu Viên Viên, chính là vì ông cố vẫn còn bảo vệ Diệp Thúc dù cậu có làm gì.

"Còn dám nói sinh ba đứa à, nếu còn sinh thêm đứa nữa thì bảo mẹ cậu chuẩn bị áo quan cho tôi luôn đi cũng được đấy." Dương Từ hung dữ nói.

Diệp Bộ Hàng chỉ cười cười: "Đợi đứa bé đủ ba tháng, chúng ta sẽ về nước."

"Nghe nói Diệp Thúc chết đúng lúc đứa bé ra đời?" Khóe mắt Dương Từ lặng lẽ rơi một giọt lệ.

"Tát Nghiên nói với em?"

"Không cần biết là ai nói, mà nhắc Tát Nghiên, cậu chính cô ấy thế cũng đủ rồi, tôi đã không sao, vất vả lắm mới kiếm được người bạn tốt như thế đấy."

Diệp Bộ Hàng nắm chặt tay cô: "Diệp Thúc được chết trong lòng Vân Nhược Yết, cũng coi như là viên mãn."

Nửa năm sau.

Trâu Viên Viên hào hứng chuẩn bị tiệc chào đón Diệp Bộ Hàng và bà Diệp về nước.

Đã rất lâu Diệp gia không nhộn nhịp như vậy.

Diệp Bộ Hàng trở lại, Mễ Khả Nhi lại có thể ôm con trai con gái tới ăn chùa, còn nói hoa mỹ là do Dương Từ thiếu tiền cô ấy, Dương Từ qua đời thì tất nhiên phải tới đời Diệp gia.

Còn Chu Nghệ Vi chỉ đơn thuần là bị cô ấy kéo theo, phải biết giờ cô nàng đang mang thai, đợi khi đứa bé sinh ra, còn cần phải nhờ Mễ Khả Nhi giúp làm quan hệ công chúng.

Dương Từ vừa nhận hình phạt của pháp luật, Lưu Bối Mông đã bị phán tử hình, không ít tài nguyên của hai ngôi sao cả lớn cả nhỏ đều chảy vào túi Chu Nghệ Vi, trong đó tất không thiếu sự giúp đỡ của Mễ Khả Nhi.

Chu Nghệ Vi vẫn nghĩ là Mễ Khả Nhi nhìn mặt mũi Dương Từ mới chịu giúp mình, nào ngờ đều do chồng cô ấy bỏ tiền mời Mễ Khả Nhi làm việc cả.

"Diệp phu nhân, xe chở Diệp thiếu và Diệp lão thái thái đã ra khỏi phi trường, đang về nhà rồi."

"À, vậy thì tốt."

"Nghe nói hôm nay Tát Nghiên cũng đến, cô ấy đau rồi? Cô ấy vừa ra tù đã có phóng viên tới phỏng vấn, cô ấy còn nói muốn tiến quân vào giới giải trí, chị Khả Nhi nói xem cô ấy có cơ hội không? Tuy Tát Nghiên có diễn kỹ không tệ, nhưng giờ mọi người đều biết chuyện cô ấy tiêm ma túy cho Dương Từ rồi, liệu có còn ngày tiền thân?" Chu Nghệ Vi hỏi.

Mễ Khả Nhi lắc đầu: "Nghe nói cô ấy có một người quản lý rất quyền lực, nhưng hẳn ngoài Dương Từ sẽ không còn ai có bản lĩnh ấy nữa đâu."

Đang lúc nói chuyện, Diệp Bộ Hàng đã đỡ bà cụ Diệp vào cửa.

Trâu Viên Viên vui vẻ bước ra đón.

Sau lưng, Tát Nghiên ôm một đứa bé đáng yêu theo vào.

"Tát Nghiên, cô sinh con rồi?" Trước giờ Chu Nghệ Vi đều không giữ gìn miệng.

Tát Nghiên hơi run tay, bà cụ Diệp vội vàng đỡ được, mặc dù bà đã lớn tuổi, nhưng là người xuất thân từ quân đội, thân thủ vẫn còn tốt.

"Đây là con của Tiểu Hàng nhà ta, cháu bốn đời của bà."

Trâu Viên Viên nghe vậy vội tiến lại quan sát: "Ôi đúng thật, giống y như Tiểu Hàng lúc bé, mẹ đứa bé là ai vậy?"

"Không phải tôi trách cậu, nhưng Dương Từ mới mất chưa tới một năm đã tìm được niềm vui mới rồi, coi thường nhà mẹ đẻ cô ấy không có người à? Tô Dật Thân, có người ức hiếp em gái anh kia, rốt cuộc anh có quản không hả?" Mễ Khả Nhi quay ra nói với người đứng sau.

Trâu Viên Viên nghe vậy, nét vui mừng cũng nhạt bớt: "Đúng vậy, đã một năm nay con không về thăm Dương Từ, nếu về lại thì tới gặp con bé đi, cũng đi thăm ông cô con luôn, bên ngoài có cái gì hay ho chứ, đến cả tang lễ của ông cô cũng không chịu về."

Trâu Viên Viên nhanh nhẹn dẫn Diệp Bộ Hàng đi tới tận nơi xa nhất trong nghĩa trang.

Dương Từ không về Diệp gia theo Diệp Bộ Hàng, mà tới nghĩa trang thăm Diệp Thúc trước.

Ánh mắt Chu Nghệ Vi rất tốt, từ xa đã trông thấy một người ngồi trên xa lân, xám mặt hỏi: "Mọi người nhìn kia, bóng lưng kia có phải chị Từ không vậy?"

"Cô đừng nói bậy bạ, đang là ban đêm, làm mọi người sợ đấy, biết chưa hả?" Mễ Khả Nhi vội niệm câu A di đà Phật.

Đến gần hơn, Mễ Khả Nhi cũng khó nén được nỗi sợ hãi, bởi vì không nghĩ ngờ gì nữa, người cô nhìn thấy chính là Dương Từ.

Dương Từ nghe thấy tiếng bước chân, xoay xe lần lại.

Chu Nghệ Vi và Mễ Khả Nhi vội ôm chặt nhau đồng thanh hét lớn: "Aaaaaaaa!"

Trâu Viên Viên thấy con trai mình không kinh ngạc chút nào, lại nhìn sang cái áo lông kiêu mới nhất trong bộ sưu tập mùa đông của hãng Louis trên người Dương Từ, nào có con quỷ ăn mặc thời thượng như vậy.

"Được lắm, hai đứa các con đúng là lừa gạt mẹ đau khổ quá mà, thiệt cho tôi còn mất nhiều nước mắt cho hai cô cậu như vậy." Trâu Viên Viên không vui.

Dương Từ chỉ sang Diệp Bộ Hàng, đáp lại: "Mẹ, là anh ấy không cho con nói với mẹ, nói mẹ chưa được anh ấy đồng ý đã làm bìa mộ cho con rồi."

"Lúc đó các bác sĩ đều nói không cứu được con, cũng là do mẹ nghĩ nếu con có đi cũng phải có một cái nhà để nằm lại, Tiểu Hàng đã không hiểu chuyện, chỉ có thể bắt người làm mẹ này để ý thôi." Trâu Viên Viên giải thích.

Dương Từ nhận lấy đứa bé từ tay bà cố, nói tiếp: "Mẹ, con biết mẹ lo nghĩ cho con, cảm ơn mẹ."

"Đứa bé này là của con?" Trâu Viên Viên đã có thể mơ hồ khẳng định.

"Được, được đấy, Dương Từ, thế mà không nói với bọn này?" Mễ Khả Nhi hung dữ trừng mắt nhìn Dương Từ.

Dương Từ vội nói: "Diệp Bộ Hàng, có người muốn bắt nạt vợ cậu kia."

"Dương Từ, cô đủ rồi đấy." Mễ Khả Nhi cũng tự hiểu được rằng mình có mạnh hơn cũng không đấu lại được Diệp Bộ Hàng.

"Hôm nay người một nhà chúng ta coi như đều đã đoàn tụ." Bà cụ Diệp ôm đứa bé tới trước mộ chồng mình, "Ông nó, cuối cùng ông cũng có thể tha thứ cho những lỗi lầm trước kia của Tiểu Từ, đáng tiếc vẫn không thể nghe được con bé gọi ông là ông cô."

Dương Từ dựa vào người Diệp Bộ Hàng, trước kia vì Diệp Thúc mà cô không tiếc chống lại Diệp gia, bây giờ khi đã con và người chồng yêu thương mình, cảm giác này cứ như đã qua một đời vậy, cánh cửa lòng dưới lớp bụi phủ dày đã mềm mại hơn.

Bây giờ cô không còn lo sẽ có ai làm tổn thương đến mình nữa, vì ngay cạnh đây đã sẵn một người mạnh mẽ hơn rất nhiều sẵn lòng bảo vệ, nên không còn phải phủ lên mình lớp gai nhọn khó gần kia nữa.

TOÀN VĂN HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Cách Tán Vợ Của Diệp Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.